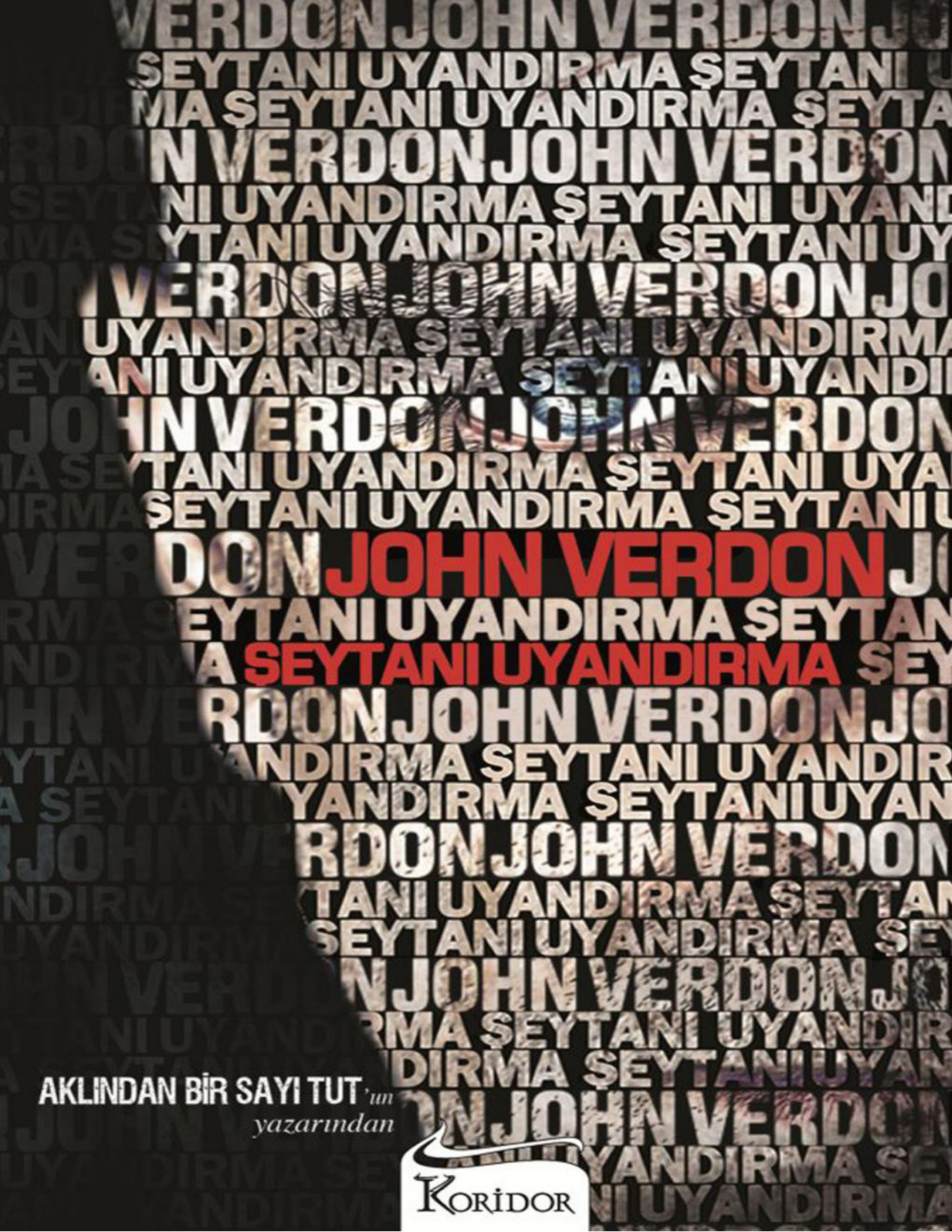

AKLINDAN BİR SAYI TUT'un
yazarından

KORİDOR

ŞEYTANI UYANDIRMA

John Verdón

KORİDOR YAYINCILIK - 207

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Şeytanı Uyandırma

John Verdon

Özgün Adı: Let the Devil Sleep

©2012 John Verdon

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir. Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Ender Nail

Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok No: 55 - 56Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul 1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2012

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB iş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks.: 0212-544 66 70 E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr
www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86 E-posta: info@yelpaze.com.tr

ŞEYTANI UYANDIRMA

John Verdon

Çeviren: Ender Nail

Naomi'ye

Giriş

Kadın durdurulmalıydı.

İmalar işe yaramamıştı. Tatlı dille yapılan ikazlar dikkate alınmamıştı. Daha sert girişimlerde bulunulmalı, çarpıcı, yanlış anlaşılması imkansız bir şey yapılmalı, böylece durum net biçimde açıklanmalıydı.

Açıklamanın tam istenildiği biçimde anlaşılması hayati derecede önemliydi. Kuşkuya, sorulara yer bırakılmamalıydı. Polisin, medyanın ve bu acemi işgüzarın mesajı mutlaka anlamaları, önemini kavramaları sağlanmalıydı.

Önündeki sarı deftere düşünceli bir tavırla bakıp ardından yazmaya koyuldu.

Derhal tasarladığınız projenizden vazgeçmeniz gerek. Yapmayı planladığınız şeye karşı hoşgörüyle yaklaşılması imkansız. Projeniz dünyanın en zarar verici insanlarını yüceltmektedir. Suçluları göklere çıkartmak suretiyle benim adaleti sağlama çabalarım alaya alınmaktadır.

Utanç verici aşağılık kişiler bu projeyle hak etmedikleri sempatiyi kazanmaktadırlar. Buna izin verilemez. Buna izin vermeyeceğim. Başarıya ulaşmamın sağladığı huzurla on yıldır uyuyordum. Dünyaya verdiğim mesajın, sağladığım adaletin huzuruyla doluydum. Beni yeniden harekete geçmeye zorlama. Bedeli çok ağır olur.

Yazdıklarını yeniden okudu. Sonra başını yavaşça iki yana salladı. Üslubu beğenmedi. Sayfayı yırtıp sandalyesinin yanındaki kağıt parçalayıcıya yerleştirdi. Sonra da boş sayfaya yeniden yazmaya koyuldu:

Yaptığın işe son ver. Derhal vazgeç. Aksi takdirde yeniden kan dökülecek. Hem de çok daha fazla. Seni uyarıyorum. Huzurumu bozma.

Bu daha iyi olmuştu. Ama yine de istediği gibi değildi. Üzerinde çalışması gerekiyordu. Söylemek istediğini biraz daha netleştirip, üslubu sertleştirmeliydi. Kuşkuya yer bırakmadan. Kusursuz hale getirerek.

Ve bunun için çok az zamanı vardı.

Birinci Kısım

Cinayet Yetimleri

1 .Bölüm

Bahar

Kapılar açıktı.

Dave Gurney durduğu kahvaltı masasının yanından baktığında kalan son kar birikintilerini görebiliyordu. Buzulları andıran kar birikintileri iyice küçülmüş, çevrelerini kuşatan ağaçların arasında yer yer göze çarpar olmuşlardı.

Eriyen karlarla yeniden ortaya çıkan toprak mis gibi kokuyor, yazdan kalan yabani otların büyük çiftlik evinin mutfağına kadar yaklaştığı daha net biçimde görülüyordu. Doğanın uyanışının kokusu eskiden üzerinde mucizevi bir etki yaratırdı. Ama şimdi neredeyse hiç etkilenmedi. Hatta hoşuna bile gitmemişti. Güzeldi elbette ama önemsizdi.

"Dışarı çıkmalısın," diye seslendi Madeleine mısır gevreği kasesini lavaboda yıkarken. "Dışarı, güneşe çıksana. Hava harika." "Evet, görüyorum," dedi ama kıpırdamadı.

"Kahveni dışarıda iç," dedi karısı kaseyi kuruması için evye-ye koyarken. "Güneşten de faydalanırsın hem."

"Hmm." Başını anlamsızca sallayarak elindeki fincandan bir yudum aldı. "Bu her zamanki kahve mi?"

“Neden? Kötü mü?”

“Kötü demedim ki.”

“Evet, aynı kahve.”

Gurney iç çekti. “Galiba grip olacağım. Birkaç gündür hiçbir şeyden tat alamıyorum.”

Madeleine ellerini evyenin kenarına yaslayıp ona bakarak, “Daha fazla dışarı çıkman gerek,” dedi. “Uğraşacak bir şeyler bulmalısın kendine.”

“Doğru.”

“Ben ciddiyim. Bütün zamanını evde dört duvar arasında geçirmemelisin. Hasta olursun. Zaten oluyorsun da. Elbette hiçbir şeyin tadı eskisi gibi olmaz. Connie Clark’ı aradın mı?” “Arayacağım.”

“Ne zaman?”

“Aramak istediğimde.”

Bu isteğin yakın zamanda geleceğini de sanmıyordu. Son günlerde hep böyleydi. Aslında altı aydan beri böyleydi. Son derece tuhaf bir cinayet vakası olan Jillian Perry cinayetinin çözülme aşamasında yaralanınca sanki normal yaşamdan elini eteğini bütünüyle çekmişti. Günlük vazifelerini, planlamalarını, insanlarla ilişkilerini, telefon görüşmelerini, her türden sorumluluklarını bir kenara bırakmış gibiydi. Geldiği noktada ajandasında bir

sonraki sayfanın boş olması en çok tercih ettiği şeylerin başında gelir olmuştu. Ne bir randevu ne de söz veriyordu. Bu içine kapanıklığı da özgürlükle eşdeğer görüyordu.

Diğer yandan bu ruh halinin hiç de iyi olmadığını görebilecek bir tarafsızlığa da sahipti. Çünkü böylesi bir özgürlükle huzur bulamayacağının bilincindeydi. Bu baskın ruh hali huzur vermek bir tarafa, tahammül etmeyi bile son derece zorlaştırıyordu.

Yaşam biçiminin bozulup, her şeyden elini ayağını çekmesine neyin neden olduğunu biliyordu elbette. En azından yaşadıklarının nelere sebebiyet verdiğinin listesini yapabilecek durumdaydı. Ve bu listenin başında da komadan çıktığından beri devam eden kulak çınlaması vardı. Büyük bir olasılıkla çınlama komadan çıktığında değil ondan iki hafta önce, kendisine, küçücük bir odada, son derece yakın bir mesafeden üç el ateş edilmesinden sonra başlamıştı.

Kulaklarındaki bu inatçı sesin (kulak, burun, boğaz uzmanları bunun aslında bir ses olmadığım, daha ziyade beynin yanlış bir şekilde ses olarak algıladığı sinirsel bir anomaliden kaynaklandığını izah etmişlerdi) tarifi çok zordu. Yüksek perdeden, alçak sesli, sürekli devam eden müzikal bir nota gibiydi. Bu rahatsızlığa daha ziyade rock

müzisyenleriyle savaş gazilerinde rastlandırdı. Anatomik açıdan sebepleri kesin bir şekilde tanımlanamayan, zaman zaman hafiflese de bütünüyle tedavisi bulunmayan bir rahatsızlıktı bu. “Açık konuşmak gerekirse, Dedektif Gurney,” demişti doktor. “Yaşadığınız travma ve sonrasındaki koma haliniz düşünüldüğünde kulaklarınızdaki bu hafif çınlama dışında başka bir arıza kalmadığına sevinmeniz lazım.”

Buna Dave de karşı çıkamazdı elbette. Ama bunu bilmek çevrede en ufak bir ses bile yokken kulağının çınlamasının neden olduğu rahatsızlığı gidermiyordu. Özellikle geceleri büyük sorun oluyordu. Gündüzleri, en fazla yan odada tıslayan bir çaydanlığın sesini andıran çınlama sinsice bekleyip gecenin sessizliğinde beynini kemiriyordu.

Sonra rüyalar vardı bir de. Hafızasında hastane günlerinin canlandığı kabuslar. Kollarını kıpırdatamadığını, nefes almakta zorluk çektiğini gördüğü bu kabusların etkisi uyandıktan sonra bile uzun süre devam ediyordu.

İsabet eden ilk kurşunun parçaladığı sağ bileğinin üst kısmında hâlâ hissiz bir bölge vardı. Burayı sık sık kontrol eder, hatta bazen saat başı dokunur, her seferinde bu hissizliğin biraz olsun azalmasını umut ederdi. Bazen de tam tersi olur, karamsar günlerinde, biraz da korkarak, hissizliğin yayılıp yayılmadığını kontrol etme ihtiyacı

duyardı. İkinci kurşunun isabet ettiği midesinin yan tarafına da durup dururken ani, şiddetli sancıların saplandığı

oluyordu. Ayrıca kafatasını yaran üçüncü kurşunun isabet ettiği alnının üst kısmında hiç bitmeyen kaşıntı misali, sürekli bir sızlama hissediyordu.

Belki de bu derece ağır yaralanmanın en rahatsız edici yan etkisiyse kendisini sürekli silah taşımak zorunda hissetmesiydi. Görevdeyken, talimatlar öyle gerektirdiği için silah taşımıştı elbette. Ancak polislerin çoğunun aksine silahlara düşkün biri değildi. Yirmi beş yıllık hizmetinin ardından da dedektif rozetini bırakmış, bir daha da silah taşıma gereksinimi duymamıştı.

Vuruluncaya dek.

Ama şimdi, her sabah giyindikten sonra kaçınılmaz olarak adeta en gerekli aksesuarıymışçasına ayak bileğindeki kılıfa 32'lik bir Beretta yerleştirmeden yapamıyordu. Bir taraftan da böyle bir şeye ihtiyaç duyuyor olmaktan nefret ediyordu. Kişiliğinde bu tür bir değişiklik gerçekleşmiş olmasından bir hayli rahatsızdı. Bu ihtiyacın zaman içinde yavaş yavaş geçmesini umuyordu ama şimdiye dek böyle bir şey olmamıştı.

Bunlar yetmezmiş gibi bir de son zamanlarda Madeleine'in gözlerinde yepyeni bir endişeyle kendisini

izlemeye başladığını fark etmişti. Bunlar hastane günlerindeki acı ve panik dolu bakışlardan da, iyileşme sürecinin yavaşlığını görüp umutsuzluğa ve korkuya kapılmanın neden olduğu yüz ifadesinden de farklı bakışlardı. Daha az belirgin ama daha derinden, sanki artık kronikleşmiş bir korkunun, dehşet dolu bir şeylere şahit olmanın neticesinde ortaya çıkan ve kısmen gizlenilmek istenen bir yüz ifadesiydi bu.

Kahvaltı masasının yanına dikilip kahvesini iki yudumda bitirdi. Sonra fincanı lavaboya koyup, sıcak sudan geçirdi. Madeleine'in koridorda, kedinin sepetini temizlediğini duyuyordu. Kediyi Madeleine'in isteğiyle almışlardı. Gurney bunun nedenini merak ediyordu. Onu neşelendirmek için mi istemişti bu kediyi? Başka bir canlıyla ilgilenerek yaşama tutunmasını sağlamayı mı istemişti? Eğer bunları amaçlamışsa bir işe yaramamıştı. Kedi diğer şeyler gibi ilgisini zerre kadar çekmemişti.

"Duş alacağım," diye seslendi karısına.

Madeleine'in holden, "İyi," gibilerden bir şey mırıldandığını duydu. Tam olarak ne dediğini anlamamıştı ama sormaya gerek olduğunu da düşünmüyordu. Banyoya girip sıcak suyu açtı.

Sımsıcak suyu boynundan sırtına doğru akıtırken kaslarının gevşediğini, kılcal damarlarının açılıp, zihninin ve sinüslerinin temizlendiğini, giderek kendini daha iyi ve rahatlamış hissettiğini fark ediyordu.

Ama giyinip kapıların yanma döndüğünde az önceki rahatsız edici huzursuzluk hissi yeniden dönmüştü. Madeleine dışarıda, taş avludaydı. Avlunun arka kısmında küçük bir arazi iki yıllık düzenli bakımın ardından nihayet çimenlik olarak nitelendirilebilecek hale gelmişti. Kalın iş ceketi, turuncu eşofman altı ve yeşil lastik çizmeleriyle Madeleine yabani otların bahçe tarafına doğru uzamasına mani olmak için büyük bir hevesle her on adımda bir çapasıyla toprağı belliyordu. İlk anda ona, yardım istercesine baktı ama hemen ardından önceki çağrılarına verdiği yanıtları hatırlayarak hayal kırıklığıyla böylesi bir girişimde bulunmaktan vazgeçti.

Canı iyiden iyiye sıkılan Gurney, başını diğer tarafa çevirip ahırın yanındaki yeşil traktöre baktı.

Madeleine kocasının bakışlarını takip edip, "Tekerlek izlerini düzeltmek için traktörü kullanabilecek misin?" dedi.

"Tekerlek izleri?"

"Otopark olarak kullandığımız yerdeki izler."

"Elbette..." dedi duraksayarak. "Yaparım."

"Hemen şimdi yapılması şart değil."

"Hmm." Bir ay önce fark ettiği ama kendisini çileden çıkartan bu ve benzeri anlar dışında unutup gittiği traktör sorununu düşününce duştan sonraki o rahatlık hissi de artık bütünüyle kaybolmuştu.

Madeleine onu dikkatle inceliyordu. “Bence bu kadar kazma işi yeterli,” dedi. Gülümseyerek küreğini yere koyup, yan kapıya doğru yürüdü. Çizmelerini holde çıkartıp mutfağa yöneldi.

Gurney derin bir nefes alıp traktöre bakarak belki yirminci kez bir türlü halledemediği gizemli fren sıkışması sorununu düşündü. İçindeki kasvetle neredeyse aynı anda hareket eden simsiyah bir bulut yavaşça güneşin önünü kesti. Bahar gelmiş ve sanki hemen çekip gitmiş gibiydi.

2. Bölüm

Connie Clarke için Büyük Bir İyilik

Gurney’in arazisi Walnut Crossing’de Catskill kasabasının dışında, dağlara doğru uzanan toprak yolun üzerindeydi. Eski çiftlik evi güney istikametine doğru hafifçe meyillenen arazinin üzerine inşa edilmişti. Yabani otlarla kaplı arazinin ortasında büyükçe bir kırmızı ahırla, su kamışları ve salkım söğütlerle çevrili genişçe bir gölet vardı. Arka taraftaysa kayın ağaçlan, akçaağaçlar ve vişne ağaçlarından oluşan orman yer alıyordu. Kuzeyde ilerideki çam ormanına dek yükselen başka bir arazi bulunuyor, bu arazinin ortasında da diğer vadiye bakan terk edilmiş taş binalar göze çarpıyordu.

Burada hava Dave’le Madeleine’in geldiği New York City’le kıyaslanamayacak derecede hızlı değişiyordu.

Gökyüzü bir anda kapkara bulutlarla kaplanırken sıcaklık da on dakikada en az on derece birden düşmüştü

Yağmur boşalacaktı. Gurney kapıları kapattı. Mandalları kilitlemek için uzanırken midesinin yan tarafına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Bunu dayanılması güç başka bir ağrı izledi. Ama bu artık alıştığı, üç ağrı kesiciyle üstesinden gelebileceği türden bir durumdu. Banyodaki ecza dolabına yönelirken işin en kötü tarafının fiziksel acının neden olduğu rahatsızlıktan ziyade kendisini savunmasız hissedişi olduğunu düşünüyordu. Şu an hayatta oluşunun yalnızca şansının yaver gidişiyle izah edilebileceğinin de farkındaydı.

Şans sevdiği bir kavram değildi. Şans, onun nazarında, aptalların kabiliyet yerine koydukları bir şeydi. Tamamen tesadüfler neticesinde hayatta kalmıştı ama tesadüf asla sığınılacak bir liman olamazdı. Gençlerin şansa, kadere, kısmete inandıklarını gayet iyi biliyordu. Üstelik bu konuda haksız da sayılmazlardı. Ama kırk sekiz yaşındaki Gurney, adı üstünde şans şanstır diye düşünüyor, yazı tura atan görülmez elin ceset kadar soğuk olduğu kanaatini taşıyordu.

Ağrısı ona uzun zamandır iptal etmeye niyetlendiği Bingham-ton'daki nörologuyla randevusunu da hatırlatmıştı. Dört aydan kısa sürede oraya dört kez gitmiş ama Gurney' in sigorta şirketine fatura gönderilmesi dışında bu ziyaretlerin hiçbir faydası olmamıştı.

Doktorun telefon numarasını diğer gerekli numaralarla beraber odasındaki masanın üzerine koyuyordu. Ağrı kesici almak için banyoya gitmek yerine doktorunu aramak üzere odasına yöneldi. Odaya girerken bir yandan da doktorunu gözünün önünde canlandırıyordu. Otuzlu yaşlarının sonlarında, aşırı dalgın, dalgalı siyah saçları giderek seyrekleşen, küçük gözlü, kız dudaklı, küçük çeneli, yumuşak elli, manikürlü tırnaklı, pahalı ayakkabılı, biraz kibirli, Gurney'in düşündüğü ya da hissettiği hiçbir şeye kayda değer en ufak bir ilgi göstermeyen bir adam. Şık, modem muayenesinin kayıt bölümünde çalışan üç kadın gerek doktordan, gerekse hastalarından ve önlerindeki bilgisayar ekranlarından sürekli nefret ediyor, ne yapacaklarını da bir türlü bilemiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Telefon dördüncü kez çaldıktan sonra açıldı ve fark edilir derecede aşağılayıcı bir ses "Dr. Huffbarger'in muayenehanesi," dedi.

"Ben David Gurney. Doktorla randevum..."

Aynı sert tonlamayla sözü kesildi. "Ayrılmayın, lütfen."

Arka taraftan öfkeli bir hasta olduğunu tahmin ettiği, şikayetler yağdıran bir erkek sesi işitiliyordu. Sonra ikinci bir ses bir soru sordu. Üçüncü ses de yine yüksek sesle, hızlı hızlı konuşarak bir şeyler söyledi. Ancak o zaman Gurney bu seslerin Huffbarger'in muayenehanesinin

bekleme salonundaki televizyondan geldiğini anladı. Her zaman haber kanalları açık olur, bu da doktorun muayenehanesindeki bekleyişi daha da çekilmez hale getirirdi.

“Alo?” dedi Gurney giderek sabrı tükenirken. “Orada kimse var mı? Alo?”

“Bir dakika lütfen.”

Televizyondaki boş konuşmalar bir an bile ara vermeden devam ediyordu. Gurney artık pes edip telefonu kapatmaya karar vermişti ki sekreter kızın sesini işitti.

“Dr. Huffbarger’in muayenehanesi. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Evet. Ben David Gurney. Randevumu iptal etmek istiyordum.”

“Tarih?”

“Haftaya bugün. On bir kırk randevusu.”

“Adınızı kodlar mısınız, lütfen?”

O gün on bir kırkta kaç kişinin randevusu var ki adımı kodlamamı istediniz diye söylemeye niyetlense de sonra vazgeçip istenileni yaptı.

“Ne zamana ertelemek istiyorsunuz?”

“Bilmem. Sadece o randevuyu iptal etmek istiyorum.”

“Ama yeni bir tarih belirlemeniz gerek.”

“Neden?”

“Dr. Huffbarger’in randevu tarihlerini değiştirebilirim ama iptal edemem.”

“Bakın sorun şu ki...”

Kadının sinirli bir ses tonuyla sözünü kesti. “Mevcut randevuyu sisteme yeni bir tarih girmedikçe iptal edemiyoruz. Doktorumuz böyle çalışıyor.”

Gurney giderek artan öfkesinden alt dudağının titremeye başladığını hissediyordu. “Sisteminiz de doktorunuzun çalışma usulleri de umurumda değil,” dedi kararlı bir ifadeyle. “Randevumun iptal edildiğini varsayın.”

“Bu durumda randevunuza gelmemiş sayılacak ve faturalandırılacaksınız.”

“Hayır, öyle bir şey olmayacak. Ayrıca Haffburger’in buna itirazı varsa söyleyin ona beni o arasın.” Öfkeyle kapatırken bir yandan da çocukça bir tavırla doktorun adını bilerek yanlış söylemiş oluşundan pek de memnun olmadığını fark etmişti.

Bakışlarını dışarı çevirirken aslında gözü bir şey görmüyordu.

Neler oluyor bana böyle?

Sağ yanına saplanan sancı aradığı yanıttı belki de. Ayrıca doktor randevusunu iptal etmek için odasına yönelmeden önce ecza dolabına gidiyor olduğunu da bu vesileyle hatırlamıştı.

Banyoya döndü. Ecza dolabının kapağındaki aynada yansıyan adamın görünüşü hoşuna gitmemişti. Alnı endişeyle kırışmış, cildi soluklaşmış, gözleri cansız, bitkin bir adam.

Tanrım.

Günlük egzersizlerine başlaması gerektiğinin farkındaydı. Bir zamanlar, ara vermediği şınav, barfiks, mekik egzersizleri sayesinde yarı yaşındakilerden bile daha iyi bir görünüme sahip olmuştu. Ama şimdi aynadan kendisine bakan bu adam tam kırk sekizinde gösteriyordu ve bu, Gurney'in hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Ayrıca bedeninin her gün gönderdiği, ölümlülüğü hatırlatan mesajlardan da hiç hoşnut değildi. İyice içine kapanıp, kendini her şeyden soyutlamış oluşu da hoşuna gitmiyordu. Aslında hiçbir şeyden hoşnut değildi.

Raftaki ağrı kesici şişesinden avucuna üç tablet döktü. Sonra kaşlarını çatarak bir süre haplara baktı, ardından da üçünü birden ağzına tıktı. Musluğu açıp, suyun soğumasını beklerken

çalışma odasındaki telefonun çaldığını duydu. Huffbarger'dır diye düşündü. Ya da Huffbarger'ın

muayenehanesinden arıyorlardır. Açmamaya karar verdi. Canları cehenneme.

Sonra merdivenlerden inen Madeleine'in ayak seslerini duydu. Birkaç saniye sonra tam telesekreter devreye girecekken karısı telefonu açtı. Madeleine'in sesini duyuyor ama ne söylediğini anlamıyordu. Küçük plastik bardağa doldurduğu suyla birlikte, dilinin üzerinde erimeye başlayan hapları yuttu.

Madeleine herhalde Huffbarger sorununu çözmeye çalışıyor diye düşündü. Bunun kendisi açısından en ufak bir mahzuru yoktu. Ama sonra karısının koridordan yatak odasına doğru yönelen ayak seslerini işitti. Madeleine açık banyo kapısının önüne gelip, telefonu Gurney'e uzattı.

"Sana," dedi ve odayı terk etti.

Huffbarger'ın ya da memnuniyetsiz sekreterlerinden birinin tatsız sözlerine kendini hazırlayan Gurney mümkün olduğunca ters bir ses tonuyla, "Evet?" dedi.

Bir saniyelik bir sessizlikten sonra karşı taraf yanıt verdi.

"David?" Bu neşeli kadın sesi kesinlikle tanıdıktı ama ilk anda bu sesin sahibinin adını da yüzünü de hatırlayamadı.

"Evet," dedi bu kez daha hoş bir tonlamayla. "Özür dilerim tanıyamadım..."

“Ah, nasıl unutursun? Ah, şimdi çok üzüldüm işte, Dedektif Gurney!” diye bağırdı kadın abartılı bir neşeyle. Sonra da Gurney’in sesin sahibini tanımasına neden olacak o meşhur kahkahasını attı. Neşeli, zeki, Queens aksanlı, manken vücutlu, enerjik sarışın.

“Connie. Tanrım. Connie Clark. Çok uzun zaman oldu.”

“Tam olarak altı yıl.”

“Altı yıl, Tanrım.” Aslında süre Gurney’e hiçbir şey ifade etmemişti. Şaşırmış filan da değildi ama ne söyleyeceğini bilememişti o an için.

Connie onda karmaşık hisler uyandırıyordu. Bağımsız çalışan gazeteci Connie Clark, ünlü, Jason Strunk cinayetlerini çözüşünün ardından New York dergisinde Gurney hakkında methiyeler düzen bir makale yazmıştı. Bundan üç yıl sonra da Gurney Jorge Kunzman seri cinayetlerini çözmüş sonra da birinci sınıf dedektifliğe terfi etmişti. Aslında kadının makalesi haddinden fazla övgü doluydu. Makale rekor sayıdaki cinayet tutuklamalarıyla birleşince de “NYPD1 Süper Polisi” lakabı üzerine yapışıp kalmıştı. Sonrasında ise yaratıcı meslektaşları bu lakabın çok daha eğlenceli versiyonlarını bulmakta gecikmemişlerdi.

“Emeklilik günlerin nasıl geçiyor bakalım?”

Gurney kadının bu soruyu sorarken yüzüne sirayet eden gülümseyişini görür gibi olmuş, buradan da onun Mellery ve Perry cinayetlerine gayrı resmi yollardan da olsa müdahil olduğunu bildiği sonucuna ulaşmıştı. “Bazen iyi bazen kötü.”

“Güzel! Anladım. Bu şekilde ifade edilebilir, doğru. Yirmi beş yıl NYPD’de çalıştıktan sonra Catskills Tepeleri‘ne on dakika uzaklıktaki sessiz bir kasabaya yerleşiyor ama birdenbire kendini bir cinayetten diğerine koşarken buluyorsun. Sanki cinayet mıknatısı var sende. Vay canına! Peki Madeleine ne düşünüyor bu konuda?”

“Az önce konuştun ya onunla. Keşke bunu ona sorsaydın.” Connie sanki Gurney son derece zekice bir espri yapmışçasına kahkahayı patlattı.

“Eee, cinayetleri araştırdığın zamanlar dışında neler yapıyorsun?”

“Anlatacak fazla bir şey yok. Neredeyse hiçbir şey yapmıyorum. Madeleine benden daha yoğun.”

“Seni “Norman Rockwell misali inzivaya çekilmiş halde düşünmek çok zor doğrusu. Reçel yapan Dave. Elma şırası hazırlayan Dave. Kümeste yumurta toplayan Dave.”

“Üzgünüm ama bunları yapmıyorum. Reçel, şıra ve yumurtayla alakam yok.” Son altı ayını anlatmak için aklına gelenler tamamen faklıydı. Kahraman rolündeki

Dave. Vurulan Dave. Berbat derecede yavaş iyileşen Dave. Kulağındaki çınlamayı dinleyerek öylece oturup duran Dave. Depresyona giren, kabalaşan, kendini her şeyden uzaklaştıran Dave. Yapması istenilen her şeyi kabuğuna büzülmüş olarak yaşama hakkına saldırı şeklinde algılayan Dave. Hiçbir şey istemeyen, hiçbir şey yapmayan Dave.

"Peki bugün ne yapacaksın mesela?"

"Sana karşı dürüst olacağım, Connie. Yapacağım bir şey yok. En fazla arazide biraz dolaşır, kışın kırılan dalları toplar, bahçeyi gübrelerim. Böyle şeyler işte."

"Hiç de fena değil. Senin yerinde olmaya can atacak çok arkadaşım var."

Yanıt vermedi. Sessiz kalmanın onu arama sebebini söylemeye mecbur bırakacağı kanaatindeydi. Mutlaka bir nedeni olmalıydı. Connie'nin cana yakın, konuşmayı seven bir kadın olduğunu ama aynı zamanda nedensiz yere onu aramayacağını biliyordu. Rüzgar gibi esip kavuran bu sarışının zihni aslında daima işle meşgul olurdu.

"Seni neden aradığımı merak ediyorsun," dedi. "Yanılıyor muyum?"

"Bu aklımdan geçmedi değil açıkçası."

“Seni bana bir iyilik yapmanı istemek için aradım. Büyük bir iyilik.”

Gurney önce duraksayıp sonra kahkahayı bastı.

“Komik olan ne?” Bir an için bocalamış gibiydi.

“Bir keresinde bana insanlardan küçük değil büyük iyilikler istemenin daha çok işe yarayacağını çünkü küçük taleplerin geri çevrilmesinin daha kolay olduğunu söylemiştin.”

“Hayır! Bunu söylediğime inanamıyorum. Sanki kendi işi için başkalarını kullanan biriymişim gibi bahsediyorsun benden. Çok kötü bir laf. Bunu sen uydurdun değil mi?” Öfkelenirken bile eğleniyor gibiydi. Connie asla uzun süre bocalayan insanlardan değildi.

“Eee, ne istiyorsun benden?”

“Uydurdun değil mi? Anlamıştım bunu zaten!”

“Tekrar soruyorum, ne istiyorsun?”

“Şey, şimdi sormaya utanıyorum doğrusu ama senden büyük, çok büyük bir iyilik isteyeceğim.” Duraksadı. “Kim’i hatırlıyor musun?”

“Kızın?”

“Sana tapan kızım.”

“Anlamadım?”

“Bırak şimdi, bilmediğini söyleme bana sakın.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Ah, David, David, David. Bütün kadınlar sana hayran ama sen farkında bile değilsin.”

“Kızınla en son bir araya geldiğimizde on beş yaşında filandı sanırım.” Hatırladığı kadarıyla Connie’nin evinde yemekte bir araya gelmişlerdi. Sevimli ama bir o kadar da ciddi görünüşlü bir kızdı. Sohbetin hep dışında kalmayı tercih etmiş neredeyse hiç konuşmamıştı.

“Aslında on yedisindeydi. Tamam, tapma lafı biraz abartılı oldu kabul. Ama senin çok fazla zeki olduğunu düşünüyor. Ki bu onun son derece önem verdiği bir özellik. Şimdi yirmi üçünde ve kısa bir süre önce tesadüfen hâlâ Süper Polis, Dave Gurney’e hayran olduğunu öğrendim.”

“Çok hoş da lafı nereye getirmeye çalışıyorsun anlamadım.” “Haklısın. Çok büyük, kocaman bir iyilik isteyeceğim için lafı biraz dolandırıyorum aslında. Belki de oturup dinlesen iyi olur. İzah etmek biraz uzun sürecek.”

Gurney hâlâ banyoda, lavabonun başındaydı. Çıkıp yatak odasından geçerek çalışma odasına açılan koridora yöneldi. Oturmak istemiyordu. Onun yerine arka pencerenin yanına doğru yürüdü. “Tamam, Connie. Oturdum,” dedi. “Neler oluyor?” “Kötü bir şey yok. Hatta oldukça iyi bir şey. Kim, olağanüstü bir fırsat yakaladı. Sana Kim’in gazeteciliğe merak sardığım söylemiş miydim?”

“Annesinin ayak izlerini takip ediyor ha?”

“Tanrım, sakın bunu ona söyleme. Bir gecede kararını değiştirmesine neden olursun! Onun en büyük hedefi annesinden bütünüyle bağımsızlığını ilan edebilmek sanırım. Bu ayak izlerini takip etme konusunu da unut. Çünkü takip etmek filan değil düpedüz bir sıçrama gerçekleştirdi. Neyse daha fazla kafanı karıştırmadan sadede geleyim artık. Syracuse

Üniversitesi’nde basın-yayın alanında master yapıyor şu an. Sana da çok yakın orası bildiğin gibi.” “O kadar da yakın değil. Bir saat kırk beş dakikalık yol.” “Tamam, ama çok da uzak sayılmaz. En azından bana göre çok daha yakınsın oraya. Uzun lafın kısası şu, Kim tez konusu olarak cinayet kurbanlarını konu alan reality tarzı bir belgesel hazırlıyor. Aslında yalnızca kurbanlar değil ailelerini ve çocuklarını da içeren bir çalışma olacak. Çözülemeyen cinayet vakalarının anne babalan öldürülen çocuklar üzerindeki uzun dönem etkilerini konu edinen bir çalışma olacak kısacası.”

“Çözülemeyen...”

“Evet, katillerin yakalanmadığı durumları temel alacak. Yani yaraların hiç kapanmadığı aileleri. Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bunun hayatlarındaki en büyük duygusal boşluk olarak kaldığı aileleri inceleyecek. Hayatlarının tepetaklak olduğu o korkunç olayı ve

sonrasını irdeleyecek. Belgesele Cinayet Yetimleri adını veriyor. Sence de harika değil mi?”

“İlginç bir fikir gibi.”

“Hem de çok ilginç. Ama asıl kısmı söylemedim daha. Çünkü bu artık yalnızca kağıt üstünde kalacak bir fikir değil. Gerçekten böyle bir çalışma yapılacak. Akademik bir çalışma olarak başlamıştı ama tez danışmanı çok beğendiği için taslağın gerçekleştirilmesine yardımcı olmuş. Hatta görüşmeyi planladığı kişilerden gerekli izinleri de alarak çalışmayı garanti altına almış bile. Sonra da RAM TV’deki bir arkadaşına konuyu açmış. Ve bil bakalım ne olmuş? RAM TV’deki arkadaşı projeyi beğenmiş! Bir gecede sıradan bir tez çalışması bir anda yirmi yıldır sektörde olanları bile kıskandıracak derecede ilgi çekici bir fikir olarak benimsenmiş. Biliyorsun RAM TV son derece popüler bir kanal.”

Gurney’e göre RAM TV geleneksel, alışageldiğimiz tarzdaki haberlerin yüzeysel, magazin ağırlıklı, gereksiz yere allanıp pullanan, tek yanlı, yaygaracı bir tarza bürünmesinin en önemli aktörlerinden biriydi. Ama bu düşüncesini söyleme istediğini bir şekilde bastırmayı başardı.

“Tabii sen giderek daha çok meraklandın,” dedi Connie heyecanla. “Tüm bunların benim favori dedektifimle ne alakası var, değil mi?”

“Beklemedeyim.”

“Birkaç şey var. Birincisi ona göz kulak olmanı istiyorum.” “Yani?”

“Onunla bir araya gel. Ne yapmaya çalıştığını iyice anla. Bak bakalım cinayet kurbanlarının dünyasını senin anladığın biçimde anlatıyor mu? Bu onun için büyük bir fırsat. Eğer çok büyük hatalar yapmazsa önü açık.”

“Hmm.”

“Bu sesin manası tamam anlaştık mı acaba? Yardım edeceksin değil mi, David? Lütfen?”

“Connie, gazetecilik hakkında fazla bir şey bilmiyorum ben.” Bildiklerinin çoğu da mide bulandırıcı şeylerdi ama yine çenesini tutmayı tercih etti.

“İşin gazetecilik kısmını o yapacak zaten. Tanıdığım herkesten daha zeki. Ama hâlâ küçük bir çocuk.”

“Peki, ben ne oluyorum bu durumda? Yaşlılık timsali filan mı?” “Gerçekçilik. Bilgi birikimi. Deneyim. Vizyon. Sayısız cinayeti çözmenin getirdiği bilgelik. Bu arada kaç cinayeti araştırdın sahiden?”

Bunun gerçek bir soru olduğunu sanmıyordu o yüzden de yanıtlamaya kalkmadı bile.

Connie’yse daha da heyecanla anlatmayı sürdürüyordu. “Çok yetenekli bir kız ama yetenek yaşam tecrübesi demek değil. Şu an cinayet vakalarında anne babalarını ya da sevdikleri binlerini kaybedenlerle görüşmeler yapıyor. Ama çalışmalarının genel çerçevesini çizecek

birine ihtiyacı var. Ayrıca bölge hakkında da yeterli derecede bilgilendirilmesi lazım. Anlıyorsun beni değil mi? Söylediklerimin çok kapsamlı şeyler olduğunun farkındayım ama mümkün olduğunca çok şey bilmesi gerekecek."

Gurney iç çekti. "Yakınlarını kaybedenlerin ölümle, kederle yüzleşmeleri için yapılacak o kadar çok şey var ki..."

Connie hemen sözünü kesti. "Evet, evet, bunun farkındayım. Yeni moda psikoloji zırvaları. Kederin beş aşaması zımbırtısı filan. Kızımın bunlara ihtiyacı yok. Yalnızca cinayeti bilen, kurbanlarla görüşmüş, ailelerle konuşup, doğrudan onların gözlerinin içine bakmış, korkuyu dehşeti yerinde gözlemlemiş biriyle konuşmaya ihtiyacı var. Saçma sapan kitaplar yazanlara değil." Uzunca bir sessizlik oldu. "Eee, yapacak mısın? Onunla sadece bir kere konuş. Bak bakalım neler biliyor, neler yapmak istiyor? Yaptığı işin mantıklı bir şey olup olmadığına senin karar vermeni istiyorum." Çalışma odasının penceresinden arka taraftaki araziye bakarken Connie'nin kızıyla, ortalığı velveleye vermeye bayılan televizyon dünyasına giriş bileti olacak çalışmasıyla ilgili fikir beyan etmek üzere buluşma fikrinin dünyada en son isteyeceği şey olduğunu düşünüyordu. "Birkaç şey daha var demiştin, Connie. İkinci isteğin ne?"

“Şey...” Sesi güçsüzleşmişti. “Bir de eski erkek arkadaş sorunu olabilir.”

“Nasıl yani?”

“Sen de bilirsin ya o yaşlarda gençler kendilerine fazlasıyla güvenir, kimsenin ya da hiçbir şeyin kendilerine zarar veremeyeceğine inanırlar.”

“Ama...?”

“Ama aşağılık herif onu bir hayli rahatsız ediyor.”

“Nasıl?”

“Evine girip eşyalarının yerlerini değiştiriyor. Bir keresinde evden bıçağın kaybolduğunu sonra da tekrar geri geldiğini söyleyince ona başka şeyler de anlatması için ısrar ettim. Ama anlatmadı.”

“Belki de sorunu çözmüştür.”

“Belki de hem yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyor hem de yardım istemeyi kendine yediremiyordur. Kararsızlık içinde ne yapacağını bilmeden kıvranıyor olabilir.”

“Bu aşağılık herifin bir adı var mı?”

“Gerçek adı Robert Meese. Ama o kendine Robert Montague diyor.”

“Bu olanların Kim’in televizyon projesiyle de bağlantısı olabilir mi?”

“Bilmiyorum. Ama durumun daha ciddi olduğuna dair içimde bir his var. Ya da en azından bana anlattığından daha ciddi. Ne diyorsun, David? Lütfen? Bu konuda yardım isteyeceğim başka kimse yok.”

Gurney karşılık vermeyince de konuşmayı sürdürdü. “Belki abartıyorum. Belki her şey hayal gücümün ürünü. Belki gerçekten de ortada herhangi bir sorun yok. Ama öyle olsa bile oturup onunla cinayet kurbanları ve aileleriyle görüşme projesi üzerine konuşman harika olur. Bu proje onun için çok önemli. Belki de hayatının fırsatını yakaladı. Şu an çok kararlı ve kendine fazlasıyla güveniyor.”

“Ama sen pek emin değilmişsin gibi konuşuyorsun.” “Bilmiyorum. Sadece...

Endişeleniyorum.”

“Projesi için mi yoksa eski erkek arkadaşı konusunda mı?” “Galiba her ikisi için. Aslında bir yönden harika bir şey bu, değil mi? Ama diğer yönden haddinden fazla istekli oluşu yüzünden bana danışmadan boyunu aşan şeylere kalkışabileceği düşüncesi

beni biraz korkutuyor açıkçası. Tanrım, David senin de bir oğlun vardı değil mi? Neler hissettiğimi anlıyor olman lazım.”

Görüşme biteli on dakika olmuş ama Gurney hâlâ kuzeye bakan geniş pencerenin önündeki yerinden

ayrılmamıştı. Connie'nin, alışık olmadığı tedirgin ses tonuna bir mana vermeye çalışıyordu. Mana vermeye çalıştığı bir diğer şey de konuşmanın sonunda Kim'le konuşmayı neden kabul ettiği ve neden bu durumun kendisini bir hayli rahatsız ettiğiydi.

Kadının oğluyla ilgili söylediklerinden etkilenmiş olması gerektiğini tahmin ediyordu. Çünkü bu her zaman kendisi açısından hassas bir konu olmuştu ve şu an için bu duyguları irdeleme arzusu duymaması için yeterli nedenleri vardı.

Telefon çaldı. O anda, düşüncelere dalmış olduğundan ahizeyi hâlâ elinde tuttuğunu görerek şaşırdı. Bu sefer kesin Huffbarger 'dır diye düşündü. Saçma sapan iptal prosedürünü izah etmek için arıyor olmalı. Açmamaya, telesekreterin devreye girmesini beklemeye niyetlendi. Huffbarger beklesin. Diğer taraftan bu işi halletmek, bir daha aynı konu üzerinde düşünmemek istediğini fark edince tuşa dokundu.

"Dave Gurney."

Genç, pırıl pırıl bir kız sesi, "Dave, sana çok teşekkür ederim," dedi. "Connie biraz önce arayıp senin benimle konuşmak istediğini söyledi."

Bir an için aklı karışmıştı. Anne babalardan adlarıyla bahsedilmesini hep yadırgardı zaten.

"Kim?"

“Tabii ki! Başka kim olacak?” Gurney yanıt vermeyince de konuşmasını sürdürdü. “Neyse. İşin güzel tarafı ne biliyor musun? Şu an Syracuse’a gidiyorum. 17. Yol’un 1-81 ’le birleşeceği yere yakınım. Yani sapmayıp devam edersem 1-88 üzerinden en fazla otuz beş dakika içinde Walnut Crossing’de olabilirim. Müsait misin? Önceden haber verseydim iyi olurdu farkındayım. Ama çok da güzel bir tesadüf oldu doğrusu. Seni görmeye can atıyorum!”

3 .Bölüm

Cinayet Etkisi

17 , 81 ve 88 numaralı yollar Binghampton civarında kesişiyordu. Burası da Walnut Crossing’e en az bir saatlik uzaklıktaydı. Gurney, Kim’in aşırı iyimser tahminine bölgeyi bilmemesi mi yoksa haddinden fazla hevesli oluşu mu neden oluyor diye merak etmişti. Ama küçük, kıpkırmızı bir Miata’nın ev yoluna saptığını gördüğü anda aklına takılan bu sorular anlamını yitirdi.

Yan kapıdan çıkıp, kendi Outback’ini park ettiği, artık çimenlerin boy atmaya başladığı çakıl taşlı alana doğru yöneldi. Miata, Gurney’in otomobilinin yanında durdu. Elinde ince bir evrak çantasıyla genç bir kadın araçtan

indi. Üstünde kot, tişört ve kollarını kıvırdığı şık bir spor ceket vardı.

“Geldiğimden haberin olmasaydı,” dedi neşeyle gülerek. “Beni tanır miydin?”

“Yüzünü inceleme fırsatım olsaydı belki,” dedi Gurney. Bir yandan parlak, ortadan ayrılmış kahverengi saçlarının çevrelediği yüzü inceliyordu. “Aynı yüz. Ama annenle yemeğe geldiğim güne nazaran daha ışıltılı ve mutlu.”

Kız o anları düşününce bir an için kaşlarını çattı. Ardından kahkahayı bastı. “Aradan yıllar geçti. Gerçekten o zamanlar hiç de mutlu değildim. Hayatta neler istediğime karar vermek uzun zamanımı aldı.”

“Bence çoğuna göre yine de elini çabuk tutmuşsun.”

Kız omuzlarını silkip çevresindeki araziye sonra da ormana doğru baktı. “Harika. Burayı çok seviyor olmalısın. Hava ne kadar da temiz ve serin.”

“Hatta ilkbaharın ilk haftasını geçiriyor olduğumuzu düşünürsen biraz fazla serin.”

“Tanrım, haklısın. O kadar çok şey gelişti ki hayatımda neredeyse hiçbir şeyi hatırlayamıyorum artık. Bahar geldi değil mi? Nasıl unuttum bunu ya.”

“Normal,” dedi. “Hadi içeri geçelim. İçerisi biraz daha ılık.”

• • •

Yarım saat sonra Kim'le David kapıların yanındaki boş kısma yerleştirilmiş küçük, çam ağacı kerestesinden yapılmış kahvaltı masasında karşılıklı oturmuşlardı. Kim'iri sabahın erken saatlerinden beri yollarda olduğunu öğrenince kahvaltı etmesi için ısrar eden Madeleine'in hazırladığı omlet ve tostları bitirmişler, kahvelerini içmişlerdi. Kahvaltıyı ilk bitiren

Madeleine olmuş, şimdi de fırını temizlemeye koyulmuştu. Kim buraya geliş sebebini, en başından itibaren anlatmaya koyuldu.

"Cinayet dehşetini kurbanların aileleri üzerindeki etkilerini baz alarak incelemek aslında benim yıllardır aklımda olan bir fikirdi. Ama bir türlü işe nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bazen bu fikir aklımdan uçup giderdi. Sonra aniden, eskisinden de güçlü bir biçimde araştırma isteğiyle dolardım. Giderek bu düşünce takıntıya dönüştü. Bu konuda bir şeyler yapmak zorundaydım. Başta bunu daha çok okulda yapılacak bir çalışma olarak düşünmüştüm. En fazla sosyoloji ya da psikoloji alanına giren bir makale yazacaktım. Bu konuyla ilgili birçok üniversiteye başvuru mektubu gönderdim. Ama yeterli akademik kariyerim olmadığı için benimle ilgilenmediler. Bunun üzerine belki de bir araştırma kitabı yazarım diye düşündüm.

Ama kitap için de yayınevine ihtiyacın var. Bu da yine bir dolu başvuru mektubu yazmak demek. Yazdım ama

sonunda ne oldu peki? Kimsenin zerre kadar ilgisini çekmedi. Yirmi bir, yirmi iki yaşında bir kız. Kimdim ki ben? Daha önce bir şey yazmış mıydım? Ne türden araştırmalar yapmıştım? Sözün kısası küçücük bir çocuktan farkım yoktu onların gözünde. Sadece bir fikir bulmuştum. Hepsi bu. Sonra birden kafama dank etti. Hey bu kitaba değil televizyona uygun bir hikaye! İşte o andan itibaren her şey yerli yerine oturmaya başladı. Bir dizi ayrıntılı röportaj gibi bir şey düşünüyordum. Bu türden bir çalışma için en uygun ad reality şov. Aslında terimin son zamanlarda çok fazla olumsuz anlam içerdiğinin de farkındaydım. Ama benim çalışmam duygular göz ardı edilmeden gerçekleşirse diğerleri gibi olmayacaktı."

Sanki aniden kendi söylediklerinden etkilenmişçesine sustu. Mahcup bir tavırla gülümseyip, boğazım temizledi. Sonra da anlatmayı sürdürdü. "Sonra her şeyi mastır tezimin taslağı olacak biçime getirip tez danışmanım Dr. Wilson'a gösterdim. O da bana harika bir konu bulduğumu, geliştirilirse harika bir iş çıkabileceğini söyledi. Sonra çalışmamı ticari teklif haline getirmeme yardımcı oldu. Yasal açılardan korunmamı sağlamak için her türlü tedbiri aldı. Sonra da çalışmamı RAM TV'den şahsen tanıdığı Rudy Getz'e iletti. Getz yaklaşık bir hafta kadar sonra bizi aradı ve tamam, bu işi yapıyoruz, dedi. "

"Bu kadar basit mi oldu yani?" dedi Gurney.

“Ben de çok şaşırmıştım. Ama Getz, RAM TV’nin böyle çalıştığım söyledi. Benim de bunu sorgulamaya niyetim yok. Önemli olan fikrimi hayata geçirebilme, dilediğimce araştırma yapabilme fırsatı bulmuş olmam...” Sanki birtakım duygulardan kurtulmaya çalışıyormuşçasına başım iki yana salladı.

Madeleine gelip yanlarına oturdu ve tam da Gurney’in düşündüğü şeyi sordu. “Bu senin için çok önemli, değil mi? Demek istediğim şu, kariyer sıçraması yapmanı sağlamanın ötesinde bir anlam taşıyor sanırım.”

“Ah, Tanrım, evet.”

Madeleine hafifçe gülümsedi. “Peki, senin en çok ilgini çeken şey ne?”

“Aileler. Çocuklar...” Sonra yine cümlesini yarım bırakıp bir saniyeliğine sustu. Sanki gözlerinin önünde etkileyici bir şeyler belirmiş gibiydi. Ayağa kalkıp masanın çevresinden

dolaşarak kapılara doğru yürüdü. Oradan verandaya, bahçeye, araziye ve arka taraftaki ormana doğru baktı.

“Aslında biraz aptalca bir şey. Açıklamakta zorlanıyorum,” dedi sırtı onlara dönük halde. “Ama sanırım ayakta anlatması daha kolay.” Boğazını temizleyip zorlukla duyulabilecek bir sesle anlatmaya koyuldu. “Cinayet her şeyin sonsuza dek değişmesine neden olan bir şeydir bence. Cinayetle yeri

doldurulamayacak şeyler yok olur gider. Kurbanın başına gelen sadece işin başlangıç kısmıdır. Kurban hayatını kaybetmiştir. Bu tabii ki korkunç, affedilemez bir şeydir. Ama neticede ölmüştür. Onun için her şey bitmiştir artık. Sahip olduğu her şeyi kaybetmiş olabilir ama o andan itibaren hiçbir şeyin farkında değildir. Kaybetme acısıyla boğuşmayacak, neler yaşanmış olduğunu kafasında kurup durarak kıvranmayacaktır.” Ellerini kaldırıp, avuçlarını pencereye yasladı. Bunu sanki kontrolünü sağlamak, duygularını kontrol altında tutabilmek için yapmış gibiydi.

Ardından biraz daha yüksek bir sesle konuşmayı sürdürdü. “Yarısı boş bir yatakta, yarısı boş bir evde uyanıp dolaşan kurban değildir neticede. Hâlâ hayatta olduğunun rüyasını görmez. Uyanınca gerçekle yüzleşmenin neden olduğu acılarla boğuşmaz. Ölümün neden olduğu çıldırtıcı öfkeyle, yürek sızısıyla kıvranmaz. Masadaki boş sandalyeye gözleri ilişip durmaz, kulağına hep kaybettiği kişinin sesi geliyormuş gibi olmaz. Dolabı her açışında onun elbiselerini görerek gözyaşları içinde...” Sesi giderek çatallanıyordu. Susup boğazını temizledi. “Acıyı, yaşama sevincini kaybetmiş olmanın neden olduğu acıyı hissetmez.” Birkaç saniyeliğine cama yaslandı. Sonra kendini hafifçe iterek pencereden uzaklaştı. Masaya geri döndüğünde gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Hayalet ağrı nedir bilir misiniz? Kesik organ fenomeni? Kesilmiş kolunun ya da

bacağının ağrıdığını hissetme olayı. Cinayetin ardından ailelerin hissettiklerini en iyi tanımlayacak his budur işte. Tıpkı hayalet bir uzvun ağrıması gibi boş evde bitip tükenmek bilmeyen katlanılmaz acı."

Bir süre iç dünyasına gömülerek sessiz kaldı. Sonra gözyaşlarını çabucak sildi. Ellerini yüzünden çektiğinde gözlerine ve ses tonuna eski kararlılığı yeniden hakim olmuştu. "Cinayetin gerçekte ne olduğunu anlamak için ailelerle konuşmak gerekir. İşte teorim, projem, planım bu benim. Rudy Getz'i de bu heyecanlandırdı zaten." Aldığı derin nefesi yavaşça verirken, "Sizi çok sıkıntıya sokmazsam, bir fincan kahve daha alabilir miyim?" diye sordu.

"Katlanacağız artık," dedi Madeleine kahve makinesinin tuşuna basarken.

Gurney sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini düşünceli bir tavırla çenesinin altına yerleştirmişti. Bir iki dakikalığına kimse konuşmadı. Mutfaktaki tek ses kaynayan suyun fokurtu-suydu.

Kim çiftlik evinin büyük mutfağında etrafına bakarak, "Burası çok hoş," dedi. "Tam bir aile yuvası. Sıcacık. Mükemmel. Ülkedeki herkesin hayallerindeki ev böyle bir yer olmalı." Madeleine, Kim'in kahvesini masaya koyduktan sonra ilk konuşan Gurney oldu. "Bu konuda çok istekli olduğun, bu çalışmanın senin için çok büyük anlamlar taşıdığı ortada. Keşke tam olarak nasıl yardımcı

olabileceğimi anlayabilmiş olsaydım.” “Connie senden ne yapmanı istedi?”

“Sana göz kulak olmamı. Sanırım tam da bu ifadeyi kullandı.” “Başka bir sorundan bahsetmedi mi?” Gurney kızın bu soruyu sanki önemsiz bir şeymiş gibi sorabilmek için çocukça bir gayret içine girdiğini sezinlemişti.

“Eski erkek arkadaşını sorun olarak mı nitelendirmeliyiz?” “Robby konusunu açmış sana.”

“Robert Meese ya da Montague diye birinden bahsetti.” “Meese. Aslında Montague tamamen...” Sustu. Başını iki yana sallayıp, “Connie benim korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyor,” dedi. Ama hiç gerek yok. Robby acınacak halde bir zavallı. Gerçekten bazen çok da can sıkıcı oluyor fakat üstesinden gelemeyeceğim türden bir sorun değil.”

“Televizyon projende o da çalışıyor mu?”

“Artık değil. Neden sordun?”

“Sadece meraktan.”

Neyi merak ediyorum? Ne diye karışıyorum ki bu işe? Ne diye burada oturmuş bu aşırı heyecanlı üniversite öğrencisinin kafadan kontak eski sevgilisiyle olan sorunlarını dinleyip, hayatının fırsatını Amerika’nın en berbat programlarını hazırlayan televizyon istasyonunda cinayetlerle ilgili duygusal hikayeler anlatarak yakaladığına inanan bu kızın fikirlerini değerlendirmekle uğraşıyorum ki? Bataklıklardan uzak durmanın zamanı hâlâ gelmedi mi?

Kim ona sanki Madeleine'in zihin okuma yeteneğine sahipmişçesine bakıyordu. "Önemli bir sorun yok ortada. Ama bana yardımını esirgemeyeceğine dair söz verme nezaketi gösterdiğine göre benim de sana karşı çok açık sözlü olmam gerek." "Durup durup bu yardım konusunu açıyorsun ama ben hâlâ ne tür bir yardım..."

Madeleine omlet tabaklarını temizlemek için kullandığı süngeri lavaboda sıkıp, sakin bir ifadeyle söze karıştı. "Kim'i bir dinlesek?"

Gurney başıyla onaylayıp, "İyi fikir," dedi.

"Robby'le aşağı yukarı bir yıl kadar önce drama kulübünde tanıştım. Kesinlikle okulun en yakışıklı çocuğuydu. Johnny

Depp'in yirmi iki yaşındaki hali. Altı ay kadar önce de birlikte yaşamaya başladık. Bir süre kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissettim. Bu cinayet projesiyle ilgilenmeye başladığımda da beni desteklermiş gibi göründü. Ailelerle görüşmelere başladığımda da hep yanımdaydı. Ama sonra... Canavar ortaya çıktı." Duraksayıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Robby giderek daha fazla etkin olmaya başlamıştı. Artık bana projemde yardımcı oluyor gibi görünmüyordu. Çünkü bu artık bizim projemizdi. Kısa bir süre sonra da sanki kendi projesiymiş gibi davranmaya başladı. Ailelerle yaptığımız görüşmelerin ardından onlara kendi kartını, kendi telefon numarasını vermeye, onlara

kendisini ne zaman isterlerse arayabileceklerini söylemeye başladı. Zaten şu aptal Montague ismi de o zaman çıktı. Kendisine bir kart bastırmış. Robert Montague, Belgesel Çekimleri ve Yaratıcı Danışmanlık."

Gurney'in yüzünde kuşku dolu bir ifade belirmişti. "Seni devre dışı bırakıp projeni çalmaya mı çalışıyordu?"

"Daha da kötüsü. Robby Meese dış görünüşü açısından tam bir tanrı heykeli gibiydi. Ama çok kötü şeylerin yaşandığı, berbat bir evde büyümüş. Çocukluğunun büyük bir kısmını da benzer şekilde iğrenç yetimhanelerde geçirmiş. İyice tanıyınca onun görüp görebileceğiniz en

özgüveni az insanlardan biri olduğunu anlardınız. Bu, hastalık derecesindeydi. Konuştuğumuz ailelerden bazıları bu türden bir görüşme yapabilmek için resmi izin isterlerdi. Bu tür bir durumla karşı karşıya kaldığımızda Robby onları etkilemek için yanar tutuşurdu adeta. Onların onayını alabilmek, onlar tarafından kabul görebilmek için her şeyi yapardı. Sadece kendisinden hoşlansınlar diye. Berbat bir şeydi bu doğrusu."

"Peki, sen ne yaptın?"

"Aslında ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra bir gün onun benim mutlaka görüşmek istediğim, anahtar konumda gördüğüm bir aile üyesiyle habersiz görüşmeler yaptığını öğrendim. Bunu

Robby'nin yüzüne vurunca da işler çığırından çıktı. Bunun üzerine onu evimizden, evimden, kovdum. Sonra da Connie'nin avukatına projeden, projemden, uzak durması için üstü kapalı tehdit içeren bir mektup yazdırdım."

"Nasıl tepki verdi buna?"

"Başlangıçta nazikti. Riyakarca bir nezaket. Ona defolup gitmesini söyledim. Bunun üzerine bana eski cinayet olayları üzerine sorular sorup durmanın riskli olabileceğini, dikkatli olmam gerektiğini, neyle karşılaşacağımın belli olmayacağını söyledi. Geceleri beni arayıp, telefonuma beni koruyabileceğine ilişkin mesajlar bırakıyor, tez danışmanım dahil çevremdeki herkesin göründükleri gibi olmayabileceklerinden bahsedip duruyordu."

Gurney sandalyesinde biraz doğruldu. "Sonra?"

"Sonra? Ona beni rahat bırakmazsa yasaklama emri çıkarttıracağımı ve onu tutuklattıracağımı söyledim."

"Bunun herhangi bir etkisi oldu mu?"

"Bir nevi. Aramalar kesildi. Ama bu sefer de tuhaf şeyler olmaya başladı."

Madeleine lavaboda yaptığı işi bırakıp masaya döndü. "Giderek takıntıya dönüştürüyor gibi. Ben de katılabilir miyim size?" "Tabii ki," dedi Kim. Madeleine oturunca da Kim anlatmayı sürdürdü. "Mutfak bıçakları

kaybolmaya başladı. Bir gün okuldan eve geldiğimde kedimi bulamadım. Miyavlama sesi geliyordu bir yerlerden. Sonunda kediyi hiç kullanmadığım bir dolapta kilitli halde buldum. Bir başka seferinde de saatimin alarmı kurcalandığı için uyuyakaldım."

"Sinir bozucu ama bunlar niyeti zarar vermek olan birinin yapacağı işler gibi gelmedi bana," dedi Gurney. Ama Madeleine'in yüzünde aynı fikirde olmadığını belli eden ifadeyi görünce hemen ekleme ihtiyacı hissetti. "Bu tür rahatsızlık uyandıran duygusal temelli girişimleri küçümsüyor değilim. Sadece bu davranışların yasal açıdan taciz olarak değerlendirilme ihtimalini düşünüyordum."

Kim başını sallayarak onayladı. "Doğru. Ama durum giderek kötüleşti. Eve geç geldiğim bir gün banyo zemininde yaklaşık on sent büyüklüğünde bir kan damlası buldum. Yanında da mutfakta kaybolan bıçaklarımdan biri vardı."

"Tanrım," dedi Madeleine.

"Birkaç gece sonra, birtakım tuhaf sesler işitmeye başladım. Uykumdan uyanmama neden olan bu seslerin ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra döşemelerin gıcırtısını işittim. Ardından bir süre sessizlik oldu. Sonra soluk almaya benzer birtakım sesler duydum. Başka bir şey olmadı."

Madeleine dehşet içinde kalmış gibi bakıyordu.

“Apartman dairesinde mi oturuyorsun?” diye sordu Gurney.

“Küçük bir apartmanda. Üst katta bir, alt katta bir daire var. Bir de bodrum kat var. Üniversite çevrelerinde bakımsız, öğrenciler tarafından kiralanan ucuz dairelerden işte. Binada halen tek kiracı benim.”

“Tek başına mı oturuyorsun orada?” dedi Madeleine fal taşı gibi açılmış gözlerle. “Sen benden çok daha cesursun. Ben arkama bile bakmadan kaçardım oradan...”

Kim’in gözlerinde öfke kıvılcımları çakmıştı. “O aşağılık heriften kaçacak değilim!”

“Tüm bunları polise bildirdin mi?”

Alaycı bir tavırla güldü. “Elbette. Kan, bıçak, gece yarısı duyulan sesler. Polisler evi aradılar, her tarafa baktılar, pencereleri de kontrol ettiler ama bunu yaparken sıkıntıdan patlayacak gibi görünüyorlardı. Zaten onları ilk arayıp adımı, adresimi verdiğimde gözlerini devirerek bakıştıklarını tahmin edebiliyorum. Benim paranoyak bir baş belası olduğumu düşündükleri o kadar açık ki. Dikkat çekmeye çalışan, erkek arkadaş sorununu abartan küçük kaltak.”

“Sanırım kilitleri değiştirmiş olmalısın,” dedi Gurney yumuşak bir tavırla.

“İki kez. Ama bir şey değişmedi.”

“Tüm gözdağı verme girişimlerinden Robby Meeese’in sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum. Biliyorum.”

“Neden bu derece eminsin?”

“Onu evden attıktan sonra beni aradığındaki sesini duymuş olsan, ya da okulda karşılaştığımızda yüzünde beliren ifadeyi görmüş olsan bu soruyu sormaz, sen de benim kadar emin olurdun. Aynı tuhaflık sesinde, yüzünde de var. Nasıl açıklarım bilmiyorum ama bir şeyler oluyor değil mi? Tüyler ürpertici şeyler. Ve Robby de tüyler ürpertecek derecede tuhaf biri.”

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Kim kahve fincanını ellerinin arasında sımsıkı tutuyordu. Bu Gurney’e biraz önce kapının yanında, avuçlarını cama yaslamış haldeki duruşunu hatırlatmıştı. Duygu ve kontrol.

Kızın fikrini, cinayetlerin neden olduğu acılarla ilgilenme eğilimini düşünüyordu. Kim’in söylediklerinde gerçek payı vardı. Gerçekten de bazen katilin neden olduğu acı tüm aileye sirayet ederdi. Geride kalan eşler, çocuklar, ebeveynler hayatlarının kalan kısmını üzüntü ve öfkeyle dolu bir halde geçirirlerdi.

Ancak bazen de keder ya da acı olarak tanımlanacak türden duygulara neden olmayan ölümler de gözlemlenirdi. Gurney bu tür vakalara da çok şahit

olmuştu. Kötü hayat süren insanların ölümleri de kötü olurdu. Uyuşturucu satıcıları, pezevenkler, kariyer uğruna suç işleyenler, video oyunlarını gerçek silahlarla oynamaya kalkan yeni yetme çete üyeleri. Yoldan çıkan insan akim almayacağı şeyler yapabilir. Arada sırada aynı rüyayı gördüğü olurdu. Toplama kamplarıyla ilgili olan rüya. Bir buldozer kısmen iskelet haline gelmiş cesetleri boş bir çukura atıyor. Tıpkı kırık vitrin mankenlerine benziyor bu cesetler. Ya da moloz yığını gibi.

Karşısındaki siyah gözlü, ılık kahve fincanını hâlâ sımsıkı tutan, parlak saçları yüzünün çoğunu gizleyen genç kıza uzun uzun baktı.

Ardından soran gözlerle Madeleine'e döndü.

Karısı dudaklarının ucundaki belli belirsiz gülümseyişiyle hafifçe omuz silkti. Ama bu Gurney'in midesine bir dirsek yemiş gibi hissetmesine neden olan bir tavırdı aslında.

Yeniden Kim'e döndü. "Tamam. Tekrar ana konumuza dönelim. Sana nasıl yardım edebilirim?"

4.Bölüm

Tabut Gibi

Kim, Gurney'den onunla birlikte projesiyle ilgili her şeyi sakladığı Syracuse'daki evine gelmesini istemişti. Böylece her şeyi ilk elden görme fırsatı bulmuş, görüşme

yapılacak kişilerle yapılan mutabakatları okumuş, teklifine dahil etmek için gerçekleştirdiği iki görüşmeyi izlemiş, bundan sonraki görüşme planlarını değerlendirmiş, RAM TV'den Rudy Getz'le yaptığı anlaşmayı okumuş olacaktı. Ayrıca Kim'in hazırlamış olduğu genel tanıtım dosyasını da görme fırsatı bulacaktı. Her şeyi en ince detayına kadar görmüş olacak, ortamı net bir şekilde değerlendirip Kim'e neyin doğru neyin yanlış olduğunu çok daha doğru biçimde söyleyebilecekti.

Son aylarda neredeyse hiçbir şey yapmadan boş boş oturduğundan Syracuse'a gitmek için en ufak bir istek bile duymuyordu. Ama diğer taraftan Connie Clark'tan kurtulmanın en kolay yolu oraya gitmekmiş gibi görünüyordu. Syracuse'a gidecek, etrafa şöyle bir bakacak, yorumlarını paylaşacaktı. Böylelikle kendisinden isteneni yani "Büyük iyiliği" yapmış olacaktı. Ondan sonra da yeniden mağarasına çekilebilirdi.

Google'dan Kim'in evinin yol tarifini öğrenip, çıktısını aldı. Kendi arabalarına geçip yola koyuldular. Yolculuğun Walnut Crossing'den bir saat kırk dokuz dakika sürmesi gerekiyordu. Ama eyaletler arası yolda neredeyse hiç trafik olmadığı için önündeki Miata yolculuğun her anında neredeyse hız limitinin hemen altında gitme şansı bulmuştu.

Daha uygun bir ruh halinde olmuş olsa Gurney yolculuğun tadını çıkartır, araziye, manzaraya, ormanlık alanlara, derelere, çiftliklere, bahar ekimleri için hazırlanan tarlalara, birbirine

benzeyen ambarlara, kırmızı ahırlara dalar giderdi. Ama ruh hali buna izin vermiyor, tüm doğal güzellikleri küçümseyip, mezbele seviyesine indirgiyordu. Topraklar ekilmemiş, her yan çamur yığını, hava da kötü diye düşünüp her şeyin olumsuz yanını alıyordu.

Syracuse'a girdikleri ilk anda gördükleri, olumsuz hislerini daha da arttırdı. Kentle ilgili tanıtım yapılan bir yerlerde bölgenin Amerika'nın en kirli göllerinden biri olarak nam salan Ononda Gölü kıyısında olduğunu okumuştu. Birden Bronx'taki çocukluğunu hatırladı. Eastchester Körfezi'nin yoğun deniz trafiği, sürekli gelip geçen mavnalarla römorklar gözünde canlanmıştı. Körfezde Long Island Sound'un atıkları yüzünden iğrenç yosunlarla, mide bulandırıcı kahverengi yengeçler dışında hiçbir canlı yaşamazdı. Bu koşturup duran, kabuklu, yenmez, ilkel yaratıkları hatırlayınca hâlâ tüyleri ürperirdi.

Kim'in Miata'sının peşinde eyaletler arası yoldan ayrılıp yıkık dökük binaların oluşturduğu bölgeye saptı. Gelişigüzel inşa edilmiş küçük evler, birden fazla bölüme ayrılmış büyük, eski apartman daireleri, salaş mahalle

bakkalları, iç karartıcı dükkanlar, zincir parmaklıklarla çevrili boş arsalar.

Köşedeki paket servis sistemiyle çalışan pizzacının önünden geçen Miata daha dar bir yan yola sapıp, Archie Bunker dizisinden fırlamış gibi gözüken bir binanın önünde durdu. Burası her iki yanında yer alan tıpatıp aynı iki binadan daracık bir park yeriyle ayrılıyordu. Binanın önünde en fazla iki mezar yeri büyüklüğündeki bahçe benzeri yere bir tek çiçek bile ekilmemiş, herhangi bir çimlendirme faaliyetine gerek görülmemişti. Gurney aracını Kim'inkinin hemen arkasına park edip kızın küçük otomobilinden inip araç kapılarını ikişer kez kontrol edişini izledi. Sonra başını kaldırıp binaya, ardından da çevresine bakındı. Bir hayli tedbirli davranıyormuş gibi gelmişti Gurney'e. Aracından inip kızın yanına doğru yürürken Kim gergin bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, her şey... normal gibi." Üç basamağı çıkıp kilitli olmayan ön kapıya ulaştı. Bu kapıdan binanın girişine ulaşmak mümkündü. Girişte biri sağda biri solda olmak üzere iki kapı vardı. Sağda, üzerinde sağlammış gibi görünen iki kilidi farklı anahtarlarla açtı. Kapı kolunu tutup çevirmeden birkaç kez sağa sola oynattı.

Buradan hole girmişlerdi. Gurney'i sağdaki ilk odaya götürdü. Tipik IKEA tarzının hakim olduğu küçük odada

bir şilte kanepe, bir sehpa, kabarık yastıklı iki sandalye, iki minimalist abajur, bir kitaplık, iki çekmeceli metal bir dosya dolabı ve çalışma masası olarak kullanılan, arkasında dik arkalıklı bir koltuğun bulunduğu bir masa göze çarpıyordu. Zeminse toprak rengi bir halıyla kaplıydı.

Gurney meraklı bir tavırla gülümsedi. “Kapı kolunu neden öyle kontrol ettin?”

“Birkaç kez elimde kaldı çünkü.”

“Sence gevşetilmiş olabilir mi?”

“Tabii ki gevşetildi. Hem de iki kere. İlk seferinde polis gelip şöyle bir bakıp, birinin bana şaka yaptığına karar verip hiç ilgilenmeden çekip gitti. İkinci seferindeyse gelmediler bile. Telefondaki polis sanki bu komik bir olaymış gibi konuştu benimle.” “Ama bana hiç de komik gelmedi.”

“Sağ ol.”

“Daha önce sorduğumun farkındayım ama...”

“Cevap evet. Bunları yapanın Robby olduğuna eminim. Ve de hayır. Elimde en ufak bir kanıt yok. Ama başka kim olabilir ki?” Melodili kapı zili çaldı.

“Ah, Tanrım. Annemin fikri. Buraya taşındığımda vermişti bana. Aslında burada normal bir zil vardı ama annemin hiç hoşuna gitmedi. Bir saniye.” Odadan çıkıp ön kapıya yöneldi.

Bir dakika sonra da elinde büyükçe bir pizza kutusuyla iki kutu Diet Cola'yla döndü.

"Güzel zamanlama. Gelirken yolda sipariş vermiştim. Bir şeyler yesek iyi olur diye düşündüm. Pizza sever misin?"

"Pizza iyidir."

Kutuyu sehpanın üzerine koyup, hafif koltuklardan birini çekti. Gurney de kanepeye oturdu.

Birer dilim yiyip, kolalarını içtikten sonra, Kim, "Pekala," dedi. "Nereden başlamak istersin?"

"Şu senin cinayet kurbanlarının aileleriyle görüşme fikrinden. Sanırım yapman gereken ilk iş hangi cinayet kurbanlarının aileleriyle görüşeceğine karar vermek oldu değil mi?"

"Doğru." Büyük bir dikkatle Gurney'e bakıyordu.

"Cinayet vakasından bol ne var? Sadece New York bölgesiyle ve üstelik sadece bir yıllık zaman dilimiyle sınırlı tutsak bile yüzlerce cinayet vakası arasından seçme şansın olacaktır."

"Doğru."

Öne doğru hafifçe eğilerek, "Peki seçimlerini nasıl yaptın? Kıstasın neydi?" diye sordu.

"Kıstasım süreç içinde değişti. Başlangıçta bütün kurbanları, her türlü cinayet vakasını, ırksal ya da etnik

kökene bakmaksızın her aileyi, çok geniş bir zaman dilimini ölçek alarak kapsam içinde değerlendirmek istemiştim. Tam bir çeşitlilik olsun diye. Ama, Dr. Wilson bana sürekli, ‚Basitleştir, basitleştir,' diyip durdu. İşi bu kadar geniş tutma' dedi. ‚İpin ucu elinde olsun hep. İzleyicinin işini kolaylaştır. Ne kadar dar bir alanı hedef alırsan o derece net sonuç alırsın.' Bu türden sözleri belki on defa söyledi. Sonunda ikna oldum. Sonrasında da her şey yerli yerine oturmaya başladı. Kısa bir süre içinde de, ‚Evet! İşte bu! Ne yapacağımı biliyorum!' aşamasına geldim."

Gurney dinlerken garip biçimde kızın hevesinden etkilendiğini hissetmişti. "Bunun üzerine nasıl bir kıstas belirledin?"

"Dr. WiIson'ın söylediğini harfiyen uyguladım. Basitleştirip, çeşitliliği azalttım. Hedefi daraltıp ipin ucunu elimde tuttum. Sonrasında da işe Good Shepherd2 vakasının kurbanlarından başlamanın en doğru yaklaşım olacağına karar verdim."

"Sekiz dokuz sene kadar önce Mercedes kullanan birkaç kişiyi öldüren adam mıydı bu?"

"On. Tam olarak on yıl önce. 2000 yılı ilkbaharında."

Gurney arkasına yaslanıp düşünceli bir tavırla baş sallarken aklından altıncı olayın ardından neredeyse bölgede yaşayanların yarısından fazlasının geceleri araba kullanmaktan korkar hale geldiklerini hatırlamıştı. “Enteresan. Başlangıç olarak hemen hemen aynı dönemde geçen olaylar dizisinden başlamışsın. Saldırgan aynı, amaç aynı, sonrasında da bütün olay aynı soruşturma kapsamında değerlendirilmiş.”

“Doğru! Ve de katili adalet önüne getirme noktasında aynı başarısızlıklar. Aynı şekilde kapanan dosyalar. Aynı derecede kapanmayan yaralar. Tüm bunlar Good Shepherd vakasını kusursuz bir örnek haline getiriyor. Aynı felakete uğrayan farklı ailelerin nasıl değişik tepkiler verdikleri, kayıplarının ardından hayatlarına nasıl devam ettikleri, adaletin yerini bulmamış olmasına nasıl tepki verdikleri, kişiliklerinde özellikle de çocuklarda ne türden değişiklikler yaşandığı inceleme altına alınma şansına sahipti. Kısacası aynı trajedinin farklı sonuçlan bu olay sayesinde değerlendirilebilir.” Kalkıp masanın yanındaki dolaptan mavi bir dosya alıp Gurney’e uzattı. Dosyanın kapağında büyük harflerle, CİNAYET YETİMLERİ, BELGESEL TEKLİFİ, HAZIRLAYAN KİM CORAZON, yazılmıştı.

Gurney’in bakışlarının “Corazon” soyadına takıldığını gördüğünden olsa gerek, “Yoksa soyadının Clarke olduğunu mu sanmıştın?” diye sordu.

Gurney, Connie'nin kendisiyle New York dergisi için röportaj yaptığı günleri düşündü. "Clarke'tan başka bir soyadından bahsedildiğini hatırlamıyorum."

"Clarke, Connie'nin kızlık soyadıdır. Ben daha çocukken babamdan boşanınca yeniden eski soyadını kullanmaya başlamış. Corazon babamın soyadı yani kısacası. Ve de benim." Yüzünde apaçık bir kızgınlık ifadesi belirmişti. Gurney acaba buna Connie'den annesi olarak bahsetmek istemeyişi mi neden oluyor diye düşünmeden edememişti.

Ancak Gurney'in bu tarz konuları açmaya hiç niyeti yoktu. Dosyanın kapağını çevirdi. Elli sayfadan bir hayli fazla, kalın sayılabilecek bir doküman hazırlanmıştı. İlk sayfada kapaktaki başlık yineleniyordu. İkinci sayfaysa içindekiler kısmına ayrılmıştı. "Fikir, belgeselin ana hatları, tarz ve yöntemler, olay seçim kriterleri, Good Shepherd cinayetlerinin kurbanları ve koşullan, görüşülmesi muhtemel kişiler, görüşme özetleri ve durum, yapılan görüşme kayıtları, GSNİB, ekler."

İçindekiler listesini baştan sona bir daha, bu kez yavaşça gözden geçirdi. "Bunu sen mi hazırladın? Bu kadar planlı şekilde?"

"Evet, bir sorun mu var?"

"Yok, hayır."

"Ne oldu o zaman?"

“Bu konuda daha önceki konuşmamızda seni fazla tutkulu görmüştüm. Ama bu son derece mantıklı, sağduyulu bir çalışmaya benziyor.” Aslında o an için kızın tutkusunun kendisine Madeleine’i mantıklı yalımınsa kendi çalışma tarzını hatırlattığını düşünüyordu. “Ben de yazsam ancak bu şekilde yazarım.” Kim muzip bir ifadeyle yüzüne bakıp, “Bu bir iltifat sanırım?” dedi.

Gurney güldü. O gün belki de bir ay boyunca ilk kez böylesine ağız dolusu gülmüştü. Kısa bir duraksamanın ardından içindekiler listesinin son maddesine döndü. “GS sanırım Good Shepherd anlamına geliyor. Peki NÎB ne?”

“Ah, onun medyaya ve polise gönderdiği yirmi sayfalık açıklamaların kısaltması. Niyet Bildirisi.”

Gurney başını salladı. “Şimdi hatırladım. Medyada manifesto adıyla anılmıştı bu bildiri. Beş yıl önce Unabomber belgesine taktıkları ismi kullanmışlardı.”

Şimdi başıyla onaylama sırası Kim’deydi. “Bu noktada da sana sormak istediğim sorulardan birincisi var zaten. Şu seri katil olayları. Çünkü biraz kafa karıştırıcı gibi geliyor. Yani, Unabomber’ın, Good Shepherd’ın Jeffrey Dahmer ya da Ted Bundy veya senin bizzat yakaladığın Peter Piggert ya da şu kurbanlarının parçalarını polise postalayan Şeytan Noel Baba lakaplı adamla aralarında en ufak bir benzerlik yok ki. Tanrım! Zaten bu tür davranışlar insani değil!” Kız gözle görülecek derecede

titremiş, sonrasında da kendini ısıtmak istercesine elleriyle kollarını ovalamıştı.

Gurney, dışarıda, gri Syracuse gökyüzünde, bir helikopterin giderek yaklaştığını işitiyordu. Ses giderek arttı, sonra da azalmaya başladı ve bir süre sonra duyulmaz oldu. "Belki sosyal bilimciler bu sözlerime kızacaklardır," dedi. "Ama şu seri katil kavramı bu alandaki çoğu terim gibi pek yerli yerine oturmayan bir ifade aslında. Bazen bilim adamlarını kendilerini çok yüce gören, sadece kavramlara isim takarak para kazanan bir kulübün üyeleri gibi görüyorum. Önce kuşkulu bir araştırma yürütürler, benzer davranışları ya da karakteristik özellikleri bir araya getirerek bir sendrom yaratırlar, bu sendroma kulağa bilimsel gibi gelen bir ad takıp sonra da bunu kendileri gibi düşünmeye aday kerizlerden, kulübe girmelerini sağlayacak sınavı geçmeleri için ezberlemelerini isterler."

Kızın, yüzüne şaşkınca bir ifadeyle baktığını fark etti.

Hırçın bir tavır sergilediğinin farkındaydı. Bu hırçınlığı kriminolojiye duyduğu kızgınlıktan olduğu kadar içinde bulunduğu ruh halinden de kaynaklanıyordu. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Sorunun kısa yanıtı belki şu şekilde verilebilir: Sosyal bilimcilerin söylediklerinin aksine seri katil tipolojisi oluşturmamızı sağlayabilecek ortak nitelikler yoktur. Ama yine bir benzerlik var tabii aralarında."

Gözleri şaşkınlıkla açılan Kim, “Hepsi de birilerini öldürüyor, bunu mu söylüyorsun?” dedi. “Yani sence görünürde ne tür sebepleri olursa olsun önemli olan tek şey bu. Öyle mi?”

Gurney, kızın enerjisinden, hevesinden şaşkına dönmüş gibiydi. Kim’in böylesine heyecan içinde davranıyor oluşu gülümsemesine neden oldu. “Unabomber, teknolojinin dünyaya vereceği zararları engellemeye çalıştığım söylemişti. Yanlış hatırlamıyorsam Good Shepherd da açgözlülüğün vereceği zararları engellemekten bahsetmişti. Ama her ne kadar zekice bir yaklaşıma sahiplermiş gibi görünseler de her ikisi de kendi koydukları prensiplerle taban tabana zıt eylemlere kalkıştılar. Neticede ulaşmak istediklerini söyledikleri hedefe insan öldürerek asla ulaşamazlardı. Bunun tek bir açıklaması var o da hedeften çok yöntemin kendilerine anlamlı gelmesi.”

Kim’in söylenenleri zihninde tarttığı, yüz ifadesinden anlaşılıyordu. “Yani yöntem bir süre sonra hedefin kendisi halini alıyor mu diyorsun?”

“Kesinlikle. Hepimiz için bu kavramlar sık sık yer değiştirir. Yöntem ve sonuç. Unabomber’Ia Good Shepherd’ın yaptıklarını ancak amaçlarının insan öldürmek olduğunu düşünürsek kendi içinde mantığa bürüyebiliriz. Heyecanlarının zirve noktası. Ardından

manifesto adı takılan açıklamalarsa ancak yapılanlara mazeret üretme çabası olarak değerlendirilmeli.”

Kim anlatılanları kendi projesi bağlamında nasıl değerlendireceğini düşünme gayreti içerisindeydi. “Ama kurban açısından tüm bunların ne kadarı anlaşılabilir ki?”

“Kurban açısından bunların hiçbir önemi yok. Kurbanı eylemin nedeni ilgilendirmez. Özellikle de kurbanla katil arasında kişisel bir bağlantı yoksa. Karanlık bir yolda tesadüfen geçen bir aracın sürücüsünün kafasına isabet eden kurşunun hangi amaçla sıkıldığının önemi yoktur.”

“Peki ya aileler?”

“Ah, aileler. Pekala...”

Gurney gözlerini kapatıp, kurban aileleriyle yaptığı görüşmeleri düşünmeye koyuldu. Yıllarca acılı insanlarla konuşmuştu. On yıllarca. Anne babalar, eşler, sevgililer, çocuklar. Dehşet içindeki yüzler. Korkunç haberi kabul etmeye yanaşmayanlar. Umutsuzluk dolu sorular. Çığlıklar. İnlemeler. Sızlanmalar. Öfke. Suçlama. Nefret dolu tehditler. Duvarlara atılan yumruklar. Hüzünlü, dalgın, boş bakışlar. Çocuklar gibi ağlayan yaşlılar. İçlerinden biri sanki suratının ortasına bir yumruk yemiş gibi sendelemişti. Ve hepsinden de kötüsü hiç tepki verilmeyen anlar. Donuk bakışlar, ölü gözler. Anlayamadan, söyleyecek, hissedecek bir şey bulamadan öylece durup kalanlar. Sonra yakılan bir sigara.

“Pekala...” diye tekrarladı biraz duraksadıktan sonra. “Her zaman gerçeğin en iyi şey olduğuna inanmışımdır. Bu yüzden aile üyeleriyle temas kurmanın yolu, sevdikleri kişinin neden öldürüldüğünü anlayabilmelerine yardımcı olmaktan geçiyor gibi geliyor bana. Ama sakın unutma, Unabomber’ın ya da Good Shepherd’ın yaptıkları şeyin nedenini bildiğimi söylüyor değilim. Büyük bir ihtimalle kendileri de nedenini bilmiyorlardı. Sadece söyledikleri şeyin gerçek neden olmadığını biliyorum.” Kim’in bakışları Gurney’in önündeki sehpanın üzerinde dolaşıyor, sanki bir soru daha sormak üzereymiş gibi görünüyordu. Tam ağzını açmıştı ki üst kattan gelen bir gürültüyle irkildi. Doğrulup, dikkat kesildi. “Neydi bu sence?” diye sordu birkaç uzun saniyelik sessizlikten sonra.

“Hiçbir fikrim yok. Belki sıcak su borusuna vurulmuş olabilir.” “Böyle mi ses çıkar?”

Gurney omuz silkti. “Sence ne?”

Kız yanıt vermeyince de, “Üst katta kim oturuyor?” diye sordu. “Hiç kimse. En azından öyle olması gerekir. Bütün daireler boşaltıldı. Sonra uyuşturucu satıcısı aptal tipler yeniden gelince polis baskın yapıp hepsini gözaltına almıştı. Büyük bir ihtimalle şimdiye dek hepsi serbest kalmıştır. Yani kim bilir kim var yukarıda. Bu şehir zıvanadan çıkmış.”

“Yani üst kat boş?”

“Evet, öyle olması lazım.” Sehpanın üzerindeki açık pizza kutusuna bakıyordu. “Tanrım. Kötü görünüyor. Isıtsam mı biraz?” “Ben istemem.” Artık gitme zamanı geldi demeye

hazırlanıyordu ki daha yeni gelmiş olduklarını fark etti. Bu da son altı ay içinde gelişen ve giderek kötüleşen başka bir davranışıydı. Başkalarıyla mümkün olduğunca az birlikte olma isteği.

Mavi dosyayı alıp, “Tüm bunları şimdi okuyabileceğimi sanmıyorum. Çok detaylı gibi görünüyor.”

Tıpkı bulutlu bir günde güneş ışığının bir görünüp bir kaybolması gibi kızın hayal kırıklığı da yüzünde belirip yok oldu. “Belki bu gece? Yani yanma alırsın, evde vaktin olunca okursun.” Gurney garip bir biçimde kızın bu tepkisinden de etkilendiğini hissetti. O an hissettiği şeyi duygulanmak kelimesinden daha iyi açıklayacak başka bir ifade yoktu. Bunu kızın hedefi daraltma maksadıyla tüm dikkatini Good Shepherd cinayetlerine yönelttiğini anlatırken de hissetmişti. Ancak şimdi bu hissin adını net biçimde koyabildiğini düşünüyordu.

Bunun nedeni de kızın samimi tavırları, enerjisi, umudu, zekası, gençliğiyle bütünleştirdiği kararlılığıydı. Ve her şeyi tek başına yapıyordu. Bu tehlikeli, boş binada tek başına yaşıyor, üstelik kötü niyetli bir adam tarafından da sürekli rahatsız ediliyordu. Kim’in

kararlılığı ve eşit derecedeki savunmasızlığının içinde körelmeye yüz tutmuş babalık duygularını tutuşturmuş olabileceğinden şüphelenmişti.

“Bu gece bakarım,” dedi.

“Teşekkürler.”

Uzaktan yine helikopter sesi işitildi. Ses giderek arttı ve helikopter tam tepelerinden geçip, uzaklaştı. Kim gergin bir tavırla boğazını temizledi, ellerini kucağında birleştirip konuşmakta güçlük çektiğini ortaya koyan bir ifadeyle sözlerine başladı. “Sana sormak istediğim bir şey var. Ama sormak neden bu kadar zor geliyor doğrusu bilemiyorum.” Kendi tavrım onaylamadığını gösterir bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Nedir?”

Kim yutkundu. “Seni ücret karşılığı tutabilir miyim? Belki sadece bir günlüğüne?”

“Beni tutmak mı? Neden ki?”

“Mantıklı davranmadığımın farkındayım. Çok da utanıyorum. Sana bu şekilde baskı yapmamam gerektiğinin de farkındayım. Ama benim için çok önemli.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Yarın... belki benimle gelebilirsin? Bir şey yapmana gerek yok. Sorun şu. Yarın iki görüşmem var. Biri muhtemelen programda röportaj yapacaklarımdan biri.

Diğeri de Rudy Getz. Senden tek istediğim orada yanımda olman, beni, onları dinlemen, sonra da bana içinden geçenleri söyleyip, tavsiyelerde bulunman filan. Yani bilemiyorum işte. Mantıksızca konuşuyorum farkındayım ama...” “Bu görüşmeler nerede olacak?” diye sordu.

“Kabul ediyor musun? Gelecek misin benimle? Ah, Tanrım, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Aslında sana da çok yakın sayılır. Kurbanlardan birinin oğlu, Jimi Brewster, TurnwelPde oturuyor. Rudy Getz’se oraya yaklaşık on beş kilometre kadar mesafede, dağın

Ashokan Gölü’ne bakan yamacında yaşıyor. Önce saat onda Brewster’la görüşmem gerek. Bu da seni sabah sekiz buçuk gibi alsam olur demek. Anlaştık mı?”

O an kendi arabasıyla gitmeyi tercih edeceğini söyleyecek oldu ama ardından birlikte gittiklerinde aklına takılan soruları sorma fırsatı bulacağını düşünerek bu fikrinden vazgeçti.

“Tamam,” dedi. “Olur.” Daha şimdiden, bir günlüğüne de olsa bu işe karıştığı için pişmanlık duymaya başlamıştı. Ama kızı geri çevirecek gücü kendinde bulamamıştı.

“RAM TV ile yaptığım anlaşmanın başlangıç bütçesi kısmında danışmanlık ücreti diye ayrılmış bir bölüm var. Buradan sana yarın için yedi yüz elli dolar ödeyebilirim. Umarım yeterlidir.”

Para ödemesine gerek olmadığını, bu işi para için kabul etmediğini söyleyecekti. Sonra birden işkadını tavrını, hevesini görünce onun işin bu şekilde yürümesini istediğini sezerek, yeniden, “Tamam,” dedi. “Olur.”

Sonra bir süre laf olsun diye kızın üniversite yaşamından, Syracuse için son derece sıradan olan uyuşturucu problemlerinden bahsettiler. Ardından Gurney ertesi gün görüşme sözünü yineleyerek sandalyesinde doğruldu.

Kim onu kapıya kadar geçirip, elini sıkıca kavrayarak tokalaşıp bir kez daha teşekkür etti. Gurney basamakları inip, bozuk kaldırıma adımını attığında arkasından çevrilen iki büyük kapı kilidinin sesini duydu. Kasvetli caddede yukarı aşağı şöyle bir bakındı. Yağan karı eritmek için her ne döktülerse, yerlerde pis, çamur yığınları oluşmasına neden olmuştu. Havada kekremsi bir koku vardı.

Aracına binip, kontağı çalıştırdıktan sonra taşınabilir GPS cihazına ev adresini tuşladı. Cihazın uydu sinyalini bulup bağlantıya geçmesi bir dakika kadar sürmüştü. Tam ekranda ilk talimat yer almıştı ki bir kapının hızla açıldığını duydu. Başını kaldırıp etrafına bakınca da Kim’in apartmandan koşarak fırladığını gördü. Basamaklara ayağı takıldı, dengesini kaybedip boylu boyunca kaldırıma devrildi. Gurney yardımına

koştuğunda çöp kovalarından birine tutunarak kalkmaya çalışıyordu.

“İyi misin?”

“Bilmiyorum... Bileğim...” Nefes nefeseydi. Korkmuş gibi bir hali vardı.

Gurney ona destek olmaya çalışarak kolunu tutarken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Kan... mutfakta.”

“Ne?”

“Kan. Mutfak zemininde.”

“İçeride biri var mı?”

“Hayır. Bilmiyorum. Kimseyi görmedim.”

“Ne kadar kan?”

“Bilmiyorum. Yerde kan var. İz gibi. Arka hole kadar uzanıyor. Emin değilim.”

“Kimseyi görmedin, bir şey duymadın öyle mi?”

“Hayır. Sanmıyorum.”

“Tamam. Şimdi rahatla artık. Güvendesin.”

Göz kapaklarını kırpıştırdı. Gözlerinde yaşlar belirmişti. “Rahatla artık,” diye yavaşça tekrarladı. “Geçti. Güvendesin.” Yaşlan silip, kendini toplayıp yüz ifadesini düzeltmeye çalışarak, “Tamam. İyiyim,” dedi.

Nefes alıp verişi normale dönünce, Gurney, “Senden benim arabama binmeni istiyorum,” dedi. “Kapıları da kilitle. Dairene bir bakacağım.”

“Ben de seninle geliyorum.”

“Arabada otursan daha iyi olur.”

“Hayır!” Gurney’in yüzüne yalvarırcasına bakıyordu. “Orası benim evim. Beni evimden uzak tutmayı başaramayacak!”

Her ne kadar bu şartlar altında bir sivilin araştırma sahasına yeniden girişine izin verilmesi standart polis prosedürüne aykırı olsa da Gurney artık bir polis olmadığından bu türden kurallara uyma zorunluluğu da taşımıyordu. Kim’in şu an içinde bulunduğu ruh hali dikkate alınınca da gidip arabada kapıları kilitli veya kilitsiz tutarak oturmasında ısrar etmektense kendisiyle gelmesini kabul etmenin daha iyi olacağına karar verdi.

“Tamam,” dedi ayak bileğindeki kılıfından aldığı Beretta’yı ceketinin cebine yerleştirirken. “Gidip bir bakalım.”

Önden gidip kapıları tek tek açarak ilerledi. Oturma odasının önünde durdu. Koridor yaklaşık altı metre kadar devam ediyor, oradan da kirişin altından mutfağa geçiliyordu. Oturma odasıyla mutfak arasında iki açık kapı vardı. “Bu odalar ne?”

“İlki benim yatak odam. İkincisi banyo.”

“İkisine de bakacağım. Eğer en ufak bir şey duyarsan bana seslen. Benden hemen bir yanıt alamazsan da mümkün olduğunca çabuk ön kapıdan fırlayıp arabama bin, kapıları kilitle ve 911 ’i ara. Anladın mı?”

“Evet.”

Koridorda ilerleyip ilk odanın önünde durdu. Tavan lambasını yaktı. İçeride görecek pek bir şey yoktu. Bir yatak, küçük bir masa, bir boy aynası, iki katlanabilir sandalye ve gardırop olarak kullanılan eski bir dolap. Dolabı, yatağın altını kontrol etti. Sonra dışarı, koridora dönüp başparmağıyla Kim’e her şey yolunda işareti yaptı. Ardından da banyoya girip, aynı şeyleri yineledi.

Sonra da mutfağa yöneldi.

“Kan damlalarını nerede gördün?” diye sordu.

“Buzdolabının önünden başlayıp arka koridora kadar uzanıyor.”

Büyük bir dikkatle mutfağa girerken son altı aydır ilk kez silahlı olduğuna seviniyordu. Mutfak bir hayli büyüktü. Karşıda, sağ köşede küçük bir yemek masası, pencerenin önünde kaldırıma ve yan taraftaki bitişik binaya bakan iki sandalye vardı. Pencereden içeri biraz ışık giriyordu ama bu pek de yeterli değildi.

Tam önünde evye ve altında dolaplar bulunuyordu. Lavabo, buzdolabı. Buzdolabıyla arasında küçük bir kasap tezgahı vardı. Tezgahın üzerinde bir et satırı gördü.

Tezgahın yanından geçtiği sırada da yerdeki kan lekesini fark etti. Eski muşamba zeminde yaklaşık on sent büyüklüğünde, ikişer ya da üçer adım arayla buzdolabının önünden başlayıp, mutfağın arka kapısına oradan da arka taraftaki loş bölgeye dek uzanan kan lekeleri vardı.

En ufak bir uyarı olmaksızın birden arkasından bir soluk sesi işitince hızla çömelip, cebinden de tabancasını çekerek arkaya döndü. Birkaç adım arkasında, tam da ışığa yakalanmış geyik klişesini hak edecek biçimde, ağzı açık bir halde, 32'lik tabancanın küçük namlusuna şaşkın bir halde bakakalan Kim'le burun buruna gelmişti.

"Tanrım," dedi derin bir nefes alarak ve tabancayı indirdi.

"Özür dilerim. Sessiz olmaya çalışıyordum. İşığı yakmamı ister misin?"

Gurney başını salladı. Düğme lavabonun hemen üzerindeydi. Kim dokununca tavandaki iki uzun floresan lamba yanmıştı. Aydınlıkta yerdeki kan lekeleri daha bir parlak gözüküyordu. "Arka koridorda da lamba var mı?"

"Buzdolabının sağındaki duvarda düğme var."

Düğmeyi bulup basınca arka koridorda, artık miadını doldurmuş floresan titreşip, yanıp sönerek, soğuk bir ışıkla etrafı bir nebze olsun aydınlattı. Gurney elinde Beretta'yla ağır ağır o yöne doğru yürümeye başladı.

Yeşil plastik bir çöp kovası dışında arka koridor bomboştu. Koridorun sonunda, dışa açılan, sağlam görünüşlü, üzerinde irice bir kilit bulunan bir kapı vardı. Bu virane yerde sağ tarafta bir kapı daha göze çarpıyordu. Kan izleri de bu kapıya doğru uzanıyordu.

Gurney hemen Kim'e dönüp, "Bu kapının arkasında ne var?" diye sordu.

"Merdiven. Bodrum merdivenleri." Kızın sesine korku yeniden hakim olmuş gibiydi.

"En son ne zaman indin oraya?"

"Aşağı? Tanrım, bilmem. Belki... Bir sene önce. Sigorta atmıştı. Ev sahibinin getirdiği tamirci çocuk da bana nasıl yeniden çalıştıracağımı göstermişti."

"Başka giriş var mı?"

"Hayır."

"Pencere?"

"Zemin seviyesinde küçük pencereler var ama parmaklıklı." "Işık düğmesi nerede?"

"İçeride, kapının sağında, sanırım."

Kapının önünde de bir damla kan vardı. Gurney üzerine basmadan geçti. Duvara mümkün olduğunca yaslanarak kapı kolunu tutup hızla açtı. Bir anda koridoru nemli, bayat bir hava doldurmuştu. Bekledi. Dinledi.

Sonra basamaklardan aşağı baktı. Arkasında bir yanıp bir sönen floresanın ışığında bir hayli loş görünüyordu. Duvarda bir düğme gördü. Basınca bodrumda bir yerlerde sarı, solgun bir ışık yandı.

Floresanın cızırtısını kesmek için Kim'den dışarının ışığını söndürmesini istedi.

Ses kesilince de en az bir dakikalığına hiçbir şey yapmadan bekleyip, dinledi. Sessizlik. Basamaklardan aşağı baktı. Her iki üç basamakta bir, koyu kan lekesi seçiliyordu.

"Neymiş? Görebiliyor musun?" Kim'in sesi biraz daha incelse hiç duyulmayacaktı.

"Birkaç damla kan daha," dedi sakin bir ses tonuyla. "Daha yakından bakacağım. Olduğun yerde kal. Herhangi bir şey duyarsan derhal ön kapıdan fırlayıp arabama..."

Kim sözünü kesti. "Asla! Seninle kalıyorum!"

Gurney etrafındaki gerginlikle ters orantılı biçimde sakinliğini koruyabilme yeteneğine sahipti. "Tamam. Ama anlaşma yapalım. En az altı adım arkamda olacaksın." Elindeki Beretta'yı biraz daha sıkıca kavradı. "Çünkü hızlı olmam gerekirse bana hareket alanı bırakman gerek. Tamam mı?"

Kim başıyla onayladı.

Yavaşça merdivenlerden inmeye koyuldu. Tırabzansız basamaklar her adımda gıcırdıyordu. Aşağı indiğinde kan

damlalarının tozlu bodrum zemininde karşı taraftaki uzun, alçak bir sandığa kadar uzandığı görülüyordu. Bir duvarda iki büyük petrol variliyle kalorifer kazanı bulunuyordu. Bitişik duvardaysa elektrik panosu ve altında da sıvası dökülmüş duvarın arasında belirmiş binanın demirleri göze çarpıyordu. Ayrıca yatay olarak uzanan küçük pencereler vardı. Toz içindeki camların arkasındaki parmaklıklar zorlukla seçilebiliyordu. Tavandaki soluk ışık kaynağı ampul de en az pencereler kadar pisti.

Gurney dikkatini sandığa yöneltti.

“El fenerim var,” dedi basamakların yukarısındaki Kim. “İster misin?”

Gurney dönüp ona bakınca Kim el fenerini açıp ona uzattı. Bir Mini Maglite’tı bu. Pillerinin değişme zamanı da gelmişti. Ama hiç yoktan iyidir diye düşündü.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Kim.

“Emin değilim. En son buraya geldiğinde karşı duvarda bir kutu ya da sandık gibi bir şey gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Ah, Tanrım. Hiçbir fikrim yok. Bana sigorta zımbırtılarını gösteriyordu o yüzden başka bir şeyle ilgilenmedim. Ne görüyorsun?”

“Bir dakika sonra söyleyeceğim.” Kan izlerini takip ederek tedirginlik içinde sandığa doğru yürümeye başladı.

Bu sadece battaniyelerin konduğu çok eski bir sandık olabilirdi. Ama diğer taraftan zihninde beliren, bu tam da bir tabut büyüklüğünde, biçimindeki sese kulak vermemeyi başaramıyordu.

“Ah, Tanrım. Bu ne?” Kim peşinden gelmiş, hemen birkaç adım arkasında duruyordu. Sesi artık fısıltıdan ibaretti.

Gurney el fenerini dişleri arasına alıp, kutuya doğru tuttu. Sağ elinde tabancayı tutup, sol eliyle son derece ihtiyatlı bir şekilde kapağı kaldırdı.

Bir an için sandıkta hiçbir şey yokmuş gibi geldi.

Sonra, el fenerinin sarı ışığında bıçağı gördü.

Mutfakta kullanılan doğrama bıçağı. Bu zayıf, kirli ışık altında dahi bıçağın normalden çok daha keskin ve sivri hale getirilinceye dek bilendiği anlaşılıyordu. Bıçağın ucundaysa küçük bir kan damlası göze çarpıyordu.

5 .Bölüm

Kördüğüme Doğru

Gurney'in tüm ikna çabalarına karşın Kim polis çağırmayı reddetti.

"Sana anlattım. Daha önce polise müracaat etmiştim. Artık onları aramayacağım. Hiçbir faydası olmuyor. Eve gelip, kapılara, pencerelere bakıp, içeri zorla girildiğine dair bir iz olmadığını söylüyorlar. Sonra yaralanan kimse var mı, herhangi bir şey çalındı mı ya da kırılan bir şeyler var mı diye soruyorlar. Sanki sorun bu kategorilerden birine girmiyorsa ortada sorun diye bir şey olamazmış gibi davranıyorlar. Geçen sefer banyoda bıçak bulup aradığımda bıçağın bana ait olduğunu öğrenince bütün ilgilerini kaybettiler. Onlara bıçağı iki hafta önce kaybetmiş olduğumu söylememin de bir etkisi olmadı. Yerdeki kan lekesinden numune alıp, tek bir kelime bile etmeden çekip gittiler. Tekrar gelirlerse yüzüme vakitlerini boşa harcayan histerik bir kadınmışım gibi bakacaklar. Bu yüzden canlan cehenneme. Geçen sefer içlerinden biri ne yaptı biliyor musun? Esnedi. Evet, inanması zor ama yüzüme baka baka esnedi!"

Gurney kızın anlattıkları doğrultusunda önüne yeni bir vaka gelen her yoğun polis memurunun içgüdüsel olarak deneyimle-diği önem sırasına koyma işlemini düşünüyordu. Bu polis memurunun o ay, o hafta, o gün incelediği vakaya göre değişkenlik gösteren bir işlemdi aslında. Uzun yıllar önce NYPD'de birlikte

çalıştığı bir arkadaşı gelmişti aklına. Batı New Jersey'de küçük, sessiz, tenha bir kasabada yaşayan arkadaşı bir gün işe mahalli bir gazete getirmişti. Gazetenin birinci sayfasında adamın birinin arka bahçesinden çalınan bir kuş suluğuyla ilgili bir haber vardı. Oysa o sırada New York'ta haftada neredeyse yirmi cinayet işlenmekte ve gazetelerde bu konu hakkında nadiren o da en fazla bir satırlık haberler yer almaktaydı. Kısacası neyin önemli neyin önemsiz oluşu aslında göreceliydi. Her ne kadar Kim'e söylemese de Gurney tecavüzlerle, cinayetlerle boğuşan bir polis memurunun banyosunda, kendi bıçağını bulmasını pek de önemli bulmayışını anlayabiliyordu.

Ama aynı şekilde bunun Kim'i ne derece rahatsız ettiğinin de bilincindeydi. Daha da ötesi eve giren bu adamın yaptıklarını kendi de bir hayli rahatsız edici buluyordu. Kim'e bir süreliğine Syracuse'dan ayrılıp annesinin yanında kalmasının daha iyi olabileceğini söyledi.

Bu teklifi, Kim'in delice öfkelenmesine yol açmıştı. "O or.spu çocuğu," diye adeta dişlerinin arasından tısladı. "Eğer bu savaşı kazanabileceğini sanıyorsa beni hiç tanımamış demektir."

Gurney bir süre kızın sakinleşmesini bekledi. Sonra da aradığında hangi dedektifle görüştüğünü sordu.

"Sana söyledim ya onları bir daha aramayacağım."

“Anladım. Ama onlarla ben konuşmak istiyorum. Belki sana söylemedikleri ama bildikleri bir şey vardır.”

“Hangi konuda?”

“Mesela Robby Meeese konusunda? Kim bilir? Onlarla konuşana kadar bunu bilmemiz imkansız.”

Kim dudaklarını sıkarak gözlerini Gurney’inkilere dikti. “Elwood Gates ve James Schiff. Kısa boylu olanı Gates, uzun boylusu da diğeri. Farklı bedende yaşayan ama birbirine tıpatıp benzeyen iki hödük.”

Dedektif James Schiff, Gurney’i danışma masasının bulunduğu bölümün birkaç koridor ilerisindeki boş bir sorgu odasına aldı. Kapıyı açık bırakmış, yanında sandalye getirmediği gibi Gurney’e de oturmasını söylememişti. Yüzünü elleri arasına alıp, esnemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

“Uzun bir gündü ha?”

“Hem de nasıl. On sekiz saat oldu. Daha altı saat var önümde.” “Evrak işi mi?”

“Tahmin edebileceğinin on katı kadar hem de. Gördüğün gibi ahbap, burasını yanlış inşa etmişler. Bürokratik saçmalıklar için yeterince büyük ama bir yere saklanıp kafa dinleyebilmek için çok ama çok küçük bir yer. Bu gece bir evi bastık. İçerisi tahmin etmediğimiz kadar kalabalık çıktı. Şimdi elimizde bir oda dolusu serseriyle en az o kadar orospu var. Bir an evvel işleme

koymam gereken dağ gibi yığılmış kanıt torbaları da cabası. Kısacası hemen konuya girelim. NYPD neden Kim Corazon'la ilgileniyor?" "Pardon... Galiba ben kendi konumumu telefonda iyi izah edememişim. Ben NYPD'den iki buçuk yıl önce

emekli oldum." "Emekli? Dikkatimden kaçmış. Şu anda ne iş yapıyorsunuz o zaman? Özel dedektif filan gibi bir şey mi?"

"Daha ziyade aile dostumuza yardım ediyorum diyelim. Kim'in annesi gazetecidir ve polislerle ilgili çok şeyler yazmıştır. Ben emekli olmadan önce tanışmıştık."

"Peki, Kim'i ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Pek sayılmaz. Sadece ona çözülmemiş cinayet vakalarım konu alacağı bir projede yardımcı olmaya çalışıyorum. Ama bugün başımızdan kötü bir olay geçti."

"Bakın, gerçekten hiç vaktim yok. Biraz daha net bilgi verir misiniz?"

"Genç kadını sürekli rahatsız eden biri var. Kesinlikle kötü biri."

"Öyle mi?"

"Bilmiyor muydunuz?"

Schiff'in bakışları karardı. "Giderek konuyu takip etmekte zorlanıyorum. Neden bu konuşmayı yapıyoruz anlamadım." "Güzel soru. Size şu an Kim'in evinde göz korkutmak maksatlı, izinsiz giriş ve mala zarar verme

vakasına kanıt teşkil edecek taze deliller bulunduğunu söylesem şaşırır mıydınız?" "Şaşırmak mı? Pek değil. Bayan Corazon'la o yoldan geçtik biz."

"Ve?"

"Çok çukur var o yolda."

"Anladığımı sanmıyorum."

Schiff kulağından aldığı kulak kirini yere atıp, "Kimden şüphelendiğini de söyledi mi size?" diye sordu.

"Eski erkek arkadaşı, Robby Meese."

"Meese'le konuştunuz mu?"

"Hayır. Siz?"

"Evet, ben konuştum onunla." Yeniden cep telefonunu kontrol etti. "Bakın, size en fazla üç dakika daha ayırabilirim. O da meslektaşlığımızın hatırına. Bu arada, yanınızda kimlik var değil mi?" Gurney polis kimliğiyle ehliyetini gösterdi.

"Tamam, Bay NYPD. Size gayrı resmi olarak bir özet geçeyim. îlk olarak Meese'in hikayesi de en az Bayan Corazon'un anlattıkları kadar tutarlı. O da Bayan Corazon'un ayrılmalarına çok sert tepki verdiğini, tahammülsüzlük gösterip, çok sinirlendiğini ileri sürüyor. Bayan Corazon adamın, dairesine üç ya da dört kez girdiğini söyledi. Bir sürü zırva anlattı. Gevşetilen kapı kolları, yer değiştiren, saklanan eşyalar. Alınan sonra geri gelen bıçaklar..."

Gurney sözünü kesti. “Ucunda kanla banyoya bırakılan bıçaktan bahsediyorsunuz değil mi? Ben olsam buna geri gelen bıçak gözüyle bakmazdım. Neden ciddiye almadığınızı doğrusu merak ediyorum...”

“Durun orada! Ciddiye almamak diye bir şey yok. Her şikayete, kapı kolları filan gibi şeyler yani, devriye ekipleri müdahale etti. Ne yani koşa koşa gidip gevşetilen kapı kollarından parmak izi mi alacaktık? Bunu yapmak için aklımızı kaçırmış olmamız lazım. Bakın burada gerçek bir şehirde gerçek sorunlarla boğuşuyoruz. Ama yine de prosedürleri uyguladık. Elimde olay yeri inceleme dosyası mevcut. Daha sonra devriye ekiplerince bize kanla ilgili bir şikayet olduğu bilgisi ulaştırıldı. Ortağımla gidip laboratuar örnekleri aldık. Bıçaktan parmak izi filan işte. Sonunda bıçaktaki parmak izlerinin Bayan Corazon’a ait olduğu ortaya çıktı. Ucundaki kan da biftek kanıymış. Bunu biliyor muydunuz? Bildiğiniz biftek.”

“Meese’i sorguladınız mı?”

“Elbette sorguladık.”

“Ve?”

“Hiçbir şeyi kabul etmiyor, zaten onunla ilgili elimizde en ufak bir ipucu da yok. Corazon’un başını belaya sokmak isteyen kinci kaltağın teki olduğundan başka bir şey söylemiyor adam.” “Peki, düşündüğünüz şey nedir?” diye sordu Gurney güvensiz bir tavırla. “Kim’in bu tür

şeyleri kendi kendine yapacak kadar kaçık biri olduğu kanaatinde misiniz? Sırf eski erkek arkadaşını zor durumda bırakmak için?”

Schiff’in bakışlarından tam olarak böyle düşündüğü anlaşılıyordu. Sonra omuz silkti. “Ya da neden yaptığına dair elimizde herhangi bir bilgi olmayan bir üçüncü şahıs daha var.” Üçüncü kez cep telefonuna baktı. “Gitme zamanı geldi. Eğlenirken zaman ne çabuk geçiyor.” Sorgu odasının açık kapısına doğru yöneldi.

“Neden hiç kamera yok?” diye sordu Gurney.

“Ne dediniz duyamadım?”

“Normalde tekrarlanan haneye tecavüz olaylarında olay mahalline ve bölgeye gizli güvenlik kameraları yerleştirilir.”

“Bunu ben de ısrarla Bayan Corazon’a söyledim. Razı olmadı. Bunu özel yaşamına müdahale olarak kabul edeceğini ifade etti.”

“Böyle davranmasına şaşırdım.”

“İddiaları yalansa ve kamera bunu ortaya çıkartacaksa kabul etmemesi normal aslında.”

Sessizce danışma bölümüne kadar yürüyüp, masadaki görevli çavuşun yanından geçerek ana kapıya yöneldiler. Gurney tam dışarı çıkıyordu ki Schiff onu durdurdu. “Biraz önce dairesinde yeni bir kanıt bulduğunuzu söylemiştiniz. Nedir o bilmek isterim doğrusu.”

“Evet, öyle söyledim.”

“Eee? Ne buldunuz?”

“Bilmek istediğinize emin misiniz?”

Schiff’in gözlerinde öfke dolu bakışlar belirmişti. “Evet, bilmek isterim.”

“Mutfaktan bodrumdaki bir sandığa dek uzanan kan damlaları. Sandığın içinde de son derece keskin küçük bir bıçak vardı. Belki bu da önemli bir şey sayılmaz değil mi? Belki Kim başka bir biftek parçasını kesip elinde bıçakla aşağı kadar yürümüştür. Belki de o an delirip kini zirveye çıkmıştır.”

Gurney’in eve dönüş yolculuğu hiç de rahat geçmedi. İçinden sürekli giderayak SchifPe söylediği alaycı sözleri tekrarlayıp duruyordu. Başka şeyler düşünmeye ne kadar çalışırsa çalışsın yaralandığından bu yana düşünme ve davranış sisteminin bir parçası olan kaçak dövüş mantığının bir başka ifadesi olan bu sözler zihninde daha bir yankılanıyordu.

Her zaman, her durumda genel kabul gören fikirlere karşı itiraz etme eğilimine sahip olmuş, bu eğilimini de çelişkileri tespit yeteneğiyle birleştirmişti. Ama şimdi giderek içinde bambaşka şeylerin gelişmekte olduğunu sezinliyordu. Tarafsızlığını yitirmeye başlayan bir şeyler. Her olayı mantığının süzgecinden geçirme eğilimi içinde

hissettiği gerilim nedeniyle öfke sınırlarında gezinen rahatsız edici, inatçı bir tavra bürünmüştü. Kendini giderek her şeyden soyutlamış, giderek içine kapanır olmuş, giderek kendisine ait olmayan her türlü fikre karşı çıkmaya başlamıştı. Tüm bunların altı ay önce neredeyse ölümüne sebep olacak üç kurşunla başladığı kanaatindeydi. Bir zamanlar kişiliğinin parçası olan tarafsızlık ilkesine şimdi ancak çabalayarak ulaşabiliyordu. Ama çaba harcamaya değeceğini de biliyordu. Tarafsızlığını da kaybederse elinde hiçbir şey kalmazdı.

Uzun süre önce bir terapist ona, "Herhangi bir durumdan rahatsız olduğunda sende rahatsızlık uyandıran o şeyin altındaki korkuyu tespit etmeye çalış," demişti. "Sebep hep korkudur. Eğer o duygumuzla yüzleşemezsek doğru düzgün davrananlayız." Şimdi olaya biraz daha soğukkanlılıkla bakan Gurney kendine neden korkuyor olabileceğini sordu. Eve dönünceye kadar bu soru zihnini meşgul etmişti. Ulaştığı en net yanıtsa aslında en utandırıcı yanıttı.

Yanılıyor olmaktan korkuyordu.

Çiftlik evinin yan kapısının önündeki Madeleine'in arabasının yanına park etti. Dağdan esen rüzgar havayı bir hayli serinletmiş-ti. Eve girip, ceketini holde çıkartıp, mutfağa yönelirken, "Ben geldim," diye seslendi. Ama

bir karşılık alamadı. Eve Madelei-ne olmadığında tarifi imkansız bir ölüm havası siniyor, garip bir boşluk hissi yayılıyordu.

Banyoya gitmesi gerekiyordu, Tam o yöne doğru dönmüştü ki Kim'in mavi dosyasını arabada unuttuğunu hatırladı. Almak için dışarı çıktığında daha arabanın yanına gitmeden park alanının sağ tarafında parlak, kırmızı bir şey gözüne takıldı. Madeleine'in geçen sene düzenlediği çiçek tarhının tam ortasındaydı. İlk anda bunun otlar arasında boy veren taze bir tomurcuk olduğunu düşündü. Ama hemen sonra yılın bu mevsiminde tomurcuk açmayacağını hatırladı. Ancak çiçek tarhına yaklaşınca yerdeki şeyin en az yılın bu mevsiminde açmış kıpkırmızı bir gül goncası kadar mantıksız olduğunu fark etti.

Otların arasında bir ok duruyordu. Islak toprağa saplanmış sivri ucun diğer tarafında gül goncası sandığı, kırmızı tüyler rüzgarda sallanıp, parıldıyordu.

Gurney merakla oka baktı. Madeleine mi dikmişti onu buraya? Eğer öyleyse nereden bulmuştu bu oku? Herhangi bir şeyi işaretleme maksadıyla mı kullanıyordu bunu? Yeni gibiydi. Hiç yıpranmamıştı. Bu durumda kışın kar altında kalmış olamazdı. Eğer onu oraya diken Madeleine değilse kimdi peki? Yoksa oraya dikilmemiş de biri yayla onu buraya atmış mıydı? Yere bu şekilde saplandığı göz önüne alınacak olursa eğer yay

kullanıldıysa dik biçimde atılmış olması gerekirdi. Ne zaman? Neden? Kim tarafından? Nereden?

Çiçek tarhına doğru yürüyüp oku toprağa saplandığı yerin yakından tutmaya çalışarak çekip çıkardı. Bir geyiği yaralayacak derecede, dört çatallı, çok keskin bir oktu bu. Bu son derece tehlikeli oka bakarken bir yandan da gün içerisinde birbirleriyle alakalı olmaları mümkün gözükmeyen iki keskin, ölümcül nesneyle karşılaştığını düşünüyordu.

Elbette Madeleine'in okla ilgili basit bir açıklaması olabilirdi. Oku alıp mutfak lavabosunda yıkayarak temizledi. Okun topraktan alınan uç kısmının tıraşta kullanılacak derecede keskin, çelikten yapıldığı belli oluyordu. Bu da aklına yeniden Kim'in bodrumunda bulduğu bıçağı, ardından da hâlâ arabada duran dosyayı getirdi. Oku dikkatle evyeye bırakıp kapıya doğru yöneldi.

Yan kapıyı açınca her zamanki göz alıcı rengarenk kıyafetlerinden birine bürünmüş Madeleine'le burun buruna geldi. Pembe eşofman altı, açık mavi yünlü ceket ve turuncu bir beysbol şapkası. Yüzünde dağ yürüyüşünden her döndüğünde olduğu gibi yorgun ama mutlu bir ifade vardı. Gurney içeri girebilmesi için kenara çekildi.

Madeleine gülümseyerek, "Çok güzeldi," dedi. "Tepelerdeki inanılmaz ışığı gördün mü? Bir de

kıpkırmızı tomurcuklar. Sen de fark ettin mi?”

“Hangi tomurcuklar?”

“Görmedin mi? Ah, işte burada. Gelsene.” Kolundan tutup büyük bir sevinçle tepelere doğru uzanan ağaçları işaret etti. “Bunu ancak baharın başında görebilirsin. Akçaağaçların pembemsi tomurcukları.”

Gurney karısının gösterdiğini görmüş ama benzer tepkiyi verme konusunda başarısız olmuştu. Üstelik ağaçların belli belirsiz seçilen renkleri değil de uçsuz bucaksız uzanan kahverengi, gri karışımı arazi eski anılarını canlandırmıştı. Hem de hiç hoşlanmadığı anılarını. La Guardia Havaalanı’nın arkasındaki, terk edilmiş servi yolu kıyısındaki kahverengi, gri suyla dolu hendek. Bir de pis suda belli belirsiz seçilen kırmızılık. Suyun altında cansız yatan, makineli tüfekle öldürülmüş cesetten yayılan kırmızılık.

Gurney’e endişeyle bakıp, “İyi misin?” diye sordu.

“Yorgunum o kadar.”

“Kahve ister misin?”

“Hayır.” Bunu, nedenini bilemediği sert bir tavırla söylemişti.

“İçeri gel,” dedi Madeleine. Sonra da holdeki askıya ceketiyle şapkasını astı. Gurney karısının peşinden mutfağa doğru yürüdü. Madeleine lavaboya yönelip, musluğu açtı. “Syracuse yolculuğun nasıldı?”

O lanet olası dosyanın hâlâ arabada olduğunu hatırlamıştı bu soruyla. “Su sesinden duyamıyorum seni,” dedi. Bu ... ne anlama gelir ki? Üç kez unutmuştu. On dakikada üç kez. Tanrım.

Madeleine bardağı doldurup musluğu kapattı. “Syracuse yolculuğun nasıl geçti diye sormuştum.”

Gurney iç çekip, “Tuhaftı,” dedi. “Syracuse çok kasvetli bir yer. Dur bir dakika... Birazdan anlatırım her şeyi.” Kalkıp arabasına gidip elinde dosyayla geri döndü.

Madeleine şaşkın bir tavırla yüzüne bakıyordu. “Orada çok hoş eski mahalleler olduğunu duymuştum. Belki de sen o kısma gitmedin.”

“Hem evet hem hayır. Eski hoş mahallelerle cehenneme yaraşır mahalleler iç içe.”

Madeleine, Gurney’in elindeki dosyaya bakıp, “Kim’in projesi mi?” diye sordu.

“Ne? Ah. Evet.” Dosyayı koyacak bir yer ararken evyeye bıraktığı oku fark etti. Madeleine’e göstererek, “Bu nerden çıktı biliyor musun?” diye sordu.

“Bu?” Yaklaşıp, dokunmadan dikkatle inceledi. “Bu dışarıda gördüğüm şey, değil mi?”

“Ne zaman gördün?”

“Bilmem. Çıkarken. Belki bir saat önce filan.”

“Ama nereden çıktığını bilmiyorsun.”

“Sadece çiçek tarhında gördüm. Sen koymuşsundur diye düşündüm.” Gurney oka, Madeleine de ona uzunca bir süre baktılar. “Sence buralarda biri mi avlanıyor?” diye sordu Madeleine sonunda gözlerini kısarak.

“Av mevsimi değil ki.”

“Belki sarhoşun biri mevsimleri karıştırmıştır.”

“Hoş bir düşünce.”

Madeleine oka bakıp ardından omuz silkti. “Çok bitkin görünüyorsun. Gel, otur.” Kapıların yanındaki masayı işaret etti. “Bana gününü anlat.”

Gurney hatırladığı kadarıyla her şeyi, Kim’in ertesi günkü iki görüşmede ona eşlik etme isteğiyle birlikte baştan sona anlatıp, Madeleine’in tepkisini anlamak için yüzüne dikkatle baktı. Ama karısı anlattıklarına herhangi bir yorumda bulunmak yerine konuyu değiştirdi,

“Ben de yoğun bir gün geçirdim.” Konuşurken öne doğru eğilip, dirseklerini masaya yaslayarak, avuçlarını birleştirip, çenesini başparmaklarının arasına aldı. Gözlerini kapatıp uzun gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sonra gözlerini açıp ellerini kucağına indirip, arkasına yaslandı. “Sana bir matematikçiden bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal.”

“Klinikteki hastalardan hani. Matematikçi.”

“Ah, evet.”

“Bize ikinci kez alkollü araç kullanırken yakalanınca gönderilmişti. Mesleki sorunları olan hatta işini tamamen kaybetmek üzere olan bir adamdı. Çok kötü bir boşanma süreci geçirmiş, çocuklarından uzaklaştırılmıştı, komşularıyla sorunlar yaşıyordu. Hiçbir beklentisi kalmamış, uyku sorunları olan, hayatındaki tüm olumsuzlukları takıntı haline getirmiş biriydi. Zekiydi ama giderek derinleşen depresyon girdabına kapılmış durumdaydı. Haftada üç kez grup seansına, bir kez de bireysel seansa katılıyordu. Normalde konuşmaya hevesliydi. Daha ziyade şikayet etmeye hevesli desek daha doğru. Her şey için herkesi suçluyordu. Ama asla herhangi bir şey yapmaya yanaşmıyordu. Hatta mahkeme kararı olmaksızın evini bile terk etmemiş. İlaç kullanmaya başlaması sorunlarının bir kısmının da kendi zihninin işlev sıkıntıları olduğunu kabul etmek manasına geleceğinden antidepre-san kullanmayı da kabul etmiyordu. Aslında komik sayılabilecek bir durum. Her şeyi kendi bildiği şekilde yapmaya çalışıyor ama kendi bildiği biçimde yapınca da hiçbir şeyi halledemiyordu.” Gülümseyip camdan dışarı baktı.

“Ne oldu?”

“Dün gece kendini vurmuş.”

Uzun bir süre sessizce oturdukları yerlerden farklı açıları görünen tepeleri seyrettiler. Gurney tuhaf biçimde zaman-mekan kavramını yitirmiş gibi hissetmişti.

“Eee,” dedi Madeleine ona doğru dönerek. “Küçük kız seni tutmak istiyor. Tek yapman gereken onun yanında olup ona tavsiyelerde bulunmak öyle mi?”

“Aynen bunu istiyor.”

“Ama sen acaba bundan başka bir şeyler de var mı diye düşünüyorsun.”

“Bugünün tek işe yarar gelişmesi de bu sanırım. Gizli kalmış birkaç şey olabilir.”

Madeleine, kendisine has o uzun, düşünceli, Gurney’e ruhunun incelendiğini düşündürten bakışlarla bir süre kocasını süzdü. Sonra gözle görülür bir çabayla gülümsemeyi başardı. “İşin içinde sen varsan hiçbir şey uzun süre gizli kalamaz,” dedi.

6.Bölüm

Beklenmedik Gelişmeler

Güneş batarken tatlı patates çorbasıyla ıspanak salatasından oluşan akşam yemeklerini sessizce yediler. Daha sonra Madelei-ne odanın diğer ucundaki eski odun sobasını yakıp, elinde neredeyse bir yıldır bitiremediği Savaş ve Barışla en sevdiği koltuğa geçti.

Gurney karısının okuma gözlüğünü almadığını, zaten kitabın kapağını bile açmadan öylece oturduğunu görünce bir şey söyleme isteği duydu. “Ne zaman öğrendin?..”

“İntiharı mı? Öğle üzeri.”

“Biri mi aradı?”

“Müdire hanım. Onunla bir şekilde iletişim kurmuş herkesin toplantıya gelmesini istedi. Görünüşte bilgi alış verişinde bulunup şoku birlikte paylaşmak maksadıyla düzenleniyordu bu toplantı. Oysa aslında kendi kıçlarını kurtarmak, hasar kontrolü yapmak ya da artık her ne dersen onun için çağırmışlar bizi.” “Toplantı ne kadar sürdü?”

“Bilmem. Fark eder mi?”

Yanıt vermedi. Verecek bir yanıtı yoktu. Zaten neden sorduğunu bile bilmiyordu. Madeleine kitabı açtı. Ama

bunu tamamen rastgele bir sayfayı açarak yapmış, öylesine açılan sayfaya gözlerini dikmişti.

Bir iki dakika sonra Gurney büfeden Kim'in projesini alıp masaya oturdu. Fikir, belgeselin ana hatları kısımlarım atlayıp, hızla tarz ve yöntemler bölümünü gözden geçirmeye koyuldu. Sadece Kim'in altını çizdiği bölümde duraksamış, aynı yeri bir daha, bu kez dikkatle okumuştu. Görüşmelerde cinayetlerin halen devam eden etkileri incelenecek, ailelerin yaşamlarında meydana gelen değişiklikler en ince detaylarıyla araştırılacaktır.

Birkaç bölümü daha hızla gözden geçirip, Görüşme Özetleri ve Durum bölümüne kadar geldi. Bu bölüm altı Good Shepherd cinayetine ayrılmıştı. Bilgiler ayrı bir sayfada, üç başlık altında, sütunlar halinde yazılmıştı. Kurbanlara saldırı. Ulaşılabilir aile üyeleri. İşbirliğine yaklaşımlar.

Önce kurban listesine göz attı. Bruno ve Carmella Mellani, Carl Rotker, Ian Sterne, Sharon Stone, Dr. James Brewster, Harold Blum. Carmella Mellani'nin adının üzerine bir yıldız işareti konmuş, sayfanın altına da bir dipnot düşülmüştü. "Saldırıdan kurtulsa da beyin travması geçirdi. Halen bitkisel hayatta."

İkinci sütuna geçti. Burada aile üyeleriyle ilgili ayrıntılı bilgiler yer alıyordu. (Yaşadıkları yer, yaş ve kişisel özellikler.) Sonra üçüncü sütuna, işbirliğine yaklaşımlar sütununa geçti.

Harold Blum'm dul eşi kesinlikle işbirliğine hazır, hatırlanmış olmaktan memnun, hüzünlü biri olarak tanımlanmıştı. Konu hakkında konuşurken hâlâ gözyaşlarına hakim olamamıştı.

Dr. Brewster'ın oğlu babasının hatırasına karşı son derece saygısız tavırlar sergileyen, hatta Good Shepherd'ın felsefesine açık bir yakınlık duyan, mülkiyet düşmanlığını takıntı haline getirmiş biriydi.

lan Sterne'in diş hekimi olan oğlu ılımlı bir kişiliği olan, ancak işbirliğine yanaşmayan, projenin olumsuz duygusal etkiler yaratabileceğinden endişelenen, programı RAM TV'nin hazırlayacak olmasından bir hayli rahatsız olan görüşmeci olarak tarif edilmişti. RAM TV'nin

yaptığı özellikle olay sırasında duyguları hiçe sayan programlarını hatırlıyor bu nedenle de konuya olumlu yaklaşmıyordu.

Emlak komisyoncusu Sharon Stone'un oğlu, projeye son derece büyük ilgi göstermişti. Annesinden büyük bir sevgiyle söz etmiş, ölümünün korkunçluğundan, olayın kendi yaşamında yol açtığı yıkımdan ve de katilin yakalanmamış olmasının vicdanlarda açtığı yaradan bahsetmişti.

Birkaç aile üyesiyle ilgili bilgiler yer alıyor, sonraki sayfalardaysa Jimi Brewster ve Ruth Blum'la yapılan görüşme kayıtlarının dökümleri bulunuyordu. Bu bölümün sonuna Good Shepherd'ın yazdığı yirmi sayfalık 'Niyet Bildirisi' de eklenmişti. Gurney dosyayı kapatmak üzereyken içindekiler bölümünde yer almayan son bir sayfa daha olduğunu fark etti. Bu sayfanın başlığıysa "Bilgi Kaynakları" adını taşıyordu.

Bu bölümde adları, e-posta adresleri ve telefon numaraları verilen üç kişi vardı. FBI özel ajanı Matthew Trout, (eski) NYSP3 başmüfettişi Max Clinter ve NYSP başmüfettişi Jack Hardwick.

Gurney üçüncü isme şaşkınlıkla bakakalmıştı. Son derece zeki ama bir o kadar da saldırgan bir kişiliği olan Jack Hardwick'le Dave arasında karmaşık olarak tanımlanabilecek bir ilişki vardı. Hardwick'le Dave'in yolları garip, tartışmalı birkaç olayda kesişmişti.

Gurney, Kim'i aramak üzere telefona yöneldi. Aslında Hardwick' le konuşma arzusundaydı. Ama bundan önce onun neden bilgi kaynağı olarak gösterildiğini öğrenmek istemişti.

Kim telefonu hemen açtı. "Dave?"

"Evet."

“Ben de şimdi seni arayacaktım.” Ancak ses tonu Gurney’in sesini duyduğuna sevinmekten çok, gerilmiş olduğunu ortaya koyuyordu. “Schiff’le konuşman çok etki yarattı.”

“Nasıl?”

“Evime geldi. Sanırım sen onunla konuşur konuşmaz hem de. Ona anlattığın her şeyi görmek istedi. Mutfak zeminini temizlediğimi görünce çok sinirlendi. Ama sen de biliyorsun, yerler berbattı. Onun geleceğini nereden bilebilirdim ki? Bu gece olay yeri incelemeden binlerinin gelip bodruma bakacağım söyledi. Galiba aşağı inip merdivenleri temizlemekten kurtulacağıma sevinmem lazım. Tanrım, bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor. Ayrıca dairemin etrafına şu küçük, iğrenç casus kameralardan yerleştirme konusunda çok ısrar etti.”

“Daha önce bunu kabul etmediğin doğru mu?”

“Öyle mi dedi?”

“Ayrıca banyodaki kan lekelerini tahlil ettirdiğini de söyledi.” “Ve?”

“Seni dinleyince onun pek bir şey yapmadığını düşünmüştüm.” Kim yanıt vermeden önce kısa bir süre duraksadı. “Yaptığı ya da yapmadığı önemli değil ki. Önemli olan tavırları. Çok rahatsız edici. Daha umursamaz davranamazdı.”

Her ne kadar bu yanıtlar Gurney'in kafasına takılan soruların cevabı olmasa da şimdilik bu konuyu bir kenara bırakmaya karar verdi.

"Kim, hazırladığın dosyanın son sayfasındaki bilgi kaynakları kısmına bakarken orada bir isim dikkatimi çekti. Hardwick. Onun bu konuyla nasıl bir alakası var?"

"Sen tanıyor musun onu?" diye sordu tedirgin bir ses tonuyla. "Evet, tanırım."

"Tamam... Birkaç ay önce Good Shepherd olayını araştırmaya başladığımda olay sırasında medyada ismi çıkan emniyet mensuplarının isimlerini almıştım. İlk vakalardan biri Hardwick'in görev sahasında meydana gelmişti. O da geçici bir süreliğine araştırmaya dahil olan ekibin içindeydi."

"Geçici bir süre?"

"Her şey üçüncü haftada değişti. Sanırım bunun sebebi cinayetlerin Massachusetts eyalet sınırını aşmış olmasından kaynaklandı. Bu noktada iş FBI'a devredildi."

"Özel ajan Matthew Trout?"

"Evet. Trout. Kontrol manyağı, pislik."

"Konuştun mu onunla?"

"Bana önce gidip FBI'ın olay sırasında yayınladığı basın bildirilerini okumamı söyledi. Sonra da sorularımı yazılı olarak iletmemi bildirdi. Ardından da sorularımın

hepsine birden yanıt vermeyi reddettiğini söyledi. Tüm bunları konuşmak olarak niteleyebilirsen evet, konuştum onunla. İşgüzar salak.” Gurney gülümserken bir yandan da FBI’a hoş geldin diye düşünüyordu. “Ama Hardwick seninle konuşmaya istekliydi?”

“Başlangıçta pek değil. En azından Trout’un bilgi saklamaya çalıştığını öğreninceye dek. Sonrasında Trout’u mutsuz edecek her türlü şeyden büyük mutluluk duyuyormuş gibiydi.”

“Jack böyledir. FBI’m Fucking Blithering Idiots4 ifadesinin kısaltması olduğunu söylerdi eskiden.

“Hâlâ aynı şeyi söylüyor.”

“Peki, madem Trout sana en ufak bir bilgi vermeyi bile kabul etmedi neden bilgi kaynakları listende adı yazılı?”

“Bu daha çok RAM TV’yi ilgilendiren bir durum. Trout benimle konuşmayabilir ama Rudy Getz farklı. O arayıp ismini bırakınca kimler kimler arıyor duysan şaşarsın. Hem de çok kısa sürede.” “İlginç. Peki ya üçüncü isim? Max Clinter?”

“Max Clinter. Tamam. Nereden başlasam? Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

“Sanki bir yerlerde duydum adını ama nerede hatırlayamıyorum.”

“Clinter son Good Shepherd saldırısında skandala sebep olan ve de aslında olay sırasında izinli olan dedektifin adı.”

Bu ismi gazetelerde gördüğünü hatırlamıştı. “Şu arabasında resim öğrencisiyle... kendini kaybedecek kadar sarhoş olup... pencereden sağa sola ateş açan... motosikletli bir gence çarpan... Good Shepherd’ın kaçmasından sorumlu tutulan kişi değil mi bu?”

“Evet.”

“O senin kaynaklarından biri mi?”

Kim hemen savunmaya geçti. “Her türlü kaynağa ulaşmaya çalışıyorum. Sorun şu; olayda adı geçen herkes sorular için adres olarak Trout’u gösteriyor. Tabii bu da sorularımın hepsinin bir kara delikte kaybolduğu manasına geliyor.”

“Peki, Clinter’dan ne öğrenmeyi başardın?”

“Buna cevap vermek zor. Clinter çok tuhaf bir adam. Aklı karışık gibi. Her söylediğini anladığımı sanmıyorum. Yarın yolda konuşsak daha iyi olur. Vaktin bu kadar geç olduğunu fark etmemişim. Duş da almam gerek.”

Her ne kadar Gurney ona inanmasa da itiraz etmedi. Bir an evvel Jack Hardwick’le konuşmak istiyordu.

Ama telesekreterine mesaj bırakmakla yetinmek zorunda kaldı.

Akşam hızla geceye dönüyordu. Çalışma odasının ışığını yakmak istemedi. Mutfak masasından Kim'in dosyasını aldı. Madeleine hâlâ odanın diğer ucundaki odun sobasının yanındaki kol-tuğundaydı. Savaş ve Barış' ı yanındaki sehpaya koymuş, örgü örmeye başlamıştı.

"Eee, okun nereden geldiğini buldun mu?" diye sordu başını kaldırmadan.

Evyede, siyah ucuyla kırmızı sapı parıldayan nesneye şöyle bir baktı. Bu ok, içinde tarifi belirsiz bir rahatsızlık uyandırıyordu.

Sonra sanki bu his hafızasını canlandırma etkisi yapmışçasına çocukluğunda, Bronx'daki evlerinde geçen bir olayı hatırladı. On üç yaşındaydı. Hava kararmıştı. Babası ya mesaiye kalmış ya da bir yerlerde kafayı çekiyordu. Annesi Manhattan'daki stüdyoda, parmak boyama hevesinin yerini alan, balo dansı dersindeydi. Anneannesi kendi odasında dua ediyordu. Kendisi de annesinin yatak odasındaydı. Burası babası salondaki kanepede yatmaya, giysilerini de koridordaki dolaba koymaya başladığından beri sadece annesine aitti.

Üstteki pencerelerden ikisini açtı. Soğuk havada kar kokusu vardı. Tahta bir yayı vardı. Oyuncak değil gerçek bir yay. Bunu iki yıl boyunca harçlıklarını biriktirerek almıştı. Günün birinde Bronx'un dışındaki ormanda avlanma hayali kuruyordu. Buz gibi rüzgarda açık

pencerenin önünde durdu. Kırmızı uçlu oku yayma geçirdi, sonra tuhaf bir heyecana kapılarak yayı altıncı katın penceresinden karanlık gökyüzüne doğru çevirdi. İyice çekip bıraktı. O anda içine düştüğü büyük korkuyla kalbi delice çarpmaya başlarken bir yandan da okun düşme sesini duymaya çalışıyordu. Bitişik binalardan birinin çatısına ya da aşağıda park etmiş

otomobillerden birinin üzerine veya kaldırıma düşme sesini duyması gerekiyordu. Ama hiçbir şey işitmedi. Hem de hiç.

Bu beklenmedik sessizlik onu korkutmuştu.

Keskin okun birine saplanmış olabileceği ihtimalini düşünüyordu.

Gece boyu türlü türlü olasılıklar geçti aklından. Yanıt veremediği bir sorunun neden olduğu huzursuzluk hissi, yaptığı şeyi kabul edememe düşüncesi aradan otuz beş yıl geçmiş olmasına karşın onu rahatsız ediyordu. Neden?

Neden böyle bir şey yapmıştı? Böylesine anlamsız, hiçbir fayda sağlamayacak ama tehlikeli olabilecek bir şeye ne diye kalkışmıştı?

Gurney evyedeki oka bakarken iki gizem arasındaki benzerliği fark ederek şaşkınlığa kapılmıştı. Neden yapıldığı ve sonrasında nereye düştüğü bilinmeyen, annesinin yatak odası penceresinden attığı ok ve neden ve nereden atıldığı bilinmeyen karısının bahçesine düşen ok.

Zihin bulanıklığını aşmak istercesine başını iki yana salladı. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.

Tam da zamanlamaya uygun biçimde cep telefonu çaldı. Con-nie Clarke arıyordu.

“Sana bu sabah söylemediğim, eklemek istediğim bir şey var.”

“Ne?”

“İsteyerek saklamadım. Bilirsin böyle konuyla ilgili olabilir de olmayabilir de diye düşüneceğimiz türden küçük şeyler vardır.” “Evet?”

“Sanırım bu da daha çok bir tesadüfe benziyor. Good Shep-herd olayı tam olarak on yıl önce meydana geldi değil mi? Şey, Kim’in babası da tam o zaman ortadan kayboldu. Bundan iki yıl önce boşanmıştık. Dünyayı dolaşmaya çıkacağından filan bahsediyordu. Her ne kadar inanılmaz derecede fevri davranan sorumsuz bir kişi olsa da, zaten boşanma nedenlerimden biri de buydu, böyle bir seyahate çıkacağına hiç ihtimal vermemiştim. Sonra bir gün telefonuma artık zamanı geldiğini söyleyip, ya şimdi ya hiçbir zaman diyerek gideceğini bildirdi. Saçma olduğunun farkındayım ama böyle oldu işte. On yıl önce. Baharın ilk haftasında. O günden sonra hakkında en ufak bir haber bile alamadık. Buna inanabiliyor musun? Bencil, düşüncesiz piç! Kim yıkılmıştı. İki yıl önceki boşanmada bu derece etkilenmemişti. Tam bir yıkım oldu onun için.” “Zamanlamanın manalı olduğunu mu

düşünüyorsun?” “Hayır, hayır. Kesinlikle Good Shepherd olayıyla Emilio’nun ortadan kayboluşu arasında bir bağlantı olduğunu söylemeye çalışmıyorum. Böyle bir şey nasıl olabilir ki? Sadece iki olay da aynı ay içerisinde gerçekleşti. Mart 2000’de. Belki de Kim aynı dönemde kendisi de babasını kaybettiğinden bu ailelerin acısıyla ilgilenmeyi tercih etmiş olabilir.”

Gurney artık anlıyordu. “Ve her iki konunun da benzer biçimde belirsiz kalması...”

“Evet. Good Shepherd cinayetleri tam olarak aydınlanmadı çünkü katil yakalanmadı. Kim de babasının kaybolma konusunu kapatmadı çünkü ona gerçekten ne olduğunu bir türlü

öğrenemedi. Hâlâ gizemini koruyan cinayet kurbanlarının ailelerinden bahsederken bence bir taraftan da kendinden bahsediyor.”

Connie’yle yaptığı konuşmanın ardından Gurney uzunca bir süre masada oturup, Emilio Corazon’un ortadan kayboluşunun

Kim’in hayatına nasıl bir etki yapmış olabileceğini düşünmeye koyuldu.

Madeleine’in örgü şişlerinin sesini yavaş yavaş duymaya başladı. Sarı ampul ışığında örgüsünü sürdüren karısının koltuğun yanındaki adaçayı yeşili yün yumak, kucağında adaçayı yeşili süvetere dönüşüyordu.

Mavi dosyanın Good Shepherd'ın yazdığı Niyet Bildirisi'ne ayrılan bölümünü açtı. Bölümün başında, birinin, büyük olasılıkla da Kim'in yazdığı bir giriş kısmı vardı. Burada orijinal belgenin üzerinde New York Eyalet Polisi, Suç Araştırma Birimi yazılı büyükçe sarı bir zarf içerisinde, 22 Mart 2000 tarihinde gönderildiği belirtiliyordu. İlk iki vurulma olayını takip eden hafta, Çarşamba günü.

Gurney sayfayı çevirip bildiriyi okumaya başladı. Metin herhangi bir giriş olmaksızın birden başlıyor ve numaralandırılmış metinlerden oluşuyordu.

1. Mademki para sevgisi yani açgözlülük tüm kötülüklerin anası, öyleyse yapılabilecek en büyük iyilik onun ortadan kaldırılması olacaktır. 2. Açgözlülük kendi başına var olmayan ancak insan vasıtasıyla hayat bulan bir şey olduğuna göre açgözlülüğü ortadan kaldırmanın yolu vasıtayı ortadan kaldırmaktan geçer. 3. İyi çoban sürüsünü ayıklar, hastalıklı koyunları sağlıklılardan ayırır, çünkü hastalığın yayılmasını önlemenin yegane yoludur bu. 4. Sabır iyi bir vasıftır, doğru, ama sabrın açgözlülük yüzünden yitirilmesi günah değildir. Çocukları parçalayan kurtlara karşı silahlanmak günah değildir. 5. Açgözlülüğün beş para etmez vasıtalarına, kendilerini bankacı olarak tabir eden yankesicilere, ciğeri beş para etmez limuzin sahiplerine, Mercedes 'li asalaklara savaş açtığımızı bildiririz. 6. Dünyayı bu salgın hastalıktan kurtarıp, her bir vasıtayı ortadan kaldırıp yerine dinginliğin sessizliğini yerleştirinceye dek ezilecektir başlar. Sürü temizlenınceye, hastalığın kökü kazınıncaya kadar ezilecektir başlar. Kötülük tohumları ölünceye, dünyadaki tüm kötülükler son buluncaya dek ezilecektir başlar.

Bundan sonraki on dokuz sayfa boyunca benzer görüşler yer yer şiirsel, yer yer de bilimsel bir üslupta ayrıntılı biçimde tekrarlanıyordu. İleri sürülen düşünceyi destekleme amacıyla detaylı bir gelir dağılımı tablosu eklenmiş, böylece Amerika'nın ekonomik yapısındaki adaletsizlik sergilenmeye çalışılmıştı. Ülkenin aslında tam bir Üçüncü Dünya ülkesi ekonomisine sahip olduğu, büyük servetin tepedeki birkaç elde toplandığı, açlığın giderek yayıldığı, orta sınıfınsa giderek küçüldüğü ifade edilmişti. Metnin ana bölümünde de şu ifadeler yer alıyordu:

Bu giderek yayılan büyük adaletsizlik açgözlülüğün ve açgözlülerin gücünden kaynaklanıyor. Bu aşağılık, yok edici sınıfın, toplumun en temel şekillendiricisi medya üzerinde neredeyse mutlak bir hakimiyeti var. İletişim kanalları (bağımsız kanallar belki de değişimin elçisi olacaklar) doymak bilmez açgözlülükleriyle hareket eden devasa şirketlerin ve milyarderlerin kontrolünde. İşte bu umutsuz koşullar bizi kaçınılmaz biçimde kararımızı verip derhal uygulamaya geçmeye zorluyor.

Metin "Good Shepherd" yazılarak bitirilmişti.

Son sayfaya eklenen ayrı bir notta yazar ilk iki saldırının zamanı ve yeriyle ilgili tam olarak doğru bilgiler veriyordu.

Bu bilgiler henüz halka açıklanmadığından yazarın katilin kendisi olduğu iddiası böylece desteklenmiş

oluyordu. Metnin dipnotunda da bu bildirinin tamamının aynı anda çok sayıda ulusal ve mahalli haber kuramlarına gönderildiği bilgisi yer alıyordu.

Gurney tüm metni bir kez daha okudu. Yarım saat sonra dosyayı kapatırken artık neden bu olayın suç bilimi alanında kült kabul edildiğini ve neden kendilerine toplumsal görev biçen katillerin yaptıklarına ilişkin ilk akademik örnek kabul edilen Unabomber vakasının yerini aldığını anlamıştı.

Her şeyden önce bu metin Unabomber'ın bildirisine kıyasla çok daha netti ve konu dışına pek çıkmıyordu. İleri sürülen sorunla cinayet eylemleri arasındaki mantıki bağ Ted Kaczynski'nin konuyla ilgileri en iyimser yorumla bile sorgulanmaya açık olarak tanımlanabilecek türden kurbanlara yolladığı karman çorman yazılmış bombalı mektuplara kıyasla çok daha güçlüydü.

Good Shepherd bildirisinin ilk iki maddesinde fikrini net biçimde ifade ediyordu: "1. Mademki para sevgisi yani açgözlülük tüm kötülüklerin anası, öyleyse yapılabilecek en büyük iyilik onun ortadan kaldırılması olacaktır. 2. Açgözlülük boşlukta var olmayan ancak insan vasıtasıyla hayat bulan bir şey olduğuna göre açgözlülüğü ortadan kaldırmanın yolu vasıtayı ortadan kaldırmaktan geçer."

Bundan daha net ne olabilirdi ki?

Ve Good Shepherd'ın cinayetleri doğası gereği çok daha unutulmaz olmuştu. Eylemleri heyecanlı bir tiyatro oyununun tüm özelliklerini bünyesinde barındırıyordu. Önce basit, anlaşılabilir bir önerme, belirli bir zaman dilimi, gerilim, net tehdit, servete ve ayrıcalığa dramatik bir saldırı, kolayca belirlenmiş kurbanlar, yüzleşmenin korkunç anları. Tüm bunlar efsane öğeleriydi aslında. Bu yüzden de insanların akıllarında yer ediyordu. Olay en azından iki temel bakış açısıyla değerlendiriliyordu. Servete karşı yapılan bu saldırılar yüzünden kendilerini tehdit altında görenlere göre bu sağa sola bomba atan teröristlerin başka bir şekliydi ve tek niyeti de tarihin en müthiş toplumunu çökertmekti. Zenginleri domuz olarak görenler açısındansa Good Shepherd bir idealist, adaletsiz dünyadaki en büyük adaletsizliği ortadan kaldırmaya çalışan bir Robin Hood'du.

Olaydan yıllarca psikoloji ve suç bilimi derslerinde söz edilmesi de son derece anlaşılabilir bir durumdu. Profesörler bu cinayetlerden bahsetmeyi sevmişlerdi. Çünkü sosyal bilimlerin net olarak izah edemediği bu tür cinayetlerle ilgili konuşacakları zaman bu vaka kusursuz bir örnek oluyordu. Bu konu çoğu dehşet dolu sahneler içeren öyküde olduğu gibi garip bir biçimde eğlenceli bulunduğundan öğrenciler de bu konuyu sevmişlerdi. Hatta katilin geceye karışıp ortadan kayboluşu yüzünden konunun açık uçlu kalmış olması vakaya başka bir heyecan katmıştı.

Gurney dosyayı kapatırken olayın yaratmış olduğu etkiyi düşünmeye dalmıştı. Birden karmaşık duygular içine girdiğini fark etti.

“Sorun mu var?”

Başını kaldırınca şişlerini kucağına koymuş Madeleine’in karşıdan kendisine baktığım gördü.

Başını iki yana salladı. “Büyük bir ihtimalle sadece benim olağan tuhaflığım.”

Karısı hâlâ yüzüne bakıyordu. Gurney onun daha iyi bir açıklama istediğinin farkındaydı.

“Kim’in belgeseli tamamıyla Good Shepherd olayıyla alakalı.” Madeleine kaşlarını çattı. “O konu artık kabak tadı vermedi mi? Olay ilk zamanlarda neredeyse televizyondaki tek şeydi.” “Kim olaya farklı bir açıdan yaklaşıyor. O günlerde yalnızca bildiri, katilin yakalanması, adamın geçmişiyle ilgili tahminler, nerede saklanıyor olabileceği, Amerika’daki şiddet, gevşek silah yasası falan filan gibi şeylerden bahsediliyordu. Ama Kim tüm bunları bir kenara bırakıp yalnızca olaydan kurban ailelerinin görmüş olduğu kalıcı zararlara, yaşamlarında meydana gelen değişikliklere yoğunlaşmış durumda.”

Madeleine önce ilgilenmiş gibi göründü. Sonra yeniden kaşlarını çattı. “Eee, sorun ne o zaman?”

“Öyle belirgin bir şey yok. Belki de bana öyle geliyor. Dediğim gibi, biraz keyifsizim galiba.”

7.Bölüm

Balina Avcısı Ahab

Ertesi sabah tipik bir Catskills bahar günüydü. Soğuk ve bulutlu. Gurneyler’in cam kapılarının dışında tek tük atıştıran kar taneleri göze çarpıyordu.

Saat sekizde Kim Corazon plandaki değişikliği bildirmek üzere aradı. Sabah Tumwell’de Jimi Brewster’la buluşup sonra Rudy Getz’in Ashokan Tepeleri’ndeki evinde öğle yemeğine gitme planı değişmişti. İlk görüşme, öğleden sonra Larry Sterne’in Stone Ridge’deki, Ashokan Gölü’nün yirmi dakika kadar güneyinde kalan evine gidebilmek için iptal edilmişti. Getz’le yenecek yemekteyse bir değişiklik yoktu.

“Bu değişikliğin herhangi bir özel nedeni var mı?” diye sordu Gurney.

“Öyle sayılır. Bu planı senin geleceğini bilmeden yapmıştım. Larry, Jimi’den çok daha ters bir mizaca sahip. Ben de seninle onun yanma gitmeye karar verdim. Jimi kararlı bir solcu. Bu yüzden büyük bir olasılıkla işbirliğine yanaşacaktır. Neticede mülkiyet kavramına saldırmak için bir fırsat bulmuş olacak. Ama Larry kolay biri değil. Medyadan genel anlamda nefret ediyor gibi.

Çünkü arkadaşının yıllar önceki ölümünün medyada sansasyonel biçimde yer almasından hiç hoşlanmamış.”

“İkna konuşmasında sana yardımcı olamayacağımı anlaman gerek.”

“Tabii ki öyle. Yalnızca dinlemeni, durumu anlamanı, sonra da bana düşündüklerini söylemeni istiyorum. Kısacası saat sekiz buçuk yerine on bir buçukta buluşuyoruz. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi içinde en ufak bir istek duymadan. Plandaki değişikliğe özel olarak bir itirazı yoktu. Ama sanki konudan uzaklaşıyorlarmış gibi bir hisse kapılmıştı.

Telefonunu cebine koymak üzereyken Jack Hardwick’in hâlâ aramadığını hatırlayıp, onun numarasını tuşladı.

İlk çalışta kulak tırmalayıcı bir ses yanıt verdi: “Sabır, Gurney, sabır. Ben de şimdi seni arayacaktım.”

“Merhaba, Jack.”

“Elim daha yeni iyileşti. Yoksa bana kendimi vurdurtmam için yeni bir fırsat yaratacağını müjdelemek için mi arıyorsun?

Bu altı ay öncesine, Perry olayının çözülme noktasında, üç kurşundan birinin Gurney’in böğrünü sıyırıp Hardwick’in eline isabet edişine bir göndermeydi.

“Merhaba, Jack.”

“Sana da, ahbap.”

New York Polis Departmanı Başmüfettişi Hardwick’le her türlü konuşma böyle başlardı. Bu hırçın, soluk mavi gözleri malamute cinsi köpekleri hatırlatan, müthiş derecede keskin bir zekaya sahip, kendisiyle iletişim kurmanın adeta çetin bir sınavdan geçmekle eşdeğer tutulacağı derecede ters bir adamdı.

“Kim Corazon hakkında konuşmak için aradım.”

“Küçük Kimmy? Şu okul projesi hazırlayan hani?”

“Sanırım öyle de denebilir. Senin adını Good Shepherd olayıyla ilgili bilgi kaynaklan listesinde vermiş.”

“Ah, lanet olsun! Peki, senin yolun nasıl kesişti onunla?” “Uzun hikaye. Belki sen bana biraz bilgi verebilirsin diye düşünmüştüm.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“İnternette bulamayacağım türden her türlü bilgiye açığım.” “Renkli dedikodular?”

“Eğer özel bir önem taşıdıklarını düşünüyorsan evet.” Hırıltılı bir sesle nefes aldı. “Daha kahvemi içmedim.” Gurney hiçbir şey söylemedi. Bunun arkasından neyin geleceğini biliyordu.

“Tamam, bak sana bir anlaşma teklifi,” diye adeta gürledi Hardwick. “Bana eğer Abelard’s’tan büyükçe bir Sumatra gönderirsen ben de sana belki önemli bir dedikodu malzemesi veririm.” “Var mı öyle bir şey?”

“Kim bilir? Hatırlayamazsam da uydururum. Elbette biri için önemli olan bir şey bir başkası için hiçbir şey ifade etmeyebilir. Bu arada Sumatra’m sütsüz, üç şekerli olsun.”

Kırk dakika sonra iki büyük kahveyle arabasına binen Gurney, Dillweed’teki Abelard’s General Store’un önündeki virajlı yolu takip ederek, çok daha virajlı, toprak, hatta yol demenin bile güç olduğu dar yolda ilerliyordu. Bu terk edilmiş bir patikayı andıran yolun sonunda, Jack Hardwick’in kiraladığı küçük bir çiftlik evi vardı. Gurney aracını Hardwick’in

kişiliğinin bir parçası haline gelmiş, kısmen onarılmış, 1970 model Pontiac GTO’nun yanına park etti.

Aralıklı kar yağışı yerini hafif bir sise bırakmıştı. Gurney iki elinde birer kahve bardağıyla sundurmanın gıcırdayan tahtalarına adımını attığı anda kapı hızla açıldı. Üzerinde tişört, paçaları kesilmiş eşofman altı, kır saçları darmadağınık vaziyetteki Hardwick kapının önünde belirmişti. En son altı ay önce Gurney’in hastanelik olduğu olayın sonrasında, eyalet polisinin sorgusu sırasında görüşmüşlerdi. Ama yine de Hardwick kendisine özgü karşılama cümlesini sarf etmekten kaçınmadı.

“Hadi öt bakalım, küçük Kimmy’i nerden tanıyorsun?”

Gurney kahvelerden birini ona doğru uzatırken, “Annesi aracılığıyla tanıştım. Kahve istiyor musun?” diye sordu.

Hardwick karton bardağı alıp, kapağını açtı, bir yudum alıp tadına baktıktan sonra, “Annesi de kızı gibi ateşli mi?” diye sordu.

“Tanrı aşkına, Jack...”

“Bu evet mi hayır mı demek?” Hardwick, Gurney içeri girebilsin diye hafifçe kenara çekildi.

Giriş holünden Gurney’in oturma odası olarak kullanılacak şekilde döşenmiş olması gerektiğini düşündükleri geniş bir odaya geçtiler. Ancak burada neredeyse hiç eşya yoktu. İki deri koltuk ve çıplak parkenin üzerine yığılmış kitaplar. Bu görünümüyle insan, boşaltılmakta olan bir eve girdiği izlenimine kapılıyordu.

Hardwick ona bakıp, “MarcyTe ayrıldık,” dedi odanın bu halini açıklamaya çalışırcasına.

“Üzüldüm. Marcy kim bu arada?”

“Güzel soru. Tanıdığımı sandığım biri. Ama görüldüğü gibi tanıyamamışım meğer.” Kahvesinden büyükçe bir yudum aldı. “Bir kadının göğüsleri güzelse kaçık olduğunu anlayamayacak derecede körleşiyorum. “Bu kez deminkinden de iri bir yudum aldı. “Ne yapayım? Hepimizin körlükleri var, değil mi Davey?”

Gurney kırk sekizinde, Hardwick'se saçları kırlaşmış ve fiziksel olarak çökmüş haliyle bile henüz kırkında olmasına rağmen, uzunca bir süre önce onu babasına benzettiğine dair rahatsız edici bir düşünceyi hatırladı. Hardwick ne zaman bu alaycı tavrıyla bir şeyler söylemeye kalksa Gurney hemen yüksek penceresinden hedefsizce ok attığı, ilk evliliğini oradan kaçma şansı olarak gördüğü evi hatırlardı.

Şimdi de gözünün önünde benzer şeyler canlanmıştı. Babası neredeyse üst üste yığılmış denebilecek derecede eşyayla dolu, dar oturma odalarında sarhoşlara has bilge insan tavrıyla ona annesinin kaçık olduğunu, bütün kadınların kaçık olduğunu, onlara asla güvenilemeyeceğini anlatıyordu. Yapılacak en iyi şey onlara hiçbir şey anlatmamaktı. "Sen ve ben erkeğiz, Davey. Birbirimizi anlarız. Senin annen küçük bir... Küçük bir... Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Onun bugün içtiğimi bilmesine gerek yok, değil mi? Çünkü bilirse gene sorun çıkartır. Biz erkeğiz. Birbirimizle konuşabiliriz." Gurney bu sırada sekiz yaşındaydı.

Kırk sekiz yaşındaki Gurney, o ana, içinde bulunduğu Hardwick'in oturma odasına dönebilmek için gayret sarf etmek zorunda kaldı.

"Evin yarısını götürdü giderken," dedi Hardwick. Kahvesinden bir yudum daha alıp koltuğa geçerken

Gurney'e de diğerine oturmasını işaret etti. "Senin için ne yapabilirim?"

Gurney koltuğa otururken, "Kim'in annesi benim emekli olmadan önce tanıdığım bir gazeteci. Benden Kim'e göz kulak olmamı rica etti. Şimdi ben de kime yardım ettiğimi anlamaya çalışıyorum. Belki senin bana bir yardımın olabilir diye düşündüm. Telefonda da söylediğim gibi Kim seni bilgi kaynağı olarak göstermiş."

Hardwick elindeki kahve bardağına sanki bir sanat eserini inceliyormuşçasına dikkatle bakıyordu. "Listesinde başka kimler var?"

"Trout adlı bir FBI görevlisi. Bir de katilin izini sürerken her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran Max Clinter adlı bir polis var." Hardwick Önce kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı, ardından bu ses hiç bitmeyecekmiş gibi duran bir öksürük nöbetine dönüştü. "Vay canına! Yüzyılın en hırslı dallamasıyla sapık bir sarhoş. Ne güzel ortaklarım var!"

Gurney kahvesinden irice bir yudum aldı. "Şu renkli dedikodulara ne zaman geçeceğiz?"

Hardwick yara izleriyle dolu, kaslı bacaklarım iyice öne doğru uzattı. "Medyanın hiçbir zaman öğrenemediği şeyler yani?" "Doğru."

"Sanırım bunlardan biri küçük hayvanlar hakkında. Bu konuda bir bilgin yoktu değil mi?"

“Küçük hayvanlar?”

“Küçük, plastik oyuncaklar. Set halinde. Fil, aslan, zürafa, zebra, maymun. Altıncısını hatırlayamıyorum.”

“Ve bu hayvanlar?..”

“Her saldırıdan sonra biri bulundu.”

“Nerede?”

“Kurbanın arabasının yakınlarında.”

“Yakınlarında?”

“Evet, sanki katilin arabasından fırlatılıp atılmış gibi.” “Oyuncaklar üzerinde yapılan laboratuar incelemeleri sonuç verdi mi?”

“Parmak izi gibi bir şeye rastlanmadı.”

“Ama?”

“Ama bu oyuncaklar bir oyun setinin parçalarıydılar. Nuh’un Dünyası gibi bir oyuncak seti. Model oyuncaklar gibi işte. Çocuk önce Nuh’un Gemisi’nin modelini yapacak, sonra da bu hayvanları gemiye yerleştirecek.”

“Bu oyuncağın hangi dükkanlara, nereden ne zaman dağıtıldığı, fabrika kayıtları filan tespit edildi mi?”

“Çıkmaz sokak. Çok yaygın bir oyuncak. Neredeyse her oyuncakçıda var. Yetmiş sekiz bin civarında satılmış. Hepsi de tıpatıp birbirinin aynısı ve Hung Dick’teki bir fabrikada üretilmiş.” “Nerede?”

“Çin’de herhalde. Ne bileyim? Ne fark eder ki? Bütün oyuncaklar birbirinin aynısı.”

“Bu oyuncakların olay yerinde bulunuşuyla ilgili herhangi bir teori var mı peki?”

“Bir dolu. Hepsi de zırvalık.”

Gurney bu konuya daha sonra dönme kararını aklının bir köşesine yazdı.

Neden sonra? Ne düşünüyordu ki? Neticede plan Kim’e göz kulak olmaktı. Kendisine önerilmeyen bir işe gönüllü olacak hali yoktu ya.

“İlginç,” dedi Gurney. “Kamuoyuyla paylaşılmayan başka küçük tuhaflıklar da var mı?”

“Sanırım silahı da tuhaflık olarak adlandırırsın.” “Hatırladığım kadarıyla haberlerde silahtan geniş kalibreli bir tabanca olarak bahsedilmişti.”

“Evet, Desert Eagle kullanılmıştı.”

“.50 kalibrelik canavar?”

“Ta kendisi.”

“Kriminologların tüm ilgisi silaha yönelmiş olmalı.”

“Evet, hem de uzunca bir süreliğine. Ama tuhaf olan sadece tabancanın ebadı değil. Altı kurşunlama olayından, üzerine balistik inceleme yapacak derecede zarar görmeyen yalnızca iki kurşun bulundu. Bir

üçüncüsü daha var ama o da sadece mahkemeye fikir verme aşamasında işe yarayabilir.”

“Ne fikri?”

“Kurşunlar üç farklı Desert Eagle’dan çıkmış.”

“Ne?”

“Herkes bu tepkiyi verdi.”

“Bu birden fazla katil olabileceği düşüncesini uyandırmadı mı?” “Yaklaşık on dakikalığına. Arlo Blatt aptallık ötesi fikirleriyle ortalığı kırdı geçirdi: Bu saldırıların bir çetenin ortak

eylemi olabileceğini, her bir çete üyesinin kendi Desert Eagle’ınm olduğunu ileri sürdü. Ama bu durumda manifestoyu nasıl açıklayacağız? Metin sanki bir profesörün elinden çıkmış gibi. Oysa sıradan bir çete mensubu çete kelimesini bile zor yazar. Bazıları daha az aptalca fikirler de ileri sürdüler ama neticede tek bir saldırgan fikri galip geldi. Özellikle de FBI Davranış Analizleri Birimi’ndeki dahilerin de bu fikri onaylamasıyla konu kapanmış oldu. Çünkü her saldırı tıpatıp birbirine benziyordu. Katilin konumu, ateş açma tarzı, kaçışını organize ediş biçimi tamamen aynıydı. Ortaya koydukları model psikolojik yaklaşımla biraz süslenince de altı farklı Desert Eagle’ı tek bir silah gibi kullanan bir katille karşı karşıya olduğumuz sonucuna ulaşıldı.”

Gurney sadece yüzünü buruşturarak tepki vermişti. Yıllar boyu kriminologlarla çalışmış, başarılarının sadece herkesin kolaylıkla ulaşabileceği yargılarda ortaya çıktığı, başarısızlık-larınınsa mesleklerinin anlamsızlığını net biçimde ispatladığı şeklinde düşünme eğilimindeydi. Çoğu kriminologun özellikle de DNA'larına FBI ukalalığı sinmiş olanların sorununun gerçekten bir şey bildiklerine ve spekülasyonlarının bilimsel olduğuna inanmaları olduğu kanaatindeydi.

"Başka bir deyişle," dedi Gurney. "Altı acayip tabancayı kullanmak bir acayip tabancayı kullanmaktan daha acayip değil. Çünkü acayip acayiptir."

Hardwick gülümsedi. "Son bir tuhaflık daha var. Bütün kurbanların arabaları siyah renkliydi."

"Mercedes'in en popüler rengi değil mi siyah?"

"Siyah bizim ilgi alanımızdaki modellerin yüzde otuzunda kullanılıyor. Metalik tonlamalar da yüzde üçe tekabül etse toplamda yüzde otuz, bilemedin otuz üçlük bir oran söz konusu. Eğer katil renk seçimini bilinçli olarak yapmıyorsa altı saldırıdan sadece ikisinde araçların siyah renkli olması gerekirdi."

"Renk neden tercih sebebi olsun ki?"

Hardwick omuz silkip kahve bardağını kaldırıp son yudumları içti. "Güzel soru."

Bir süre sessizce oturdular. Gurney tuhaflıkları izah edecek bir yol bulmaya çalıştı, sonrasında böyle bir sonuca ulaşmak için konuyla ilgili çok daha fazla ayrıntıya ihtiyacı olduğuna karar vererek vazgeçti.

“Max Clinter’la ilgili bildiklerini anlatsana bana.”

“Maxie özel bir adam. Karmaşık biraz.”

“Nasıl karmaşık?”

“Geçmişi başarılarla dolu.” Hardwick kısa bir süre düşünceliymiş gibi gözüktü, ardından da kahkahayı bastı. “İkinizi bir araya getirmek isterdim. Mantık dahisi Sherlock’la balina avcısı Ahab.”

“Sözü edilen balina da?”

“Balina Good Shepherd. Maxie genelde dişlerini bir yere geçirdi mi kolay kolay bırakmazdı. Ama meslek hayatını bitiren bir hata neticesinde sabit fikir kavramının ayaklı tanımı haline geldi. Good Shepherd’ı yakalamak onun hayatının asıl hedefi değil hayattaki tek hedefi oldu. Bu da çoğu insanı kendisinden uzaklaştırdı.” Hardwick, Gurney’e yan gözle bakıp, yeniden gevrek gevrek güldü. “Senin ve Ahab’ın birlikte pisliğe bulanışınızı izlemek komik olurdu doğrusu.”

“Jack sana kahkahalarının sifon sesini andırdığını söyleyen oldu mu hiç?”

“Benden kendilerine iyilik yapmamı isteyenlerden duymadım böyle bir şey.” Hardwick elindeki boş bardağı sallayarak, ayağa kalktı. “İnsan vücudunun kahveyi çişe bu kadar hızlı çevirmesi tam bir mucize.” Dışarı yöneldi.

Birkaç dakika sonra dönüp elini koltuğunun arkasına atarak sanki hiç ara vermemiş gibi kaldığı yerden konuşmayı sürdürdü. “Eğer Maxie’yi daha iyi tanımak istersen işe meşhur Buffalo çetesi olayıyla başlamalısın.”

“Meşhur?”

“Bizim ufak taşra dünyamızda meşhur. Senin gibi New York’lu züppeler tabii ki adını bile duymamışlardır onun.”

“Olay neydi?”

“Buffalo’da Frankie Benno adında, batı New York’ta eroin piyasasını yeniden hareketlendiren bir çete lideri vardı. Bunu herkes biliyordu zaten ama Frankie çok zeki ve bir o kadar da dikkatliydi. Ayrıca çok sayıda aşağılık politikacıyı da arkasına almıştı. Durum Maxie için giderek takıntı halini aldı. Frankie’yi sorguya çekmeye kararlıydı ama onu suçlayacak hiçbir şey bulamıyordu. Çıbanın başını koparmaya karar verdi. ‘Aşağılık herifi hata yapmaya zorlayacağım.’ Bunlar Maxie’nin Frankie’nin sahibi olduğu ve adamlarının toplandığı lokantaya gitmeden önce karısına söylediği son sözlerdi.”

Gurney'in ilk düşüncesi 'aşağılık herifi hata yapmaya zorlama' işinin son derece tehlikeli bir girişim olduğuydu. Ardından kendisinin de benzer şeyi yaptığını ama durumu daha ziyade 'şüpheliyi tepkilerini gözlemleyecek derecede baskı altına almak' olarak tanımladığını düşündü.

Hardwick devam ediyordu: "Maxie lokantaya sanki çete mensuplarındanmış gibi giyinip gider. Orada da o şekilde davranır. Doğruca Frankie'nin adamlarının kafa kırma işleri yoksa toplanıp çene çaldıkları odaya dalar, içerde iki serseri midyeli makarna yemektedir. Maxie onlara doğru yürüyüp silahını ve tek kullanımlık fotoğraf makinesini çıkartır. Serserilere bir tercih hakları olduğunu söyler: Fotoğraflarını ya beyinleri patlamış halde çekecektir ya da birbirlerinin organlarını ağızlarına almış halde. Karar onlara aittir. Ve on saniye süreleri vardır. Ya birbirinizin aletlerine yapışın ya da beyninizi duvardan kazısınlar der. Saymaya başlar. On... dokuz... sekiz... yedi... altı..."

Hardwick, anlattıklarından çok keyif alıyormuşçasına gözleri parlayarak Gurney'e doğru eğildi. "Ama Maxie onlara biraz fazla yakın duruyordu. Serserilerden biri atılıp elinden silahı kapıverdi. Maxie sendeleyip kıç üstü yere devrildi. Heriflerden biri tam olanca gücüyle üzerine basmaya yeltenmişti ki Maxie yeniden çapulcu tavrını takınıp kendisinin aslında az

önceki gibi biri olmadığını, oyuncu olduğunu avaz avaz bağırmaya başladı. Bu rolü ona biri vermişti. Sonunda da kimsenin canı filan yanmayacaktı. Neticede elindeki de taklit bir silahtı. Gerçekten de bağırıp ağlıyordu. Serseri elindeki silahı kontrol etti. Silah gerçekten de taklitti. Artık neler olup bittiğini konuşma, onu bu işe kimin soktuğunu öğrenme çabasına girişme aşamasına geçmişlerdi. Maxie adamı tanımadığını ama ertesi gün onunla buluşup içinde oral seks fotoğrafları bulunan makineyi verip karşılığında beş bin dolar alacağını söyledi. Serserilerden biri dışarı çıkıp telefon kulübesine yöneldi. O zamanlar herkesin cep telefonu yoktu tabii. Geri dönünce de Maxie'ye onu yukarı götüreceklerini çünkü Bay Benno'nun olup bitenlere çok üzüldüğünü söyledi. Maxie altına yapacak kadar korkmuş gözüküyordu. Onlara kendisini bırakmaları için yalvarmaya başladı. Ama serseriler onu üst kata götürdüler. Yukarısı son derece iyi korunan bir ofisti. Çelik kapılar, kilitler, kameralar. Dört dörtlük bir güvenlik. Frankie Benno yanında iki çete elemanıyla oradaydı. Maxie'yi özel bölüme soktular. Frankie ona uzun bir süre sert sert baktı. Sonra aklına harika bir fikir gelmişçesine kötü kötü sırıtarak, "Çıkar şu lanet elbiselerini ve o lanet olası fotoğraf makinesini bana ver," dedi. Maxie fotoğraf makinesini ona verip sanki adamdan mümkün olduğunca uzak durmak istiyormuşçasına karşı duvara dek gerileyip ceketini, gömleğini çıkardı. Sonra da

pantolonunu indirdi. Pantolonu dizlerinde toplanmıştı. Frankie ona çabuk olmasını söyledi. İçerideki dört çete elemanı sırıtıyordu. Birden Maxie ellerini bileklerine atıp birer küçük SIG .38'Ie doğruldu." Hardwick dramatik bir tavırla duraksadı. "Buna ne dersin?"

İlk anda Gurney kendi gizli küçük Beretta'sını düşündü.

Sonra da Clinter'ı. Tam bir kumarbaz ve hatta kaçık olarak nitelendirilecek seviyede biri olmasına karşın kesinlikle uygun ortam yaratıp hasınım baskı altına sokma yöntemlerini iyi biliyordu. Fevri davranan, saldırgan tipleri nasıl çileden çıkartacağını ve istediği yargılara varmalarını sağlayacağını biliyordu. Kimlik değiştirmiş bir polis - ya da sihirbaz - için bunlardan daha değerli vasıflar olmazdı. Ama Gurney öykünün gidişatından, anlatılmayan kısmın hiç de iyi olmadığını sezinlemişti.

Hardwick devam etti: "Bundan sonra çok geniş bir FBI soruşturması açıldı. Ama tüm analizlere rağmen ellerinde Max'in söyledikleri dışında bir bilgi yoktu. O da sadece olay sırasında hayatının tehlikede olduğunu düşündüğünü bu yüzden de o an öyle davranması gerektiğini söyledi. Neticede bir çete merkezine dalmış, beş kişiyi öldürmüş ve burnu bile kanamadan olay yerinden ayrılmıştı. Beş yıl önce hata yapıp tüm yaptıkları heba oluncaya dek yenilmezlik haresiyle kuşatılmıştı adeta."

“Şimdi ne yaptığını biliyor musun? Nasıl geçiniyor?” Hardwick sırıttı. “Biliyorum. Silah satıyor. Nadir bulunan silahlar. Koleksiyon ürünleri. Tuhaf askeri şeyler. Hatta belki de Desert Eagle.”

8. Bölüm

Kim Corazon‘un Karmaşık Projesi

Gurney, Hardwick’in Dillweed’teki evinden saat 11:15’te eve döndüğünde Kim’i yan kapının önüne park ettiği kırmızı Mia-ta’sında bekler buldu. Arabasını onunkinin yanına park ederken kız da telefonunu kapatıp camı indirdi. “Ben de seni arayacaktım. Kapıyı çaldım ama evde kimse yok.”

“Erkencisin.”

“Her zaman erkenciyimdir. Geç kalmaya tahammül edemem. Fobi gibi bir şey. Eğer yapacak bir şeyin yoksa hemen Rudy Getz’le görüşmek üzere yola koyulabiliriz.”

“Bir dakikada hazır olurum.” Banyoyu kullanmak üzere eve yöneldi. Önce telesekreterde mesaj var mı diye baktı. Yoktu. Sonra dizüstü bilgisayardaki e-postalarına baktı. Hepsi Madeleine’e gelmişti.

Yeniden dışarı çıktığında havadaki ıslak toprak kokusunu alıp şaşırdı. Bu koku birden aklına çiçek tarhının içinde toprağa gömülü bulduğu, kırmızı tüylü,

siyah saplı, oku getirmişti. Bakışları kısmen bir şeyler bekleyerek aynı noktaya kaydı...

Ama orada bir şey yoktu.

Tabii ki olmayacak. Neden olsun ki? Neyim var benim?

Miata'ya yönelip, arkaya eğik yolcu koltuğuna geçti. Kim aracı toprak yolda sarsa sarsa kullanıp ahırın, gölün önünden geçti. Sonra da nehir boyunca uzanan dağ yoluna saptı. Doğuya, eyalet yoluna girdiklerinde, Gurney, "Başka bir sorun çıktı mı?" diye sordu.

Kız yüzünü ekşitti. "Giderek geriliyorum galiba. Sanırım psikologların dikkat artışı dedikleri bir durum bu."

"Haddinden fazla tedbirli oldun manasına mı geliyor bu?" "Evet. Üstelik bu yüzden de her şeyi tehlike olarak algılıyorum. Tıpkı tost makinesi kullandığında bile çalan hassas bir yangın alarmı gibi oldum. Mesela, kalemimi burada mı bırakmıştım ben? Şu çatalı yıkamış mıydım? Şu çiçek ben evden çıkarken iki santim daha solda değil miydi? Bunun gibi şeyler. Tıpkı dün geceki gibi. Bir saatliğine dışarı çıktım. Döndüğümde banyonun ışığı açıktı."

"Çıkarken kapattığına emin misin?"

"Her zaman kapatırım. Ama hepsi bu değil. Robby'nin o iğrenç tıraş kolonyasının kokusunu aldığımı sandım.

Sadece bir anlığına. Sonra evin her tarafında dört dönüp kokunun nereden geldiğini aramaya koyuldum. Birden sadece bir saniyeliğine kokuyu yine alır gibi oldum." Bitkinlikle derin bir nefes aldı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kaybediyorum. Bazıları olmayan şeyler görürmüş. Benim de burnuma kokular geliyor." Birkaç kilometreyi sessizlik içinde geçtiler. Yağmur yeniden çisele-meye başlayınca silecekleri çalıştırdı. Camda gıcırtıyla turlarını tamamlayan sileceklerin sesini Kim hiç duymuyor gibiydi.

Gurney onu inceliyordu. Kıyafetleri düzgün, derli topluydu. Hoş bir tavrı vardı. Gözleri simsiyah, ağzıysa çok sevimliydi. Kahverengi saçları pırıl pırıldı. Pürüzsüz cildi Akdeniz tarzı bronzlaşmıştı. Güzel, genç bir kızdı. Kararlı, hedefleri olan, hırslı bir kız. Ama kendini beğenmiş değildi. Ve çok zekiydi. İşte en çok bu kısmı Gurney'in hoşuna gitmişti. Ama diğer taraftan bu derece zeki birinin nasıl olup da Robby gibi biriyle başını belaya sokmuş olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordu.

"Bana şu Meese denen adamı biraz daha anlatsana."

Yanıt vermesi uzun sürünce Gurney, Kim'in kendisini duymadığını sandı. "Sorunlu bir aileden geldiğini ve çeşitli yetimhanelerde kaldığını anlatmıştım sana. Belki bazıları bu tür bir geçmişe rağmen normal kalmayı başarabiliyor. Ama bazıları başaramıyor işte. Ayrıntıları

hiçbir zaman öğrenemedim. Tek bildiğim onun farklı göründüğüydü. Dalgın. Ve belki biraz da tehlikeli.” Duraksadı. “Bir de sanırım Connie’nin ondan nefret etmesine neden olan bir şey vardı.”

“Bu şey senin ondan hoşlanma nedenindi ama?”

“Sanırım onun Robby’den nefret etme benim de hoşlanma nedenlerimiz aynıydı. Çünkü Robby ikimize de babamı hatırlatıyordu. Babam da tuhaf biriydi. Geçmişi de korkunçtu.”

Babam. Zaman zaman bu kelime Gurney’in içindeki hüznü tetikleme gücüne sahip oluyordu. Kendi babası hakkında hisleri karmaşıktı. Üstelik genellikle bu hislerini bastırmaya çalışırdı. Tıpkı bir baba olarak, biri hayatta biri ölmüş iki erkek çocuk babası olarak, kendisi hakkında hissettiklerinde olduğu gibi. Gömüldüğü duygularla boğuşurken dikkatini Kim’in projesinin diğer yönlerine, başka ilginç noktalara yöneltmeye karar verdi.

“Telefonda Max Clinter’la görüştüğünü söyleyip, onu tuhaf bulduğundan bahsetmiştin. Sanırım kullandığın kelime buydu.” “Daha da ötesi. Çok daha ötesi.”

“Ne gibi?”

“Paranoyaklık seviyesinde neredeyse.”

“Neden bu kanıya vardın?”

“Gözlerindeki bakıştan. Korkunç sırlar biliyorum bakışı. Sürekli nasıl bir işe bulaştığımın farkında

olmadığımı, hayatımı tehlikeye attığımı, Good Shepherd'ın tam bir şeytan olduğunu söyleyip durdu."

"Anlaşılan seni bir hayli kızdırmış."

"Kızdırdı. Tam bir şeytan basmakalıp bir ifade aslında. Ama o bunu sanki gerçek bir durumu ortaya koyuyormuşçasına söylemişti."

Sekiz kilometre kadar sonra Kim'in GPS'i 28. Yol'dan Boice-ville sapağından çıkmaları talimatı verdi. Dağ yoluna dek eriyen karların sularıyla bembeyaz köpükler saçarak çağıldayan nehir boyunca ilerlediler. Yemyeşil ormanların arasında kıvrıla kıvrıla uzanan dağ yolunda tırmanarak sonunda Şahin Tepesi'ne ulaştılar. Arazide yüksek taş duvarların ya da kalın sarmaşıkların ardına gizli çok sayıda bina vardı. Gurney bu binaların çok büyük bahçeleri olduğunu hiçbirinin diğerine beş yüz metreden daha yakın olmadığını fark etmişti. Aradıkları adresi, on iki numarasının, bahçenin girişindeki iki devasa sütunundan birinin üzerine yerleştirilmiş, pirinç tabelanın üzerine el yazısı stiliyle yazılmış rakamlarını görünce bulmuş oldular. Girişteki bu iki sütunun üzerlerinde basketbol topu büyüklüğünde yuvarlak bir taş ve taşın üzerinde de kanatlarını ve pençelerini öfkeyle açmış bir kartal heykeli göze çarpıyordu.

Kim aracıyla binanın Belçika tarzı şık bahçesine yönelince, sık ormangüllerinin oluşturduğu tünele girmiş oldular. Tünelin sonundaysa yol genişlemiş, kendilerini

köşeli cam ve betan karışımı, Rudy Getz'in aslında pek de eve benzemeyen malikanesinin karşısında buldular.

Metal kapıya uzanan kolonlarla desteklenmiş taş basamakların önünde durduğunda, "İşte burası," dedi Kim gergin ve heyecanlı bir ifadeyle.

Araçtan inip basamakları çıktılar. Tam tokmağa uzanıyorlardı ki kapı açıldı. Kısa boylu, tıknaz, soluk tenli, seyrek kır saçlı, çökük gözlü bir adam açmıştı kapıyı. Üzerinde siyah kot pantolon, siyah tişört, grimsi keten spor ceket vardı. Elinde, içerisinde renksiz bir içeceğin bulunduğu kısa, geniş bir kadeh tutuyordu. Gurney'e porno film yapımcılarını hatırlatmıştı.

"Hey seni gördüğüme sevindim," dedi Kim'e en fazla uykulu bir Gila canavarı kadar içten bir tavırla gülümseyerek. Sonra dudaklarının ucunda beliren duygudan uzak bir ifadeyle Gurney'i tepeden tırnağa süzdü. "Siz de onun meşhur danışmanı olmalısınız. Tanıştığıma çok memnun oldum. Buyurun." Geri çekilip kadeh tutan eliyle içeri geçmelerini işaret etti. Sonra bulutlu gökyüzüne doğru gözlerini kısarak baktı. "Gene berbat bir hava, değil mi?"

Evin içerisi de aynı dışarısı gibi aşırı modem ve sert biçimde dekore edilmişti. Deri, metal, cam, soğuk renkler, beyaz meşe parkeler."

"Ne içiyorsunuz, dedektif?"

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey. Peki. Ya siz, Bayan Corazon?” Bu ismi sanki açık saçık bir şey söylüyormuşçasına abartılı bir İspanyol aksanı ve çapkınca gülümseyerek söylemişti.

“Su olabilir.”

“Su.” Sanki Kim bir şey rica etmekten çok enteresan bir yorum yapmış gibi başını salladı. “Hadi. Oturalım.” Bardağıyla katedrallere yaraşacak derecede büyük pencerenin önündeki oturma bölümünü işaret etti. Konuşurken üzerinde siyah bir dansçı mayosu olan genç bir kız büyük odanın bir kapısından içeri girmiş, tuhaf biçimde hiç ses çıkarmayan patenleriyle kayıp diğer kapıdan çıkmıştı.

Getz oval, akrilik bir sehpanın çevresinde altı parlak metal sandalyenin bulunduğu bölüme doğru yönelmişti. Ağzı gülmeyi andırır biçimde aralıktı ama bu ifadenin sıcaklıktan böylesine uzak oluşu insanı şaşkınlığa sevk ediyordu.

Oturduktan hemen sonra patenli kız az önce çıktığı kapıdan girip diğer kapıdan çıkarak gözden kayboldu. “Claudia,” dedi Getz sanki bir sırrı ifşa ediyormuşçasına göz kırparak. “Tatlı, değil mi?”

“Kim o?” diye sordu Kim gördüklerinden şaşkınlığa uğradığını ortaya koyan bir ifadeyle.

“Yeğenim. Bir süreliğine burada kalıyor. Patenle dolaşmaya bayılır.” Duraksadı. “Ama biz iş için toplandık değil mi?” Yüzündeki gülüş sohbete ayırdığı sürenin doluşuyla silindi. “Size harika bir haberim var. Cinayet Yetimleri izleyici oylamasında birinci sırayı aldı.”

Kim’in yüzünde hoşnut olmaktan çok şaşkınlık dolu bir ifade belirmişti. “Oylama mı? Ama nasıl?..”

Getz sözünü kesti. “Programın beğeni düzeyini ölçme amacıyla kanal hissedarları için hazırladığımız bir bilgisayar programımız var. Hazırlayacağımız şovun bir bölümünü internet aracılığıyla istatistiki örneklem olarak tespit edilen izleyicilere yollarız. Böylece gerçek zamanlı bir geri dönüş alma imkanımız olur. Bunun son derece yararlı bir işlem olduğunu söyleyebilirim.”

“Ama hangi materyali kullandınız? Ruth ve Jimi’yle yaptığım görüşmeleri mi?”

“Kısmen. Sadece tanıtım amaçlı. Tabii biraz da görsellik kattık.”

“Ama bu görüşmeleri amatör kameramla çekmiştim. Onları yayınlamak gibi bir niyetim...”

Getz, Kim’e doğru eğildi. “Ama senin amatör dediğin çekimler müthiş ilgi çekti. Bazen böyle üzerinde çok çalışılmamış ürünler tam gerçek hedefi vurur. Çünkü dürüstlük olarak algılanır. Kişiliğin gibi. İçten. Açık. Genç. Masum. İşte bunlar da denek izleyicilerimizin

söylediği diğer şeyler. Aslında sana bunları söylememem lazım ama söyleyeceğim. Çünkü bana güvenmeni istiyorum. Seni sevdiler. Kesinlikle sevdiler! Bu yüzden de önümüz açık diye düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Kim'in gözleri fal taşı gibi açılmış, şaşkınlık içinde kalmıştı. "Bilmem. Yani... Sadece görüşmenin bir kısmını izlediler?" "Tabii biraz açıklama verilip, genel mahiyette, şovda neler yapacağımıza ilişkin bilgiler de sunuldu. Bu deneme gösterileri normalde dört bölümün on üçer dakikalık bölümlerinin birleştirilmesinden oluşan yaklaşık bir saatlik programlardır. Bunda da senin çektiklerine ileride çekmeyi planladığımız üç bölümden alıntılar vardı. Bölümün adı da Devam Ya Da At Gitsin. Bazıları bu adı kaba bulabilir. Ama bu adı seçmemizin bir sebebi var. İçgüdüsel olarak etki bırakır izleyicide." Getz bu içgüdü kelimesini bir sırrı ifade ediyormuşçasına saygıyla sarf etmişti. "RAM Haber'in başarısının sırrı nedir biliyor musun? İşte bu. İçgüdü. Eskiden kanallar haberin haber, eğlencenin eğlence olduğunu düşünürlerdi. İşte bu yüzden de haber bölümleri hep para kaybetti. Halbuki farkında olmadıkları bir altın madeninin üzerinde oturuyorlardı. Haberlerin sadece gerçekleri içermesi gerektiğini düşünerek mümkün olduğunca sıkıcı bir anlatım üslubu benimsiyorlardı. "Getz insanlığın kendini kandırma kapasitesini anlayışla karşıladığım gösterir bir tavırla başını iki yana salladı.

Gurney gülümsedi. “Hepsinin yanıldığı ortada.”

Getz çalışkan bir öğrencisinin dikkatini çekmek isteyen bir öğretmen edasıyla parmağını ona uzattı. “Kesinlikle! Haber hayattır. Hayat duygudur. Duygu içgüdüdür. Dram, kan, zafer, gözyaşı. Çok bilmiş ukalaların sandığı gibi gerçekleri kupkuru bir dille okuyup geçmek değildir haber. Kavgadır. S.ktir git! Hayır, sen s.ktir git! Sen kime s.ktir git diyorsun? Bam! Bam! Bam! Kusura bakmayın biraz kabalaştım. Ama ne demek istediğimi anladınız değil mi?”

“Kristal netliğinde,” dedi Gurney biraz kaba bir tavırla. “Neyse, işte bu sebeple şovun adını Devam Ya Da At Gitsin, koyduk. Çünkü insanlar bunu seviyor. Basit tercihler. Güç. Gladyatöre tepeden bakan imparator misali. Başparmak yukarı kalkarsa yaşar. Aşağı inerse ölür. İnsanlar siyah ve beyazı sever. Gri başlarını ağrıtır. Detaylar midelerini bulandırır.”

Kim şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırıp yutkundu. “Ve... Cinayet Yetimler i...baş parmağı yukarı kaldırttı?”

“Hem de nasıl.”

Kim başka bir soru daha sormaya niyetlenmişti ama Getz kendi düşünce zincirini ifade etmeye devam ederek sözünü kesti. “Hem de nasıl! Son derece tatmin edici bir sonuç aldık. Böylece daire de tamamlanmış olacak. Çünkü Good Shepherd cinayetleri tam bir cümbüş olmuş, RAM Haber de bu sayede birinci sıraya yükselmişti. Yani

ait olduğu yere. Şimdi tam on yıl sonra yeniden aynı konuya dönüş mükemmel olacak. Bunu iliklerime dek hissediyorum. Neyse, şimdi muhteşem bir yemeğe ne dersiniz?”

Sanki söyleşilmiş gibi Claudia elinde geniş bir tepsiyle yeniden ortaya çıktı. Tepsiyi sehpanın üzerine koydu. Jöleyle dikleştirilmiş saçlarını Gurney ilk anda siyah sanmıştı. Ama şimdi daha dikkatle bakınca koyu mavi olduğunu fark etti. Gözlerinden sadece bir ton daha koyu. Ve bir anlığına gözleri kızın bu masmavi gözleriyle birleştiğinde içinde rahatsız edici derecede bir içtenlik sezinlemişti. Gurney kızın ergenlik çağından çıktığından emin değildi. Bir ayağını kaldırıp diğer patenin parmak ucunda dönerek isteksizce kapıya doğru yöneldi. Çıkmadan önce son bir kez arkasına bakıp gözden kayboldu.

Tepside üç tabak vardı. Her birinde de son derece zarif biçimde süslenmiş sushi vardı. Renkler çok hoştu. Türlü türlü şekiller vardı tabaklarda. Ancak ne Gurney ne de tabağına adeta dehşet içinde bakan Kim tabaktakilerin ne olduğunu anlayabilmişti.

“Toshiro’nun başka bir şaheseri daha,” dedi Getz.

“Toshiro kim?” diye sordu Kim.

Getz'in gözleri parıldamıştı. "Şehirdeki birinci sınıf bir sushi restoranından çaldığım ödülüm." Neşeyle gülüp en yakınındaki tabağa uzanıp ağzına ilk lokmayı attı.

Gurney de onu izledi. Yediği şeyin hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı ama lezzetli olduğu kesindi.

Cesaretini toplayabilmek için büyük çaba harcadığı anlaşılan Kim sonunda bir parça koparıp ağzına attı. Birkaç çiğnemeden sonra rahatlamış olduğu net biçimde görülüyordu. "Harika," dedi. "Demek artık kişisel aşçınız oldu."

"Tam bir hediye gibi."

"Yaptığınız işte çok iyi olmalısınız," dedi Gurney.

"İnsanların ilgisini çekecek şeyi bulmakta çok iyiyimdir."

Duraksadı. Sonra sanki fikir tam o anda aklına gelmiş gibi, "Yeteneği tespitte yetenekliyimdir," diye ekledi.

Gurney hafifçe baş salladı. Adamın bu utanma duygusundan uzak, ukala tavrından etkilenmişti.

Kim'se yeniden Yetimler konusunu açmaya istekli gibi görünüyordu. "Bu Devam Et Ya Da At Gitsin oylaması sonucunda geri kalan görüşmelerimi yapıp yapmamam hususunda bir sonuca ulaştınız mı merak ediyorum?"

Getz ona kurnazca bir ifadeyle baktı. "Aynen devam et. Doğal bir masumiyet var yaptığın işte. Değiştirmeye kalkma. Şimdilik bu kadarı yeter sana. Uzun dönemde

çok daha büyük fırsatların çıkacağının kokusunu alıyorum. Bu daha başlangıç. Yetimler'in konusu çok etkileyici bir defa. Öylesine güçlü ki etkisi altı Good Shepherd cinayetinin de ötesine gidecek. Diğer cinayet kurbanlarına da uzanacak. Doğal bir genişleme potansiyeli bu. Belki devam ettiririz. Ama diğer taraftan ikinci bir kavram daha çıkacak karşımıza. Çözülmemiş olaylar. Şimdi bu iki kavramı bir araya getirmeliyiz. Ailelerin acısını yansıtıyorsun değil mi? Ama aynı zamanda elinde kaçak bir katil var. Çözülmemiş bir olay. Kısacası eğer Yetimler çaptan düşüp ilgi kaybetmeye başlarsa hemen diğer konuya vurgu yaparız diye düşünüyorum. Adalet'in Yokluğunda adı altında etkileyici bir program hazırlayıp çözülmemiş olayların neden olduğu adaletsizlik duygusu üzerine vurgu yapan yepyeni bir şov olur bu."

Getz arkasına yaslanıp söylediklerinin hazmedilmesini bekledi.

Kim kararsız kalmış gibiydi. "Tabii... Bu mümkün... Bu da yapılabilir."

Getz öne doğru eğildi. "Bak, senin bu programda nereye ulaşmaya çalıştığını anlıyorum. Duygu yoğunluğu, acılar, kederler, birini kaybetmenin neden olduğu hüzün. Önemli olan dengeyi ayarlayabilmek. İlk programda acıyı, kaybı vurgulayacağız. İkincisindeyse vurgulayacağımız şey çözülmemiş olaylar olacak. Bu

arada şimdi aklıma bir fikir daha geldi. Birdenbire şu adamın yüzüne bakınca pat diye yepyeni bir fikir belirdi aklımda.” Yarı aralık gözkapaklarının arasında keşfinin neden olduğu neşeyle Gurney’e bakıyordu.

“Şunu bir dinleyin. Sesli düşünüyorum. Siz de fikrinizi söyleyin. Amerika’nın yepyeni reality şov İkilisi olmaya ne dersiniz?”

Kim şaşırdı. Aynı anda hem heyecanlanmış hem de aklı karışmıştı.

Getz sakin bir tavırla anlatmayı sürdürdü. “Bakın sizinle son derece doğal dramatik bir kurgu oluşturmak mümkün. Kişilikleriniz arasında çok ilgi çekici bir zıtlık var. Sadece kurbanlarla, yüreklerindeki sızıyla ilgilenen duygusal çocukla, çelik bakışlı, tek derdi olayı çözüp dosyayı kapatmak olan polis arasındaki sevgi nefret ilişkisi. Bundan da iş çıkar. Bunda da sözünü ettiğim şey var işte. İçgüdü!”

9. Bölüm

Suskun Bir Yetim

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kim sileceklerin hızını biraz daha artırıp arada, Gurney’i tedirgin bir tavırla süzerken.

Ashokan Gölü’nün bir yanında uzanan toprak yoldan az önce geçip güneye, Stone Ridge bölgesine doğru

yönelmişlerdi. Saat ikiyi biraz geçmiş olmasına rağmen hava hâlâ kapalıydı. Zaman zaman da yağmur yağıyordu.

Gurney yanıt vermeyince Kim, "Çok keyifsiz görünüyorsun," dedi.

"Görüşmenizi izlerken aklıma RAM TV'nin Good Shepherd olayını nasıl anlattığı geldi. Senin hatırlamadığına eminim. On üç yaşındayken haber programlarını seyretmezdin herhalde."

Kim şaşırdı. Gözünü ıslak yoldan ayırmadan, "Nasıl anlattılar?" diye sordu.

"Yedi gün yirmi dört saat ısıtıp ısıtıp aynı korkutucu şeyleri yayınlayıp durdular. Katile medyaya bildirisini yollayıncaya dek Mercedes Delisi, Gece yarısı Manyağı, Gece yarısı Katili gibi türlü türlü isimler yakıştırdılar. Bildiriyi Good Shepherd diye imzalamıştı. O andan itibaren de adı bu oldu. RAM TV tüm ilgisini metindeki açgözlülük karşıtı ifadelere yoğunlaştırıp izleyicilerin cinayetlerin bir tür devrimin başlangıcı niteliğinde olduğunu düşünmelerini sağlayacak, korku havası yaratmaya neden olabilecek haberler yayınlamaya başladı. Amerika karşıtı, kapitalizm karşıtı bir sosyalist örgüt saldırıya geçti türünden şeyler. Deli saçması şeyler söylediler. Yirmi dört saat boyunca sözde uzmanlar çağırıp bu korkunç olasılığı enine boyuna tartıştırıp, bundan sonra olabilecekleri, komplo teorilerini konuşup durdular. Güvenlik uzmanı dedikleri kişileri ekrana

çıkartıp onların artık her Amerikalı'nın silahlanma zamanı geldi, evinizde, arabanızda, cebinizde bir silah bulunmalı, biçimindeki yorumlarını dinlettirdiler. Artık Amerikan karşıtlarına müsamaha gösterilmemeliydi. Suçlu hakları diye bir kavramın ortadan kaldırılma zamanı gelmişti. Hatta cinayetler bittikten sonra bile RAM TV'nin bu türden yayınları devam etti. Sınıf çatışmasından, eylemlere sadece kısa bir süreliğine ara verildiğinden, ama bir süre sonra hem de çok daha korkunç bir biçimde yeniden başlamasının kesin olduğundan bahsedip durdular. Bu felaket tellallığı bir buçuk sene kadar sürdü. RAM TV'nin misyonu da bu şekilde net biçimde ortaya çıkmıştı: Toplumda mümkün olduğunca büyük bir öfke yaratmak, bu öfkenin maksimum paniğe yol açmasını sağlamak, böylece izleyici sayısını artırıp, reklam pastasından daha büyük pay almayı başarmak. İşin üzücü yanı da bu. Çünkü böyle de oldu. RAM TV'nin Good Shepherd olayında benimsediği haber tarzı diğer haber kanalları için de model teşkil etmeye başlamıştı. Düşüncesizce yapılan tartışmalar, fikir ayrılıklarını mümkün olduğunca derinleştirme gayreti, saçma sapan komplo teorileri, öfkenin, şiddetin övülüşü, her şeyde bir suçlu aranma anlayışı zamanla tüm kanallara hakim oldu. Ve Rudy Getz'in yapılanlardan son derece hoşnut olduğu da ortada."

Kim'in direksiyonu tutan elleri gerilmişti. "Yani onunla çalışmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Getz'le ilgili az önce yaptığımız görüşmeden aldığım izlenimler dışında bir şey söylüyor değilim."

"Peki, benim yerimde olsaydın onunla çalışır miydin?"

"Bunun anlamsız bir soru olduğunu anlayacak kadar zekisin sen."

"Hayır, anlamsız değil. Hadi, bir an için benim yerimde olduğunu hayal et."

"Eğer ben ben olmasam, yani geçmişim, İlişlerim, düşüncelerim, ailem, hayatım, farklı olsa nasıl karar verirdim diye soruyorsun. Anlamıyor musun? Yaşamım senin yerinde olduğumu düşünmeme engel. Kısacası bu saçma bir fikir yürütme olur." Kim ne diyeceğini bilemiyordu. "Neden bu kadar öfkelisin?" Gurney böyle bir soru beklemiyordu. Ama kız haklıydı. Gerçekten de öfke doluydu. Getz gibi aşağılık sürüngenlere sinirlendiğini, nispeten zararsız sayılabilecek türden haber konularının bile toplumu kutuplaştırma hedefine alet edilmesine kızdığını, bir cinayet olayının eğlenceye dönüşerek yansıtılmasına katlanamadığını söyleyerek bu soruya kolayca yanıt verebilirdi. Ama kendini dışsal nedenlerin içsel nedenleri gizlemek için kullanılan bahaneler olduğunu gayet iyi bilecek kadar tanıyordu.

Bir keresinde zeki biri ona öfkenin su yüzeyinde salman bir şamandıraya benzediğini söylemişti. Öfkeyle ilgili düşündüklerin aslında suyun sadece yüzeyinde görünen şamandıradır. Ama zinciri takip eder, şamandıranın bağlı bulunduğu denizin dibine kadar inersen öfkenin gerçek nedenini anlarsın demişti.

O da zinciri takip etmeye karar verdi. Kim'e bakarak, "Neden beni de yanında getirdin?" diye sordu.

"Söyledim ya sana."

"Yani sana göz kulak olmam için, gözlemlemem için, öyle mi?" "Ve de gözlemlerini paylaşmanı, yaptıklarımla ilgili değerlendirmelerini öğrenmek için."

"Amacının ne olduğunu bilmeden senin performansını değerlendiremem."

"Bir amacım yok."

"Gerçekten mi?"

Kim ona doğru bakarak, "Bana yalancı mı diyorsun?" diye sordu.

"Yola bak." Sert bir baba tavrıyla konuşmuştu.

Kim yeniden yola bakınca da konuşmayı sürdürdü. "Nasıl oluyor da Getz beni sadece bir günlüğüne tuttuğunu bilmiyor? Nasıl oluyor da gerçekte olduğumdan çok daha fazla bu işin içinde olduğumu düşünüyor?"

“Bilmem. Ben herhangi bir şey söylemedim,” dedi dudaklarını sıkarak.

Gurney kızın ağlamamaya çalıştığı izlenimini edinmişti. Sakin bir ses tonuyla, “Tüm öyküyü bilmek istiyorum,” dedi. “Neden burada olduğumu bilmek istiyorum.”

Kim belli belirsiz bir biçimde baş sallasa da konuşmaya başlamak için en az bir dakika kadar beklemişti. “Tez danışmanım tez önerimi ve ilk görüşmelerimi Getz’le paylaştıktan sonra işler çok hızlı gelişmeye başladı. Onun projemi satın alacağına hiç ihtimal vermemiştim. Bu gerçekleşince de bir tür paniğe kapıldım. Çünkü bu muhteşem bir teklifti ve elimden kaçıp gitmesini istemiyordum. RAM TV’dekilerin bir sabah uykudan kalktıklarında, ‘Bu daha yirmi tiç yaşında bir kız. Cinayet olaylarından ne anlar ki? Daha da ötesi hayat hakkında ne bilir ki?’ diye düşüneceklerinden korkuyordum. Connie’yle girdiğim işle ilgili gerçek tecrübeleri olan, yaşam uzmanı haline gelmiş, ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlayacak birine ihtiyacım olacağım düşündük. İkimizin de aklına sen gelmiştin. Connie cinayetler hususunda senden daha çok şey bilen biri olamayacağını, ayrıca hakkında biraz ünlenmeni sağlayacak bir de makale yazdığını söyledi. Kısacası sen mükemmel bir seçim olacaktın.”

“Bu makaleyi Getz’e gösterdin mi?”

“Dün bana yardım etmeyi kabul ettiğini söylediğimde galiba biraz bahsetmiştim.”

“Peki ya Robby Meese?”

“Ne olmuş ona?”

“Onunla ilgili de sana yardım etmem noktasında bir beklentin var mıydı?”

“Belki. Belki de ondan söylediğimden çok korkuyor olabilirim.” Gurney’in uzun polislik kariyeri ona yalanların türlü türlü paketlendiğini, bazılarının süslü ambalaj kağıtlarına sarılarak bazılarınınsa daha özensiz biçimde sunulduğunu öğretmişti. Ama gerçekler daima çıplak ve sade olurdu. Yaşamın karmaşıklığına karşın gerçek hep basitti. Kim’in ses tonunda bu sadeliği sezince gülümsedi.

“Kısacası uzman cinayet danışmanı, ünlü bir dedektif olarak inandırıcılık kaynağı, reality şov yardımcı sunucusu ve koruma olarak görev yapmam gerekiyor. Başka bir şey var mı?”

Kim duraksadı. “Sahtekar bir aptal gibi göründüğüme göre sanırım çılgınca bir arzumu daha dile getirmemde bir sakınca olmaz. Şimdi görüşmeye gittiğimiz Larry Sterne’in seni görmesinin işbirliği yapmaya yanaşmaya ikna olmasını sağlayacağını umuyordum.”

“Neden?”

“İşte bu gerçekten sana sinsice bir plan gibi gelecek. Ama senin ünlü bir cinayet dedektifi olmanın onda katilin yeniden peşine düşüldüğü umudu uyandıracağını düşündüm. Ve de bu katilin yakalanabileceğine dair yeni umut sayesinde işbirliğine yanaşabilir diye geçti aklımdan.”

“Yani her şeyin dışında bir de Good Shepherd’ın peşindeki uzman olarak görev yapmam da bekleniyor öyle mi?”

Kim iç çekti. “Aptalca değil mi?”

Gurney yanıt vermeye istekli değildi, Kim de ısrar etmedi. Yukarılarda bir yerde bir helikopter sesi önce giderek arttı sonra da azalıp, işitilmez oldu.

Rudy Getz’in etkileyici kartallarının aksine Lary Sterne’in evinin önünde sıradan bir posta kutusu ve hemen arkasında uzanan alçak bir bahçe duvarı bulunuyordu. Burası bölgede yaygın olan on sekizinci yüzyıl tarzı inşa edilmiş taş evlerden biriydi. Arkada bu tür evlerin olağan bir parçası olan yaklaşık altmış metrelik bir çimenlik uzanıyordu. Kim, Miata’sını eve bitişik garajın önüne park etti.

İnip eve yöneldikleri sırada evin kapısı açıldı. Orta boylu, orta yapılı adam otuzlu yaşların sonunda ya da kırklarının başında gibi görünüyordu. Golf gömleği, buruşuk hırka, bol pantolon ve pahalı görünen

ayakkabılarıyla karşılarında duran adamın saçlarında neredeyse kahverenginin tüm tonları yansıyor gibiydi.

Gurney, Kim'in mavi dosyasında okuduklarından karşılarındaki adamın cinayet kurbanı babası gibi birinci sınıf bir diş hekimi olan Larry Sterne olduğunu anlamıştı.

"Kim," dedi adam gülümseyerek. "Seni yeniden gördüğüme sevindim. Bu da Dedektif Gurney olmalı?"

"Emekli," diye vurguladı Gurney.

Sterne sanki bu daha da hoşuna gitmiş bir ifadeyle baş salladı. "İçeri gelin. Buradaki odayı kullanabiliriz." Konuşurken de onları geniş parkeli, hoş antik mobilyalarla döşeli, aydınlık bir oturma odasına aldı. "Kabalık etmek istemem ama, Kim, bugün fazla vaktim yok. Bu yüzden mümkünse hemen konuya girelim."

Taş şöminenin karşısındaki yuvarlak kilimin etrafına yerleştirilmiş yüksek arkalıklı koltuklara geçtiler. Şöminede kıpkırmızı parlayan kömürler sayesinde oda oldukça sıcak bir atmosfere bürünmüş gibiydi.

"RAM Haber'e karşı tavrınızın ne olduğunu gayet iyi biliyorum," dedi Kim büyük bir içtenlikle. "Ama tüm karşı çıkmalarınıza karşı son bir denemede daha bulunmayı istedim."

Sterne sabırla gülümsedi. Sonra da karşısında küçük bir çocuk varmışçasına konuşmaya koyuldu. “Her zaman seni, dinlemek isterim. Umarım sen de aynı şekilde beni dinlemek istiyor-sundur.”

Adamın bu nazik ses tonu Gurney’in kim olduğunu çıkartamadığı birini hatırlatır gibi olmuştu.

“Elbette,” dedi Kim pek de ikna edici olmayan bir tonla. Sterne kibarca dikkat çekmek isteyen bir tavırla öne doğru eğildi. “Sen başla önce.”

“Tamam. İlk olarak programın formatı ve biçimi tamamen benim sorumluluğumda olacak. Yani yüzünü bile görmediğiniz çalışanlarla muhatap olmak zorunda kalmayacaksınız. Görüşmeleri, röportajları ben idare edeceğim. İkinci olarak kurbanların çocukları, sizin gibi insanlar, programın içeriğinin yüzde doksan beşini oluşturacak. Programın niteliğini sizin vereceğiniz yanıtlar teşkil edecek. Sizin ağzınızdan çıkacak ifadelerle şekillenecek bir format belirleyeceğiz. Üçüncü olarak da şunu söylemek isterim. Benim gerçeklerin ortaya çıkmasını sağlamak, ailenizin bu cinayetle aldığı darbeyi ortaya koymaktan başka bir arzum yok. Dördüncü olarak RAM Haber’in kendince bir tarzı var, doğru, ama bu programda sadece yayınlanan kanal olmaktan başka bir fonksiyonları olmayacak. Mesajı veren siz olacaksınız. Onlar sadece yayınlayacaklar.”

Sterne sabırla gülümsedi. “Çok etkileyici, Kim. Ama endişelerimin hiçbiri ortadan kalkmış değil. Ben de aynı senin gibi maddeler halinde vereyim cevaplarımı istersen. Birincisi RAM TV iyi bir kurum değil. Bugün medyada kötü bulup eleştirdiğimiz her şey onların başının altından çıktı. Bas bas bağırıp toplumu bölmeye, çirkinleri ön plana çıkarmaya uğraşıp durdular. Şiddeti övüp, cehaleti bir değer haline getirdiler. Senin önceliğin gerçekleri ortaya çıkarmak olabilir ama onlarınki değil. İkinci olarak onlar senin gibi insanları yönetip, istedikleri biçimde yönlendirme konusunda senden çok daha tecrübeliler. Yani gerçekçi olursak program üzerinde senin herhangi bir kontrol hakkın olma ihtimali hiç yok. Senin tüm katılımcılardan son derece ayrıntılı hazırlanmış mukavelelere imza atmalarım istediğini biliyorum. Ama RAM TV bir şekilde bu mukavelelerde açık noktalar bulursa hiç şaşırma. Üçüncü olarak RAM TV’nin böylesi iğrenç bir planı olmasa da sana yine de bu işi bırakmanı öğütlerdim.

l amam, enteresan bir çıkış noktan var, doğru, ama aynı zamanda büyük acılara sebebiyet verme ihtimalin de yüksek. Projenin neden olacağı zarar yararından çok daha büyük olacaktır. İyi niyet-lisin ama iyi niyetin özellikle de kişisel duyguları ortaya döktüğünde acı çekilmesine neden olabilir. Dördüncü olarak da aradan geçen bunca senede yaşadığım tüm tecrübeler

söylediklerimde haklı olduğumu net biçimde ortaya koydu. Bunu daha önce de üstü kapalı biçimde anlatmıştım, Kim, ama sanırım bu sefer biraz daha açık konuşmam gerekecek. On dokuz sene önce diş hekimliği okurken başka bir üniversitedeki bir arkadaşım öldürüldü. Medyanın bu cinayete nasıl sığ, nasıl iğrenç bir şekilde yaklaştığını çok iyi hatırlıyorum. Tam tipik bir medya tepkisi. Acı olan şu, medya sektöründe ancak bu türden kalitesiz, değersiz şeyler itibar görüyor. Kalitesizliğin pazarı, hislerin, zekanın pazarından çok daha büyük. İşin doğasında, izleyicilerin doğasında bu var. Medya Ekonomisi 101'e bak istersen."

Tezlerini anlaşmazlıklarının keskin köşelerini mümkün olduğunca samimiyetle törpülemeye çalışarak birkaç kez yinelediler. Sonunda Sterne saatine bakıp daha fazla devam edemeyeceği için özür diledi.

"Şehirdeki muayenehanenize buradan gidiyorsunuz herhalde?" diye sordu Gurney.

"Sadece haftada bir veya iki kez gidiyorum. Artık fazla hasta kabul etmiyorum. Zaten bir tıbbi firmada görevliyim. Dişçilikten ziyade o firmanın yönetim kurulu başkanlığı görevini yürütüyorum halen. İyi ortaklarla, becerikli müdürlerle çalıştığım için şanslıyım. Bu yüzden de zamanımın çoğu boşa çıkıyor. Ben de yardım kuruluşlarına filan zaman ayırabiliyorum. Bu açıdan bakıldığında çok talihli bir adam sayılırım."

“Larry, tatlım...”

Eşikte uzun boylu, badem gözlü, çekici bir kadın bileğindeki şık altın saati işaret ediyordu. “Evet, Lila, biliyorum. Misafirlerim de şimdi gidiyorlardı zaten.”

Kadın gülümseyip çekildi.

Sterne, Kim’le Gurney’i geçirirken bir yandan da Kim’e açık fikirli olmasını ve kendisiyle iletişimi kaybetmemesini söylüyordu. Gurney’le el sıkışırken de nazik bir tavırla gülümseyip, “Umarım ileride sizinle mesleki kariyerinizle ilgili konuşma fırsatımız olur. Kim’in annesinin hakkınızda yazdığı makale çok etkileyiciydi.”

İşte tam o anda Gurney adamın kendisine kimi hatırlattığını buldu.

Bay Rogers.

Sultanın hareminden eş alan Bay Rogers.

10. Bölüm

Dramatik Derecede Farklı Bir Görüş

Sterne’in evinden ayrıldıktan sonra yolda trafik olmamasına karşın, Kim ana yola sapmadan sağa çekip durdu. “Sen sormadan,” diye başladı itirafta bulunacakmışçasına. “Cevabım evet. Randevu aldığımda ona senin de benimle geleceğini söyleyip, Connie’nin

yazdığı makalenin bulunduğu web sitesinin adresini vermiştim.”

Gurney hiçbir şey söylemedi.

“Kızdın mı?”

“Kendimi arkeolojik bir kazıdaymış gibi hissediyorum.”

“Bu da ne demek?”

“Bilgiyi kırıntılar halinde elde ediyorum neredeyse. Bakalım sonra neyle karşılaşacağım.”

“Sonra diye bir şey yok ki. Yani en azından benim öngörebildiğim bir şey yok. Senin mesleğinde de böyle değil midir?” “Arkeolojik bir kazı gibi.”

“Bazen evet.”

Aslında bu onun da sık sık düşündüğü bir şeydi. Bulmacanın parçalarını bulmak, çözmeye, parçaları birbirine uydurmaya, neler olup bittiğini anlamaya çalışmak, bir model oluşturmaya çabalamak. Ve bunu zamana karşı yapmak. Özellikle de süren bir seri cinayet vakasında zamanın önemi çok daha büyür. Bir şeyleri bulmakta ve yorumlamakta geç kalınması demek cinayet sayısının ve dolayısıyla da dehşetin artması demektir.

Kim cep telefonuna bakıp, Gurney’e döndü. “Bir şey söyleyeceğim. Saat daha üç bile olmadığına göre ... Seni

eve bırakmadan önce benimle bir görüşmeye daha gelmez misin acaba?" Gurney daha ağzını açmadan da çabucak ekleyiverdi. "Zaten yolumuzun üzerinde, fazla vaktimizi almaz."

"Altıda evde olmam gerek." Bu tam olarak doğru değildi ama bir sınır koyması gerektiğini hissetmişti.

"Rahat yetişirsin." Numarayı tuşlayıp, telefonu kulağına götürüp beklemeye koyuldu. "Roberta? Ben Kim Corazon."

Bir dakika kadar süren kısa bir görüşmenin ardından Kim teşekkürlerini ilettikten sonra yola koyuldular.

"Çok kolay olmuş gibi," dedi Gurney.

"Roberta belgesel çekimi fikrini onunla temas kurduğum ilk andan beri çok benimsedi. Duygularından, düşüncelerinden utanmıyor. Jimi Brewster'ı saymazsak Roberta en girişken katılımcı."

Roberta Rotker, Peacock kasabasının hemen dışında, kaleyi andıran bir tuğla evde yaşıyordu. Bina bir çiftlik arazisinin tam ortasına inşa edilmişti. Arazinin çimleri büyük bir özenle biçilmiş, çimenlik görünümü kazanmıştı. Etrafta ne bir ağaç, ne bir çalılık ne de ekilmiş herhangi bir şeye rastlanıyordu. Arazi iki metre yüksekliğinde zincir çitle çevrilmişti. Çitin üzerinde de düzenli aralıklarla yerleştirilmiş güvenlik kameraları göze

çarpıyordu. Kayarak açılan büyük bahçe kapısının evden uzaktan kumandayla kontrol edildiği anlaşılıyordu.

Yaklaştıkları anda da kapı kayarak açılmaya başladı. Kırma taşlarla meydana getirilmiş giriş yolu aynı şekilde yapılan park alanına açılıyordu. Hemen arka tarafta da üç araçlık bir garaj göze çarpıyordu. Burasının tıpkı hükümet ajanları tarafından korunan gizli yerleri andıran, önemli bir yerde olduklarını düşün-dürten bir havası vardı. Gurney içeride de dört farklı güvenlik kamerası tespit etmişti. İkisi garajın ön köşelerinde diğer ikisiyse evin çatı çıkıntısına yerleştirilmişti.

Kapıyı açan kadın da tıpkı bina gibi son derece resmi bir görünümdeydi. Üzerinde kareli bir iş gömleği ve fitilli siyah pantolon vardı. Kısa, özensiz taranmış saçları kadının dış görünüşüne aldırmadığını net biçimde ortaya koyuyordu. Neredeyse hiç kırpmadığı gözlerini Gurney'e itici bir tavırla dikmişti. Kadın Gurney'de polis olduğu düşüncesi yaratmıştı. Bu izlenimi kolay erişim sağlayan kılıfındaki dokuz milimetrelik SİG Sauer'le daha da güçlenmişti.

Kim'in elini genellikle erkeklerle çalışan iş kadınlarında görüldüğü üzere kendinden emin, sert bir tavırla sıktı. Kim, Gurney'i tanıştırıp onun vazifesini proje danışmanı olarak nitelendirince Roberta Rotker onu hafif bir baş sallamayla selamlayıp bir adım geri çekilerek içeri girmelerini işaret etti.

Bina koloni tarzının geleneksel düzenini yansıtarak, ortada büyükçe bir hol olacak biçimde inşa edilmişti ama burada tek bir eşya bile bulunmuyor, bu da holün ön kapıdan arka tarafa doğru uzanan bir koridor izlenimi kazanmasına neden oluyordu. Sol tarafta iki kapı ileride de merdivenler vardı. Sağ tarafta üç kapı daha bulunuyordu. Ve hepsi de kapalıydı. Burası, hakkında kolayca bilgi edinilen evlerden değildi.

Gurney, Kim sağ taraftaki birinci kapıdan, minimal tarzda döşenmiş oturma odasına alınırken, "Siz emniyet teşkilatından mısınız?" diye sordu.

Roberta Rotker arkalarından kapıyı iyice kapatıncaya kadar yanıt vermedi. Sonra da, "Gayet tabii," dedi.

Bu tuhaf bir yanıttı. "Emniyet teşkilatında görev yapıyorsunuz yani, öyle mi?"

"Neden ne iş yaptığım sizi bu kadar ilgilendiriyor?"

Gurney yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Sadece belinizdeki tabanca mesleki bir gereksinim mi yoksa kişisel bir tercih mi diye merak ettim de."

"Ne fark eder ki. Söylediğiniz iki seçenek de doğru. Rahatınıza bakın." Kadın, Gurney'e Madeleine'in haftada üç kez çalıştığı kliniğin bekleme salonundakileri hatırlatan sert yastıklı kanepeyi işaret etmişti. Kim'Ie birlikte oturdular. Rotker de sözlerini sürdürdü. "Kişisel tercih çünkü bu şekilde kendimi daha rahat hissediyorum.

Ayrıca gereklilik de. İçinde yaşadığımız dünyanın durumunun neden olduğu bir gereklilik. Sorumluluk sahibi bir yurttaşın hayatın gerçeklerine göre davranması gerektiğini düşünüyorum. Bu yanıt merakınızı giderdi mi?"

"Kısmen."

Kadın gözlerini ona dikti. "Savaştayız, dedektif. Doğru, yanlış kavramımıza zarar veren yaratıklarla savaştayız. Eğer biz işlerini bitirmezsek onlar bizim işimizi bitirecek."

Gurney belki de hayatında yüzüncü kez duyguların nasıl kendi mantıklarını meydana getirdiğini, öfkenin ne derece güçlü bir kararlılığa yol açtığını gözlemliyordu. Tutkularımızın bizi en çok yoldan çıkardığı anlarda her şeyi tüm açıklığıyla görebildiğimize ilişkin yargılarımıza bütünüyle inanıyor oluşumuz insan doğasının en büyük çelişkilerinden biriydi.

"Siz polissiniz," diye sürdürdü Rotker sözlerini. "Neden bahsettiğimi anlarsınız. Gösterişin pahalı, yaşamınsa ucuz olduğu bir dünyadayız."

Bu iç karartıcı yorumlar sessizliğe neden olmuştu. Kim ortamı biraz olsun yumuşatma gayesiyle, "Ah, bu arada," diye bozdu sessizliği. "Dave'e özel atış poligonunuzdan bahsetmem gerek. Belki göstermek istersiniz. Bayılacağına eminim."

“Neden olmasın,” dedi Rotker kayıtsız bir ifadeyle.

Ardından da ayağa kalkıp onu koridordan geçirerek, arka kapıdan çıkardı. Burada çitli, evin yarısı büyüklüğünde bir köpek kulübesi vardı. Kapının açılmasıyla dört kaslı, iri yarı Rottvveiler öfkeyle havlamaya başladılar. Sahipleri Almanca bir komut verince de sakinleştiler.

Kulübeyi geçip, evin arka tarafındaki araziye ulaştıklarında, dar, penceresiz bir binanın arka taraftaki çitlere kadar uzandığını gördüler. Rotker metal kapıyı açıp, ışıkları yaktı. Burası hedef yerleştirme makinesi, tek atış yeriyle basit bir tabanca atış poligonuydu.

Bel yüksekliğindeki masaya gidip, uzanarak, yan taraftaki düğmeye dokundu. Tele takılı üzerine insan gövdesi çizilmiş hedef kağıdı yavaş yavaş hedef noktasına doğru uzaklaşmaya başladı. Yedi buçuk metre olarak işaretlenmiş noktaya gelince de durdu. “Denemek ister misiniz, Dedektif?”

“Sizi izlemeyi tercih ederim,” dedi Gurney gülümseyerek. “Bir hayli iyi olduğunuza dair bir his var içimde.”

Kadın buz gibi bir gülümseyişle, “Çoğu durum için yeterince iyiyim,” dedi.

Uzanıp düğmeye bir kez daha dokununca hedef kağıt yeniden uzaklaşmaya başladı. On beş metrelik son

noktaya kadar gitmişti kağıt. Askıdan kulaklıkları, güvenlik gözlüğünü alıp taktı. Sonra da Gurney'le Kim'e dönerek, "Kusura bakmayın bunlardan fazla yok," dedi. "Genelde izleyicim olmaz." Belinden SIG tabancasını çıkartıp şarjörü kontrol etti, emniyetini açtı. Sonra da başını tıpkı olimpiyatlarda atlayışa hazırlanan bir dalgıç misali iyice eğip, bir süre hiç kıpırdamadan öylece bekledi. Sonra da Gurney'in ömrü boyunca asla aklından çıkmayacak bir şey yaptı.

Çığlık attı. Hem de delicesine, hayvani, sanki anlamsız bir ses çıkarmış olduğunu düşündürecek derecede şiddetli bir çığlıktı bu. "S.KTİR!" demişti avazı çıktığı kadar. Bağırdığı sırada da ani bir hareketle tabancasını doğrultup nişan aldığına dair en ufak bir emare olmaksızın on beş kurşunu Gurney'in dört saniyeden daha kısa sürdüğünü tahmin ettiği bir zaman zarfında boşalttı. Sonra da tabancayı yavaşça indirip masanın üzerine koydu. Güvenlik gözlüğüyle kulaklıklarını çıkardı, özenle yerlerine astı.

Ardından da uzanıp düğmeye bastı ve hedef kağıt ağır ağır yaklaşmaya başladı. Gelince de kağıdı yerinden dikkatlice çıkartıp, kendinden son derece emin bir tavırla gülümseyerek döndü.

Kağıdı Gurney de görebilsin diye iyice kaldırmıştı. Hedef ka gıdındaki resimde bir tek yer dışında mermi izi yoktu.

Resmin yalnızca alın kısmı paramparça olmuştu.

11. Bölüm

Tuhaf Gelişme

Kim'le Gurney Miata'ya binerek, neredeyse artık ortadan tamamen kalkmış denilebilecek Peacock kasabasından geçip, tepelere, nehir yataklarına doğru ilerleyen, oradan da nihayet Walnut Crossing'e ulaşmalarını sağlayacak eyalet yoluna doğru gitmek üzere yola çıkmışlardı. Saat beşi biraz geçmiş, gökyüzündeki bulutlar seyrelmeye başlamıştı. Yağmur da artık çiselemiyordu.

"Şu işe senden katbekat fazla şaşırdım," dedi Gurney.

Kim ona takdir dolu bir ifadeyle bir kaşını kaldırarak baktı. "Çünkü ben daha önce görmüştüm. Ama haklısın."

"Bu yüzden bana poligonu göstermesini istedin değil mi? Küçük gösterisini kendi gözlerimle görebileyim diye."

"Evet."

"Kabul, etkilendim."

"Senin zamanının izin verdiği ölçüde her şeyi görmeni istedim."

İkisi de sustu. Gurney zaten çok fazla şey gördüğünü düşünüyordu. Connie Clarke'ın daha henüz dün aramış olduğuna inanmak çok zordu. Gözlerini kapatıp, gözlemlerini, konuşmaları zihninde bir sıraya sokmaya çalıştı. Baş döndürücüydü. Çok tuhaf bir projeydi bu. Kendisinin bu şekilde dahil olması da öyle.

Kim evine uzanan dağ yoluna saptığı sırada uyandı. "Tanrım. Uyuya kalmadım değil mi?"

"Uyumak güzeldir," dedi Kim yorgun ve bir o kadar da ciddi bir ifadeyle.

Az ilerideki bentin üzerinden üç geyik koşarak geçti.

"Hiç bunlardan birine çarptın mı?" diye sordu Kim.

"Evet."

Evet deme şekli kızın kendisine meraklı bir ifadeyle bakmasına neden olmuştu.

Altı ay kadar önceydi. 10. Yol'da, sol tarafında kalan ormanın kıyısında ilerlerken açıklıktan bir geyik fırlayıp karşıya geçmişti. Gurney hayvanın geçtiği noktaya ulaştığında arkadan yavrusu da fırlamış, o da olanca hızıyla yavru geyiğe çarpmıştı.

Çarpma anını hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Sağa çekmiş, durmuş, geriye yürümüştü. Küçük, kıvrılmış bir beden. Cansız gözler açık ve hareketsiz.

Karşı taraftaki geyik durmuş, öylece ona bakıyordu. İçini şimdi bile çok net biçimde hissettiği büyük bir hüzün ve korku sarmıştı o an.

Kim bakımsız çiftliklerin, bakımsız sığırların, hurdaya dönmüş otomobillerin göze çarptığı arazide ilerliyordu. "Bu çevreyi bilir misin?" diye sordu.

Gurney homurdanmayla kahkaha arası bir ses çıkartıp, "Bir kısmını evet bir kısmını hayır," yanıtını verdi.

Yarım kilometre kadar daha ilerleyince göletin yan tarafında uzanan yolun sonundaki kırmızı ahır görülür oldu. "Beni burada indirsene," dedi Gurney. "Yolun geri kalanını yürümek istiyorum. Böylece iyice uyanıp, kendime de gelmiş olurum."

Kim kaşlarını çatarak, "Çimenler ıslak gibi," dedi.

"Önemli değil. Eve girerken ayakkabılarımı çıkartırım."

Kim ahırın önüne park edip motoru susturdu. Ama tuhaf görünen bir dalgınlıkla eli kontak anahtarının üzerinde kalakalmıştı.

Gurney de kızın bir şey söylemeye niyetlendiğini sezdiğinden araçtan inmek yerine oturup sessizce beklemeye koyuldu.

"Şey..." diye başladı Kim. "Şey... Bundan sonra ne yapacağız?"

Gurney omuz silkti. “Beni bir günlüğüne tuttun. Gün de bitti.” “Bir şansım daha yok mu?”

“Ne yapmak için?”

“Max Clinter’la görüşmek için.”

“Neden?”

“Çünkü onu anlayamıyorum. Sanki Good Shepherd olayıyla ilgili bir şeyler biliyor gibi. Korkunç bir şeyler. Ama gerçekten bir şeyler biliyor mu yoksa sadece kafasında kurduğu hayal ürünü düşüncelere mi kapılmış anlayamıyorum. Bir dedektif bakış açısıyla sen belki daha net bir fikre sahip olabilirsin diye düşündüm. Hatta ben gelmesem, doğrudan sen onunla konuşsan, polis polise bir sohbet gerçekleştirseniz iyi olurdu diye geçmişti aklımdan.”

“Nerede oturuyor?”

“Gidecek misin? Konuşacak mısın onunla?

“Böyle bir şey söylemedim. Sadece nerede oturduğunu sordum.”

“Cayuga Gölü’nden pek de uzakta değil. O felaketle sonuçlanan otomobil takip olayının yaşandığı yere oldukça yakın. Onun acayip biri olduğuna ilişkin düşüncelerimi güçlendiren şeylerden biri de bu zaten.”

“Burada oturmaya devam etmesi mi?”

“Burada yaşamayı istemesi. Burasının kendisiyle Good Shepherd’ın yollarının kesiştiği yer olduğunu, karmanın onları yeniden orada bir araya getireceğini söylüyor.”

“Ve sen bu adamla benim konuşmamı istiyorsun?”

“Aptalca, değil mi?”

Kim’e bu konuyu düşüneceğini söyledi.

“Onu çok enteresan bulacağına seni temin ederim.”

“Bilmem. Sana haber veririm.” Arabadan inerek kızın dönüp dar yolda gözden kayboluşunu izledi.

Patikadaki kısa yürüyüş çok iyi gelmiş, kendini toplamıştı. Baharın ilk çiçeklerinin kokuları, yağmurda ıslanmış toprağın aroması, tertemiz hava, kişinin ruhunu arındırıp, zihninden geçenlerle gerçekler arasındaki engelleri kaldırmaya yarayacak düşünce berraklığı sağlamaya çok elverişliydi.

Ya da beş dakika kadar sonra eve dönüp, banyoya girip, elini yüzünü yıkayıp, Madeleine’in gününün nasıl geçtiğine ilişkin sorusunu işitene dek öyle görünmüştü.

Karısına Kim ve projesi kapsamında iletişim kurduğu üç kişiyle yaptığı enteresan görüşmeleri ayrıntılarıyla anlattı. Rudy Getz’le patenci kızdan, Larry Sterne ve onun Mister Rogers hırkasından, Roberta Rotker’in sinir bozucu atıcılık gösterisinden uzun uzun bahsetti. Sonra da Good Shepherd vakasından sonra tüm yaşamı değişen,

garip bir kişiliğe sahip Max Clinter hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Cam kapıların yanındaki masada oturuyordu. Madeleine'se ayakta, evyede sebze doğramakla meşguldü.

"Kim benden yarın için de bir şey istedi. Ne cevap vereceğime bir türlü karar veremedim."

Madeleine kırmızı, büyükçe bir soğanın sapını keserken, "Kolun nasıl?" diye sordu.

"Ne?"

"Kolun nasıl? Hani hissiz olan bölge?"

"Bilmem. Yani şimdilik..." Susup dirseğinden omzuna kadar olan bölgeyi şöyle bir yokladı. "Tamam... Aynı gibi sanırım. Neden sordun?"

Karısı soğanı elinde çevirip, bir iki kat daha soydu.

"Yan tarafındaki ağrı nasıl?"

"Şimdilik o da iyi gibi. Bir ağrıyıp bir geçiyor."

"Her on dakikada bir demiştin sanırım."

"Aşağı yukarı."

"Bugün ne sıklıkla ağrıdı?"

"Emin değilim."

"Hiç ağrımamış olabilir yani?"

“Bilmem.”

Başını sallayıp, büyükçe bir kabağı ortasından kesti. Sonra da tezgahın üzerine koyup ince ince doğramaya koyuldu.

Gurney şaşkın bir halde bir süre onu izleyip ardından boğazını temizledi. “Yani Kim’in beni bir gün daha tutmak istemesine olumlu bakmalıyım diyorsun öyle mi?”

“Ben böyle bir şey mi söyledim?”

“Sanırım söyledin.”

Uzun bir sessizlik oldu. Madeleine patlıcanı, su kabağım ve tatlı kırmızı biberleri ince ince bir kasenin içine doğradı. Ardından ocağın üzerine koyup ateşin üzerinde kavurmaya koyuldu. “İlginç bir kız.”

“Hangi açıdan?”

“Zeki, çekici, hırslı, kabiliyetli, enerjik. Sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Hmm. Sıradan biri olmadığı kesin.”

“Belki de onu Kyle’la tanıştırmalısın.”

“Oğlumla?”

“Ben başka Kyle tanımıyorum.”

“Bu düşünce de nereden geldi aklına?”

“Ne bileyim. Yakıştırdım işte onları birbirlerine.”

“Kişilikleri farklı ama tarzları benzer.”

Gurney bir an için böylesi bir ilişkinin kimyasını hayal etmeye çabaladı. Ama bir dakika içinde pes etmişti. Çünkü bu konuyla ilgili çok fazla olasılık var gibiydi. Zaten elinde de yeterince veri yoktu. Madeleine’in güçlü sezgilerini kıskanmıştı. Bu yeteneği sayesinde Gurney’in ne tavır sergileyeceğini bilemeden karşılarında kalakaldığı bilinmezlikleri kolayca aşıyordu.

12. Bölüm

Max Clinter’ın Çılgınlığı

“Varış yeri sağ tarafta.”

Gurney’in GPS aygıtı onu üzerinde herhangi bir tabelanın bulunmadığı bir kavşağa getirmişti. Orada yaklaşık iki kilometre boyunca takip ettikleri, üzerinde yıkılmak üzereymiş gibi gözükmeyen tek bir binanın bile olmadığı asfalt yol toprak bir yola bağlanarak son bulmuştu.

Toprak yolun bir tarafında açık bir çelik bahçe kapısı vardı. Diğer yandaysa kurumuş bir meşe ağacı bulunuyordu. Ağacın kabuğuna şimşek işareti kazındığı görülüyordu. Ayrıca ağacın gövdesine bir insan iskeleti çivilenmişti. Ya da çok başarılı bir taklit diye düşündü

Gurney. İskeletin boyun hizasına elle yazılmış bir tabela iliştirilmişti. İZİNSİZ GİREN SON KİŞİ.

Dave'in Max Clinter hakkında bildikleriyle bu sabah onunla yaptığı telefon konuşmasında edindiği izlenim gördüklerine hiç şaşırmamasına neden olmuştu.

Gurney bir süre sonra iyiden iyiye bozulacak toprak yola saparak, üzeri sazlıklarla kaplı bir bataklığa doğru ilerlemeye koyuldu. Yol bataklığın arka kısmındaki sık kızıl akçaağaçların da yanından geçip, geniş su birikintisinin ortasındaki bataklık otlarıyla çevrilmiş yükselti üzerine kurulu ahşap bir kulübeye kadar uzanıyordu.

Kulübenin çevresi de çok tuhaftı. Çalılıklarla yabani otlar kullanılarak meydana getirilmiş çitler adeta kale hendeğine benzer biçimde kulübenin etrafım kuşatmıştı. Kulübeye doğru uzanan dar, çevresi yan taraftaki yabani otlardan çitlerle ayrılan patikaya bu çalılıkların arasına yerleştirilmiş bir kapıdan geçilerek giriliyordu. Gurney ilerlerken bir yandan da bu yolun bu şekilde yapılma nedeninin ne olabileceğine dair fikir yürütmekle meşguldü. Kulübenin kapısı açıldı ve ön taraftaki taş basamakta bir adam belirdi. Üzerinde askeri kamuflaj gömleği ve pantolonuyla ayağındaki yılan derisi çizmeler tam bir zıtlık oluşturuyordu. Dikkatle Gurney'i süzdü.

"Yılanlar," dedi boğuk bir sesle.

"Pardon?"

“Çalılıklarda. Merak ettiğin bu değil miydi?” Tuhaf bir aksam vardı. Gözlerini Gurney’inkilere adeta sabitlemişti. “Küçük çıngıraklı yılanlar. En tehlikelileri de küçükleridir zaten. Bu kulaktan kulağa yayılır. Caydırıcı etkisi de müthiştir doğrusu.”

“Bu mevsimde pek işe yaramazlar, soğukta kış uykusunda-dırlar,” dedi Gurney hoşnut bir tavırla. “Sanırım siz Bay Clinter olmalısınız?”

“Maximilian Clinter. Hava koşulları yüzünden fiziksel olarak yılanlar burada olmayabilir. Ama yılan fikri istenmeyen kişileri buradan uzakta tutar yine de. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır, Bay Gurney. Sizi içeri davet ederdim ama kimseyi içeri alamıyorum. Tahammül edemiyorum. TSSB. 5 Siz içeri girerseniz ben dışarı çıkmak zorunda kalırım. İki kişi çok kalabalık oluyor. Nefes bile alınmıyor.” Biraz vahşi sayılabilecek bir şekilde sırıttı. O anda Gurney adamın aksanının Marlon Brando’nun Missouri Breaks6 filmindeki garip aksana benzediğini fark etti. “Tüm konuklarımı açık havada ağırlarım. Umarım üzerinize alınmazsınız. Lütfen beni izleyin.”

=

Çalılıkların oluşturduğu çitin dışına doğru yürüyüp kulübenin arka tarafındaki eski bir piknik masasına doğru ilerledi. Arkada bataklığın hemen yanında çöl sarısına boyanmış orijinal, askeri bir Humvee park edilmişti.

“Bunu siz mi kullanıyorsunuz?” diye sordu Gurney.

“Özel durumlarda,” dedi Clinter sır veriyormuş gibi göz kırparak. Sonra da geçip oturdu. Yanındaki banktan yaylı bir el egzersiz aleti alıp sıkıp gevşetmeye başladı. “Lütfen buyurun, Bay Gurney. Bu arada neden Good Shepherd olayı ilginizi çekiyor anlatın.”

“Size telefonda da anlattım. Benden ...”

“Aşığıyla sorun yaşayan Bayan Yürek’e göz kulak olmanız istendi.”

“Bayan Yürek?”

“Corazón yürek manasına gelir. Başlangıç seviyesinde îspanyolcam var. Ama bunu zaten siz de biliyordunuz herhalde. Sizce de tam ona uygun bir isim değil mi? Yüreğindeki heyecan, yanlış yöne sevk edilmiş tutkular. Cinayet kurbanları için üzülen bir kalp. Ama bunun Maximilian Clinter’la ne alakası var?” Bu son sorusunda az önceki tuhaf aksam silinmişti. Adam keskin bakışlarını Gurney’in yüzünde sabitledi.

Gurney bundan sonra nasıl devam etmesi gerektiğine hemen karar vermek zorundaydı. Samimiyetle söze başlama yolunu tercih etti. “Kim sizin olayla ilgili çok şey bildiğiniz ama ona anlatmadığız kanaatinde. Sizin nasıl biri olduğunuzu çözememiş. Sanırım onun ödünü patlatmışsınız.” Gurney bu sözlerden hoşlanmış olduğuna yemin edecek derecede emin olsa da Clinter bunu

göstermek istememişti. Demek ki daha kartların açılmasına zaman vardı. “Diğer taraftan ben de sizin Buffalo performansınızdan bir hayli etkilenmiştim. Eğer işittiklerimin yarısı doğruysa siz çok yetenekli bir adam olmalısınız.”

Clinter gülümsedi. “Koca Bal.”

“Ne dediniz, duyamadım?”

“Frankie Benno’nun çetedeki ismi buydu.”

“Çok tatlı bir adam olduğu için mi?”

Clinter’m gözleri ışıldadı. “Hobisi yüzünden. Arı yetiştiriyordu.”

Gurney bunu düşünerek kahkahayı bastı. “Peki ya sen, Max? Sen nasıl bir insansın? Senin özel silahlarla ilgili bir iş yapıyor olabileceğini duydum.”

Clinter kurnaz bir tavırla yüzüne bakarken parmaklarını da neredeyse hiç çaba sarf etmeden kullanarak egzersize devam ediyordu. “Kullanım dışı koleksiyon ürünleri.”

“Yani çalışmayan silahlar mı?”

“Büyük askeri teçhizatlar. Bir şekilde arızalı silahlar. Ayrıca çalışan ilginç küçük parçalar da var tabii elimde. Ama silah satıcısı değilim. Satıcıların federal lisansı olması gerekir. Ama ben değilim. Benim gibileri kanun amatör meraklı olarak tanımlar. Bazen de kendi kişisel

koleksiyonumdan başka bir amatöre satış yaptığım olur. Anlatabildim mi?”

“Sanırım. Ne tür silahlar satıyorsunuz?”

“Sıra dışı olanları. Ayrıca sattığım şeyin alıcının isteğiyle uyuştuğunu hissetmem gerekir.

Çünkü istediğin şey lanet olası bir Glock’sa o zaman lanet olası Walmart’a git. İşte bu benim silahlarla ilgili felsefem. Bu konuda da hiç çekingenlik sergilemem.” Aksan yavaş yavaş geri geliyordu. “Diğer taraftan eğer çalışıp çalışmadığına aldırmadığınız, İkinci Dünya Savaşı’nda kullanılan uçaksavar tripodlu bir Vickers makineli tüfeği istiyorsanız, sizin de benim gibi bir amatör meraklı olduğunuzu varsayarak sohbet etme şansımız olabilir.”

Gurney sallana sallana masanın çevresinde dolaşıp bataklığın kahverengi sularını görebileceği bir yere oturdu. Esneyip, gerindi. Sonra Clinter’a gülümseyerek, “Eee, söylesenize, gerçekten Kim’in düşündüğü gibi Good Shepherd olayıyla ilgili bir şey biliyor musunuz? Yoksa sadece saçma sapan, uydurma, beş para etmez şeyler mi söyleyeceksiniz?”

Adam yeniden konuşmadan önce uzunca bir süre Gurney’e baktı. “Bütün arabaların siyah olması saçma sapan bir şey mi? Ya da kurbanlardan ikisinin

Brooklyn'de aynı liseye gitmiş olması? Peki ya Good Shepherd cinayetlerinin RAM Haber'in reytingini ve gelirini üçe katlamış olması? FBI'in olayın etrafına büyük bir sessizlik duvarı örmüş olması da mı saçma sapan sizce?"

Gurney pes ettiğini gösterir bir tavırla ellerini kaldırdı. "Tabii bu sorulara ne yanıt vereceğinize göre değişir, değil mi?"

"Şeytan, Bay Gurney. Olayın özünde aklın alamayacağı derecede güçlü bir şeytan var." Elindeki aleti sıkıyor, gevşetiyor, sıkıyor gevşetiyor, bunu neredeyse kasılma olarak adlandırılacak bir hızla yapıyordu. "Bu arada bazı çatlakların filmlerdeki otomobil kazalarını izleyerek orgazm olduklarını biliyor muydunuz? Bunu duymuş muydunuz?"

"Sanırım doksanlı yıllarda biri bu konuda bir film çekmişti. Ama Good Shepherd vakası hakkında düşündüğünüz bu değil herhalde?"

"Herhangi bir şey düşünüyor değilim. Sadece aklıma takılan sorular var. Yazılan bildiri bombayı süslemek için kullanılan bir ambalaj mıydı sadece? Paskalya kutusuna konan yılbaşı hediyesi gibi? Bonnie, yoksa Clyde'ımızın arabasında mıydı? Nuh'un Gemisi'ndeki o altı küçük hayvan işin anahtarı mı? Kurbanların birbirleriyle kimsenin aklına gelmeyen bir bağlantısı olabilir mi? Kurbanların öldürülme sebebi servetleri mi yoksa o

serveti nasıl elde ettikleri mi? Sizce de bunlar enteresan sorular değil mi?" Gurney'e göz kırptı. Sorularının yanıtlarıyla ilgilenmediği açıkça belliydi. Kendi kendine cevabını merak etmediği sorular sorup duruyordu. "Çok soru var. Katil kadın olabilir mi? Bonnie yani? Zenginlere kin besleyen çılgın bir kaltak?"

Sustu. Tek işitilen şey elindeki aletten gelen düzenli gıcırtıydı.

"Elleriniz çok kuvvetli olmalı," dedi Gurney.

Clinter öfke dolu bir ifadeyle sırıttı. "Good Shepherd'la son karşılaşmamda utanç verici bir biçimde, korkunç derecede hazırlıksız yakalandım. Bir dahaki sefere böyle olmayacak."

Gurney birden Moby Dick filminin en önemli sahnesini hatırlamıştı. Ahab elindeki zıpkınla balinanın üzerine atılıyor. Ahab'la balina bir anda tek vücut halini alıp suyun derinliklerinde sonsuza dek gözden kayboluyorlar.

13. Bölüm

Seri Katliam

Gurney, Clinter'ın hayali ya da gerçek yılanlarla dolu, batak-lıklı hendeğiyle korunan, girişinde bir iskeletin nöbet tuttuğu tuhaf arazisinden uzaklaşıp, birkaç kilometre kadar ilerledikten sonra anayola çıkmasına az

bir mesafe kala sağa çekti. Burası yüksekçe bir konumda olduğundan gökyüzü gibi masmavi parıldayan Cayuga Gölü'nün kuzey bölümü adeta ayaklarının altında serilmişçesine uzanıyordu.

Telefonunu çıkartıp Jack Hardwick'in numarasını tuşlayıp, telesekreterine not bıraktı.

"Selam, Jack. Sana sorularım var. Az önce Bay Clinter'la görüştüm. Birkaç konuda fikrini almam gerek. Ara beni. Elini ne kadar çabuk tutarsan o kadar iyi. Sağ ol."

Ardından Kim'i aradı.

"Dave?"

"Merhaba. Senin evinin civarındayım. Etrafa bakınırken aklıma geldi. Belki de gidip şu senin Robby Meese'le iki çift laf etsem iyi olur. Adresiyle telefon numarasını biliyor musun?" "Ne... Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

"Bunu onaylamaman için bir nedenin mi var?"

"Hayır. Sadece... Bilmem... Pekala, tamam, bekle bir saniye." Bir dakikadan kısa bir süre içinde geri döndü. "Tipperary Tepesi, 3003 South LowelPda oturuyor." Sonra da telefon numarasını söyledi, Dave de not aldı. "Unutma Montague adını kullanıyor, Meese adını değil. Ama... ne yapacaksın?"

“Sadece olup bitenleri anlamlandırabilmek için birkaç soru soracağım.”

“Anlamlandırmak mı?”

“Senin projenle ya da projeni üzerine inşa ettiğin olayla ilgili her yeni öğrendiğim şey kafamı daha çok karıştırıyor. Düşüncelerimi biraz olsun netleştirmek istiyorum.”

“Netleştirmek? Bunu onun sayesinde yapacağını mı düşünüyorsun?”

“Belki doğrudan olmayabilir ama o da bizim oyunumuzda önemli bir rol alıyormuş gibi görünüyor. Ayrıca onun nasıl biri olduğu hususunda en ufak bir fikrim yok. Bu da beni rahatsız ediyor.”

“Sana onun hakkındaki her şeyi anlattım.” Sesinden gücendiği, kendini savunmaya geçtiği anlaşılıyordu.

“Bundan hiç şüphem yok.”

“O zaman neden...”

“Eğer yardımımı istiyorsan bana biraz hareket alanı bırakmalısın.”

Kim duraksadı. “Tamam... Sanırım haklısın. Dikkatli ol. Çok... Tuhaf biri.”

“Birden fazla soyadı olan adamlar genelde öyledir zaten.” Telefonu daha kapatıp cebine koyar koymaz

çalmaya başladı. Ekranda arayanın J. Hardwick olduğu görülüyordu.

“Selam, Jack. Hemen aradığın için teşekkür ederim.”

“Ben zavallı bir devlet memuruyum, Sherlock. Ünlü dedektifimiz için bugün ne yapabilirim?”

“Bilemiyorum. Good Shepherd dosyasıyla alakalı ne kadar bilgiye erişebilirsin?”

“Ah, anladım.” Gurney sesindeki bu nazlanma tonundan nefret ederdi.

“Neyi anladın?”

“Sherlock’un emekli beyin hücrelerinin yeniden hayata dönmeye başladığım seziyorum.”

Gurney bu sözleri duymazdan geldi. “Evet, söyle ne tür bilgilere erişebilirsin?”

Hardwick mide bulandırıcı bir biçimde boğazını temizledi. “Olay yeri raporları, kurbanların kimlikleri ve geçmişleri, geniş kalibreli kurşunların yüzlerde ve kafatasında meydana getirdikleri hasarların fotoğrafları. Bak bunu söyleyince aklıma çok renkli bir hikaye geldi. Desert Eagle’dan çıkan mermi emlak işi yapan kokonanın çenesiyle kafasının önemli bir kısmını parçalamış. Olay yeri inceleme ekibindeki genç çocuk da hayatı boyunca unutamayacağı bir şey bulmuş orada. Kadının kulak memesi yolun kenarındaki sumak çalılığındaymış. Elmas küpe de hâlâ yerli yerinde duruyormuş. Bunu gözünün

önüne getirebiliyor musun ahbap? İşte bu tür şeyler hafızada kalıcı yer bırakır.” Sanki Gurney’in olayı zihninde canlandırmasına vakit bırakmak istiyormuşçasına bir süre sustu. “Her neyse. Elimizde bunun gibi bir sürü ayrıntı var. Ayrıca adli tıp bulgulan, olay yeri inceleme ekibinin raporları, en ince detaya kadar yazılmış laboratuar raporları, soruşturma raporlan, FBI Davranış Analizleri Biriminin katille ilgili hazırladığı raporlar, vesaire vesaire vesaire. Ve tonlarca başka ıvır zıvır. Bazılarına erişilebilir. Bazılarına erişilemez. Sen ne arıyorsun?”

“Sorun çıkarmadan bana ne gönderebilirsin?”

Hardwick bu isteği klasik hırıltılı gülüşüyle yanıtladı. “FBFın içinde olduğu bir olay başlı başına sorun demektir. Bir grup ukala, politik davranan, kontrol delisi tipten bahsediyoruz neticede.” Duraksadı. “Ne yapabileceğime bir bakayım. Şimdi hemen birkaç şey yollayabilirim. Sonra daha çok şey gönderirim. Sen e - postalarım kontrol et.” Hardwick kuralların ihlal edilmesi, hassas adımlar atılması gereken konularda işbirliğine hep daha açık davranırdı.

“Bu arada,” dedi Gurney. “Bay Clinter’la az önce görüştüm.” Hardwick bir kez daha kendine has kahkahasını attı. “Maxie seni etkiledi değil mi?”

“Sen hiç gittin mi yaşadığı yere?”

“İskeletler, yılanlar, Hummer’lar, saçma sapan hikayeler. Bunlardan mı bahsediyorsun?”

“Anlaşılan Bay Clinter’ın gevezeliklerine zerre kadar değer vermiyorsun.”

“Sen veriyor musun?”

“Onu hangi kategoriye sokacağıma karar veremedim. Görünüşte bir psikopatı andırıyor. Ama bunu öyle bir izlenim verebilmek için yapıyor olma ihtimali de var. Hangisinin doğru olduğunu anlamak kolay değil. TSSB’den bahsetti. Acaba bu alkollüyken yaptığı kaza sonucu işten atılmasının ardından ortaya çıkan bir rahatsızlık mı, biliyor musun?”

“Hayır. Birinci Körfez Savaşı’ndan kalma. Helikopterden üzerlerine açılan dost ateşiyle yanındaki arkadaşı ölmüş. Gerçi o sırada Maxie bu travmaya göğüs gerip, üstesinden gelmeyi başarmış ama anlaşılan Good Shepherd olayındaki kargaşa bastırdığı travmayı su yüzüne çıkarmış olmalı. Kim bilir? Belki de o sırada karanlıkta o lanet olası helikoptere ateş ettiğini sanıyordu.” “Olayla ilgili onun teorilerine ilgi gösteren oldu mu?”

“Onun herhangi bir teorisi yok ki. Sadece o an aklına gelen saçma sapan fikirler ileri sürüp duruyor. Gidip sandalyenin bacaklarını mistik sayı olan yediyle

çarptığında ay takviminin günlerinin ortaya çıktığını ileri süren bir deliyle konuşmaktan ne farkı var? Maxie tepeden tırnağa zırvalıklarla dolu bir adam.” “Yani onun, üzerinde durmaya değecek herhangi bir şey bilmediği kanısındasın?”

Hardwick düşünceli bir tonla homurdandı. “Maxie nefret, takıntı ve akıl dışı birtakım fikirlerden başka bir şey koymuyor ki ortaya.”

Bu Gurney’in daha önce de rastladığı türden bir birleşimdi. Felaketin tarifi olarak da nitelendirilebilirdi.

On beş dakika sonra Aubum’un hemen dışından geçip, Cayu-ga Gölü’yle Owasco Gölü’nü birbirlerinden ayıran eşsiz güzellikteki tepelerin arasında ilerleyerek ulaştığı bir benzin istasyonuna girip benzin aldıktan sonra büyük boy bir kahveyle zihnini tazelemek için mola verdi. Aracının saati 13: 05’i gösteriyordu.

Benzin fişini alıp aracını pompanın yanındaki otoparka çekip, kahvesini yudumlayıp, Meese - Montague’yle yapacağı görüşmeyi tasarlamaya koyuldu.

Telefon çaldı. Kısa mesaj gelmişti. E-POSTANI KONTROL

ET.

Bunu yapınca da Hardwick’ten gelen e-postayı gördü. E-postanın girişinde, “Aşağıdaki dokümanları incele. Olay yeri raporları (6), Önceki Davranışlarla İlgili

Kayıtlar, Suç analiz raporları, ortak özelliklerle ilgili özetler, kurbanların otopsi öncesi fotoğrafları,” yazılmıştı.

Her bir başlığın altında bir ile altı sayfa arasında değişen belge vardı. Her bir belgenin kurbanların adına göre tasnif edildiğini anlayınca Gurney 1-MELLANI yazan dokümanı açıp toplam elli iki sayfadan oluşan bölümü gözden geçirmeye koyuldu.

Olay mahalline ilk gelen polis memurunun gözlemleri, olay yeri inceleme çizelgeleri, fotoğraflar, olayın kanıtlara dayanılarak hazırlanan teorik hikayesi, araç hasar raporları, eldeki

kanıt raporları, olayda görevli birimlerin ve memurların isimleri, adli tıp ön raporu, laboratuar tahlil sonuçları.

Eğer altı cinayetten ilki hakkında derlenen belge sayısı geri kalanlarla aynıysa elde üç yüz elli sayfadan fazla doküman var demekti. Gurney bu dokümanları okuma işini üç inçlik cep telefonu ekranını kullanarak yapmak niyetinde değildi.

Geri dönüp bu kez ortak özellikler belgesini açtı. Altı cinayeti birbirine bağlayan ortak noktalar. Tek sayfalık on üç kısa madde görünce sevinmişti.

1

.Saldırılar 18 Mart -1 Nisan 2000’de birbirini
izleyen hafta sonlarında gerçekleşti.

2
. Saldırılar iki saatlik zaman diliminde meydana geldi. 21:11 -23:10.
3
. Saldırılar 320’ye 80 kilometrelik dörtgen içinde, New York’un merkezinden, Massachusetts’e kadar uzanan bölgede meydana geldi.
4
.Saldırılar yolun sol tarafından ileriye doğru görüş açısının iyi olduğu noktalardan gerçekleştirildi.
5
. Saldırı sırasında araç hızları saatte 75 - 90 kilometre arasındaydı.
6
. Olayın meydana geldiği sırada trafik yok. Bilinen görgü tanığı yok. Güvenlik kamerası yok. Yakınlarda ticari ya da mesken olarak kullanılan herhangi bir bina yok.
7
. Saldırılar ana yolu lüks muhitlere bağlayan tali yollarda gerçekleşti.
8
. Kurbanların araçları: Son model siyah Mercedes. Süper lüks sınıf. (Araçların tavsiye edilen satış fiyatları 82.400 ile 162.760 dolar arasında).
9
. Sürücünün başına tek bir kurşun. Büyük beyin hasarına bağlı olarak ani ölüm.

1
0. Ateş açılan yerle kurban arasındaki ortalama mesafe 1,8 ile 3.6 metre arası.
1
1
. Olay yerinde yalnızca Desert Eagle marka tabancalarda kullanılan .50 kalibrelik Action Express marka mermiler bulundu.
1
2
. Çok satılan bir oyuncak setine ait plastik hayvanlara rastlandı. Bulunan hayvanlar sırasıyla, aslan, zürafa, leopar, zebra, maymun, fil.
1
3. Altı saldırıdan beşinde sürücü erkek.

Neredeyse her madde Gurney'in aklında bir veya iki soru belirmesine neden olmuştu. Ortak özellikler bölümünü kapatıp, görebileceklerini düşünüp yüzünü buruşturarak kurbanların otopsi öncesi çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu dosyayı açtı. On iki fotoğraf vardı. Her kurban için iki fotoğraf. Biri olay yerinde ara-cm içinde, diğeri otopsi masasında yüzü net biçimde görülebilecek şekilde.

Gurney dişlerini sıkarak bu fotoğrafların oluşturduğu dehşet galerisinde gezmeye koyuldu. Bir kez daha

polislerin ve adli tıp ekibinin toplumun yüzde 99'unun asla bilemeyeceği bir şeyi bilmenin neden olduğu iğrenç ayrıcalığa sahip olduklarını düşündü. O da geniş çaplı bir merminin insan başında nasıl bir hasara yol açacağıydı. însan başı bu darbeyle korkunç bir biçimde, mideyi ağza getirecek derecede iğrenç, bambaşka bir şeye dönüşürdü. Kafatası kırılmış bir kaska döner, başın üst kısmı kafatasına takılı bir şapka misali gözükürdü. Yüzde de gülünç bir şakaya ya da sürprize maruz kalmış gibi bir ifade belirmesine neden olur, çizgi romanlarda yer alan ahmak ya da ahlaksız tiplere benzer bir görünüme sokardı. Ya da yüzü bütünüyle parçalar, yerinde beyin parçaları, delikler ve de dişler kalırdı.

Gurney fotoğraf dosyasını kapatıp e-posta programından çıktı. Kahvesine uzandı. Soğumuştu. Yine de birkaç yudum alıp, kenara koydu ve Hardvvick'in numarasını tuşladı.

"Ne var yine, Sherlock?"

"Bilgiler için sağ ol. Çok çabuk gönderdin."

"Doğru. Şimdi ne istiyorsun benden?"

"Teşekkür etmek için aradım."

"Yalan söylemeyi kes. Ne istiyorsun?"

"Yazılmamış olan ne kadar bilgi varsa hepsini istiyorum." "Anlaşılan benim bile farkında olmadığım

kadar çok şey bildiğim izlenimine kapılmışsın.”

“Senin kadar iyi bir hafızası olan başka birini tanımıyorum. Pislik senin beynine yapışıyor sanki. Belki de bu senin en büyük yeteneğin.”

“S.ktir git.”

“Teşekkür ederim. Şimdi bana kurbanlarla ilgili kafamda bir resim oluşturabilmem için gereken birtakım bilgiler ver. Mesela vuruldukları sırada nereden geliyorlardı?”

“İlk saldırı, Bruno Mellani’ye yapıldı. Bruno ve karısı Car-mella Long Island’daki bir vaftiz töreninden Chatham, New York’taki yazlıklarına dönüyorlardı. Vaftiz töreni de iş ortaklarından biriyle alakalıymış. Zaten Bruno için hayatta her şey parayla, işle ilgiliymiş. Onun çocukla bir alakası olduğuna dair söylentiler de var ortada ama bu tür dedikodular New York inşaat sektörü çalışanları arasında çok yaygındır. Yine de bu söylentilerden fayda sağladığı da ortada. Kurşun Mercedes’ine yan taraftan girip kafasının üçte birini parçalayıp, Carmella’ya isabet etmiş. Karısı da aldığı bu yarayla komaya girmiş. Oğlu, Paul ve kızı Paula olay gerçekleştiğinde yirmili yaşlarının sonlarındaydı -lar. Anlaşıldığı kadarıyla da yasal olarak aileden kopmuşlar. Yani babanın harika vasıfları var gibi görünüyor. Bu türden şeyler mi arıyorsun sen?”

“Akima ne gelirse.”

“Tamam. İkinci saldırı. Cari Rotker Schenectady’deki devasa tesisat mağazasından George Gölü’nün batı kıyısındaki Bolton Landing’teki sitesine gidiyormuş. Carl her seferinde olduğu gibi eve yarı yaşındaki Brezilyalı bir kadının evini ziyaret etmek için biraz uzattığı bir yoldan

gidiyormuş. Carl’ın Mercedes’inde Sinatra’nın CD’sinin bulunduğu iyi bir ses sistemi vardı. Bunu polis, aracı yoldan çıkıp, ters dönmüş halde bulduğunda hâlâ ‘I did it my way,’ çalmaya devam ettiği için biliyoruz. Tavanın içi de Carl’ın kanıyla dolmuş durumdaymış. Daha dinlemek istiyor musun?”

“Sen anlattığın müddetçe dinlerim.”

“Üçüncüsü. Ian Sterne. Çok başarılı bir dişçi. Muayenehane sahibi, operatör ve aynı zamanda Manhattan’ın Yukarı Doğu Yakası’ndaki ondan fazla dişçiyi bünyesinde barındıran çok kârlı bir firmanın da kurucu başkamymış. Diş ve ağız yapısı bozuklukları, kozmetik takma dişler, çene ve yüz plastik cerrahisi alanında uzmanlaşmış bu şirket bu yolda para dökmeye hevesli güzellikten mahrum insanlara karşılığında kusursuz gülüşe, mükemmel yanaklara sahip olma imkanı veriyormuş. Doktor, buruş buruş suratı, kısacık boyuyla tıpkı zeki bir kertenkeleye benziyordu. Genç Rus piyanist, Juilliard’la da ilişki yaşıyormuş. Evlilik söylentileri varmış. Etkileyici final şöyle: Koca mermi Ian’m beyin korteksini parçalar ve S sınıfı büyük

Mercedes yol kenarındaki dereye uçar. Olay yerine gelen ilk şahıs suyun hemen üzerinde sadece aracın arka lambalarının kırmızı ışığıyla seçilebilen plakayı okuyabilir. A SMILE 4U. Yeter mi?"

"Asla! Sen doğuştan masalcısın, Jack."

"Dört numara. Sharon Stone. Müthiş isimli bu çekici kadın emlak girişimcisiymiş. Eyalet yönetimindeki güçlü dostlarının verdiği büyük bir partiden Barkham Dell'deki şık, küçük kasabadaki evine dönüyormuş. Kolonyal tarzdaki devasa büyüklükteki evinde yirmi yedi yaşındaki gay oğlu ve hem oğluyla hem de kendisiyle arasında bir şeyler olduğuna ilişkin dedikoduların yaygın olduğu kaslı bahçıvanıyla yaşıyormuş. Bu Bayan Stone sana daha önce anlattığım, kulak memesi kopup savrulan kadın." Hardwick susup tepki bekledi.

"Devam et," dedi Gurney.

"Beşincisi ünlü kalp cerrahı James Brewster. Adam kabiliyeti, yayılan ünü, aşırı çalışkanlığıyla zengin olmuş. İki kez boşanmış. Buna çok üzülen oğlu çekip gitmiş ve yıllardır da babasıyla tek kelime bile konuşmamış. Babasının öldüğünü duyduğuna sevinmiş gibi görünmüş. O gece Albany Tıp Merkezi'nden asil zenginlerin oturduğu Williamstown, Massachusetts'ın hemen dışındaki evine giden rampayı iniyormuş. Mercedes AMG'nin otomatik hız kontrolünü devreye sokup, hız limitinin hemen altında seyrederken bir yandan da

kendisini Aspen'de düzenlenecek kalp cerrahları seminerine konuşmacı olarak davet edenlere vereceği cevabı kaydediyormuş. Kayıt cihazıyla beyninin parçaları yolcu koltuğunun üzerine yağmış adeta. Olayın Massachusetts eyalet sınırını birkaç kilometre geçtikten sonra meydana gelmiş olması da sonunda FBI sirkinin kasabaya gelmesine neden olmuş."

"BC17 olayı önemli görmemiş yani?"

Bu kez ciğerleri ağzından çıkacakmışçasına şiddetli bir kahkaha attı. "Bu da bizi büyük finale getiriyor. Altı numara. Harold Blum. Mesleğinin zirvesine yerleşmiş elli beş yaşında bir adam. Harold hayatının tek amacının adaletin yerini bulmasını sağlamak olduğu izlenimi uyandıran tiplerden. Söyleyecek çok şeyi olan karısı Ruthie'ye göre, Harold müthiş bir tüketiciymiş. Hep imkanlarını aşan şeyler almaya meraklıymış. Tabii bu aldıkları sayesinde farklı bir yer edinmiş ya da en azından üst sınıflan müşteriler bulma şansı olmuş. Karısının ona hayran olduğu anlaşılıyor. O gece Horseheads'taki bürosundan Cayuga Gölü'ndeki evine

gidiyormuş. Yeni, pırıl pırıl parıldayan, karısının aktardığına göre taksitlerini nasıl ödeyeceğini bilemediği, Mercedes sedan otomobilindeymiş. Olay mahallinde yapılan canlandırma neticesinde, Good Shepherd' in her zaman olduğu gibi sol taraftan tek bir el ateş ettiği

anlaşılmış. Harold‘ın görme merkezi daha silahın parıltısını bile fark edemeden paramparça olmuştur büyük bir ihtimalle.”

“Ve Max Clinter’ın rolü başlıyor bu noktada?”

“Evet, lastikleri öttürerek giriyor sahneye. Maxie, Blum’ı öldüren tabancanın sesini net biçimde duyuyor. Park halindeki aracının camından bakınca Blum’ın Mercedes’inin yoldan savrulduğunu görüyor. Sonra da başka bir aracın stop lambalarını fark ediyor. Hemen 320 HP Camaro SS aracına atlayıp beklediği çalılığın arkasından fırlayıp, lastiklerini öttürerek takibe koyuluyor. Ama sorun şu. Max ne yalnız ne de ayık. Üç çocuk babası, evli bir adam olmasına rağmen yolcu koltuğunda Itha-ca’daki üniversite barlarından birinde tanıştığı yirmi bir yaşında bir kız var. Zaten sarhoş kafayla, seks yapmak için çalılıkların arkasına park etmiş olmasının nedeni de bu. Gazı kökleyince

Camaro saatte yüz seksen kilometre hızla ilerlemeye başlıyor. Ama ne bir planı, ne yanında cep telefonu ne de o an nereye gittiklerine dair mantıklı bir fikri var. Sadece saf, ilkel hayvani bir kovalamacayı sürdürüyor. Yanındaki genç kız ağlamaya başlıyor. Kıza sesini kesmesini söylüyor. Takip ettiği şahıs giderek uzaklaşıyor. Maxie alkolün, egosunun, adrenalinin etkisiyle kendini kaybetmiş durumda. Elini ceketinin cebine atıp .40 kalibrelik Glock’unu çıkartıyor, camı indiriyor ve

önündeki araca ateş etmeye başlıyor. Tam bir delilik elbette. Hem yüksek riskli hem de yasadışı bir girişim. Kız çığlık çığlığa bağırıyor. Maxie iyice kendinden geçiyor, Camaro yoldan çıkacak gibi sallanmaya başlıyor.”

“Sanki arka koltukta oturuyormuşsun gibi anlatıyorsun.” “Hikayeyi önüne gelene anlattı. Sonra da anlattıkları kulaktan kulağa yayıldı. Berbat bir hikaye.”

“Kariyerini bitiren hikaye demek daha doğru olur.”

“Sonunda gerçekten de öyle oldu. Ama Max’in şansı yaver gitseydi, mermilerinden biri Shepherd’a isabet etmiş olsaydı, herhangi bir masum vatandaşın başına bir şey gelmemiş olsaydı, ya da yaralanmalar daha az ciddi boyutta olsaydı, kanındaki alkol seviyesi yasal sınırın üç kat fazlası olmasaydı... Belki zifiri karanlık bir yolda, net olarak tespit edilmemiş hareket halindeki bir hedefe, içinde kim ya da kimler olduğunu bilmeden üstelik son derece tehlikeli bir hızda seyrederken sekiz saniye içinde on beş el ateş etme deliliği...

Yumuşatılabilir, ya da başını bu derece belaya sokmayacak hale getirilebilirdi. Ama öyle olmadı. İşler giderek sarpa sardı. Camaro iki yönlü yolda büyük bir hızla kontrolsüz bir biçimde ilerlerken virajda aniden önüne çıkan motosiklete hızla çarptı. Araç devrilmiş binici de feci şekilde yola savrulmuştu. Max’in o an saatte yüz otuz, yüz kırk kilometre hızla seyreden aracı

asfaltta kayıp yoldan çıkarak yan taraftaki kayalıklara toslamış. Çarpma neticesinde Max'in sırtı iki yerden kırılırken, yanındaki kadının da boynuyla iki kolu kırılmış.

Ayrıca ön cam patlamış, kırıkları suratlarına yağmış. Shepherd kaçmış. Maxie kaçamamış. O gece mesleğini, evliliğini, evini, çocuklarıyla olan ilişkilerini, itibarını ve bazılarına göre de zihin sağlığını kaybetmiş. Tabii bu tamamen bambaşka bir konu." "İnanılmaz bir hafizan var senin, Jack. Beynini bağışlamalısın." "Soru şu, bu bilgiler ne işine yarayacak senin?"

"Bilmem."

"Yani sadece vaktimi çalmak için mi aradın beni?"

"Pek sayılmaz. Hoş bir duyguya kapıldım şu an."

"Hangi konuda?"

"Bu Good Shepherd konusunda. Bir taraftan bir şeyleri atlı-yormuşum gibi hissediyorum. Bir yandan her şey çok basit gibi gözüküyor. Zenginleri vur, dünya daha iyi yaşanacak bir hale gelsin. Klasik, kendine görev biçmiş delilerin öyküsü işte. Diğer taraftansa..."

"Diğer taraftan ne?"

"Bilmiyorum. Ters olan bir şeyler var. Ama ne olduğunu çıkartamıyorum."

“Davey, ufaklık, beni dehşete düşürüyorsun. Hem de çok feci derecede.” Hardwick yine kendine has küçümser tonlamasıyla konuşmaya başlamıştı.

“Neden, Jack?”

“Sen de hiç kuşku duymayacak biçimde senin tabirinle bu Good Shepherd konusu üzerinde çok büyük bir dikkatle durulduğunu, en iyi, en yetenekli uzmanlarca konunun en ince detayına kadar analiz edildiğini biliyorsun. Lanet olsun, senin o tatlı psikolog arkadaşın bile fikir beyan etti.”

“Ne?”

“Bunu bilmiyor muydun?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kahretsin. İşte şimdi gerçekten dehşet içindeyim. Sen tam olarak kaç psikologla görüşüyorsun?”

“Jack, inan ne saçmaladığını anlayamıyorum.”

“Bence bu tavrın Dr. Holdenfield’ı çok üzecek.”

“Rebecca Holdenfield mı? Sen aklını mı kaçırdın?” Gurney haddinden fazla tepki gösterdiğinin farkındaydı. Aslında kendi açısından bu tavrında bir yanlışlık da yoktu. Neticede üzerinde birlikte çalıştıkları iki olay adli psikolojinin inkar edilemez çekiciliğine gerekenden çok daha fazla önem vermesine neden olmuştu.

Ayrıca Hardwick'in konuşma tarzının bu tepkisinin kaynağı olduğunu fark etmişti. Hardvvick insanların rahatsızlıklarını hissedip, bu rahatsızlığı deşmeye bayılırdı.

"Çalışmaları FBI'm Good Shepherd profilinde dip not olarak yer alıyor."

"Sende bu belgenin bir kopyası var mı?"

"Hem evet hem hayır."

"Yani?"

"Hayır, çünkü bu FBI'ın gizli olarak sınıflandırdığı ve ancak ihtiyacı olan görevlilerin erişimine açık bir belge. Benim böyle bir gereksinimim olmadığına göre resmi olarak bu belgeye erişme şansım da yok."

"Bu altı cinayet sonrası bütün büyük gazetelerde basılmamış mıydı?"

"Genel hatlar medyayla paylaşılmıştı ama orijinal belge gizlendi. FBI'daki ağabeylerimiz kendi bilgeliklerinin ürünü olan bu belge konusunda çok hassaslar. Kendilerini karar verici olarak tanımlamaya bayılırlar çünkü. Hem de büyük K ile yazılanından." "Ama bunun bir şekilde mümkün olması..."

"Her şey bir şekilde mümkündür. Yeterince zaman olursa elbette. Ve de istemek için neden. Bu kanunların mantığına da benziyor değil mi?"

Gurney, Hardvvick'i bu oyunu nasıl oynaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Başını Lanet Olası Salaklarla belaya sokmak istemem."

Sayısız olasılığa açık uzunca süren bir sessizlik oldu. Sonunda ilk konuşan Hardwick'ti. "Pekala, Davey, ufaklık, evlat, senin için bugün yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Tabii ki, Jack. Şu Davey, ufaklık lafını kıçına sokabilirsin mesela."

Hardwick gürültülü bir kahkaha attı. Tıpkı bronşit olmuş bir kaplan misali.

Hardwick'in kaba tavırlar sergileyip, benzer şekilde kendisine davranıldığında keyif almak gibi enteresan bir özelliği vardı.

Sağlıklı bir ilişkinin bu şekilde kurulacağını düşünüyor gibiydi.

14. Bölüm

Öfkeli Bir Adamın Tuhaf Ziyareti

Hardwick'le görüşmesi bitince, Gurney soğuk kahvesinin kalanım bitirip Kim'in verdiği Robby Meese'in adresini GPS'ine girip, eyalet yolundan Syracuse'a yöneldi. Yolda genç adama nasıl yaklaşması gerektiğini düşünüyor, aklından görüşmelerde sergilediği

farklı kişilikleri geçiriyordu. Sonunda kendisini ve ziyaret nedenini kısmen doğru olarak ortaya koyacağı bir yaklaşım biçiminde karar kıldı. Konuşmanın gidişatına göre nasıl bir yöntem izlemesi gerektiğine karar verecekti.

Arabadan görebildiği kadarıyla kentin batı girişi oldukça kasvetliydi. Bölge batmış ya da batmak üzere olan birbirinden çirkin sanayi ve ticaret firmalarıyla doluydu. Kent düzenli bir şekilde imar edilmemiş, sağa sola gelişigüzel dikilmiş binalarla sarılmıştı. GPS'inin sesi anayoldan ayrılıp küçük, bakımsız, renkleri solmuş, canlılıklarını, kişiliklerini uzun zaman önce yitirmiş gibi gözüken evlerle dolu bir sokağa sevk etti. Burası Gurney'e küçük başarıların arkasına sığınılan, cehaletin, ırkçılığın, anlamsız bir gururun hüküm sürdüğü, doğup, büyüdüğü mahalleyi hatırlatmıştı.

GPS'inin yeni komutu varacağı noktaya gelmek üzere olduğunu söylemişti. Sola dönüp, bir blok kadar ilerledi. Genişçe bir caddeyi geçip, bir blok kadar daha ilerledi. Sonunda kendini bambaşka bir mahallede bulmuştu. Daha çok ağacın olduğu, evlerin daha büyük, bahçelerin daha bakımlı, kaldırımların daha temiz olduğu bir mahalleydi burası. Bazı evler apartman şeklinde dairelere bölünmüştü ama onların da gayet bakımlı oldukları anlaşılıyordu.

GPS varış noktasının büyükçe, rengarenk bir Viktorya stili bina olduğunu söyledi. Yüz metre daha gidip bloğun sonuna ulaştı. Oradan dönüp yolun karşısına sundurmayı ve giriş kapısını görebileceği bir noktaya park etti.

Tam arabadan iniyordu ki telefonuna bir mesaj geldi. Bakınca da mesajın Kim'den geldiğini gördü. PROJE OLACAK! MÜMKÜN OLDUĞUNCA ÇABUK KONUŞMAMIZ LAZIM! LÜTFEN!!

Gurney bu mümkün olduğunca çabuk ifadesinin esnek bir kavram olduğunu düşünerek en azından Meese'le görüştükten sonra arayabileceğine karar verdi. Arabadan inip büyük Viktorya stili binaya doğru yürümeye koyuldu.

Ön kapıdan genişçe bir sundurmaya, oradan da yer karolarıyla dekore edilmiş girişe ve oradan da binanın ikili giriş kapısına erişiliyordu. Giriş kapılarının ortasındaki duvara da iki posta kutusu yerleştirilmişti. Sağdaki posta kutusunun üzerinde R. Montague yazılıydı. Gurney kapıyı çaldı. Biraz bekledi sonra bir daha bu kez biraz sertçe çaldı. Açan olmamıştı. Telefonunu alıp Meese'in numarasını tuşladı. Sonra da başını telefonun sesini duyabilmek için kapıya dayadı. Herhangi bir ses duyamamıştı. Telesekreter devreye girince de telefonu kapatıp arabasına döndü.

Koltuğunu birkaç santim geri çekip, arkasına yaslandı. Sonraki bir saat boyunca olay yeri raporlarını, kurbanların olay anından önceki saatlerde yaptıklarının yer aldığı ek notları gözden geçirdi. Tamamen detaylara dalmış, ilgi çekici, müfettişlerin soruşturma sırasında atlamış olabilecekleri bir bilgi tespit etmeye çalışıyordu.

Ön plana çıkan hiçbir şey yoktu. Kurbanların birbirleriyle herhangi bir komplo teorisi üretilmesini sağlayacak ilişkileri yoktu. Ayrıca aşağı yukarı aynı gelir seviyesinde olmaları, Mercedes markasını tercih etmeleri, seksene iki yüz kilometrelik bir dörtgen oluşturacak bir alanda ikinci bir eve sahip olmaları dışında hiçbir ortak yanları da bulunmuyordu. Mesleki bilgileri ile üyeleri hakkında bilgiler, saldırı gecesi yaptıkları dışında kurbanların geçmişlerine ilişkin başka bilgi toplanmamıştı. Tabii bu anlaşılabilir bir şeydi. Neticede kurbanların yalnızca marka tercihleri yüzünden seçildikleri düşünülüyordu. Eğer katil sırf Mercedes kullandıkları için onları seçmişse, ne giydikleri, liseye nerede gittikleri çok az önem taşırdı.

Peki, ben ne bulmayı umuyorum? Ayrıca şu Good Shepherd cinayetlerinin beni bu derece meraklandırmasının nedeni ne?

Sadece meraklanmamış aynı zamanda susamıştı da. Gurney ana caddede bir iki blok kadar ileride büfe gibi bir yer gördüğünü hatırlar gibiydi. Otomobilin kapısını

kilitleyip yürüyerek o noktaya yöneldi. Büfe sandığı yerin salaş bir bakkal olduğu ortaya çıkmıştı. Fiyatları yüksek, müşterisi olmayan, rafları tozlu, pek de hoş kokmayan bir dükkan. Buzdolabı içinde süt olmamasına rağmen ekşi süt kokuyordu. Gurney bir şişe su alıp parasını bezgin tavırlı kasiyer kıza verip mümkün olduğunca çabuk dışarı çıktı.

Arabaya dönüp suyu açmaya koyulduğu sırada telefonu çaldı. Hardwick'ten yeni bir kısa mesaj: E-POSTANA BAK. GOOD SHEPHERD PROFİL KAYITLARI. NOTLAR GÜZEL BECCA'YAAİT.

E-postayı indirip, ekini açarak dikkatle okumaya koyuldu.

Federal Soruşturma Bürosu (FBI)

Hassas Olay Müdahale Grubu

Şiddet Suçlan Analizleri Ulusal Merkezi (NCAVC)

Davranış Analizleri 2. Birim

GİRİŞ: GİZLİ, NCAVC, Kod B-7

Suç Soruşturma Analiz Servis Kategorisi: Suçlu Profili Tarih: 25 Nisan 2000 Şahıs: Bilinmiyor Lakap: „Good Shepherd"

Sonuçlar, olayla ilgili fiziksel kanıtlar, tarihi, dilbilimsel kaynaklar, kimliği bilinmeyen şahsın yazdığı

Niyet Bildirisi, olay mahallinde adli tıp ekibinin elde etmiş olduğu veriler, fotoğraf dokümanlar, olay yeriyle ilgili bilgiler, zamanlama, olayın meydana geliş biçimi, kurban seçme kriterleri üzerinde yapılan tümevarım ve tümdengelim profil inceleme yöntemlerine dayanmaktadır.

KİMLİĞİ BELİRSİZ ŞAHISLA İLGİLİ ÖZET GÖRÜŞ BİLDİRİSİ

Kimliği belirsiz şahıs, beyaz, erkek, yirmili yaşların ortalarıyla otuzların sonlarında, üniversite mezunu, master yapmış olma ihtimali yüksek, çok zeki biri. Bilişsel işlevleri kusursuz.

Şahıs nazik, içine kapanık, herkese karşı mesafeli davranan biri. Kontrollü ilişkiler kurup samimiyetten kaçınıyor. Hiç yakın arkadaşı olmayan, kusursuzluğa takıntılı biri.

Planlı bir insan. Refleksleri de oldukça gelişmiş. Kendi başına sık egzersiz yapıyor olmalı. Az konuşan kendince yöntemleri olan biri. İyi silah kullanıyor. Silah koleksiyoncusu ya da atıcı olma ihtimali yüksek.

Kelime seçimi kendine has ve zekice. Anlamsal olarak da noktalama açısından da yazdığı metin kusursuz. En ufak bir etnik köken sezilmiyor. Bu da ya kozmopolit bir

eğitim aldığını, ya geniş bir kültürel bilgiye sahip olduğunu ya da kökenini gizlemek için sergilediği çabaların neticesinde böylesi bir tarza sahip olduğunu gösteriyor.

Incil'e has sözler içermesi, açgözlülüğü lanetleyerek Good Shepherd adını seçmesi, saldırı noktalarında Nuh'un gemisinden hayvanların bulunması dikkate alınması gereken diğer hususlar. Dini metinlerde beyaz (ışık) iyiliği, siyah (karanlık) şeytanı simgeler. Zenginlikle şeytanın aynı şey olduğunu iyice vurgulamak amacıyla siyah araçların hedef alınma nedeni bu olabilir.

Hazırlık ve uygulama aşamaları çok planlı. Saldırı noktaları büyük bir dikkatle seçiliyor. Seçilen tüm yollar otobanları lüks muhitlere (böylece hedef kurban tespiti de kolaylaşıyor)

bağlayan ara arterler. Aydınlatılmayan bu bölgeler aynı zamanda bir hayli de tenha. Herhangi bir gişe olmadığı gibi güvenlik kamerası da mevcut değil.

Tüm saldırılar yolun solundan, viraja girilmek üzereyken gerçekleşiyor. Kurbanların araçlarının tümü saldırı sonrası yolun sağ tarafına doğru savrulmuş. Saldırganın sol yönü tercih etmesinin tespit edilen nedenlerinden biri sürücünün soldan gelen darbeyle etkisiz hale gelişiyle direksiyon hakimiyetini kaybedip, yoldan çıkma ihtimalinin daha yüksek oluşu gibi görünüyor. Ayrıca bir başka olası neden de etkisiz hale

getirilen (kontrolü kaybettirilen) aracın saldırganın aracından (onun da hedef otomobilin solunda olduğu tahmin ediliyor) mümkün olduğunca uzaklaştırmak olabilir. Bu da çarpışma ihtimalini iyice ortadan kaldırmış oluyor. Tüm bu süreçte tespit edilen öngörüler ve zamanlama kimliği belirsiz şahsın en planlı katillerden biri olduğunu ortaya koyuyor.

NEDENLER SEVİYE 1: Kimliği belirsiz şahıs saldırılarını servetin adaletsiz dağılımının neden olduğu adaletsizlik kavramı dolayısıyla gerçekleştirdiğini söyleyerek mantığa bürüyor. Eşitsizliğin nedeninin açgözlülük olduğunu, bu sorunun çözülmesinin yegane yolunun da açgözlülerin ortadan kaldırılması olduğunu ileri sürüyor. Açgözlülüğü süper lüks sınıf otomobil sahibi olmak biçiminde değerlendirip Mercedes markasını model alıyor. Hedefini seçmek için de bu modeli kullanıyor.

NEDENLER SEVİYE 2: Good Shepherd vakası klasik psikanaliz metotlarıyla formüle edilebilir gibi görünmekte. Bilinçaltına sinmiş, Oedipus Kompleksi neticesi güçlü ve tahakküm edici bir babaya duyulan büyük öfke. Niyet Bildirisi'nde kimliği bilinmeyen şahıs sürekli açgözlülüğe, servete ve güce atıfta bulunur. Bu da psikanaliz metotlarıyla yorumlanabilecek bir durum. Şahsın silah tercihi (dünyanın en

büyük tabancalarından biri) erkeklik organı simgesi olarak görülebilir ki bu da bu tür patolojik durumlarda sık rastlanan bir emaredir.

Not: Baba nefreti varsayımına kurbanlardan birinin kadın olması nedeniyle itiraz edilebilir. Ancak, Sharon Stone bir kadın olarak son derece uzun boylu biriydi. Ayrıca saçlarını kısa kestirmişti. Üzerinde de siyah bir deri ceket vardı. Karanlıkta, sadece aracın kontrol panelinin aydınlattığı yüzüyle uzaktan bakıldığında bir kadından çok erkeğe benziyor olmalıydı. Ayrıca kimliği belirsiz şahsın tek kriterinin lüks otomobiller olması durumunda sürücünün cinsiyetinin bir anlamı kalmıyor.

Belgenin sonunda adli dilbilim, psikometri ve psikopatoloji alanlarında dergilerde yer almış makalelerin listesi yer alıyordu. Bu listenin altına da son derece yetkin, tez sahibi yazarların kaleminden çıkmış kitapların isimleri eklenmişti: Öfkenin Yüceltilmesi, Bastırılmış Cinsellik ve Şiddet, Aile Yapıları ve Toplumsal Tutumlar, Baskıyla Tetiklenen Rahatsızlıklar, Toplumsal Baskının Erken Travma Olarak Tezahürü ve de listenin en sonunda... Rebecca Holdenfield'ın yazdığı, Kendilerine Görev Biçen Seri Katiller.

Bu tanıdık isme uzunca bir süre bakan Gurney sonra metnin başına dönüp tüm yazılanları bir kez daha tüm

dikkatini vermeye çalışarak okudu. Zordu. Bilimsel dille süslenmiş aslında hiç de bilimsel olmayan yargılar, akademik ukalalıklarla bezeli bir dille anlatılmıştı. Bu metin de Gurney'de daha önceki benzer profil çalışmalarını okuduğunda olduğu gibi itiraz etme arzusu uyandırmıştı.

Yirmiyi aşkın senelik mesleki tecrübesi sayesinde bu türden yargıların genelde bir işe yaramadığını, çoğunlukla yanlış sonuçlar doğurduğunu öğrenmişti. Ama doğru noktalara temas ettikleri de olurdu elbette. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu ancak tüm gösteri sona erince anlayabilirdiniz. Eğer elinizde bitmeyen bir

gösteri varsa bu durumda bu türden profil çalışmaları size hiçbir şey vermezdi.

Ama Gurney'i tek rahatsız eden şey bu çalışmaların yanılma paylarının yüksek oluşu değildi. Asıl sorun bu çalışmaları hazırlayan ve kullananların yanılma paylarını görmekte başarısız oluşlarıydı.

Neden bu metni bu kadar ilgiyle okuduğunu anlayamamıştı. Bu bilim dalına bu derece az inancı olmasına rağmen neden sonraya bırakmamıştı? Sadece kişiliğinin mücadeleci tarafı yüzünden mi okumuştu tüm bunları? Sırf eleştirmek, tartışacak bir şeyler bulmak için mi ayırmıştı vaktini?

Kendine kızarak başını iki yana salladı. Daha kaç tane anlamsız soru sorup duracaktı kendi kendine? Arı kovanına dönmüş beynine daha kaç defa çomak sokacaktı?

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Sonra işe yeniden başlama niyetiyle açtı gözlerini.

Kontrol panelinde saatin 17:55 olduğu görünüyordu. Meese'in evinin bulunduğu sokağa baktı. Güneş alçalıyordu. Evin pencerelerine ön taraftaki akçaağacın gölgesi düşmüştü.

Arabasından inip eve doğru yüz metre kadar yürüdü. Kapıya yaklaşıp içeriyi dinledi. Techno bir parça çalıyordu içeride. Kapıyı çaldı. Yine kimse açmamıştı. Bir daha çaldı. Sonuç yine aynıydı.

Telefonunu alıp, numarasını gizleyerek Meese'i aradı. Şaşırtıcı biçimde daha ikinci çalışta telefon açılmıştı.

"Buyurun ben Robert," dedi yumuşak, aktörlere has bir ses.

"Merhaba Robert. Ben Dave."

"Dave?"

"Konuşmamız gerek."

"Pardon? Sizi tanıyor muyum?" Ses biraz gerilmişti.

"Söylemesi zor, Robert. Belki tanıyorsun belki tanımıyorsun. Kapıyı açıp şöyle bir yüzüme bak da kararı

kendin ver.”

“Anlayamadım?”

“Kapıyı aç, Robert. Kapının önündeyim. Bekliyorum.” “Anlayamıyorum. Kimsiniz siz? Sizi nereden tanıyorum?” “Ortak arkadaşlarımız var. Ama evde olduğuna göre bu konuşmayı

telefondan yapmayı aptalca bulmuyor musun sen de?” “Bekle bir saniye.” Ses gergindi artık. Telefon kapandı. Ardından da müzik kesildi. Bir dakika sonra kapı yavaşça aralandı.

“Ne istiyorsun?” Genç adam kapıyı kalkan olarak kullanmak ya da elinde tuttuğu bir cismi saklamak niyetiyle kapının arkasına sinerek duruyordu. Gurney’le aynı boydaydı, aşağı yukarı bir seksen. Zayıf, atletik vücutlu genç adamın saçları karmakarışıktı. Şaşırtıcı derecede masmavi gözleriyle bir film yıldızını andırıyordu. Bu kusursuzluğu bozan tek bir şey vardı. Ağzının garip görünüşü. Sanki kötü, nefret dolu bir şeylerin nişanesiydi bu dudaklar.

“Merhaba Bay Montague. Benim Adım Dave Gurney.” Adamın gözkapaklarmda belli belirsiz bir seğirme meydana gelmişti.

“Bu tamdık bir isim mi?” diye sordu Gurney.

“Olmalı mı?”

“Tammış gibi görünüyorsunuz da.”

Seğirme devam ediyordu. “Ne istiyorsun?”

Gurney özellikle hedef şahsın kendisi hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu bilemediği durumlarda tercih ettiği düşük riskli stratejiyi devam ettirmeye karar vermişti. Bu stratejide gerçeklere bağlı kalınır ama ayrıntılarla biraz oynanır, etkinin yavaş yavaş sağlanmasına çalışılırdı.

“Ne mi istiyorum? Güzel soru, Robert.” Anlamsızca gülümseyip, sanki eklem ağrısından mustarip bir adam misali bıkkın bir tavır takınmıştı. “Bu durumun ne olduğuna göre değişir. Başlangıç olarak bir tavsiye istiyorum. Bakın bir işi kabul edip etmemeye

karar verme aşamasındayım. Teklif edilen işin mahiyetini tam olarak anlamam gerek. Connie Clarke adlı bir bayanı tanır mısınız?” “Emin değilim. Neden?”

“Emin değilsiniz? Belki tanıyorsunuz ama kesin olarak yanıt veremezsiniz. Ne demek bu anlamadım.”

“İsim yabancı gelmedi. Hepsi bu.”

“Ah. Anlıyorum. Peki, kızının adının Kim Corazon olduğunu söylersem aklınıza bir şeyler gelir mi?”

Adam şaşırmıştı. “Kimsin sen? Neler oluyor?”

“İçeri girebilir miyim Bay Montague? Bu kapının önünde konuşulmayacak kadar özel bir husus.”

“Hayır, giremezsiniz.” Ağırlığını kapıya hafifçe bastırırken sol elini de hâlâ görülemeyecek şekilde içeride tutuyordu. “Lütfen sadede gelin.”

Gurney iç çekip sanki düşüncelere dalmışçasına sakin sakin omzunu kaşıdı. Bu sırada da gözlerini Robby Meese’inkilere dikmişti. “Konu şu. Benden Bayan Corazon’un kişisel

koruması olmam talep edildi. Ben de kaç para istemem gerektiğine karar vermeye çalışıyorum.”

“Kaç para mı? Nasıl... Yani... Anlayamıyorum... Ne?” “Bakın, dürüst olmak istiyorum. Eğer bir şeyler yapmam gerekmeyecekse sadece etrafta dolaşıp, gözlerimi açık tutmam yeterli olacaksa ona göre bir ücret talep edeceğim. İş mesela binlerini uzak tutmak gibi şeyler içeriyorsa başka bir talepte bulunacağım. Şimdi sorumu anlayabildin mi, Robby?”

Adamın göz kapaklarındaki seğirme artık iyiden iyiye artmıştı. “Beni tehdit mi ediyorsun?”

“Seni tehdit mi ediyorum? Neden böyle bir şey yapayım? Bir kere tehdit etmek yasadışı bir şeydir. Emekli bir polis olarak yasalara büyük saygım var. En yakın arkadaşlarımın çoğu polis. Bazıları burada Syracuse’da. Mesela Jimmy Schiff. Belki tanırsın onu. Her neyse. Konu şu; her zaman teklif edilen işi kabul etmeden önce ücretsiz bir ön araştırma yaparım. Bunu anlıyorsunuz değil mi? Bu sebeple bir kez daha

soruyorum. Bayan Corazon'un kişisel koruması olarak yapacağım işin daha fazla ücret talep etmemi gerektirecek bir mahiyeti var mı?"

Meese'in gözlerindeki kararlılık biraz azalmış gibiydi. "Onun güvenlik sorunlarım nereden bileyim ben? Bunların benimle ne alakası var?"

"Şimdi iyi bir noktaya temas ettin, Robby. Hoş, yakışıklı, kimseye sorun çıkartmak istemeyen bir delikanlısın sen değil mi?"

"Sorun çıkartan ben değilim."

Gurney başını hafifçe sallayıp, sohbetin yönünün değişmesini beklemeye koyuldu.

Meese alt dudağım ısırdı. "Harika bir ilişkimiz vardı. Bu şekilde bitmesini istemezdim. Şu aptalca suçlamalar. Yalanlar. Anlamsız şikayetler. İftiracılık kişiliğinde varmış. Polise saçma sapan ihbarlar. Şimdi de sen. Senin neden burada olduğunu bile anlamadım."

"Niye geldiğimi söyledim ya."

"Ama mantığı yok. Beni değil hayatına soktuğu o şerefsizleri ziyaret etmeliydin."

"Kimmiş bu şerefsizler?"

Meese yabani, yankılanan bir sesle kahkahayı bastı. Tiyatro oyunlarına has bir efekt gibiydi bu kahkaha. "Onun profesöre, ya da sözde akademik danışmanına kendini becerttiğini biliyor muydun? Kariyerinde

yükselmesine yardımcı olabilecek herkesin yatağına girdiğini biliyor muydun peki? Rudy Getz'le lanet olası dünyanın en şerefsiz insanıyla yattığını biliyor muydun? Onun tam bir zırdeli olduğunun farkında mısın? Biliyor muydun bunu?" Meese giderek kontrolünü kaybetme aşamasına doğru ilerliyordu.

Gurney işin nereye varacağını görmek için sohbeti bu yolda ilerletmeye karar verdi. "Hayır, bunların hiçbirini bilmiyordum. Ama vermiş olduğun bilgiler için sana müteşekkirim, Robert. Onun zırdeli olduğunu fark etmemiştim. İşte bu benim talep edeceğim ücreti bir hayli artıracak bir faktör. Deli bir kadının korumalığını üstlenmek gerçekten de kolay değildir neticede. Tam olarak ne kadar deli?"

Meese başını iki yana salladı. "Bunu sen bul. Artık tek bir kelime bile etmeyeceğim. Sen bul. Bu öğleden sonra neredeydim biliyor musun? Avukatımın bürosunda. O kaltağa karşı yasal girişimlerde bulunacağız. Sana tavsiyem ondan uzak durman olacaktır. Hem de çok uzak." Sonra da kapıyı hızla kapattı.

Kapının kapanmasının ardından arkadan iki kilit sesi daha işi-tilmişti.

Tüm bunlar da bir oyun olabilir diye düşündü Gurney. Ama ilginç bir oyun olduğu kesindi.

15. Bölüm

Tırmanış

Gurney GPS aygıtının verdiği talimatlarla dönüş yoluna koyulduğu sırada batan güneşin eflatun ışıkları Onondaga Gölü'ıiün sularında kasvetli bir görüntü oluşmasına neden oluyordu. Aslında böylesi bir görüntü kasvetli değil tam aksine harikulade olarak tanımlanmayı hak ederdi. Ama zihnimiz, aklımızdan geçenler görme sinirlerimizin beynimize ulaştırdıklarını farklı algılamamıza neden olurlar. Bu yüzden Gurney göl sularında parıldayan güneş ışıklarını değil pis sularda yanan hayali cehennem alevlerini görüyordu.

Aslında gölü bu şekilde görmesinin beyninin düşüncelerini düzeltmeye çalışına gayreti olduğunun farkındaydı. Ama bunu bilmek gölün zihninde beliren olumsuz görüntüsü üzerinde olumlu bir etki yaratmıyordu. Hatta garip bir şekilde daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Tıpkı alkolikler toplantısından çıkan bir adamın sorununun bardan çıkıyor olmasına kıyasla daha ciddi görünmesi gibi bir şeydi bu.

1-81 'e ulaştıktan kısa bir süre sonra telefonu çaldı. Ekranda kendi ev telefonunun numarası belirmişti. Saatine baktı. 18:58. Made-leine klinikteki yarı zamanlı işinden eve geleli en az kırk beş dakika geçmiş olmalıydı. Hafif bir suçluluk hissetti içinde.

“Selam, arayamadım. Özür dilerim,” dedi hemen. “Neredesin?” Sesi endişeli değil daha çok kızgın gibi geliyordu.

“Syracuse ile Binghampton arası bir yerde. Sekiz gibi evde olurum.”

“Şu CHnter denen adamın yanında miydin bunca saat?” “Onunla, Jack Hardvvick’le telefonda, Hardvvick’in e-postayla yolladığı olay dosyalarını incelemek için arabamda, Kim Corazon’un eski erkek arkadaşının yanında. Vesaire vesaire.” “Tacizci?”

“Onun tam olarak ne olduğuna daha karar veremedim. Aynı şey Clinter için de geçerli.”

“Dün gece bana onun tehlikeli derecede kararsız bir sesle konuştuğunu söylemiştin.”

“Evet, hâlâ da öyle olma ihtimalini göz ardı etmiyorum. Ama yine de...”

“Dikkatli olsan iyi...”

Şebeke kapsama alanı dışına çıkmış, görüşme kesilmişti. Madeleine’in aramasını beklemeye karar verdi. Telefonu yan taraftaki bardak tutacağının içine koydu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra da telefonu çalmıştı.

“En son bir şeylere dikkat et filan diyordun sanırım,” dedi. “Merhaba?”

“Buradayım. Telefon çekmedi.”

“Affedersin. Ne diyorsun?” Kadın sesiydi ama Madeleine değil bu.

“Ah, özür dilerim. Başka biri sandım da.”

“Dave? Benim Kim. Meşgul müydün?”

“Hayır, sorun yok. Bu arada seni arayamadığım için kusura bakma. Neler oluyor?”

“Mesajımı almadın mı? RAM TV ilk ödemeyi yapacak.” “Proje olacak gibilerden bir şey söylemiştin sanırım.”

“İlk program bu Pazar yayınlanacak. Bu kadar çabuk olaca-

ğını hiç tahmin etmemiştim. Rudy Getz’in söylediği gibi Ruth Blum’la yaptığım demo kaydı kullanacaklar. Benden de diğer ailelerle mümkün olduğunca çok görüşme yapmamı istediler. Her Pazar yeni bir bölüm yayınlanacak.”

“Yani işler senin umduğun gibi gelişiyor?”

“Kesinlikle.”

“Ama?”

“Hiçbir soru işareti yok kafamda. Her şey harika.”

“Ama?”

“Ama... aptalca bir sorunum var burada.”

“Ne?”

“Işıklar. Yine kesildi.”

“Evinin ışıkları mı?”

“Evet. Sana söylemiştim ya ampul gevşemişti hani.”

“Yine mi aynısı oldu?”

“Hayır. Oturma odasındakini kontrol ettim, gayet sıkıydı. Sanırım sigorta panelinde bir sorun olmalı. Ama hayatta aşağı inemem.”

“Birini çağırdın mı?”

“Bunu acil durum olarak görmezler ki.”

“Kim görmez?”

“Polis. Belki bir ara birini yollarlar. Ama buna güvenemem ki. Sigorta atması polisin işi değildir, ev sahibini, elektrikçiyi, samimi olduğunuz bir komşunuzu yani kısacası polis dışında binlerini arayın derler.”

“Aradın mı?”

“Ev sahibimi mi? Elbette. Telesekreteri devredeydi. Ne zaman kontrol edeceğini Tanrı bilir. Tamirciyi? Evet. Courtland’da ev sahibime ait başka bir binada çalışıyormuş. Bana sigorta problemi için Syracuse’a kadar gelmenin çok saçma olacağını söyledi. Yani gelemeyecek. Aradığım elektrikçi de servis ücreti olarak yüz elli dolar istedi. Ayrıca samimi olduğum bir komşum

yok.” Duraksadı. “İşte aptalca dediğim sorunum bu. Tavsiyen var mı?”

“Evde misin şu an?”

“Hayır. Dışarı çıktım. Arabamdayım. Hava kararıyor, karanlıkta evde kalmak istemedim. Bodrum ve orada olabilecek şeyler aklımdan çıkmıyor.”

“İşi çözene kadar annenin yanına gitme ihtimalin var mı?” “Hayır!” Yanıt Gunıey geçen sefer konuyu açtığı andaki kadar sertti. “Orası artık benim evim değil. Benim evim burası. Sırf aşağılık herifin biri bana oyun oynuyor diye annesine koşan korku içindeki küçük bir kız çocuğu gibi davranmayacağım.”

Ama korku içindeki küçük bir kız çocuğu gibi geliyor sesi diye düşündü Gurney. Yetişkinmiş gibi davranan korku içindeki küçük bir kız çocuğu. Bu düşünce içini bir anda sızlatmış, sorumluluk duygusuyla dolmuştu.

“Pekala,” dedi hemen sağ şeride geçip, çıkış rampasına son anda yönelirken. “Kal orada. Yirmi dakika içinde oradayım.”

Ortalama yüz otuz kilometrelik bir hızla seyredip Syracuse’daki Kim Corazon’un evinin bulunduğu köhne binalarla dolu sokağa girip, park ettiğinde aradan on dokuz dakika geçmişti. Akşam geceye dönüşmüş, Gurney karanlıkta iki gün önce gün ışığında gördüğü bölgeyi

tanımakta zorluk çekmişti. Torpido gözünden siyah, metal el fenerini aldı.

Karşıya geçip yürürken Kim de arabasından çıktı. Gergin ve bir o kadar da mahcup gözüküyordu.

“Kendimi aptal gibi hissediyorum.” Titrememeye çalışıyor-muşçasına ellerini göğsünde kavuşturdu.

“Neden?”

“Çünkü sanki karanlıktan korkuyormuşum gibi oldu, farkındayım. Kendi evimde karanlıktan korkuyormuşum gibi. Ayrıca seni buraya kadar getirttiğim için de kendimi berbat hissediyorum.” “Gelmek benim fikrimdi. Ben içeri bakarken dışarıda beklemek ister misin?”

“Hayır! O kadar da bebek değilim. Seninle geliyorum.”

Gurney bu konuşmayı daha önce de yaptıklarını hatırlayıp tartışmamaya karar verdi.

Apartman girişi de Kim’in daire kapısı da kilitli değildi. El feneriyle önünü aydınlatan Gurney girdi içeri önce. Önce koridordaki düğmeleri deneyip elektrik olmadığına emin oldu. Sonra oturma odasına girip etrafa baktı. Mutfağa yönelmeden önce aynı şeyi banyo ve yatak odası için de yaptı.

Mutfakta el fenerini dikkatle sağa sola gezdirirken, “Arabana binmeden önce evi kontrol etmiş miydin?” diye sordu.

“Çabucak şöyle bir bakındım. Mutfağa uzaktan şöyle bir göz attım. Bodruma ise yaklaşmadım bile. Tavan lambasının düğmesinin çalışmadığını biliyorum. Bu arada mikrodalga fırının saati de sönmüş. Bu durumda kesin sigorta atmıştır değil mi?”

“Bana da öyle geliyor.”

Hemen arkasındaki Kim’le mutfağa girdi. Yarı karanlıkta kızın eli sırtındaydı. Duvarlarda, mutfak tezgahında yansıyan el fenerininki dışında tek bir ışık kaynağı bile yoktu etrafta. Belli belirsiz bir tık sesi işitir gibi oldu. Durup dinlemeye koyuldu. Birkaç saniye sonra aynı sesi bir kez daha duydu ve bunun damlayan musluğun sesi olduğuna karar verdi.

İlerleyip evin arka kısmında bulunan, bodrum merdivenlerine açılan koridora doğru yöneldi. Kim bu kez Gurney’in koluna girmiş, sımsıkı tutuyordu. Koridorda ilerleyince bodrum kapısının kapalı olduğunu gördü. Koridorun dışa açılan kapısında da sorun yok gibiydi. Kilidi kapalı konumdaydı. Arkadaki mutfaktan gelen damlama sesi boş holde yankılanmayı sürdürüyordu.

Bodrum kapısına ulaşıp açmak üzere uzandığında Kim parmaklarını koluna adeta gömdü.

“Sakin ol,” dedi Gurney fısıldayarak.

“Özür dilerim,” dedi Kim parmaklarını çok az gevşeterek.

Gurney kapıyı açıp, ışığı içeri tutarak dinledi.

Şıp... Şıp...

Başka ses yok.

Kim’e döndü. “Burada kapının önünde kal.”

Kim dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

Gurney bir şey söylemek istedi. Babacan bir tavırla, onu rahatlatacak türden bir şey. “Elektrik panelinde tüm evi kontrol eden bir tek sigorta mı var?”

“Ne?”

“Sadece aşağıdakinin ne tür bir pano olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Ne tür mü? Hiçbir fikrim yok. Bu sorun olur mu?”

“Hayır, olmaz. Tornavidaya ihtiyacım olursa sana seslenirim, tamam mı?” Tüm bu konuşmaların anlamsız olduğunun, kızın kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramadığının farkındaydı. Ama o an için kafa karışıklığı paniğe kapılmaktan çok daha iyiydi elbette.

Işığı ileri geri dolaştırarak basamakları dikkatle inmeye koyuldu.

Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Sonra tam böyle dik merdivenlere keşke korkuluk ekleselermiş diye düşünerek, ağırlığını alttan üçüncü basamağa verdiği anda ani bir kırılma sesiyle birlikte basamak parçalandı ve Gurney olanca hızıyla yere kapaklandı.

Her şey bir saniyeden daha kısa bir zaman zarfında meydana gelmişti.

Sağ ayağı kırık basamakta dengesini kaybedince hızla öne doğru devrilmiş, içgüdüsel olarak, yüzünü, kafasını koruma amacıyla hemen kollarını kaldırmıştı.

Hızla sert zemine kapaklandığı anda elinden fırlayan el fenerinin ampulü parçalanınca etraf zifiri karanlığa gömüldü. Sağ kolunda bir elektrik çarpmasına maruz kalmışçasına keskin bir acı hissetmişti.

Kim histeri nöbetine girmiş, çığlıklar atıyor, sürekli ona nasıl olduğunu soruyordu. Ayak, seslerinden kızın bir ileri bir geri gidip dehşet içinde koşturup durduğu anlaşılıyordu.

Gurney afallamış ama bilincini kaybetmemişti.

Dikkatle hareket ederek neresinin ne şekilde yaralandığını anlamak istiyordu.

Ama daha kaslarını harekete geçiremeden ensesindeki tüyleri diken diken edecek bir ses duydu. Bu kulağına çok

yakın bir yerden gelen bir fısıltıydı. Islığa benzer bir fısıltı. Öfke dolu bir kedinin tıslamasını andırır bir fısıltı.

“Şeytanı uyandırma.”

İkinci Kısım

Adaletin Yokluğunda

16. Bölüm

Kuşkular

Ertesi sabah Gurney evinde sağ kolunda zonklama, tüm vücudunda da acı verici bir kasılma hissiyle uyandı. Yatak odası penceresi açıktı, havaya nemli bir serinlik hakimdi.

Madeleine her zaman olduğu gibi kalkmıştı. Güne kuşlarla birlikte başlamayı severdi. Sanki günün ilk ışıklarının ona enerji veren gizli bir formülü var gibiydi.

Ayaklan soğuk ve terliydi. Pencerenin dışındaki dünya gri tonlara bürünmüştü. Akşamdan kalma bir şekilde uyanmayalı çok olmuştu ama o an sanki öyleymiş gibi hissediyordu. Berbat, son derece rahatsız bir gece geçirmişti. Bir yandan Kim'in bodrumunda yaşadıkları, düştükten sonra başına gelenler, konuyla ilgili varsayımlar, diğer tarafta ağrıları, sızılarıyla yatakta

dönüp durmuştu. Sonunda şafak sökmek üzereyken uykuya dalabilmiş, şimdi, iki saat sonra yeniden uyanmıştı. Bu derece yoğun zihni daha fazla uyumasına müsaade etmeyecekti.

İçinde, olup bitenleri yeniden gözden geçirerek anlamaya çalışmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bir kez daha mümkün olan tüm ayrıntıları hatırlamaya

çabalayarak olup bitenleri en başından düşünmeye koyuldu.

Basamakları büyük bir dikkatle indiğini, bu sırada da el feneriyle basamakları değil de sağını solunu aydınlatmaya çalıştığını hatırlıyordu. Ne bir ses duymuş ne de bir hareket gözlemlemişti.

Sonra basamakların sonuna gelmek üzereyken fenerini elektrik panosunun yerini tespit edebilmek için karşı duvara yöneltmişti. Duvara monte edilmiş, geçen sefer kan izlerini takip ederek bulduğu uğursuz sandığın hemen arkasında, gri bir panoydu bu. Kurumuş kan izleri hâlâ ahşap basamaklarla beton zeminde seçiliyordu.

Bir sonraki basamağa adım atışını hatırlıyordu. Sonra bir çatırtı işitmiş, ayağının altındaki basamak kırılmıştı. O anda yüzünü korumak için refleksle kolunu kaldırınca da el feneri elinden yere fırlayıp parçalanmıştı. Düşeceğini, hem de feci şekilde düşeceğini fark etmiş ama engel olamamıştı. Yarım saniye sonra da kolları, sağ omzu, göğsü ve başının yan tarafı yere büyük bir hızla çarpmıştı.

Yukarıdan çığlıklar işitilmişti. Önce bir çığlık iki saniye sonraysa soru yağmuru. “İyi misin? Ne oldu?”

İlk anda cevap veremeyecek haldeydi. Sonra, tam olarak hangi yönden geldiğini anlayamadığı,

sendeleyerek koşmaya çalışan sonra belki duvara toslayarak sendeleyen ardından da yeniden koşmaya çalışan birinin ayak seslerini duyar gibi oldu.

Kıpırdamaya çalıştı. Ama fısıltı bir kez daha hareketsiz kalmasına neden olacak kadar yakınından gelmişti.

Bu telaşlı, insandan çok hayvana özgü, sanki sıkılmış dişlerin arasından sızan buhar misali, basınçla dışarı fırlayan bir fısıltıydı.

Elini ayak bileğine atıp Beretta'sını çıkarmış, karanlıkta öylece durup dinlemeye koyulmuştu. İçinde bulunduğu durum sinirlerini allak bullak etmiş, bu yüzden de Kim elinde, geçen sefer kan lekelerinin sonundaki sandığı kontrol etmek için kullandıkları sefere nazaran çok daha fazla ışık veren Mini Maglite'la aşağı inene dek ne kadar zaman geçtiğini kavrayamamıştı. Otuz saniye, bir dakika, iki dakika, belki de daha fazla.

Kim basamaklardan inerken Gurney de bileğinden dirseğine dek yayılan acıyla mücadele ederek, doğrulmaya çalışıyor, bacaklarının titrediğini fark ediyordu. Kıza daha fazla inmemesini sadece aşağıyı aydınlatmasını söyledi. Sonra iki kez baş dönmesi yüzünden yere düşecek gibi olsa da mümkün olan en kısa sürede yukarı çıktı. El fenerini alıp bulunduğu yerden görebileceği kısımları dikkatle inceledi.

Elinde silahı, iki basamak aşağı indi. Parlak ışıkta bodrumu iyice gözden geçirdi. Sonra iki basamak daha. Artık tüm bodrumu görebiliyordu bu açıdan. Zemin, duvarlar, kolon demirleri, tavan kirişleri. Hâlâ fısıltının kaynağına ilişkin bir şey yoktu. Ne bir dağınıklık, ne kırılan

dökülen bir şey. Küçük Maglite'ın ışığıyla aydınlanan küflü duvarların garip gölgeleri dışında hiçbir şey yoktu.

Bodrum zeminine yeniden inip çevresine iyice bakınca da rahatlamaktan ziyade şaşkınlığını daha da artıracak bir şeyi, burada saklanacak en ufak bir yer olmadığı gerçeğini fark etti. Ne bir girinti ne de insanın saklanabileceği karanlık bir köşe vardı burada. O an el fenerinin ışığıyla köşedeki sandığın içi dışında her tarafı görebiliyordu.

Yukarıda büyük bir tedirginlik içinde dolaşıp duran Kim'e, düştüğü sırada herhangi bir şey duyup duymadığını sordu.

"Ne gibi?"

"Bir ses.... Fısıltı... Böyle bir şey."

"Hayır. Hayır. Ne demek istiyorsun?" Yine paniğe kapılmak üzereydi.

"Bir şey yok. Sadece..." Başını iki yana salladı. "Belki de sadece kendi nefesimi duydum." Sonra koşma sesleri senden mi geldi diye sordu.

Kız evet, büyük bir ihtimalle öyle demişti. Koşmuştu herhalde. Sonra bir yererle takılıp sendelemişti. Belki de hızlı hızlı yürümüştü. Tam hatırlayamıyordu. Panik içinde yatak odasına gidip başucundaki komodinden el fenerini almıştı. "Neden soruyorsun?"

"Sadece izlenimlerimi sıraya sokmaya çalışıyorum," dedi dalgın bir tavırla.

Diğer olasılığı, içerideki şahsın Kim yatak odasına gittiği sırada buradan karanlıktan istifade ederek yukarı çıkmış olabileceğini, Kim geri döndüğünde de hemen arkasına gizlenip sonra da evi terk etmiş olabileceğine ilişkin düşüncesini yüksek sesle dile getirmek istememişti.

İyi de evi terk ettiyse, nasıl çıkmış olursa olsun, tabii şu an sandığın içine gizleniyor değilse, tüm bunları ne diye yapmıştı? Her şeyden önce ne diye bodruma girmişti? İçerideki Robby Me-ese olabilir miydi? Evet, bu mümkündü. Ama amaç neydi?

Tüm bunlar aşağıda etrafa bakınan Gurney'in zihninden geçiyor, sandığı aydınlatmayı sürdürerek bundan sonra ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Sandığın içinde kim ya da ne var bilmiyordu ama bu yetersiz ışıkta işe kalkışmaktansa Kim'e o an için hiçbir

değişikliğe yol açmayacağını bilerek, kapının yanındaki düğmeyi açık konuma getirmesini söyledi. El feneriyle sandığı aydınlatmaya devam ederek elektrik panosuna yöneldi. El fenerini koltukaltına kıstırıp panonun metal kapağını açtı ve tesisatın kapalı konuma getirilmiş olduğunu gördü. Sert plastik düğmeyi ters yöne doğru itti.

Bodrumun tavan lambası hemen yanmış, yukarıdaki buzdolabı da çalışmaya başlamıştı. Kim'in "Tanrı'ya şükür," dediğini duydu.

Bir kez daha bodrumda sandığın içi dışında saklamlabilecek bir yer olmadığına dair yargısını doğrulamak için çevresine bakındı.

Sandığa doğru yürürken az önceki tüylerini diken diken eden korku yerini öfkeye, delicesine bir yüzleşme isteğine bırakmıştı. Tedbirli yanı içinden sandığın kapağını kaldırmamasını, bunun yerine sandığı yan çevirmesini söylüyordu. Maglite'ı ceketinin cebine koyup, sandığı köşesinden tutarak hızla yana yatırdı. Bunu yapmanın son derece kolay oluşu içinin boş olduğu manasına geliyordu. Yine de bu düşüncesini kesinleştirmek için kapağı açtı.

Bu sırada Kim basamakları yarıya kadar inmiş, korkmuş bir kedi gibi bakıyordu. Gözleri kırık basamağa takıldı. "Ölebilir-din," dedi sanki az önceki kazanın ciddiyetini şimdi fark etmişçesine. "Sen basınca mı kırıldı?"

“Öyle oldu,” dedi Gurney.

Kim, düştüğü yeri incelemeye koyulduğu sırada Gurney kızın naifliğinin içine dokunduğunu hissetmişti. Korkunç cinayetlerin etkileriyle ilgili bir belgesel hazırlığındaki bu genç kadın hayatın riskleriyle karşılaşınca dehşete düşmüştü.

Kızın bakışlarını takip edince tahtanın kırıldığı yeri gördü. O anda Kim’in göremediği ya da görse bile anlamını kavrayamadığı bir şeyi fark etmişti. Kırılan basamak her iki ucundan da testereyle iyice kısaltılmıştı.

Bunu Kim’e gösterince kız büyük bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, “Bu da ne demek? Nasıl olur bu?” diye sordu.

Gurney’in bu soruya verebileceği tek yanıt vardı. “Diğerlerine eklenecek yeni bir gizem daha.”

Şimdi, tavana bakarak yatağında uzanırken bir yandan koluna faydasız da olsa masaj yapmayı sürdürüyor, diğer taraftan da gece yaşadıklarını bir kez daha aklından geçiriyordu. Yaşananların yanıtının ayrıntılarda gizli olması gerektiği kanaatindeydi.

Basamağın o hale getirilme işini büyük ihtimalle fısıldayan şahıs yapmıştı. Asıl hedefi de Kim’di. Gurney adamın yoluna çıkmıştı sadece.

Merdiven basamağının gevşetilerek bubi tuzağı hazırlanması işi tam bir polisiye film klişesiydi.

Kolaylıkla tespit edilebilecek bir tuzak. Testere izleri hemen seçiliyor. Böylece basamağın kırılmadığı, kasten bu hale getirildiği anlaşılıyordu. Bu da testere izlerinin bulunmasının zaten istenilen bir şey olduğu anlamını taşırdı. Kısacası bu da yapılan ikazların bir başka şekilde ifadesiydi.

Belki de alt basamaklardan birinin yerinden oynatılması sadece uyarmak içindi. Sert ama üst basamaklardan düşmeye kıyasla nispeten daha zararsız bir girişim. En azından ölümcül değil. Şimdilik.

Mesaj gayet açıktı belki de. Uyarılarım dinlenmezse daha da sertleşecek. Daha acı verici. Daha ölümcül olacak.

İyi ama Kim neden uzak d u mı ası için uyarılıyordu? Yaşadığı en önemli şey olduğuna göre konu açık ki cinayet belgeseliyle ilgili olmalıydı. Belki de mesaj, geri çekil, Kim. Geçmişi eşelemeyi kes. Yoksa sonuçlan kötü olacak. Şeytan Good Shepherd olayının içine gömüldü. Onu uyandırmasan iyi edersin, manasındaydı.

Bu eve giren şahsın o meşhur olayla bir bağlantısı olduğu manasına mı gelirdi? Her şeyin gizli kalması için büyük gayret sarf eden biri?

Yoksa Kim'in ısrarla iddia ettiği gibi, bu bizim serseri Robby Meese miydi?

Son zamanlarda yaşadığı bu tür rahatsız edici olayların tümünün, huzurunu kaçıran bu girişimlerin hepsinin arkasında akıl sağlığını yitirmiş bir eski sevgili olması inandırıcı mıydı? İlişkilerinin sona ermesini takıntı haline mi getirmişti? Her şey, gevşetilen ampuller, kaybolan bıçaklar, kan lekeleri, gevşetilen basamak hatta şeytani fısıltı sadece kıskançlığın neden olduğu nefretten mi kaynaklıydı?

Diğer taraftan belki de evdeki şahıs gerçekten de Meese'di. Belki de genç adam sadece kin gütmekle yetinemeyecek bir ruh haline girmişti. Belki de Kim'i kendisine geri dönmezse çok kötü şeylerle karşılaşacağı hususunda uyarmak istiyordu. Geri dönmezse canavarlaşacağını, şeytanlaşacağını söylemeye çalışıyordu.

Belki de Meese'in iç dünyası Kim'in fark ettiğinden bile korkunçtu.

Fısıltının tonlaması son derece derin bir psikolojik rahatsızlığı şüpheye hiç yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyordu zaten.

Ama tüm bunlar akla başka bir olasılığı getiriyordu. Ve bu olasılık Gurney'i en çok korkutan şeydi. Düşünmeye bile korktuğu olasılık.

Gerçekte bir fısıltının olmayabileceği olasılığı.

Diyelim ki bu fısıltıyı düşmeye bağlı olarak başına aldığı darbe neticesinde bir tür halüsinasyon geçirmesi sonucu işitti. Diyelim ki bu ses sadece başına aldığı yaranın bir tür yan etkisiydi. Sonuçta Dr. Huffbarger kulaklarındaki çınlamanın aslında var olmadığını izah etmemiş miydi? Aşırı uyarılmış sinir hücrelerinin bilişsel işlemleri yanlış yorumlaması sonucu çınlamıyor muydu kulağı? Diyelim ki bu fısıltılı tehdit ve içerdiği o delicesine öfke gerçekte olmamıştı. İşte bu düşünce incinen kolundan da altüst olan sinirlerinden de çok daha rahatsız ediciydi.

Belki de bu fısıltıyı gerçekten duymuş olduğuna dair kişisel güvensizliği yüzünden basamağın kesildiğini tespit ettikten sonra 911'i aramaları neticesi yarım saat sonra Kim'in evine gelen polise bu konudan hiç bahsetmemişti.

Schiff'in yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak hep zor olmuştu. Ama açık olan tek bir şey vardı. O da işin bu kısmının hiç de zevkli olmayacağıydı. Gurney'in yüzüne sanki hikayenin bir kısmının atlandığını sezmişçesine bakıyordu. Kuşkucu dedektif sonra dikkatini Kinre yöneltip ona Vandalizm hadisesinin yaşandığı anı tam olarak tespit edebilmek için sorularını yağdırmaya başladı.

"Olayı böyle mi adlandırıyorsun?" diye ikinci kez söze karıştı Gurney. "Vandalizm?"

“Şimdilik öyle,” dedi Schiff ilgisiz bir tonlamayla. “Bir sakıncası mı var?”

“Vandalizm’in acı verici bir şekli,” dedi Gurney dirseğini ovalayarak.

“Ambulans ister misin?”

Gurney daha ağzını açamadan, Kim, “Ben acil servise götüreceğim onu,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu Schiff bakışlarını Gurney’e çevirerek.

“Bence bir mahsuru yok.”

Schiff, Gurney’in yüzüne bir süre baktı. Sonra arkada bekleyen polis memuruna dönerek, “Bay Gurney’in ambulans önerisini geri çevirdiğini not al,” dedi.

Gurney gülümsedi. “Peki şu kamera işi ne olacak?”

Schiff sanki soruyu duymamış gibi bir ifade takınmıştı.

Gurney omuz silkti. “Dün yerleştirilmiş olsa ne iyi olurdu.”

Schiff’in gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. Son bir kez bodrumda etrafa bakındı, ertesi giin panodaki parmak izlerinin alınması gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Sonra sandığın düzeltilmesini isteyip içine baktı.

Sonunda da testereyle gevşetilen basamağı alıp Gurney’le birlikte yukarı çıktı. On dakika kadar evi,

pencereleri, kapıları inceledi. Kim'e son zamanlarda birileriyle ya da Meese'le herhangi bir münakaşa edip etmediğini sordu. Son olarak da eğer gerek duyarsa yarın da gelebileceğini söyledi. Sonra da peşindeki polisle birlikte çekip gitti.

17. Bölüm

Basit Bir Girişim

Yatak odasının tavanı şimdi biraz daha parlak, üzerindeki yatak çarşafı da biraz daha ısınmış gibiydi. Dün gece başından geçenleri sırasıyla hem de kabul edilebilecek ölçüde tam olarak hatırlayabilmesine sevinmişti. Ama amacı, sebeplerini, nasıl bir etki yaratmak istendiğini henüz bilmiyordu. Ama en azından ayaklarını yere sağlam basacak bir noktada olduğu kesindi.

Gözlerini kapattı.

Bir dakika kadar sonra telefonun sesiyle uyandı. Ardından da ayak sesleri işitti. Telefon dördüncü çalışta açılmıştı. Uzaktan, çalışma odasından, Madeleine'in sesini işitiyordu. Önce bir şeyler söyledi. Sonra da sessizlik ve yeniden ayak sesleri. Madeleine telefonu getiriyor diye düşündü. Birisi beni istemiş olmalı. Nörolog Huffbarger olabilir mi? Doktorun muayenehanesiyle yaptığı gergin görüşmeyi hatırladı.

Tanrım. Ne zaman olmuştu bu? İki ya da üç gün önce mi? Sanki aradan bir asır geçmiş gibiydi.

Ayak sesleri yatak odasının önünden geçip mutfağa doğru devam etti.

Kadın sesleri.

Madeleine ve Kim.

Kim, Syracuse'daki acil serviste işleri bitince onu Walnut Crossing'e kadar getirmişti. Kolundaki acıyla vites değiştirmekte zorlanacağım, ayrıca kolunun çatlamış olma ihtimalinin de bulunduğunu bu yüzden vites değiştirme işleminin pek de akıllıca olmayacağını düşünmüştü. Kim de bunu geceyi evi dışında bir yerde geçirme bahanesi olarak görerek büyük bir sevinçle karşılamıştı.

Sonra kızın, röntgende herhangi bir kırık tespit edilmemesine rağmen tek başına eve gitmesinin hiç de doğru olmayacağı konusundaki ısrarlarını hatırladı.

Kim'in tavırları, dünyayı algılama biçimi, gülümsemesine neden oldu. Evini birine iyilik etmek için seve seve terk ediyor ama aynı şeyi korktuğu için yapmaya asla yanaşmıyordu.

Yatakta doğrulmaya çalıştığında ağrıyan başka kaslarını da keşfetmiş oldu. Ağzına dört ağrı kesici atıp sıcak bir duş almak üzere banyoya yöneldi.

Duş ve ilaç kısmen de olsa etkilerini göstermişti. Kurulanıp, giyindikten, mutfağa yönelip ilk kahvesini içtikten sonraysa kendini daha da iyi hissetmeye başladı. Sağ eliyle acıyan yerine dokunduğunda da ağrının tahammül edilebilir seviyede olduğunu gördü. Elindeki fincanı sıktı. Acıdan dolayı yüzünü ekşitse de eğer mecbur kalırsa araba kullanabilecek durumda olduğunu tespit etmişti. Çok rahat bir sürüş olmazdı ama umutsuz durumda da değildi.

Evde ne Madeleine'den ne de Kim'den iz vardı. Açık pencereden hafif bir konuşma sesi işitiliyordu. Elinde fincanıyla cam kapılara doğru yürüdü. Madeleine'in çimenlik demeyi sevdiği, büyük elma ağaçlarının arkasındaki, çimleri biçilmiş küçük alanda olduklarını gördü.

Birbirinin aynı Adirondack model sandalyelerde oturmuşlardı. Madeleine'in üzerinde parlak, rengarenk bir ceket vardı. Kim de kuşkusuz Madeleine'in verdiği benzer renkli bir ceket giyiyordu. Her ikisi de kahve fincanlarını iki elleriyle tutuyor, sanki parmaklarını fincanın hoş sıcaklığıyla ısıtmaya çalışıyorlardı. Mor, eflatun, turuncu, açık yeşil tonlarla bezeli ceketleri bulutlu gökyüzüyle tam bir tezat oluşturmuştu. Yüz ifadelerinden de sohbetlerinin ceketlerinin rengiyle uyum sağlayacak kadar neşeli olduğu görülüyordu. Gurney'in içinde bulunduğu ruh halinden onlarda eser yoktu.

Kapıları açıp havanın biraz olsun ısınıp ısınmadığını kontrol etmek istedi. Ama Madeleine'in onu görür görmez hemen yanlarına çağıracağını, harika bir sabah olduğunu, her şeyin muhteşem koktuğunu filan söyleyip duracağını biliyordu. Madeleine dışarı gelmesi için ısrar edip süslü cümleler kurdukça kendisinin de içeride kalmaya daha bir istek duyacağının farkındaydı. Çünkü aynı şey defalarca tekrarlanmıştı. Sonunda dışarı gelemeyecek kadar meşgul olduğunu defalarca yinelemesine rağmen pes edip dışarı çıkacak, kaçınılmaz biçimde günün güzelliğinden etkilenip, çocukça itirazlarından utanacaktı.

Ama şu an için aynı şeyleri tekrar etme niyetinde değildi. Bu sebeple de kapıyı açmamaya karar verdi. Bunun yerine gidip ikinci kahvesini doldurup Good Shepherd'ın profilinin çıktısını almaya karar verdi. Önyargılarını terk etmeye çalışarak yeniden gözden geçirmeye çabalayacaktı. Gerçeklere bütünüyle açık ama gerektiğinden fazla yoğunlaşmanın neden olabileceği saçmalıklarla dolu bataklığa saplanmamaya gayret edecekti.

Çalışma odasına yönelip bilgisayarını açarak Hardvvick'in mesajını açtı. Cep telefonunun küçücük ekranından sonra bilgisayar ekranı kocaman gelmişti. Çıktıyı alınca olay yeri raporunun birinci sayfasını alıp dün hızlıca bir taradığı satırları okumaya koyuldu.

Tam olarak ne aradığının farkında değildi. Hâlâ bilgi edinme, önemli hususları tespit etme aşamasındaydı. Karar verme, yeni bir şeyler bulma arayışı daha sonraki aşamalarda gerçekleşebilirdi ancak.

İlk seferinde fazla aceleci davrandığını fark etmişti. Şimdi biraz daha yavaştan almalıydı işi. Yılların tecrübesi ona bir dedektifin az bilgiyle işe kalkışmasının en büyük hatalardan biri olduğunu göstermişti. Çünkü kişi olup bitenleri anladığına kanaat getirince daha sonra edindiği ama bu kanaatine uymayan bilgileri göz ardı etme eğilimine girerdi. Beyin artık o noktadan sonra çizilen resme uymayan kısımları değersizleştirip, dikkate alınmayacak seviyeye indirgemeye çalışırdı. Buna bir de dedektifin olup bitenleri mümkün olduğunca çabuk ortaya çıkarmak gibi bir mesleki isteği de eklenince sonuç gerçeğe pek de uymayan hükümlere varma eğilimi biçiminde ortaya çıkardı.

Öncelikle yapılması gereken bakmak, dinlemek, büyük resmi görmeye çalışmaktı. Ancak o noktadan sonra soruşturmaya başlamak en doğru yöntemdi.

Soruşturmaya başlamak mı?

Tam olarak ne soruşturmasına başlamak? Kimin talebiyle? Hangi yasal hakla? Schiff ve benzerleriyle olası

bir sürtüşmeye girme pahasına mı?

Konuyu basitleştirmeye ya da en azından işin mahiyetini kişisel olarak kanıt toplama girişimi seviyesine indirgeyerek durumu yumuşatmaya çalıştı. Sadece basit birkaç soruya yanıt vermek için mütevazı bir çaba içerisindeydi. Sorularsa şöyleydi:

Kim'i rahatsız eden olayların arkasında kim var?

Hangisi daha gerçek? Kim'in anlattığı Meese mi yoksa Meese'in anlattığı Kim mi?

Bodruma yuvarlanmasına neden olan alçakça tuzağı kim kurdu? Kurban kendisi miydi yoksa Kim miydi?

Eğer fısıltı gerçekse, kim fısıldamıştı? Neden bodrumda saklanıyordu? Eve nasıl ve ne zaman girmişti? Ayrıca nasıl dışarı çıkmıştı?

"Şeytanı uyandırma" ikazının anlamı neydi?

Ve tüm bu olup bitenlerin on yıllık seri yol cinayetleriyle alakalı olma ihtimali var mıydı?

Gurney kanıt toplama girişimine olay yeri raporlarını, ekleri, suç analiz raporlarını, FBI görüşlerini, Kim'in projesinin taslağını, Hardvvick'in kurbanların kişilik özelliklerini o kendisine has kaba tarzıyla özetlerken aldığı notlan bir kez daha okuyarak başlama kararındaydı.

İşin bu kısmında tek başınaydı. Ama diğer taraftan Rebecca Holdenfield'la oturup Good Shepherd olayıyla ilgili düşüncelerini konuşmak, tezin nasıl hazırlandığı

hususunda, bilgilerin nasıl derlendiği, analiz edildiği, derlendiği, hangi teorik alternatiflerin ön plana çıkartıldığı, başka hangi tür sonuçların orta ya çıktığını, aradan geçen zaman içinde fikirlerinde ne türden değişiklikler olduğunu öğrenmeye de can atıyordu. Ayrıca kadının Max Clinter'la da konuşup konuşmadığını merak etmekteydi.

Holdenfield'm numarası hâlâ cep telefonunda kayıtlıydı. (Mark Mellery ve Jillian Perry olaylarında birlikte çalışmışlardı. Gurney ileride yine yollarının kesişebileceğin! düşünmüştü.)Numarayı bulup arama tuşuna bastı. Telesekreter devredeydi.

Çalışma saatlerini, website ve görüşme taleplerinin gönderileceği e -posta adresini belirten mesajı dinledi. Ses tonu insanda sert, zeki, atletik ve hırslı bir kadm imajı yaratıyordu. Yüz hatları güzel olmasa da etkileyiciydi. İnsanın içine işleyen delici bakışları vardı ama bu bakışlar güzel olarak nitelendirilmesine neden olacak sıcaklıktan uzaktı. Uzmanlık alanı olan terapi artık ilk işi olan adli psikoloji alanındaki çalışmalardan vakit kaldıkça yapabildiği bir alan haline gelmişti.

İlgisini çekebileceğini umduğu kısa bir mesaj bıraktı. "Selam Rebecca. Ben Dave Gurney. Umarım her şey yolundadır. Seninle konuşmak istediğim garip bir durumla karşı karşıyayım. Senin fikirlerine, tavsiyelerine

ihtiyacım var. Konu Good Shepherd vakasını da içeriyor. İşinin çok yoğun olduğunu biliyorum. Fırsat bulunca beni arar mısın?" Sonra da cep telefonunun numarasını vererek görüşmeyi bitirdi.

Altı aydır görüşmediği herhangi birine bu, yavan hatta gerektiğinden fazla samimi bir mesaj gibi gelebilirdi. Ama Gurney, Holdenfield için yavan ya da samimi gibi ifadelerin söz konusu olmadığım biliyordu. Kadının bu yanını sevmediğini de söyleyemezdi. Aslında önceki görüşmelerini hatırlayınca Holdenfield'm hemen sadede gelen, keskin tavırlarını tuhaf biçimde çekici bulduğunu düşündü.

Onu arayınca içinde en azından bir şeyler yapmış olmanın neden olduğu belirgin bir tatmin duygusu hissetti. Bilgisayar ekranındaki açık olay yeri raporuna dönüp, üzerinde çalışmaya koyuldu. Bir saat kadar sonra beşinci raporun yarısına geldiği sırada telefonu çaldı. Numaraya baktı: ALBANY ADLİ TIP DANIŞMANLIĞI.

"Rebacca?"

"Merhaba, David. Benzincideyim. Ne yapabilirim senin için?" Ses tonu nezaketsizliğiyle yardımseverliğinin tuhaf karışımını daha bir ortaya koyuyordu.

"Anladığım kadarıyla Good Shepherd konusunda biraz bilgi sahibiymişsin."

“Biraz.”

“Bu konuda kısa bir sohbet yapma imkanımız olabilir mi?” “Neden?”

“O konuyla alakalı olabilecek garip olaylar yaşanıyor. Ben de konu hakkında bilgi sahibi olan biriyle görüş alış verişinde bulunmak istiyorum.”

“Bu konuyla ilgili internette tonlarca bilgi var zaten.” “Güvenebileceğim bir bakış açısına ihtiyacım var.”

“Peki, bu ihtiyaç ne zaman giderilmeli?”

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.”

“Otesaga’ya gidiyorum.”

“Nereye?”

“Cooperstown’daki Otesaga Oteli’ne. Eğer orada olabilirsen biri çeyrek geçeyle iki arasını sana ayırabilirim.”

“Harika. Nereye gelmem...”

“Fenimore Toplantı Salonu’na gel. Saat on iki kırkta bir sunumum olacak. Arkasından kısa bir süre soru alacağım. Sonrasında da açık büfede bir şeyler atıştırılırken gevezelik edilecek. İşte bu kısmı atlayabilirim. Biri çeyrek geçe orada olabilir misin?”

Sağ elini açıp kapatarak bir kez daha vitesi kullanmakta bir sorunu olup olmayacağım kontrol

ettikten sonra, “Evet,” dedi.

“Tamam, görüşürüz o zaman.” Telefonu kapattı.

Gurney gülümsedi. Gevezelik etmekten hoşlanmayan insanlara karşı hep yakınlık hissetmişti. Belki de Holdenfield’m en sevdiği yönü bu mümkün olduğunca az sosyalleşme eğilimiydi. Bir an için bu tür bir kişilik özelliğine sahip insanın cinsel yaşamı nasıldır diye düşündü. Sonra başını iki yana sallayarak bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

Beşinci olay yeri raporunda kaldığı kısma dönüp, olay mahallinde ve araçlarda çekilen fotoğrafların yer aldığı kısmı gözden geçirmeye koyuldu. Dr. James Brewster’ın Mercedes’inin yol kenarındaki ağaca çarparak yan yatmış görüntüsü farklı açılardan fotoğraflanmıştı. Diğer hedef araçlar gibi doktorun yüz bin dolarlık prestij kaynağı aracı tanınmayacak, markası belli olmayacak, değersiz bir metal yığınına dönüşmüştü.

Gurney acaba Shepherd’m amacı, saçtığı dehşetin bir başka hedefi de bu muydu diye düşündü. Sadece sahibini öldürmek değil servet sembolü olan aracını da değersiz bir metal çöplük haline dönüştürmek. Böylece nihai aşağılanmada sağlanmış oluyordu. Göze göz.

“Meşgul müsün?” Madeleine sesleniyordu.

Gurney başını kaldırınca irkildi. Karısı yanında Kim’le eşikte durmuş ona bakıyordu. İçeri girdiklerini

duymamıştı. Üzerlerinde hâlâ aynı rengarenk ceketleri vardı. “Engel mi oluyoruz?”

“Çok dalmış gibisin.”

“Sadece okuduklarımı anlamaya çalışıyorum. Siz ne yapıyorsunuz?”

“Güneş bulutların arasından çıktı. Harika bir gün olacak. Kim’i dağ yürüyüşüne çıkartacağım.”

“Yerler çamurlu değil mi?” Sesindeki tuhaflığı fark etmişti.

“Benim çizmelerimden birini vereceğim ona.”

“Şimdi mi gidiyorsunuz?”

“Neden, bir sakıncası mı var?”

“Hayır, tabii ki yok. Aslında ben de birkaç saatliğine bir yere kadar gidecektim.”

Madeleine panik içinde, “Arabayla mı?” diye sordu. “Bu kolunla?”

“Ağrı kesici işe yaradı.”

“Ağrı kesici mi? On iki saat önce merdivenlerden yuvarlanıp acil servisi boyladın. Eve gelirken de kendi aracını kullanamadın. Şimdi birkaç tane tablet içip iyileştin mi yani?”

“Tabii eskisi kadar iyi değilim. Ama kıpırdatamayacak kadar da kötü değil.”

Madeleine'in gözleri öfkeyle büyümüştü. "Bu kadar önemli ne işin var?"

"Dr. Holdenfield'i hatırlar mısın?"

"Hatırlıyorum. Adı Rebecca'ydı değil mi?"

"Doğru. Rebecca. Adli psikolog."

"Nerede?"

"Ofisi Albany'de."

Madeleine kaşlarını kaldırarak, "Albany mi?" dedi. "Oraya mı gideceksin?"

"Hayır. Mesleki bir sempozyuma katılmak için Cooperstown'a gelecekmiş."

"Otesaga'ya?"

"Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Cooperstovvn'da sempozyum yapılabilecek başka neresi var?" Meraklı bir ifadeyle süzdü Gurney'i. "Önemli bir şey mi oldu?"

"Hayır, yok bir şey. Ama şu Good Shepherd olayıyla ilgili sormak istediklerim var. FBI profil dosyasında yazdığı seri katillerle ilgili bir kitaba atıfta bulunmuş. Olayla ilgili sonra başka şeyler de yazmış olabilir diye düşündüm."

"Sorularını telefonda sorsaydın ya."

"Çok sorum var. Yanıtlar da karmaşık olabilir."

“Ne zaman döneceksin?”

“Bana kırk beş dakika verdi. Saat ikide sürem dolacak. Bu durumda en geç üçte evde olurum.”

“En geç üçte. Unutma bunu.”

“Neden?”

Madeleine gözlerini kıstı. “Neden hatırlaman gerektiğini mi soruyorsun?”

“Yani neden tam üçte evde olmam gerekiyor onu merak ettim de.”

“Bir şey söylediğinde onu yerine getirmen gerekir sanırım. Şimdi saat üçte evde olacağım söylüyorsan, bu durumda saat üçte evde olacak şekilde hareket etmen gerekir. Hepsi bu. Doğru değil mi?”

“Kesinlikle.” Eğer Kim orada olmasaydı bu kadar çabuk pes etmez, neden özellikle bugün bu konuyu takıntı haline getirdiğini öğrenmeye çalışırdı. Ama yabancıların yanında en küçük bir münakaşanın bile yapılmaması gereken bir evde büyümüştü. Bu İrlandalI - İngiliz ketumluğu iliklerine işlemişti anlaşılan.

Kim endişeli görünüyordu. “Ben de gelsem mi seninle?” “Aslında benim gitmem bile çok gerekli değil. İkimizin gitmesiyse çok saçma olur.”

“Hadi,” dedi Madeleine, Kim’e dönerek. “Çizme bulalım sana. Güneş tepedeyken yola koyulalım artık.”

İki dakika sonra, Gurney çalışma odasından, yan kapının açıldığını sonra da sertçe kapandığını işitti. Ev birden sessizliğe bürünmüştü. Yeniden bilgisayar ekranına dönüp Dr. Brewster’ın parçalanmış Mercedes’inin fotoğraflarının bulunduğu dosyayı kapattı. Ardından Google’a girerek “Holdenfîeld ve Shepherd” isimlerini arattı.

Sonuçların en üstünde Rebacca’nın iç karartıcı akademik bir ad taşıyan dergi makalesi vardı. “Yankı Modeli: Kimliği belirsiz katil hakkındaki (Good Shepherd lakaplı) kişiliğin şekillenmesi yargıları tümdengelim ve tümevarımın iki geçerli protokolü ışığında derlenmiştir. R. Holdenfîeld ve arkadaşları.”

Gurney ekranı aşağı kaydırarak, konuyla alakasız, isim benzerliğinden kaynaklanan, Nebraska’lı bir alman çoban köpeği tarafından öldürülen, siyahi tromboncu Shepherd Holdenfield’la ilgili bağlantıları atladı. Sonunda Rebacca’nın tamamı mesleki makalelerden oluşan cinayet olayıyla ilgili on kadar bağlantıya ulaşmayı başarmıştı.

Ancak bulduğu bağlantıların neredeyse hepsi makalenin okunabilmesi için metnin yer aldığı dergilere abone olunması şartını getirmişti. Abonelik maliyeti merakından bile fazla sayılırdı. Ayrıca bu makalelerde kullanılan dil yankı modeli metnindeki gibiyse tüm

metinleri gözden geçirmenin korkunç bir baş ağrısına neden olacağı da ortadaydı.

18. Bölüm

Yankı Modeli

Cooperstown, Otsego Bölgesi'ndeki küçük gölün güney kıyılarıyla yemyeşil tepelerin uzandığı bölge arasındaydı. Kasaba, sakinliği seven zenginlerle beysbol turizminin yarattığı canlılık arasında tam bir kişilik bölünmesi yaşıyordu. Ana cadde spor mağazasından geçilmezken sakin, ara sokaklarsa yüz yıllık meşe ağaçlarının gölgesindeki Yunan

mimarisinden esintiler taşıyan binalarla doluydu. Tipik, yüksek ağaçların arasında Brooks Brothers takımlarıyla dolaşan insanlarla dolu Amerika'nın ortasında bir kasaba.

Walnut Crossing'ten buraya gelmesi tahmininden uzun sürmüş, bir saatten fazla yolculuk etmek zorunda kalmıştı. Ama evden erken çıktığından Otesaga'ya yine de oldukça erken varmıştı. Belki de Holdenfield'ın yapacağı konuşmayı dinlemek isteyebileceğini düşünmüştü.

Mart sonu özellikle de göl kenarında tatil yapmak için pek de popüler bir zaman değildi. Otoparkın en fazla iiçte biri doluydu. Bakımlı, göz alıcı arazi ise tamamen boştu.

Gurney bir otelin ön kapısındaki karşılamaya bakarak o otelin fiyatını tahmin edebilirdi. Bu kıstasa göre Otesaga'nın onun gelir seviyesinin çok üzerinde bir yer olduğu açıktı.

Lobinin şaşaası bu izlenimini doğrular nitelikteydi. Gurney tam Fenimore Salonu'nun nerede olduğunu sormaya niyetlenmişti ki ahşap bir şövalenin üzerine iliştirilmiş bir okun sorusuna yanıt verdiğini fark etti. Ok klasik stilde dekore edilmiş genişçe bir koridoru gösteriyordu. Hemen altında da salonun bugün için Amerikan Felsefi Psikoloji Kurumu'na tahsis edildiği bilgisi yer almaktaydı.

Aynı bilgi koridorun sonunda, kapısı açık salonun hemen karşısındaki tabelada da yer alıyordu. Gurney salona doğru yöneldiği sırada alkış seslerini işitti. Rebacca Holdenfield'm adının az önce anons edildiğini ve onun da yüksek tavanı, karşı tarafa yerleştirilmiş etkileyici podyumuyla insanın gözlerinin Romalı senatörleri aramasına neden olacak derecede şatafatlı salonda yerini almak üzere hareketlendiğini gördü.

Hiç fena değil diye düşündü Gurney.

Hızlı bir tahmin yürütmeyle içeride yaklaşık iki yüz sandalye olduğu çıkarımını yapmıştı. Sandalyelerin çoğu da doluydu. Orta yaşlı ve yaşlı olarak sınıflandırılabilecek katılımcıların büyük bir çoğunluğu erkekti. İçeri girip, düğünlerde, ya da benzeri toplantılarda hissettiği oraya ait

olmama duygusunun bir başka yansıması gereği en arka sıraya geçti.

Holdenfıeld onu görmüş ama tanıdığına dair en ufak bir mimik sergilememişti. Elindeki kağıtları düzeltip, izleyicilerine gülümsedi. Bu, sıcaklıktan çok, kendine güvenini ve konuya hakimiyetini ortaya koyan bir gülümsemeydi.

Bu da alışık olduğumuz bir şey diye düşündü Gurney.

"Teşekkürler, Sayın Başkan." Gülümseme silinmiş, net, buyurgan bir tonlamayla konuşmaya başlamıştı. "Size basit bir fikir sunmak için buradayım. Fikrimi onaylamanızı ya da karşı çıkmanızı istemiyorum. Sadece üzerinde düşünmenizi istiyorum. Size taklidin yaşamımızdaki yeriyle ilgili yeni bir bakış açısı sunup, bunun düşündüğümüz, hissettiğimiz, yaptığımız her şeyi nasıl etkilediğini göstermeye çalışacağım. Ben taklidin insan ırkının hayatta kalma içgüdüsüyle alakalı olduğu kanaatindeyim. Bu tıpkı cinsellik gibi zaruri bir ihtiyaçtır. İşte bu basit fikir aslın-

da devrim niteliği taşıyor. Taklit şimdiye kadar hiç içgüdüsel bir davranış olarak, gerginliğin dışa vurumu, bir şeyler yapma arzusu, telafi süreci tavırları olarak tanımlanmadı. Aslında tam olarak da öyle değil midir?"

Sustu. Herkes dikkat kesilmişti.

“Belki de taklit kavramıyla ilgili en açıklayıcı ve bir o kadar da gözden kaçmış şey, iyi hissettirme özelliğidir. Taklit süreci insan organizmasının mutlu olmasına, gerginliğin azaltılmasına olanak sağlar. Aslında her yaptığımızı tekrar etmeye meyletmişizdir çünkü bıı şekilde kendimizi mutlu hissederiz.

Holdenfield’in gözleri parıldıyordu. İzleyenler de büyülenmiş gibiydi.

“Daha önce gördüğümüz şeyleri arar, daha önce yaptığımız şeyleri yaparız. Beyin bir yankı modeli arar. Çünkü benzerlik mutluluk verir.”

Dinleyicileriyle daha yakın temas kurmak için podyumda birkaç adım ilerledi. “Bir canlının varlığını devam ettirebilmesi kendisinden önceki nesillerin yaptığım tekrarlaması durumunda mümkündür. Bu taklit ya genler yoluyla ya da eğitim yoluyla bir sonraki nesle aktarılır.

Karıncanın hayatta kalması için olmazsa olmaz koşul işini yapmaktan geçer. İnsanlar içinse var olma şartı öğrenmektir. Karınca içgüdüleri sayesinde hayatını idame etmesini sağlayacak vazifesini yerine getirir. Oysa bizim taklit içgüdümüz bize vazifemizi nasıl yapacağımızı gösterir.

Salonun en arkasındaki Gurney bu sözlerin yarattığı etkiyi net biçimde hissedebiliyordu. Bu salonda o bir rock

yıldızıydı.

“Bu içgüdü sanata, alışkanlıklara, yaratıcılık zevkine, hayal kırıklığının neden olduğu acıya kök salmıştır. Ama ne yazık ki bu taklit içgüdüsüne dışarıdan ceza ve ödüllerle doğrudan müdahale edilir. Arkadaşım dövdüğü için babası tarafından dövülen çocuğu düşünün. Çocuk buradan iki farklı sonuca ulaşacaktır. Bir, dövmek doğru bulmadığımız bir davranışla mücadele etmenin yanlış bir yoludur (bu yüzden cezalandırılmıştır), iki, dövmek doğru bulmadığımız bir davranışla mücadele etmenin doğru yoludur (bu yüzden cezalandırma yöntemi olarak kullanılmıştır). Çocuğunu arkadaşlarım dövmemesini öğretmek için döven baba aslında ona dövmeyi öğretmektedir. Model olarak sunulan davranışın cezalandırılmasının yarattığı tahribat çok büyüktür.”

Sonraki yarım saat Gurney’e sanki Holdenfield az önce söylediklerini başka kelimelerle tekrar ediyormuş gibi geldi. Ama izleyenleri sıkmak yerine ilgilerini daha da çekmişti sanki. Büyük konferans salonunun ortasında ellerini kollarını dramatik şekilde sallarken adeta hep hayalini kurduğu cennete girmişçesine mutlu görünüyordu.

Sonunda konuşmasına başladığı yere dönüp, Gurney’i büyük şaşkınlığa sevk eden sanki bundan daha büyük bir zafer kazanılamazmış gibi gözükmesine neden olan yüz ifadesiyle sözlerinin son kısmına başladı. “Bu sebeple

sîzlerden insan doğasını anlamamız noktasındaki en önemli eksiğin taklit içgüdüsünün tatmin edilme arzusu olabileceği ihtimalini düşünmenizi istiyorum.”

Salon alkıştan yıkılıyordu adeta. Ön sıradaki al yanaklı, beyaz saçlı bir izleyici ayağa kalkıp, eski radyo spikerleri gibi bir tonla konuşmaya başladı. “Tüm katılımcılar adına bu etkileyici sunum için çok teşekkür ederim. Bizleri üzerinde düşünmemizi istediği yeni bir kavramla tanıştıracağını söyledi. Gerçekten de anlattıkları üzerlerinde düşünülmeyi hak ediyor. Çok ilgi çekici bir konuydu. On beş dakika içinde barımız ve açık büfemiz hizmetinizde olacak.

Hazırlıklar tamamlanana kadar olan süreyi sorulara ve yorumlara ayırabiliriz sanırım. Sence de uygun mu, Rebecca?”

“Elbette.”

Ama kimse soru yöneltmedi. Bunun yerine Rebecca’nın düşünce sisteminin orijinalliğini, sunumunun mükemmelliğini övücü sözler sarf edildi. Yaklaşık yirmi dakika kadar sonra beyaz saçlı adam yeniden ayağa kalkıp Rebecca’ya katılımcılar adına bir kez daha teşekkür etti. Ardından da batın açıldığını söyledi. “İlginç,” dedi Gurney alaycı bir gülümsemeyle.

Holdenfield yüzüne kısmen anlamaya çalışıyormuş kısmen de saldırıya geçmek üzereymiş gibi görünmesine neden olan bir ifadeyle bakıyordu. Balkonda oturup

aşağıda uzanan bakımlı çimleri, düzenli çalılıklarıyla son derece hoş gözüken bahçeye bakıyorlardı. Güneş parıldıyor, çimenliğin arka tarafında kalan göl tıpkı gökyüzü gibi masmavi ışıklar saçıyordu. Holdenfield bej bir ipek takımla beyaz ipek bir bluz giymişti. Kolundaki pahalı gözüken altın saati dışında ne makyaj yapmış ne de herhangi bir mücevher takmıştı. Ne tam olarak kısa ne de uzun olarak tanımlanabilecek kestane renkli saçlarım serbest bırakmıştı. Koyu kahverengi gözlerini Gurney'e çevirerek, "Çok erken geldin," dedi.

"Ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyi diye düşündüm." "Felsefi psikoloji alanında mı?"

"Senin düşünce tarzın hakkında."

"Düşünce tarzım?"

"Sonuçlara nasıl vardığım öğrenmek istiyorum."

"Genel olarak mı yoksa aklında henüz sormadığın belli bir konu mu var?"

Gurney güldü. "Nasılsın?"

"Ne?"

"Harika görünüyorsun. Nasılsın?"

"Tamam, herhalde öyle görünüyorumdur. Yoğunum. Hem de çok yoğun."

"Ama karşılığını alıyor gibisin."

"Nasıl yani?"

“On. İtibar. Alkış. Kitaplar. Konuşmalar.”

Kadın başını salladı. Sonra Gurney’i tepeden tırnağa süzerek bekledi. “Sonra?”

Gurney karşıya, pırıl pırıl parıldayan göle çevirdi bakışlarını. “Sadece çok başarılı bir kariyere imza attığını söylemeye çalışıyorum. Önce adli psikoloji alanında önemli bir isim haline geldin, şimdi de felsefi psikolojide aynı şeyi yapıyorsun. Holdenfield markası giderek değerleniyor. Etkilendim.”

“Hayır, o kadar da etkilenmedin. Ne istiyorsun?”

Gurney omuz silkti. “Good Shepherd olayım anlayabilmek için yardıma ihtiyacım var.”

“Neden?”

“Uzun hikaye.”

“Kısa yoldan anlat.”

“Eski bir arkadaşımın kızı Good Shepherd’ın kurbânlarının ailelerini konu alan bir belgesel hazırlıyor. Benden de ona göz kulak olmamı, koruyup kollamamı vesaire istedi.” Gurney konuşurken bile içten içe işin bu vesaire kısmıyla ilgili bir huzursuzluk duyuyordu.

“Ne bilmen gerek?”

“Çok şey. Nereden başlayacağıma karar vermek zor.” Rebecca’nın dudağının kenarında belli belirsiz bir

seğirme olmuştu. “Kararsız kalmaktansa bir yerden başlamak en iyisidir.” “Yankı modeli.”

Kadın şaşırdı. “Ne?”

“Bugünkü sunumunda kullandığın terim. Aynı başlığı dokuz yıl önce bir dergiye yazdığın makalede de kullanmışsın. Ne demek bu tam olarak?”

“Makaleyi okudun mu?”

“Başlığı görünce gözüm korktu. Geri kalanının beni aşacağına karar verdim.”

“Tanrım, ne müthiş bir sahtekarsın sen.” Bunu sanki iltifat ediyormuş gibi söylemişti.

“Neyse anlatsana şu yankı modelini.”

Rebecca yeniden saatine baktı. “Yeterli zamanım olduğunu sanmıyorum.”

“Dene.”

“Zihinsel yapılar arasındaki enerji transferi anlamına gelir.”

“Bronx’da doğmuş, sıradan, emekli bir dedektifin anlayabileceği kelimelerle anlatırsan peki?”

Gözlerinde hafif bir neşelenme parıltısı belirir gibi oldu. “Bu Freud’un yüceltme kavramının yeniden değerlendirilmesiyle ortaya çıkan bir düşünce. Tehlikeli saldırganlığın ya da cinsel enerjinin daha güvenli alternatif biçime sokulması.”

“Rebecca, sıradan, emekli dedektifin kelime dağarcığı da sınırlı.”

“Tanrım, Gurney, saçmalamayı ne kadar da seviyorsun. Tamam, senin istediğin gibi yapalım öyleyse. Freud’u unut. Margaret adh, sonbaharda yapraklarını döken ağaçlara üzülen küçük bir kızla ilgili ünlü bir şiir vardır. Son iki mısrasıysa şöyledir: İnsan da doğar çürümek için,

Margaret sen onun yasını tut asıl. İşte yankı modeli budur. Dökülen ağaç yapraklarını gözlemlediğinde hissettiği yoğun duygular aslında içinde kendi kaçınılmaz sonunu düşünmenin neden olduğu kederle birleşmektedir.”

“Duygusal deneyimimizin oluşturduğu enerjinin fark etmeden başka bir şekle dönüştüğünü söylüyorsun.”

“O an hissettiklerimiz tam o an gerçekleşen şeylerle alakalı olmayabilir. Konunun özü bu!” Sesinde belirgin bir gurur seziliyordu.

“Bu bilginin Good Shepherd olayıyla nasıl bir bağlantısı var?” “Nasıl mı? Her açıdan. Adamın hareketleri, düşünce şekli, kullandığı dil, güdülenme sebebi hepsi kurama uyuyor. Kuramımı doğrulayan en önemli olaylardan biri bu. Bu tür belli bir amaca dayalı cinayet vakaları asla ilk bakışta görüldüğü gibi değildir. Katilin bilinçli güdülenmesinin altında mutlaka başka bir enerji kaynağı, hayatının önceki dönemlerine ait travmatik bir deneyim ya da deneyimler vardır. Şahıs bu

deneyimlerin neden olduğu korku ve öfkenin saklandığı bir depodur adeta. Zihnindeki birleştirme süreci geçmiş deneyimlerini bugüne bağlamasına neden olur. Ve geçmişteki duygular bugünkü duygular üzerinde egemenlik kurar. Hep şu an hissettiklerimizin şu an yaşadığımız şeylerle alakalı olduğuna inanmak istemişizdir. Eğer şu an mutlu ya da üzgünsem bunu hayatımın o anki gidişatının iyi ya da kötü oluşuna yorar, geçmişin hapsedilmiş enerjisinin duygusal enerji aktarımı neticesinde bugüne etki ettiğini hiç düşünmem. Aslında bu zihnimizde gerçekleşen zararsız bir hatadır. Ama aktarılan enerji patolojik bir öfke boyutundaysa işte o zaman durum değişir. Katillerin de ortaya çıkışı bu şekilde olur. Good Shepherd vakası da bu konuya mükemmel bir örnektir."

"Hangi çocukluk deneyiminin bu türden cinayetlerin arkasındaki enerji aktarımına sebep olduğuna dair bir fikir var mı?" "Para canlısı bir babadan şiddet görmüş olabilir diye tahmin ediyorum şahsen."

"O zaman neden altıncı cinayetten sonra durdu?"

"Ölmüş olabileceği gelmedi mi hiç aklına?" Holdenfield saatine bakıp, panikle kaşlarım çattı. "Kusura bakma David, hiç vaktim kalmadı."

"Bu kadar yoğunluğunun arasına beni sıkıştırdığın için çok teşekkür ederim sana. Bu arada aklıma gelmişken

olay üzerinde incelemeler yaparken hiç Max Clinter'la konuşma fırsatı bulmuş muydun?"

"Hah! Clinter! Gayet tabii. Ne olmuş ona?"

"Ben de sana bunu soracaktım."

Holdenfield sabırsızlıkla iç çekti. "Max Clinter, Good Shepherd vakasının bütünüyle kendisiyle alakalı bir şey olduğunu düşünen öfke dolu, kendine aşırı değer biçen biri. Olayla alakalı zerre kadar değeri olmayan bir sürü teorisi var. Kendine hakim olamayacak derecede içkiye düşkün, o korkunç gecede kendi ve ailesinin hayatını mahvetmeyi başarmış bir adam. O günden beri de garip yöntemlerle bir şeyler yapıp, kendisi dışında herkesi suçlayarak bir yerlere varmaya çalışıyor."

"Neden ölmüş olabileceğini düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Good Shepherd ölmüş olabilir dedin ya."

"Doğru, olabilir."

"Durmasına başka ne sebep olmuş olabilir peki?"

Bir kez daha öncekinden de dramatik bir tavırla iç çekti. "Belki de Clinter'ın amaçsız kurşunlarından biri hedefe ulaştı. Belki tamamen çıldırıp kendini kaybetti. Şu an bir akıl hastanesinde ya da bu saldırılarla tamamen alakasız bir olay yüzünden hapishanede bile olabilir.

Neden eylemlerine son vermiş olabileceğine dair sayısız tahmin yürütebiliriz. Ama elle tutulabilir bir kanıt olmaksızın bu konuda fikir yürütmenin bir faydası yok.” Holdenfield ayağa kalktı. “Kusura bakma. Gitmem gerek.” Gurney’e hafifçe bir baş selamı verip otel lobisine doğru yöneldi.

Gurney arkasından seslendi. “Birinin bu olayın yeniden araştırılmasını istememesi için bir neden olabilir mi?”

Kadın dönüp şaşkınlıkla ona bakarak, “Bu da ne demek?” diye sordu.

“Bu konuyla ilgili bir belgesel hazırlığı içinde olduğunu söylediğim genç kız var ya? İşte onun başına son zamanlarda garip olaylar geliyor. Tehdit olarak yorumlanabilecek türden olaylar. Ya da en azından projesinden vazgeçirmeye yönelik sert ikazlar diyelim.” Holdenfield büyük bir şaşkınlığa kapılmıştı. “Ne gibi?” “Evine girilmesi, kişisel eşyalarının yerlerinin değiştirilmesi, mutfakta kaybolan bıçaklar, sigortanın indirilip ışıkların kesilmesi, biri üzerine basınca kırılsın diye testereyle kısaltılan merdiven basamakları...” Az daha fısıltılı uyarıdan da bahsedecekti ki bundan emin olamadığını düşünerek vazgeçti. “Bambaşka bir nedenle rahatsız ediliyor olma ihtimali de var. Yani bu tehditler Good Shepherd olayından bağımsız olabilir. Ama ben bir şekilde bağlantılı olduklarını düşünüyorum. İzin ver de bir şey daha sorayım sana. Diyelim ki Good Shepherd

hâlâ bir yerlerde saklanmayı sürdürüyor. Böyle bir durumda yaptıklarının yeniden gündeme getirilip televizyon programı halinde sunulmasını istemiyor olabilir mi?"

Başını kararlı bir tavırla iki yöne salladı. "Tam tersine. Bu çök hoşuna giderdi. Yirmi sayfalık bir bildiri yayınlayıp bunu tüm ulusal medya kuruluşlarına gönderen bir adamdan bahsediyoruz. Böyle toplumsal nefretle dolu psikopatlar seyirci ister. Bunun için uğraşır. Görevlerinin ne derece önemli olduğunun görülmesini ister. Herkes tarafından."

"Peki, projeyi engellemeye çalışabilecek başka biri geliyor mu aklına?"

"Hayır, gelmiyor."

"Bu durumda gizemli bir olayla karşı karşıyayım demektir. Olayı inceleyen Dedektif Trout benimle konuşmaz değil mi?" "Matt Trout mu? Şaka yapıyor olmalısın."

"Evet, işte ben buyum. Komik çocuk Dave. Zamanını ayırdığın için sağ ol, Rebecca."

Dönüp lobiye girerken bile Holdenfield'm yüzündeki şaşkınlık dolu ifade silinmemişti.

19. Bölüm

Engelleme

Göl kenarındaki düzgün çim alanda, kırmızı tişörtlü, şortlu üç genç top oynuyordu. Güneşin bulutlar arasında gözden kaybolmasının ardından bahar havasının yerini yeniden kış soğuğuna bırakması umurlarında değilmiş gibiydi.

Gurney ayağa kalkarken üşüşen kollarını ovuşturdu. Önceki geceki düşüşünün etkisini ağrıyan tüm bedeninde hissediyordu o an. Arada sırada yoklarmış gibi gelip geçen kulak çınlaması da şimdi daha bir kalıcı hale gelmişti sanki. Biraz sarsak bir halde lobiye açılan kapıya yöneldi. Kapı geleneksel otel üniformalı, yüzüne yerleşmiş otomatik gülümseyişiyle etrafa bakınan genç bir adam tarafından açıldı. Genç adam ne dediği anlaşılamayacak derecede kısık bir sesle konuşmuştu.

“Pardon?” dedi Gurney.

Genç adam bu kez sanki huzurevindeki bir yaşlıya hitap edi-yormuşçasına biraz daha yüksek bir sesle konuştu. “Sadece her şey yolunda mı diye sordum efendim.”

“Yolunda, teşekkür ederim.”

Gurney otoparka yöneldi. O sırada devasa büyüklükteki beyaz SUV tarzı otomobillerinden inen klasik golf pantolonlu, V yaka süveterli dört kişilik grup Gurney’e pahalı mutfak aletlerini hatırlatmıştı birden.

Normalde bir yerden bir yere gitmek için böyle büyük bir tost makinesine yetmiş beş bin dolar ödeyen tipler gülümsemesine neden olurdu. Ama bu kez bunu dejenere olmuş, açgözlü aptalların saçmalıklarına giderek daha fazla olanak sunan dünyanın bir başka belirtisi olarak algılamıştı.

Belki de Good Shepherd'ın haklılık payı vardı.

Arabasına geçip gözlerini kapattı.

Susadığını fark etti. Bir iki şişe su olması gerektiğini düşündüğü arka koltuğa döndü ama aradığı şişeleri göremedi. Bu da koltuğun altına düştükleri anlamına geliyordu. İnip arka kapıyı açarak şişelerden birini aldı, yarısına yakınını içip yeniden yerine oturdu.

Gözlerini bir kez daha kapatırken belki bir beş dakikalık kestirmenin düşüncelerini berraklaştıracağına karar vermişti. Ama Holdenfield'ın söylediği bir şey bir türlü zihnini boşaltmasına izin vermiyordu.

Şaka yapıyor olmalısın.

Kendi kendine Holdenfield'ın bu yorumu Trout'un emniyet teşkilatında önemsiz biri olduğunu gizlemek için kendini erişilmez kılma çabasını ifade etmek için yapmış olabilir diye tekrarlıyordu. Belki de sohbetin uzamaması için bu kendisine has tavrı sergilemişti. Ne olursa olsun

bu konuyu düşünüp durmak çocukça bir zaman kaybından başka bir şey değildi.

Fakat bunlar mantıklı yaklaşımlardı, oysa o an hissettiği öfke pek de mantık içermiyordu doğrusu. Söylendiğine göre kendisini hayatta kabul etmeyecek afra tafralı kontrol manyağına,

aracılık etmemek için hemen kaçarcasına yanından uzaklaşan Holdenfield'a ve de tüm o ukala FBI kültürüne karşı öfke duyuyordu.

Holdenfield'ın seminerde söylediği seri cinayetlerdeki yankı modeli yaklaşımını, Good Shepherd modellemesini, kırık merdiven basamağını, Robby Meese'in Kim Corazon'un kaçığın teki olduğu hususundaki ısrarlarını, tuhaf Max Clinter'ı, Rudy Getz'in iticiliğini, bahçede bulduğu lanet olası kırmızı oku düşünüp duruyordu. Ama tüm bu düşünceler sonunda dönüp dolaşıp tek bir cümlede toplanıyordu. Şaka yapıyor olmalısın.

Nasıl bir yanıt tercih ederdi peki? Elbette seninle görüşür. İnanılmaz NYPD ününün karşısında Ajan Trout nasıl olur da sana hayır yanıtını verebilir ki?"

Tanrım! Gerçekten ününe bu kadar değer veriyor muydu? Dünya çapında bir yıldız dedektif miydi yani?

Herkes tarafından tanınsın ya da tanınmasın yine de kendisini kötü hissetmesine neden olan bir düşünceydi bu. Ama düşünmemeye çalışmak, durumu daha da kötüleştiriyor, buradan daha rahatsız edici bir soru çıkıyordu.

Ünü, itibarı olmadan kimdi o gerçekte?

Emekli olmuş sıradan biri. Kendisine kimlik sağlayan ama aynı zamanda görmezden gelinmesini sağlama yetisine sahip mesleki güç olmasa kim olduğunu bile bilemeyecek zavallılardan biri. Mutsuz, kenara atılmış, hayatının anlamlı olduğu günlerin hayalini kuran, günün birinde yine oyuna alınmayı bekleyen eski bir polis.

Tanrım, ne kadar da acınacak bir durum!

Yeter!

Ben bir dedektifim. Belki eskiden dedektiftim ama bir şekilde sonsuza dek görevime devam edeceğim. İster bunu emir komuta zinciri içinde ister karşılığında para alarak yapayım neticede hayatımın gerçeği hep bu iş olacak. Beni ben yapan yeteneklerim var. Önemli olan bu yeteneklerimi doğru bir şekilde kullanabilmem. Yoksa ne Rebecca Holdenfield'ın ne Ajan Trout'un ne de bir başkasının fikri önemli. Kendime olan saygım, hayata tutun* ma gücüm, kendi davranışlarıma olan itimadım önemli psikolojik zırvalar anlatan uzmanın ya da hiç

tanışmadığım bürokrasi sevdalısı federal ajanın tepkileri değil.

Biraz aşırı bir tutum sergilediğinin farkında olsa da kendisini toplamak için bu düşünce yöntemine sımsıkı sarılmayı seçti. Neticede kötü de olsa ikna olmasını sağlayacak bir düşünceye sahip olmak hiçbir şeye tutunamamaktan iyiydi. Sonra dengesini sağlamak istiyorsa, tıpkı bisikletteki bir adam misali, harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Yani bir şeyler yapmalıydı.

Cep telefonunu alıp e-postalarına ulaşarak bir kez daha Hardwick'in gönderdiği olay yeri dosyalarını açtı.

Dosyaları incelerken emlak komisyoncusunun - film yıldızıyla isim benzerliği olan kadının - Good Shepherd'm dördüncü kurbanı olduğu sırada Barkham Dell'deki evinden sadece birkaç kilometre uzakta olduğunu fark etti.

Barkham Dell ayrıca Cooperstown'a da pek uzak sayılmazdı. Olay yeri raporunda cinayetin tam olarak Uzun Bataklık Yolu'nda meydana geldiğini okudu. İliştirilen fotoğraflarda Sharon Stone'un yarısı parçalanmış yüzüyle asfalttan çıkıp çamura saplanmış otomobili görünüyordu.

Konum bilgisini GPS'e girip Otesaga'nın otoparkından ayrılırken fazla bir şey bulma umudu taşımıyordu aslında.

Ama bunu mütevazı bir başlangıç, en azından ayaklarını yere sağlam basmasına olanak sağlayacak bir girişim olarak görme gayretin-deydi.

Olay mahalline ilk ziyareti, olayın ardından on yıl geçmiş olsa da Gurney üzerinde adını koymakta zorlanacağı bir etki yaratmıştı. Bu etkiyi uyandırıcı olarak tanımlamak belki kulağa psikopatça gelebilirdi. Ama kesinlikle tüm duyulan alarma geçmişti sanki. Beyninde gerçekleşen kimyasal tepkimeler burada gördüğü her şeyin günlük yaşamında karşılaştığı olaylardan çok daha hatırlanabilir olması sonucunu yaratmıştı.

Uzun zaman önce cinayetin işlendiği bir mekanı ilk kez ziyaret ediyor değildi. Bir keresinde Bronx'ta, Orchard Sahili'ndeki ormanlık bir alanda öldürülen küçük bir kızı da kapsayan bir seri cinayet vakasını çözmüştü. Olay suçun kabulünden on iki yıl Önce meydana gelmişti.

Gurney, Uzun Bataklık Yolu'nun Dead Dog Gölü'ne doğru uzanan eyalet yoluna bağlanan kavşakta sola dönerek ulaştığı bölgede yıllar önce Orchard Sahili'nde yaptığı şeyi tekrarlamaya koyuldu. Aradan geçen sürede büyüyen ağaçlarla çalılıkların eski hallerini gözünün önünde canlandırmaya çalıştı.

Bunu gördüğü olay yeri fotoğraflarına dayanarak yapıyordu. Aradan geçen süre içinde olay mahallinde insan eliyle yapılmış en ufak bir değişiklik meydana

gelmemişti. Ne bina, ne reklam panosu ne de telefon direği. Burası tıpkı 2000 yılında olduğu gibi bariyersiz bir yoldu. Olayın meydana geldiği yeri göstermekte faydalanılan üç ağaç da göründüğü kadarıyla hiç değişmemişti. Yılın bu zamanında, baharın başında, ağaçlar o eski fotoğrafların yeni gibi görünmesine neden olacak kadar aynıydı hem de.

Ağaçların konumu, fotoğraf, belgelerdeki açı ve mesafe bilgisi Gurney'e kurşun başına isabet ettiği sırada Sharon Stone'un arabasının tam olarak nerede olduğunu anlamasına olanak vermişti.

Geri dönüp bu yolu eyalet yoluna bağlayan kavşağa kadar gitti. Sonra oradan saldırının gerçekleştiği yerden geçerek, iki kilometre kadar bataklık kıyısında ilerleyen yolu kullanıp, Barkham DelPdeki Currier ve Ives kasabasının içinden geçti. Sonra da Uzun Bataklık Yolu'nun yoğun bir trafiğin olduğu otobanla birleştiği noktaya kadar yaklaşık bir kilometre daha ilerledi.

Sonra yeniden başlangıç noktasına dönüp, aynı yolu bir kez daha katetti. Ancak bu kez Good Shepherd'ın da aynı şeyi hayal ettiğini düşünerek yaptı bunu. İlk olarak eyalet otobanına çıkan bağlantı noktasına gelmeden hemen sağ tarafta fazla dikkat çekmeyecek bir küçük park alanı gördü. İşte burası Barkham DelPin hafta sonu tatilcilerinin en sevdiği otomobillerden biri olan

Mercedes'leriyle geçmelerini beklemek için son derece uygun bir yerdi.

Sonra hayali bir siyah Mercedes'in peşine takılıp onu viraja kadar takip etti. Tam viraja gireceği sırada da hızını artırıp sol şeride geçerek yolcu camını indirdi. Sonra da tam olayın meydana geldiği noktada sağ elini kaldırıp hayali sürücüye ateş etti.

"BAM!" diye bağırdı Gurney avazı çıktığı kadar. Aslında ne kadar bağırırsa bağırsın sesinin

.50 kalibrelik canavarın sesinin yüzde onu kadar bile çıkmayacağının farkındaydı. Silahın taklidini yaparak bağırırken aynı anda da frenlere asıldı ve kurbanın aracının büyük bir olasılıkla yüz metre kadar önünde kontrolünü kaybedip, dönerek yoldan çıkışını gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sonra hayali tabancasını indirip koltuktan küçük, hayvan oyuncağı alıp Mercedes'in yoldan çıktığı yerin yakınına, kuru otların bulunduğu yere doğru fırlatırmış gibi yaptı.

Bu hayali saldırıyı gerçekleştirdikten sonra yeniden Barkham Dell'e doğru yöneldi. Yolda Desert Eagle marka tabancanın araçtan nasıl atılmış olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Karşı yönden üç araba geçti. İçlerinden birinin tesadüfen siyah bir Mercedes olması ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

Kasabanın girişindeki trafik ışıklarında U dönüşü yapıp aynı şeyleri bir kez daha tekrarladı. Ancak tam Dead Dog Gölü'ne doğru ilerleyip bir yandan da silahtan nasıl kurtulmuş olunabileceğiyle ilgili varsayımları kafasından geçirmeye dalmışken telefonu çaldı. Ekranda ev telefonunun numarası belirmişti.

"Madeleine?"

"Neredesin?"

"Barkham Dell'in yan yolunda. Neden?"

"Neden mi?"

Duraksadı. "Bir sorun mu var?"

"Saat kaç?" diye sordu Madeleine rahatsız edici bir soğukkanlılıkla.

"Saat kaç? Bilmem... Ah, Tanrım... Evet, doğru ya. Unutmuşum."

Kontrol panelindeki saat 15:15'i gösteriyordu. On beş dakika önce evde olacağına dair söz vermişti. En geç üçte demişti.

"Unuttun?"

"Özür dilerim."

"Bu kadar yani. Unuttun." Bu kez kontrollü ses tonunda öfke seziliyordu.

“Özür dilerim. Unutmak elimde olan bir şey değil. İsteyerek unutmuyorum sonuçta.”

“Hayır, tam da öyle yapıyorsun.”

“Nasıl yapabilirim bunu, Tanrı aşkına? Unutmak unutmaktır. İsteyerek yapılır mı hiç?”

“Değer verdiğin şeyleri hatırlıyorsun. Değer vermedikleriniyse unutuyorsun.”

“Alakası yok...”

“Evet öyle. Hep de kabahati hafızana atarsın. Oysa bunun hafızanla hiç alakası yok. Hiç ifade vermeye çağrıldığın bir duruşmayı unuttuğun oldu mu? Ya da bölge savcısıyla görüşmeye gitmeyi? Senin sorunun hafızanda değil, David. Değer verme sorunun var senin.”

“Bak, özür dilerim.”

“Tamam. Peki, ne zaman evde olacaksın?”

“Yoldayım. Otuz beş kırk dakika sonra.”

“Yani dörde kadar burada olacaksın öyle mi?”

“En geç. Belki daha bile önce.”

“Tamam. Dörtte. Sadece bir saat geç. Görüşürüz.”

Telefonu kapattı.

Saat 15:52’de gölün yanından geçip, tepelerin arasından süzülen dere boyunca ilerleyerek çiftlik

evlerine ulaşan yola sapmıştı. Bir kilometre kadar ilerleyip hafta sonlan gelenlerin konakladığı bölgede durdu.

Barkham Dell'den buraya kadar olan yolun ilk on dakikasında Madeleine'in neden bu kadar gergin olduğunu, her zamanki unutkanlığına, aldırmaz tavrına, unutacağını bildiği halde bir türlü not almamasına neden normalden fazla tepki verdiğini düşünmüş durmuştu. Yolun geri kalanındaysa Good Shepherd cinayetlerini düşünmeye ayırmıştı.

Eğer olayla ilgili herhangi bir gelişme olmuşsa bu doğrudan Albany'deki FBI saha bürosuna ulaştırılmış olmalı diye geçirdi aklından. Bu durumda NYPD dosyalarına girmemiş olurdu. Bu da Hardvvick'in bu bilgilere erişme imkanının olmadığı manasına gelirdi. Acaba Ajan Trout'la konuşmadan bu sorulara yanıt bulma imkanı var mıydı? Bu işin başka bir yolu yok gibiydi.

Ama... Eğer Trout herkesin düşündüğü kadar ters bir insansa aynı zamanda zayıf noktası da var demekti. Gurney zaman içinde çevrelerine son derece sert savunma mekanizmaları inşa eden insanların bunu zayıf yönlerini örtmek için yaptıklarını öğrenmişti.

Bu yüzden kontrol manyaklığı bir panik anında çökerdi.

İşte bu panik noktası da kaleye giriş kapısının ardına kadar açılması manasına gelirdi.

Cep telefonuna uzanıp Holdenfield'ın numarasını tuşladı. Telesekreter devreye girince de, "Selam Rebecca," dedi. "Bu kadar yoğun bir gününde seni yine rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama Good Shepherd olayında birbirine uymayan birtakım şeyler var. FBI'ın gözünden kaçmış olma ihtimali olan çok önemli bir nokta var gibi. Vaktin olunca ara beni."

Telefonu cebine koyup, yeniden yola koyuldu.

20. Bölüm

Sürpriz

Göletin ve ahırın yanından geçtiği, evinin yolun sonunda görülür olduğu sırada çalılıkların seyrekleştiği bir virajda Madeleine'in arabasının yanında motosiklet durduğunu seçer gibi oldu.

Yolun geri kalanını büyük bir merakla katedip hemen karısının arabasının yanına park etti. Eski, BSA Cyclone marka motosiklet 1960'lardan beri üretilmediği için de son derece nadir rastlanan bir modeldi.

Bu bir zamanlar kendi kullandığı motosikleti hatırlamasına neden olmuştu. 1979'da, Fordham'da birinci sınıfta okur, Bronx'da ailesiyle birlikte otururken okula yirmi yaşındaki Triumph Bonneville'le giderdi. Motosikleti birinci sınıfın bittiği yaz çalınıncaya kadar Cross Bronx otoyolunda yağmurdan iliklerine dek ıslandığı, sıkıcı otobüs yolculuğunun daha mantıklı gözükmesine yol açacak derecede ciddi kaza tehlikeleri atlattığı çok olmuştu.

Eve yan kapıdan girip, büyük mutfağa açılan kısa koridora yöneldi. İçeriden konuşma sesleri gelmesini, ya da en azından misafir motosikletlinin sesini duymayı umut ediyordu. Ama fırının çalışma sesi dışında hiçbir şey duymamıştı. Mutfağa girdiğinde onu Madeleine'in derin tavada sotelediği soğanın kokusu karşıladı. Madeleine başını kaldırmadan işine devam ediyordu.

"Kimin motoru o?" diye sordu.

"Engel mi oldu sana?"

"Öyle demedim ki." Karısına arkadan bakmayı sürdürüyordu. "Evet?"

"Evet?"

"Kimin motoru?"

"Söylememem gerek."

"Ne?"

Madeleine iç çekti. "Söylememem gerek."

“Niye?”

“Çünkü... Birisi ziyaretinin sürpriz olmasını istiyor.”

“Kim? Kimmiş o?”

“Sürpriz.” İçine düştüğü durumdan pek de memnun değilmiş gibi bir ifadesi vardı.

“Biri beni görmeye mi geldi?”

“Doğru.” Ocağı söndürüp tavadaki soğanları yan taraftaki tabağa döktü.

“Kim nerede?”

“Misafirinle birlikte dolaşmaya çıktılar.” Buzdolabına gidip içinde karideslerin olduğu kaseyle, biber, kerevizle dolu bir başka kaseyi aldı. Sonra bir de doğranmış sarımsakla dolu kavanozu çıkardı dışarı.

“Bilirsin,” dedi Gurney. “Sürprizleri pek sevmem.”

“Ben de.” Tavanın altını yakıp çıkardıklarını boca ederek hızla karıştırmaya koyuldu.

İkisi de bir süre konuşmadı. Gurney bu sessizlikten rahatsız olmuştu. “Sanırım bu birisi tanıdığım bir insan.” Daha o an bu saçma soruyu sorduğuna pişman olmuştu.

Madeleine mutfağa girdiğinden beri ilk kez yüzüne baktı. “Umarım.”

Gurney derin bir iç çekti. “Bu çok aptalca. Söylesene kim o motosikletin sahibi? Ve de neden gelmiş buraya?”

Madeleine omuz silkti. “Kyle. Seni görmeye gelmiş.”

“Ne?”

“Duydun beni. Kulak çınlaman o kadar da kötü olamaz.” “Oğlum, Kyle? Şehirden buraya motosikletle gelmiş? Beni görmeye?”

“Seni şaşırtmaya. Aslında saat üçte burada olacaktı. Çünkü saat üçte geleceğini söylemiştin sen. En geç üçte dedin. O da saat ikide burada olmaya karar verdi. Üçten önce gelirsen seninle daha fazla vakit geçirme imkanı bulsun diye.”

“Sen ayarladın bunu?” Bu kısmen bir soru kısmen de suçlamaydı.

“Hayır, ben ayarlamadım. Gelip seni görme fikri Kyle’mdı. Hastaneden beri seni görmemiş. Ben sadece kaçta burada olacağını söyledim. Senin verdiğin bilgiye dayanarak. Neden yüzüme öyle bakıyorsun?”

“Daha dün Kyle’la Kim’in harika bir çift olacaklarına dair bir fikir ortaya atmıştın. Şimdi ikisi de burada. Ne tesadüf ama.” “Hayatta tesadüfler olur, David. Zaten bu kelime bu yüzden var.” Arkasına dönüp tavadakileri karıştırmaya koyuldu yeniden.

Gurney itiraf etmek istemediği kadar rahatsız olmuştu. Bunun planlarının değişmesini sevmemesinin bir etkisi

olduğuna karar verdi. Ayrıca kontrol gücünün bir yanılgıdan ibaret olduğunu da ortaya koyduğu için böylesi şeyleri meydan okuma olarak algılıyordu. Bunlara bir de ilk evliliğinden olan yirmi altı yaşındaki oğlu Kyle'la uzun zamandır endişeli bir hal alan gerek duygusal gerek mantıksal çatışmaları hatırlamanın neden olduğu rahatsızlık eklenince iyiden iyiye huzursuz olmuştu. Ayrıca kolunun ağrısını geçirsin diye aldığı ağrı kesicilerin etkisi geçmiş, bodrumda düşüşünün neden olduğu ağrılar geri dönmüştü. Ve ve ve...

Ses tonuna öfkesinin, kendisini tam bir zavallı gibi hissettiğinin emarelerinin sinmemesi için azami gayret göstererek, "Nereye doğru yürüdüklerini biliyor musun?" diye sordu.

Madeleine tavayı ateşten alıp, içindekileri tezgahtaki başka bir tavanın içine, kavurduğu soğan ve pirinçle birlikte boşalttı.

Ardından bu karışımı ocağa koyup, biraz daha yağ ekledi. İşi biten tavayı yıkayıncaya kadar sessizliğini koruduktan sonra nihayet konuştu. "Gölete doğru giden küçük patikayı tavsiye ettim onlara."

"Ne zaman gittiler?"

"Sen bir saat gecikeceğini söyleyince."

"Keşke bana bunu söyleseydin."

"O zaman bir şey değişir miydi?"

“Elbette değişirdi.”

“Enteresan.”

Tavadaki yağın dumanı tütmeye başlamıştı. Madeleine baharat dolabından zencefil, kakule, kişniş kutularıyla bir paket yer fıstığı aldı. Ocağa dönüp iyice kızan tavaya bir avuç fıstıkla her bir baharattan birer çay kaşığı ekledi. Sonra da hepsini iyice karıştırmaya koyuldu.

Başıyla ocağın üzerindeki pencereyi işaret etti bir süre sonra.” Geliyorlar.”

Gurney yaklaşıp dışarı baktı. Çimenli patikada eve doğru yaklaşan, üzerinde Madeleine’in rengarenk yağmurluğuyla Kim ve soluk kot pantolonlu, siyah deri ceketli Kyle’ı gördü. Gülüyorlardı.

Gurney onlara bakarken Madeleine de ona bakıyordu. “Yüz ifadeni daha sevimli hale getirsen iyi olur bence,” dedi. “Motosikleti düşünüyordum.”

Fıstık ve baharat karışımını diğer tabağa aktarırken, “Niye?” diye sordu.

“Elli yıllık bir klasik motor bu. Onu tamir ettirmek hiç de ucuz bir şey değildir.”

“Hah!” Tavayı lavaboya koyup, yağını akıtmak için musluğu açtı. “Sanki Kyle’m ucuza aldığı bir şey varmış gibi.”

Gurney dalgın bir tavırla baş salladı. “En son geldiğinde Wall Street’te ikramiye olarak verilen lanet

sarı bir Porsche'u vardı. Şimdi de pahalı bir BSA. Tanrım."

"Sen onun babasısın."

"Bu ne manaya geliyor şimdi?"

Madeleine iç çekip kocasına bıkkınlıkla hoşgörü arası bir ifadeyle bakarak, "Açık değil mi?" diye sordu. "Senin onunla gurur duymanı istiyor. Kabul ediyorum bunu işe yaramayacak bir şekilde yapıyor çünkü ikiniz de birbirinizi gayet iyi tanıyorsunuz değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Madeleine'in diğer tavayı ocağa koyu-şunu izlerken. "Bu şaşaa, pahalı şeyler, markalı ıvır zıvırlar, bana emlak komisyoncusu, para canlısı annesinden geçmiş genlerini hatırlatıyor. Annesi iyi para kazanırdı. Daha fazlasını da harcardı. Bana sürekli polislikte zaman kaybettiğimi, hukuk fakültesine gitmemi, çünkü suçluları savunmakta onları yakalamaktan daha çok para olduğunu söyler dururdu. Kyle da şimdi hukuk okuyor. Sırf onu mutlu etmek için."

"Suçluları savunmayı düşündüğü için ona kızgın mısın?" "Kızgın değilim."

Madeleine yüzüne inanmadığını ortaya koyan bir bakış fırlattı.

"Belki de kızgınımdır. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Ama bu günlerde her şey sinirlerimi bozuyor gibi."

Madeleine omuz silkti. “Bugün seni görmeye gelen oğlun, eski karın değil bunu unutmasan iyi olur.”

“Doğru. Keşke...”

Yan kapının açıldığını ve Kim’in neşe dolu sesinin koridorda çınladığını duyunca sustu. “İnanmam! Bu kadar da olamaz! Yani hayatımda duyduğum en iğrenç şey bu!”

Kyle yüzünde kocaman bir gülümseyişle mutfağa girdi. “Hey, baba! Seni gördüğüme sevindim!”

Beceriksiz tavırlarla kucaklaştılar. Ben de seni gördüğüme sevindim, evlat. O motorla çok zor bir yolculuk yapmış olmalısın.” “Aslında harikaydı. 17. Yol’da trafik azdı. 17’den buraya kadar olan yollar da tam motosiklete göre.”

“Bu modelin bu kadar iyi durumda olanını hiç görmemiştim.” “Ben de. Aşık oldum adeta. Senin de böyle bir motorun vardı değil mi?”

“Bu kadar iyisi değil.”

“Umarım bu şekilde koruyabilirim. İki hafta önce Atlantic City Klasik Motosiklet Fuarı’ndan aldım. Aslında bir şey almaya gitmemiştim oraya ama bunu görünce dayanamadım. Daha önce hiç bu kadar iyisini görmemiştim. Patronum da görmemiş.” “Patronun?”

“Evet, hâlâ kısmen borsa işindeyim. Eski iflas eden firmadan bazı arkadaşlarla yarım gün çalışıyorum.”

“Ama hâlâ Columbia’dasın değil mi?”

“Elbette. Birinci yılı yedim bile. Tonlarca şey okudum. İsteksizleri ayıklamak için yapmışlar belli. O kadar yoğunum ki. Aklımı kaçıracak gibi oluyorum bazen. Ama elden ne gelir ki?” Kim mutfak kapısının önünde yüzünde neşe dolu bir gülümseyişle Madeleine’e, “Yağmurluk için tekrar teşekkürler. Portmantoya astım. Olur değil mi?” dedi.

“Tabii ki. Ama meraktan ölüyorum.”

“Hangi konuda?”

“Hayatta duyduğun en iğrenç şeyin ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyorum da.”

“Ne? Ah! Beni duydun mu? Kyle bir şey anlatıyordu. Iyyy.” Kyle’a döndü. “Sen anlat. Ben söylemek bile istemiyorum.” “Eee, şey. Bu bazı insanlarda rastlanan tuhaf bir rahatsızlık. Belki şimdi anlatmanın sırası değil. Açıklaması uzun sürer. Sonra anlatsam olur mu?”

“Tamam, sonra yine sorarım. Şimdi iyice meraklandım doğrusu. Bu arada bir şey içmek ya da atıştırmak ister misiniz? Peynir, kraker, zeytin, meyve, herhangi bir şey?”

Kyle’la Kim birbirlerine bakarak başlarını iki yana salladılar. “Ben istemem,” dedi Kyle.

“Hayır, teşekkürler,” dedi Kim.

“O zaman gelin oturun şöyle.” Madeleine oturma odasında, taş şöminenin karşısındaki koltuklan işaret etti. “Benim biraz daha işim var. Altı gibi yemek hazır olacak.”

Kim yardım edilecek bir şey var mı diye sordu. Madeleine hayır, deyip izin isteyerek banyoya yöneldi. Gurney’le Kyle arada alçak, kırmızı bir sehpanın yanında karşılıklı olarak yerleştirilmiş sandalyelere geçtiler.

“Eee...” dedi ikisi de aynı anda. Ve birlikte kahkahayı bastılar. Gurney tuhaf bir düşünceye kapılmıştı. Kyle her ne kadar annesinin ağız yapısıyla simsiyah saçlarını almış olsa da sanki sihirli bir aynada yirmi yıllık tüm izlerin silindiği kendi yüzüne bakıyormuş izlenimi uyandırıyordu.

“Önce sen,” dedi Gurney.

Kyle gülümsedi. Ağız annenin ama dişler babanın. “Kim bana senin de içinde olduğun bir televizyon programından bahsetti,” “Televizyon işiyle doğrudan alakam yok. Aslında mümkün olduğunca da uzak durmaya çalışıyorum.”

“Başka kısmı da mı var işin?”

Bu basit bir soru diye düşündü Gurney basit bir yanıt bulmaya çalışırken. “Cinayet var ya.”

“Shepherd cinayetleri?”

“Cinayetler, kurbanlar, kanıtlar, katilin profili, bildiride anlattığı fikirler, soruşturma kayıtları.”

Kyle şaşırmıştı. “Bunlardan herhangi birinden şüphen mi var?”

“Kuşku? Bilmem. Belki de sadece merak.”

“Good Shepherd olayının araştırılmasına on yıl önce son verildiğini sanıyordum.”

“Belki de kimsenin kuşku duymayacak derecede emin olduğu şeylerden kuşkulanıyorum. Bir de meydana gelen tuhaf olaylar var.”

“Eski, kaçık erkek arkadaşının merdiven basamağıyla sabotaj düzenlemesi gibi mi?”

“Sana böyle mi anlattı?”

Kyle kaşlarım çattı. “Başka türlü mü oldu?”

“Kim bilir? Dediğim gibi sadece merak ediyorum.” Duraksadı. “Diğer taraftan bu merak zihinsel yorgunluk yaratmaktan başka bir işe yaramayacak gibi. Göreceğiz. Konuşmak istediğim bir FBI ajanı var.”

“Niçin?”

“Eyalet polisinin bildiklerinin çoğunu bildiğime eminim. Ama FBI’daki dostlarımızın en lezzetli lokmayı kendilerine ayırma gibi bir alışkanlıkları var. Özellikle de katilin yakalanamadığı durumlarda.”

“Ajanla konuşunca eksik bilgileri edineceğini düşünüyorsun öyle mi?”

“Belki. En azından şansımı denemek istiyorum.”

Kırılan bir bardak sesi geldi.

“Kahretsin!” diye bağırdı mutfaktan Madeleine elini lavabodan çekip bakarken.

“İyi misin?” diye sordu Gurney.

Madeleine bir parça kağıt havlu kopartıp mutfak tezgahına bastırdı. Havlu rulosu elinden kayıp, yere düşüp yuvarlandı. Yere düşen ruloya da soruya da aldırmayan Madeleine sağ elini sol avucuna bastırmıştı.

“Yardım lazım mı?” Gurney karısının eline bakmak üzere ayağa kalkıp mutfağa yöneldi. Yerdeki havlu rulosunu alıp, tezgaha koydu. “Dur bir bakayım.”

Kyle da hemen arkasındaydı.

“Hadi yerlerinize geçin, beyler,” dedi Madeleine bu ilgiden hoşlanmadığını gösterir bir tavırla kaş çatarak. “Ben hallederim. Birazcık kesildi. Ciddi bir şey yok. Oksijenli suyla yıkayıp, yara bandıyla kapattım mı geçer.” Yüzünde samimiyetsiz bir gülüşle mutfaktan çıktı.

İki adam aynı anda birbirlerine bakıp omuz silktiler.

“Kahve içer misin?” diye sordu Gurney.

Kyle başını iki yana salladı. “Hatırlamaya çalışıyorum ... Şu Massachusetts’li adam yüzünden konu FBI’ın sahasına girmişti değil mi? Kalp cerrahı?”

Gurney şaşırdı. “Sen nasıl hatırlıyorsun bunu?”

“Çok büyük bir cinayet olayıydı.”

Kyle’m ifadesindeki tonlama aniden Gurney’de Kyle’ın bu türden şeylere ilgi göstermesinin nedeninin, konunun babasının uzmanı olduğu bir hadise olmasından kaynaklandığı izlenimine yol açtı.

“Doğru,” dedi Gurney alışık olmadığı bir duygunun rahatsız edici varlığını sezerek. “Kahve istemediğine emin misin?” “Tamam alayım. Yani eğer sen de içeceksen.”

Kahve suyu ısınırken ayakta, cam kapıların önünde durup akşamüstü güneşinin altında uzanan geniş araziye bakıyorlardı.

Uzunca bir sessizlikten sonra Kyle, “Projeyle ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Kim’in projesi mi?”

“Evet.”

“Bu zor bir soru. Sanırım ancak hazırlanıp bittikten sonra karar verilebilir.”

“İnsanların gerçek duygularını aktarmak ve dürüstçe düşüncelerini söyleme fırsatı vermek istediğini söyledi.”

“Onun istediği şeyle RAMTV’nin istedikleri aynı olmayabilir.” Kyle endişeli bir ifadeyle, “Olayın çok üstüne gitmişlerdi zamanında,” dedi. “Yirmi dört saat boyunca haftalarca zırvalayıp durmuşlardı.”

“Sen hatırlıyor musun bunu?”

“Hep o kanal açıktı. Annemle birlikte Stacey Mant’ın evine taşındığım günlerdeydi.”

“Kaç yaşındaydın sen o zaman... on beş?”

“On altı. Annem Tom Gerard’la, büyük emlak kralıyla çıkmaya başlamıştı.” Sonra, tuhaf bir vurguyla, “Annemin Tom’u,” diye eklerken gözlerinden belli belirsiz bir parıltı geçmişti. “Neyse,” dedi Gurney hemen. “Yayım hatırlıyorsun yani?” “Stacey’nin anne babası hep televizyon izlerdi. RAM Haber açılırdı hep. Tanrım, cinayet mahalli hâlâ gözlerimin önünde.” “Cinayetlerin işlendiği yerler?”

“Evet. Tüyler ürpertici bir sesle konuşan spikerleri dramatik ifadelerle aynı şeyleri tekrar tekrar anlatır, gerçeklerle alakası olmayan hikayeler canlandırırken bir aktör de siyah, lüks bir arabada olay mahallinden geçerek cinayeti canlandırırdı. Her bir cinayeti böyle canlandırdılar. Katilin ateş edişi, aracın yoldan çıkışı bile canlandırılırdı. Evet, canlandırma kelimesini

kullanıyorlardı bunun için. Ve bu kelime görüntüler yayınlanmaya başladığında en fazla yarım saniyeliğine belirirdi ekranda. Sanki gerçekten uzak ama bir açıdan da sahici bir şeyler izliyormuşuz gibi gelirdi. Günlerce yayınladılar bunları. O kadar çok izleyici kazandılar ki bence bunun için Shepherd'a ödeme yapmalılar."

"Hatırlıyorum," dedi Gurney. "Tam bir RAM TV panayırıydı." "Panayır dedin de, Polisler'i izledin mi hiç? Aynı dönemde yayınlanan bir diziydi."

"Bir bölümünü kısmen izledim."

"Sanırım bunu sana hiç anlatmadım. Lise son sınıfta aşağılık bir çocuk vardı. Bir yerlerden senin NYPD'de çalıştığını duymuş. Ne zaman beni görse yanıma gelir, 'Baban hayatını evlere baskın yapıp, kapılarını kırarak mı kazanıyor?' diye sorardı. Tam bir piçti. Ona, 'Hayır, aşağılık herif. Öyle değil. Bu arada babam polis değil, dedektif,' derdim. Dedektifler birinci sınıftır, değil mi baba?"

"Tabii ki." Kyle bu şekilde konuşunca gözüne çok genç gelmişti. Küçük bir çocuk gibi. Bir an için ona sarılma arzusu duydu. Hemen gözlerini kaçırıp, uzağa, tepelere doğru baktı.

"Keşke New York dergisinde senin hakkında yazılan makale o günlerde basılmış olsaydı. Ne biçim çarpardım

yüzüne ama. Muhteşem bir yazıydı!”

“Yazıyı annesinin yazdığını söyledi sana Kim herhalde.” “Evet, seni nereden tanıdığımı sorunca söyledi. Sana hayran.” “Bana?”

“Evet. Kim kesin hayran sana. Belki annesi de.” Kyle sırıtırken yine on altısındaymış gibi görünmüştü. “Şu altın dedektif rozeti herkesin başını döndürüyor değil mi?”

Gurney hafifçe de olsa gülmeyi başardı.

Güneş bulutların arasına girince dışarısı bir anda gri tonlara büründü. Bir anlığına doğanın bu rengi Gurney’e ceset rengi gibi gelmişti. Dominikli kiralık katil Harlem kaldırımlarında bütün kanını akıtarak can verdiğinde aynı böyle gözükmüştü. Gurney bu düşünceyi zihninden defetme arzusuyla boğazını temizledi.

Sonra gökyüzünde hafifçe bir ses duyar gibi oldu. Ses giderek artınca da bunun bir helikoptere ait olduğunu anladı. Yarım dakika içinde helikopter tam tepede belirmiş, sonra da ilerideki ağaçların üzerinde gözden kaybolmuştu. Kısa bir süre sonra da etraf yine eski sessizliğine büründü.

“Burada askeri bir üs mü var?” diye sordu Kyle.

“Hayır, sadece baraj var.”

“Baraj?” Bir an için bunu düşünür gibiydi. “Yani bu helikopter İç Güvenlik kurumlarından birine ait olmalı

öyle mi?” “Büyük ihtimalle.”

21. Bölüm

Daha Büyük Sürprizler

Mutfakla şömineli oturma odası arasındaki Shaker tarzı, büyük kırmızı masada oturuyorlardı. Yemeğe başlamışlar, Kim’le Kyle, Madeleine’in baharatlı karidesini öve öve bitirememişler-di. Gurney de dalgın bir tavırla benzer şeyler söyledi. Daha sonra yemek bir süre sessiz devam etti.

Sessizliği Kyle bozdu. “Bu röportaj yapacağın insanların ortak yönleri var mı?”

Kim düşünceli bir tavırla lokmasını çiğneyip, yuttu. “Öfke.” “Hepsi mi? Bunca yıldan sonra da mı?”

“Bazılarında bu öfke çok açıkça belli oluyor. Çünkü doğrudan belirtiyorlar. Ama hepsinin farklı şekillerde de olsa büyük bir öfke içinde olduklarına eminim. Öyle olması da doğal değil mi?”

Kyle kaşlarını çattı. “Ben öfkenin kederin bir süre sonra geçecek bir aşaması olduğunu sanırdım,” dedi.

“Eğer duygusal tatmin sağlanmamışsa hayır.”

“Çünkü Good Shepherd yakalanmadı?”

“Yakalanmadı. Kimliği bile anlaşılamadı. Max Clinter’ın o aptalca kovalamacasının ardından sanki

buharlaşıp yok oldu. Böylece sonu olmayan bir hikayeye dönüştü.”

Gurney yüzünü ekşiterek, “Bence hikayenin sonu dışında da eksik tarafları var.”

Masadaki sessizlik herkesin bir açıklama beklediğini ortaya koyuyordu.

İlk adımı atan Kyle oldu. “Sence FBI işin sorunlu kısmından haberdar öyle mi?”

“Öğrenmek istediğim şey bu.”

Kim hayretle bakakalmıştı. “Sorunlu kısım mı? Nasıl yani?” “Ortada bir sorun olduğunu söylemiyorum. Sadece bir olasılıktan bahsediyoruz.”

Kyle bir hayli heyecanlanmış gibiydi. “Hikayenin hangi kısmı sorunlu olabilir?”

“Şu anki sınırlı bilgimle her şeyin yanlış olması mümkün diyebilirim.” Madeleine’e baktı. Yüzünde Gurney’in anlamasına imkan vermeyecek şekilde birbirinden farklı ifadeler beliriyordu.

Kim paniğe kapılmış gibiydi. “Anlamıyorum. Neden bahsediyorsun sen?”

“Bu kelimeleri kullanmak hoşuma gitmiyor ama tüm anlatılanlardan sonra, bana hikayenin ayakları yere pek sağlam basmı-yormuş gibi geldi. Sanki zayıf bir zemine büyükçe bir bina inşa etmeye çalışıyormuşuz gibi.”

Kim katılmadığım göstermek için refleksle başım iki yana sallıyordu. “Ama yanılıyorlarsa o zaman...”

Gurney’in telefonu çalmaya başlayınca sustu.

Telefonu alıp, ekrandaki numarayı görünce gülümsedi. “Beş saniye içinde aym sorunun muhatabı olacağımı hissediyorum nedense.” Telefonu açarken masadan da kalktı. “Selam, Rebecca. Aradığın için çok teşekkür ederim.”

“FBI’ın gözünden kaçmış olma ihtimali olan çok önemli bir nokta mı var?” Kadının sesinde belirgin bir öfke saklıydı. “Ne biçim bir mesaj bu böyle?”

Gurney masadan uzaklaşıp cam kapılara doğru yöneldi. “Kesin bir şey yok. Sadece sorularım var. Alacağım yanıtlara göre ortada bir sorun olabilir de olmayabilir de.” Arkası masadakilere dönük, batıdaki tepeler üzerinde kaybolan güneşin ışıkları altında turuncu tonlara bürünen araziye bu güzelliğin zerre kadar farkında olmadan bakarak konuşuyordu. Çünkü tek bir şeye odaklanmıştı. Ajan Trout’la görüşme fırsatı bulmaya.

“Sorular mı? Ne sorusu?”

“Birkaç tane sorum var. Zamanın var mı?”

“Aslında yok ama merak ettim. Dinliyorum.”

“En önemli soruyu önce sorayım o zaman. Senin olayla ilgili kuşkuların var mı?”

“Kuşkular mı? Ne gibi?”

“Tüm olup bitenlerle ilgili.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Daha açık konuş.”

“Sen, FBI, adli psikologlar, suçbilimciler, sosyologlar, kısacası Max Clinter dışında hepiniz aynı fikirde gibisiniz. Daha önce özellikle de çözülmemiş bir seri cinayet vakasında herkesin bu derece samimi bir biçimde aynı fikirde olduğunu hiç görmemiştim.”

“Samimi?” Ses tonu öfke doluydu.

“Herhangi bir suçlama yöneltiyor değilim. Sadece Clinter dışında herkes aynı fikirde, herkes anlatılan hikayeyi benimsiyor bunu söylemeye çalışıyorum. Şimdi sorum şu. Gerçekten görüldüğü gibi herkes bu konuda mutabık mı? Ya da sen kişisel olarak hangi noktadasın?”

“Bak, David. Bütün geceyi bu konuşmaya ayıramam. Kısa kes ve seni rahatsız eden şeyi söyle.”

Gurney derin bir nefes alıp kadının öfkesinin kendi sinirlerini de bozmasına mani olmaya çalıştı. “Bu kadar geniş kapsamlı bir olayın herkesin kabul ettiği tek bir biçimde, hep aynı biçimde anlatılan hikayeyi doğrulayacak tarzda anlatılması beni rahatsız ediyor. Sanki önce hikaye oluşmuş da olaylar arkasından meydana gelmiş gibi bir izlenime kapıldım.” Tarafsız, mantıklı, güvenilir analizler yapılmamış gibi diye de eklemeye niyetlenmişti ki vazgeçti.

Holdenfield tereddütle, “Biraz daha aç,” dedi.

“Edinilen bilgilerle ilgili yöneltilmiş sorular var. Her bir kanıtla ilgili sorulan sorular bunlar. Yanıtlar da soruşturmadan çıkıyor gibi değil de soruşturmalar bu yanıtlara yol açacak biçimde yapılıyor gibi.”

“Sen buna açık konuşmak mı diyorsun?”

“Tamam. Sorular. Neden sadece Mercedes? Neden altıda durdu? Neden Desert Eagle kullandı? Neden birden fazla Desert Eagle kullandı? Plastik oyuncak hayvanlan neden

kullandı? Bildirinin amacı neydi? Serinkanlı, mantığa dayalı bir fikri neden dini bir terminoloji kullanarak ifade etmek istedi? Neden aynı şeyleri tekrar tekrar...”

Holdenfield sabırsızca müdahale etti. “David, sorduğun tüm bu soruların yanıtları en ayrıntılı biçimde incelendi. Hem de her biri. Yanıtlar çok açık. Çok da mantıklı. Tüm yanıtlar birbirine uyuyor. İnan bakış açını anlayamadım hâlâ.”

“Yani sen bana birbirleriyle çelişen hiçbir durum yok mu diyorsun?”

“İlkesel olarak bir tek çelişki bile yok. Söylesene sorun ne?” “Onu kafanda canlandırabiliyor musun?”

“Kimi?”

“Good Shepherd’ı?”

“Kafamda canlandırabiliyor muyum? Bu anlamlı bir soru mu?” “Bence öyle. Cevabın ne?”

“Cevabım şu. Sorunun anlamlı olduğu hususunda seninle aynı fikirde değilim.”

“Anlaşıldığı üzere yapamıyorsun. Ben de öyle. Bu da yüzünü kafamızda canlandırmamıza olanak vermediği için profil işleminde birtakım çelişkiler olabileceğini düşünmeme neden oluyor. Erkek değil de kadın olabilir mesela. Desert Eagle’ı güçlü, kuvvetli bir kadın da pekala kullanabilir. Hatta katil bir değil birden fazla kişi de olabilir. Ama bunu şimdilik bir kenara bırakalım.”

“Kadın mı? Bu çok saçma.”

“Şimdi bunu tartışacak zaman yok. Sana son bir sorum daha var. Böylesine ortak hareket edilmesine rağmen seninle ya da herhangi bir başka adli psikoloji uzmanıyla Davranış Analizleri Birimi’nin ortaklaşa geliştirdikleri olay hipotezlerinde anlaşmazlık hiç oldu mu?”

“Gayet tabii oldu. Her zaman farklı görüş açıları, farklı vurgular olmuştur.”

“Örneğin?”

“Örneğin, yankı modeli kavramı önceki bir travmanın ortaya çıkardığı enerjinin bugün yaşanan bir duruma aktarılması, böylece güncel davranışın aslında geçmişi yansıttığı üzerinde durur. Taklit - içgüdü yaklaşımıysa güncel davranışlara daha büyük önem atfetmektedir. Geçmişteki bir modellemenin tekrarı olsa da kendi varlığı, kendi enerjisi bulunmaktadır. Bir başka yaklaşım

da şiddetin kuşaklararası iletimi üzerinde durur. Bu da bildiğimiz klasik öğrenip davranma kuramı aslında. Tüm bu fikirler arasında büyük tartışmalar yaşanır.”

Gurney kahkahayı bastı.

“Komik olan ne?”

“Uzaktaki bir palmiyeye bakıp üzerinde kaç tane hindistancevizi vardır diye tartışan tipler gibi geldiniz bana.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Ya ağaç bütünüyle hayalse. Her şey kuruntularınızdan ibaretse?”

“David, bu konuşmada hayal kuran taraf varsa o da sensin ben değil. Sorular bunlar mıydı?”

“Bu hipotezlerden kim çıkar sağlar?”

“Ne?”

“Bu hipotezlerden kim...”

“Seni duydum. Ne demek istiyorsun?”

“Sanki arada FBI’ın yöntemlerindeki zayıf noktaların adli tıp personeli tarafından üzerinin örtülmesi esasına dayalı karşılıklı çıkar ilişkisi varmış gibi geldi de bana.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum. Çok kırıcı bir ifade bu. Bak, telefonu kapatacağım. Ne demek istediğini açıklaman için sana son bir şans daha veriyorum. Ama acele et.”

“Rebecca, zaman zaman hepimiz birbirimizi besleriz. Tanrı biliyor ya ben de yaptım bunu. Bu gözlemime alınma lütfen. Sen Good Shepherd vakasına bakınca içindeki öfkesini servet ve güç sembollerine saldırarak ortaya koyan zeki bir psikopat görüyorsun. Bense aynı olaya bakınca ne gördüğüme emin olamıyorum. Ama en azından insanların gördüklerinin doğruluğuna bu derece itimat etmemeleri gerektiği kanaatindeyim. Hepsi bu. Ne kadar çok bulguya ulaşıldı ve hemen doğruluğu kabul edildi bir düşünsene. Hem de ne kadar kısa bir sürede.”

“Bu seni hangi noktaya getiriyor?”

“Hangi noktaya getiriyor bilmiyorum. Ama meraklanmama neden oluyor.”

“Tıpkı Max Clinter gibi mi?”

“Bu gerçek bir soru mu?”

“Ah, evet, kesinlikle gerçek bir soru.”

“En azından Max olayın senin ya da FBl’daki dostlarımızın düşündüğü kadar başarılı bir biçimde anlaşılmadığı fikrini taşıyor. En azından katille kurbanlar arasında Mercedes sahibi olmanın ötesinde başka bağlantılar da olabileceği kanaatinde.” “David, nedir FBI’a karşı bu öfken?”

“Bazen kendi yöntemlerine, kendi fikirlerine, kontrol mekanizmalarına öylesine takıntılı oluyorlar ki.”

“Bunun basit bir nedeni var. Çünkü işlerini iyi yapıyorlar. Zeki, tarafsız, disiplinli, iyi fikirlere açık insanlar onlar.”

“Danışmanlık ücretini itirazsız ödüyorlar anlamına mı geliyor bu cümle?”

“Şimdi bu da kırıcılık amacı gütmeyen basit bir gözlemin ifadesi mi?”

“Bize karşı iyi olan insanları iyi görme eğilimimiz olduğuna dair gözlemimin ifadesi.”

“Biliyor musun, David, o kadar güzel saçmalıyorsun ki. Keşke avukat olsaymışsın.”

Gurney gülerek, “Çok komik,” dedi. “Gerçekten hoşuma gitti. Ama sana bir şey söyleyeyim. Eğer avukat olsaydım Good Shepherd’ın müvekkilim olmasını isterdim. Çünkü FBPın olaya yaklaşımının en fazla rüzgarda dağılan dumanlar kadar kuvvetli olduğuna dair hislerim var. Aslına bakarsan bu düşüncemi doğrulama isteğim de giderek artıyor.”

“Anlıyorum. Sana iyi şanslar dilerim.”

Görüşme bu şekilde sona erdi.

Gurney telefonu cebine koyarken ses tonundaki her zamankinden farklı gergin ton kulaklarında yankılanmayı sürdürüyordu. Bakışlarını karşıya, araziye doğru çevirdi. Güneş artık iyiden iyiye batmış, gökyüzünün morumsu

rengi giderek yerini gri tonlara bırakıyor, karşı taraftaki tepelerin üzerindeki karanlık giderek yayılıyordu.

“Kimdi?” diye sordu Kim.

Arkasına döndü. O, Madeleine ve Kyle masada, gözleri üzerine sabitlenmiş halde bekliyorlardı. Hepsi endişeli gibiydi. En çok da Kim.

“Good Shepherd olayıyla ilgili çok şeyler yazmış ayrıca FBI’a diğer seri cinayetlerde danışmanlık yapmış bir adli psikolog.” “Sen... Sen ne yapıyorsun?” Yükseltmemeye çalıştığı ses tonuna belirgin bir gerginlik hakimdi. Sanki delice öfkelenmiş de bunu belli etmemeye çalışıyormuş gibi.

“Olayla ilgili bilinecek her şeyi bilmeye çalışıyorum.” “Herkesin yanılıyor olma ihtimali ne peki?”

“Yanılıyorlar değil de daha ziyade yetersiz kanıtlar üzerinde fikir yürütüyorlar diyelim.”

“Sen neden bahsediyorsun böyle? Rudy Getz’in belgeselimi hem de deneme amaçlı çektiğim görüntüleri kullanarak yayınlamaya karar verdiğini söylemedim mi sana? Rudy kendi kameramla çektiğim ham görüntüleri istedi. Gerçekliğin böylece daha iyi sağlanacağını düşünüyor. Sana bunları anlattım, program ulusal kanalda, RAM TV’de yayınlanacak. Şimdi de kalkmış her şeyin yanlış olduğunu ya da olabileceğini söylüyorsun. Nereye ulaşmaya çalıştığını anlamıyorum.

Senden böyle bir şey istemedim ki ben. Şimdi her şeyi tersine çevireceksin. Neden yapıyorsun bunu?” “Hiçbir şeyi tersine çevirdiğim filan yok. Sadece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum hepsi bu. Senin de benim de başımıza rahatsız edici birtakım olaylar geldi. Bir daha aynı şeylerin...”

“İyi de yanlışlığı kanıtlama çabasıyla projeye balıklama dalmanın gereği yok ki.”

“Bir tek merdivenlerden senin bodrumuna balıklama daldım o kadar. Aynı şeyi bir daha yaşamamaya çalışıyorum.”

“O zaman gözün salak erkek arkadaşımın üzerinde olsun!” Hemen cümlesini düzeltti. “Eski, salak erkek arkadaşımın yani.” “Diyelim ki bunu o yapmadı. Diyelim ki...”

“Saçmalama! Başka kim olabilir ki?”

“Projeden haberdar olmuş ama tamamlanmasını istemeyen biri.”

“Ne? Neden?”

“İki harika soru. Önce birincisinden başlayalım. Bu konu üzerinde çalıştığını kaç kişi biliyor?”

“Belgesel mi? Belki bir milyon.”

“Ne?”

“En az bir milyon. Belki daha da fazla. RAM TV web sitesi, internet yorumları, mahalli kanallara gönderilen tanıtım haberleri, RAM TV’nin Facebook sayfası, benim Facebook sayfam, Connie’nin Facebook sayfası, Twitter hesabım hep bu konuda bilgiyle dolu. Dahası da var, program katılımcıları, onların arkadaşları...”

“Kısacası herkes bu konu hakkında bilgi sahibi olabilir.” “Elbette. Zaten istenilen de bu.”

“Tamam. O zaman olaya başka açıdan yaklaşmamız gerekecek.” Kim adeta acı çekiyormuş gibi gözükmesine neden olan bir ifadeyle, “Başka bir açıdan yaklaşmamıza gerek yok,” dedi. “Buna gerek yok, Dave...” Gözleri yaşla dolmuştu. “Çok önemli bir noktadayız. Görmüyor musun? Buna inanamıyorum. Birkaç gün içinde ilk bölüm yayınlanacak ama sen kalkmış telefonda insanlara Good Shepherd olayla ilgili.... Ne bileyim... Ne dediğini bile anlayamadığım şeyler anlatıyorsun.” Başını iki yana sallayarak göz pınarlarında biriken yaşı parmaklarının ucuyla sildi. “Özür dilerim.... Ben... ben... Lanet olsun! Affedersin.”

Ayağa fırladı. Gurney birkaç saniye sonra banyo kapısının hızla kapandığını duydu.

Sandalyesini masadan uzaklaştırıp, bakışlarım sanki zeminde ilgisini çekecek çok önemli bir şey varmışçasına yere dikmiş halde oturan Kyle’a baktı. Madeleine de

Gurney'i kendisini çok rahatsız hissetmesine neden olacak derecede endişeli bakışlarla süzüyordu.

Avuçlarını iki yana açarak, "Ne yaptım ben?" diye sordu. "Düşün biraz," dedi Madeleine. "Bulursun."

"Kyle?"

Genç adam başını kaldırıp hafifçe omuz silkti. "Bence onun ödünü patlattın."

Gurney kaşlarını çattı. "Telefonda birine FBI'ın olaya yaklaşımının hatalı olabileceğini söyleyerek mi?"

Kyle yanıt vermeyince, Madeleine sakin bir sesle söze karıştı. "Daha fazlasını yaptın."

"Ne gibi?"

Soruyu duymazdan gelerek kalkıp masayı toplamaya girişti. Gurney ısrarlı bir ifadeyle, sorusunu ikisini birden hedef alarak yineledi. "Bu kadar korkunç ne yaptım ben?"

Bu kez yanıtı Kyle verdi. "Korkunç bir şey yapmadın. Yani isteyerek yapmadın... Ama sanırım Kim, senin, projesinin önünü kesmek üzere olduğun izlenimine kapıldı."

"Ayrıca sadece bir yerlerde küçük bir hata yapılmış olabilir demedin ki," diye ekledi Madeleine. "Her şey tepeden tırnağa yanlış dedin. Sonra da bunu kanıtlayacağını söyledin. Başka bir deyişle her şeyi yıkıp geçme niyetindesin."

Gurney derin bir nefes aldı. “Bunun nedeni var.”

“Nedeni?” Madeleine eğleniyor gibiydi. “Tabii. Her zaman nedenlerin vardır senin.”

Gözlerini sanki aradığı sabrı karanlıkta daha kolay bulabilirmişçesine bir umutla kapattı. “Holdenfîeld’ı FBI’ın olayda görevli ajanı, soğukluk timsali Trout’la temas kurmaya karar vermesini sağlayacak kadar sinirlendirmek istedim. Böylece belki o da Trout’u benimle konuşmayı kabul edecek derecede sinirlendirir diye düşündüm.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Olayla ilgili ileride onu utandıracak bir şey bilip bilmediğime emin olmak için. Ben de o vesileyle ajanın kamuoyuyla paylaşılmayan herhangi bir bilgisi olup olmadığım anlama fırsatı bulabilirim.”

“Eğer hedefin insanları üzmekse kendini başarılı kabul edebilirsin.” Sadece birkaç lokma aldığı karidesli pilavım gösterip, “Yiyecek misin?” diye sordu.

“Hayır.” Sesinde kendini savunmaya geçtiğini gösterir tuhaf tonlamayı fark etmişti. “Şimdi değil. Galiba çıkıp temiz havada biraz kafamı toplamaya çalışsam iyi olacak.”

Masadan kalkıp portmantodan ince bir mont aldı. Yan kapıda iyice çöken karanlığa doğru adım atarken, Kyle’ın

Madeleine‘e alçak sesle bir şeyler söylediğini duyar gibi oldu. Ancak ne dediğini pek duyamamıştı.

Sadece iki kelime çalınmıştı kulağına. “Baba ve öfke.”

Gurney göletin kenarındaki bankta otururken akşam da geceye dönüşmüştü artık. Tepelerde beliren ayın belli belirsiz ışığı yalnızlığını daha da belirgin kılmaktan öte bir aydınlık sağlamıyordu.

Kolunun ağrısı geri dönmüştü. Kolu yaptığı hareketlere bağlı olarak değil, durup dururken ağrıyordu. Holdenfield’ın telefondaki konuşma şeklini, kendi kavgacı tavrını, Kim’in sert tepkisini düşündükçe daha bir kızıyordu.

İki şeyin, birbirleriyle çatışan iki gerçeğin farkındaydı. Bunlardan ilki, başarılı bir dedektif olmasını sağlayan şey, olaylara serinkanlı ve acımasız derecede kati bir tarafsızlıkla bakabilme yeteneğiydi. İkincisiyse bu tarafsızlığın şu an tartışmalı hale geldiğiydi. İyileşme sürecinin yavaşlığı, kendini savunmasız hissedişi, içindeki kenara atılmıştık hissi, yersiz fikirlere kapıldığı korkusu, içini yargılarını kolaylıkla etkisi altına alacak büyük bir öfkeyle dolduruyordu.

Kolunu ovuşturunca bunun ağrıya en ufak bir etki etmediğini fark etti. Sanki ağrının kaynağı başka bir yerde, belki belkemiğine dek uzanan bir sinir uçundaydı, beyniyse bunu yanlış yorumlayıp ağrının kolunda olduğu yanılgısı yaratıyordu. Tıpkı beyninin sinir hücrelerindeki

rahatsız edici titreşimi yanlış yorumlayıp kulak çınlamasına çevirmesi gibi.

Yine de, tüm bu kişisel kuşkularına, kararsızlıklarına karşın hâlâ Good Shepherd olayında yanlış, birbirine uymayan birtakım şeyler olduğu kanaatini kaybetmiş değildi. Hisleri bu tür durumlarda onu hiç yanıltmamıştı. Bu sefer de....

Düşünceleri ahır tarafından geldiğini düşündüğü ayak sesleriyle bölündü. Başını kaldırınca çiftlikle ev arasında küçük bir ışık fark etti. Dikkatle bakınca da bunun evden kendisine doğru yürüyen birinin el feneri olduğunu anladı.

"Baba?" Bu Kyle'ın sesiydi.

"Buradayım," dedi Gurney. "Göletin kenarında."

El fenerinin ışığı biraz dolaşıp sonunda onu buldu. "Geceleri burada hayvan olmaz mı?"

Gurney gülümsedi. "Hiçbirinin seninle tanışmak isteyeceğini sanmıyorum."

Bir dakika kadar sonra Kyle yanındaydı.

"Oturabilir miyim?"

"Tabii ki." Gurney yer açmak için biraz kenara çekildi. "Tanrım, ama karanlık burası." Tam o sırada göletten bir şapırtı sesi geldi. "Ah, lanet olsun! Neydi o?"

"Hiçbir fikrim yok."

“Ormanda hayvan olmadığına eminsin değil mi?”

“Orman hayvanlarla dolu. Geyikler, ayılar, tilkiler, kurtlar, vaşaklar.”

“Ayı mı?”

“Siyah ayılar. Genelde zararsızlardır. Yanlarında yavruları yoksa.”

“Gerçekten vaşak da mı var burada?”

“Bir iki tane. Geceleri bazen tepeden aşağı inen yolda rastladığım olmuştur.”

“Vay canına. Çok yabani bir yer burası. Hayatımda hiç gerçek bir vaşak görmedim.” Bir iki dakikalığına sessiz kaldı. Gurney ne düşündüğünü sormak üzereyken birden yeniden konuşmaya koyuldu. “Gerçekten Shepherd olayında insanların fark ettiklerinden çok daha başka şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?” “Olabilir.”

“Telefonda bundan çok emin gibiydin. Bence Kim bu yüzden sinirlendi.”

“Evet, belki de...”

“Herkesin atladığı nokta ne peki?”

“Olayın ne kadarını biliyorsun?”

“Yemekten önce anlattığım gibi her şeyi biliyorum. En azından televizyonda anlatılan her şeyi.”

Gurney karanlıkta başını iki yana salladı. “Çok enteresan. Olayın o sırada bu derece ilgini çektiğinin farkında değildim.” “Ama çekmişti. Bunu senin hatırlaman mümkün değil tabii ki. Yani yanımda yoktun o sıralar.”

“Hafta sonları gelirdin sen. En azından pazarları.”

“Fiziksel olarak birlikteydik belki ama sen hep... zihnin başka bir yerde, çok daha önemli düşüncelerin varmış gibi davranırdın.”

Kısa bir duraksamadan sonra Gurney biraz tereddütle, “Evet.... Galiba,” dedi. “Stacey Marx işin içine girince de her hafta sonu gelmemeye başladın.”

“Evet, galiba öyle.”

“Ayrıldıktan sonra bir daha gördün mü onu?”

“Sana bunu hiç anlatmadım mı?”

“Sanmıyorum.”

“Stacey hayatını mahvetti. Rehabilitasyon merkezlerinin birinden çıkıp birine girdi. Hep içiyor. Onu Eddie Burke’un düğününde gördüm. Eddie Burke’u hatırlıyorsun değil mi?”

“Galiba. Kızıl saçlı çocuk?”

“Hayır, o kardeşi Jimmy’di. Her neyse, fark etmez. Stacey düğünde körkütük sarhoş oldu.”

Bu kez uzunca bir sessizlik oldu. Gurney hiçbir şey düşünemediğini, dikkatini toplayamadığını, huzursuzluğa kapıldığını fark etmişti.

“Çok serin oldu,” dedi Kyle. “İçeri gelmeyecek misin?” “Geleceğim. Birazdan.”

İkisi de kıpırdamadan oturdu bir süre.

“Seni Good Shepherd olayında rahatsız eden şeyin ne olduğunu söylemedin hâlâ. Olayda sorun olduğunu gören tek kişi sensin gibi.”

“Belki de sorun bu.”

“Bu bana Zen felsefesinin zorlama bir yorumu gibi geldi.”

Gurney kısa, keskin bir kahkaha attı. “Sorun boşlukların dol-duruluş biçiminde. Her şey öylesine basit, öylesine anlaşılır, öylesine kolaycı bir yaklaşımla izah edilmiş ki en ufak bir çaba, tartışma, deney, çürütme gibi şeylere gerek kalmamış. Çünkü bütün uzmanlar olayın tam ders kitaplarına uygun biçimde meydana geldiği konusunda hemfikirler. Katil de yine ders kitaplarında tarif edilen tanımlara göre davranmış.”

Kısa bir sessizliğin ardından Kyle, “Öfkeli gibisin?” dedi. “Hiç .50 kalibrelik bir silahın insan kafasında nasıl bir hasar oluşturduğunu gördün mü sen?”

“Çok berbat bir şey olmalı.”

“Tahmin edemeyeceğin kadar insanlık dışı. Ve bu Good Shep-herd denen şahıs aynı şeyi altı kişiye yaptı. Sadece öldürmedi onları. Korkunç, berbat bir hale soktu hepsini.” Gurney sözlerini sürdürmeden önce bir süreliğine karanlığa baktı. “Bu insanlar daha fazlasını hak ediyor. Daha ciddi bir araştırmayı hak ediyor. Biraz daha soru sorulmasını hak ediyor en azından.”

“Planın ne peki? Eksik noktaları bulup ortaya koymak mı?” “Eğer yapabilirsem.”

“Bu işte senin üstüne yok değil mi?”

“Eskiden öyleydi. Göreceğiz.”

“Başaracaksın. Başaramadığın hiçbir şey yok senin.”

“Tabii ki var.”

Yine sustular. Bu kez sessizliği bozan Kyle oldu. “Ne tür sorular?”

“Hmm?” Gurney düşüncelere dalmıştı.

“Sadece merak ettim. Aklına ne tür sorular takıldı?” “Bilmiyorum. Bildirideki üslubu kullanan, saldırı yerini detaylı biçimde tespit eden, bu türden bir silah kullanan birinin nasıl bir insan olabileceğine dair pek çok soru işareti. Ayrıca arabaların hepsinin aynı marka oluşunun neden olduğu daha önemsiz birkaç...”

“Ya da neden hepsi Sindelfingen üretimi gibi?”

“Neden hepsi... Ne?”

“Altı araba da Mercedes’in Stuttgart yakınlarındaki Sindelfîngen fabrikasında üretilmiş. Büyük bir ihtimalle bunun bir manası yoktur. Sadece saçma bir bilgi işte.”

“Bunu da nereden biliyorsun, Tanrı aşkına?”

“Söyledim ya olay ilgimi çok çekmişti.”

“Sindelfingen konusu da haberlere yansıdı mı?”

“Hayır. Araçların modelleri ve üretim yılları belirtildi sadece. Ben de... Bir şekilde olup bitenlere mana vermeye çalışıyordum. Otomobillerin başka ortak yönleri olabilir mi diye düşündüm. Mercedes’in birçok ülkede fabrikası var. Ama bu altı araba Sindelfingen’de üretilmiş. Sadece tesadüf, değil mi?”

Etraf yüz ifadelerinin görülmesine olanak vermeyecek kadar karanlık olmasına rağmen Gurney bankta yanında oturan Kyle’a doğru döndü. “Hâlâ neden...”

“Neden bu kadar üzerine düştüm? Bilmiyorum. Sanırım... Belki de... Aslında bu türden şeylerle hep ilgilendim. Suç, cinayet gibi şeyler ilgimi hep çekti.”

Gurney söyleyecek kelime bulamıyordu. On yıl önce oğlu dedektifçilik oynamıştı. Peki, ne kadar sürmüştü bu? Sonra ne yapmıştı? Ve de neden bu konuda kendisi bir şey bilmiyordu? Bu, dikkatinden nasıl kaçmıştı?

Lanet olsun, bu kadar mı erişilmez biriydim? Kendi kariyer saplantıma, düşüncelerime, kişisel önceliklerime bu kadar mı gömülmüştüm?

Gözlerinin yaşardığını hissetti. Ne yapacağını bilemiyordu. Öksürerek boğazım temizledi. “Sindelfingen’de ne yapılıyor?”

“En üst sınıf modeller. Sanırım ana faktör de bu olmalı. Neticede Shepherd en pahalı Mercedes modellerini seçiyordu. Orası da sadece en lüks modellerin üretildiği fabrika.”

“Yine de çok ilginç bir nokta. Üstelik sen de bunu anlamak için uğraşmışsın.”

“Gidiyor muyuz eve?” diye sordu Kyle kısa bir duraksamadan sonra. “Yağmur yağacak gibi.”

“Bir dakika sonra. Sen git.”

“El fenerini bırakayım mı burada?” El fenerini açıp ilerideki kuşkonmaz ekili bölgeye doğru tuttu.

“Gerek yok. Gözüm kapalı yürürüm ben bu arazide.” “Tamam.” Kyle ayağıyla zemini yoklayarak yavaşça doğruldu. Göletin karşı kıyısından hafif bir şıpırtı sesi daha işitildi. “Bu da neydi?”

“Kurbağa.”

“Emin misin? Yılan var mı burada?”

“Pek olmaz. Olanlar da küçük zararsız şeyler.”

Kyle bir süre bunu düşünür gibi bekleyip ardından, “Pekala,” dedi. “Evde görüşürüz.”

Gurney onu ya da daha doğrusu eve doğru giderek uzaklaşan el fenerinin ışığını izledi bir süre. Sonra bankta arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Nemli havayı derin derin içine çekip, kendini toplamaya çabaladı.

Ahırın arka taraflarından bir yerlerden kırılan bir dal sesi gelince gözlerini aniden açtı. On saniye kadar sonra aynı sesi bir daha duydu. Ayağa kalkıp çevreyi dinledi. Gözlerini zifiri karanlığa dikip, bir şeyler görebilmeye çabaladı.

Bir iki dakika kadar ağırlığını bir ayağından ötekine aktararak bekleyip, başka hiçbir şey duymayınca yaklaşık yüz metre kadar ilerideki ahıra doğru yürümeye koyuldu. Büyük tahta binanın köşesine gelince otların üzerine basmadan durup çevreyi bir kez daha dinledi. Sonra biraz daha yürüyüp yine durdu. Her durduğunda tabancasını çekme fikrini değerlendiriyordu. Ama her seferinde de bunun abartılı bir tepki olacağına karar vererek vazgeçiyordu.

Gece bütünüyle sessizliğe bürünmüştü. Çimenlerin ıslaklığım ayakkabısında, çoraplarında hissediyordu. Ne bulmayı bekliyordum, ne diye ahırın etrafında dolaşıp duruyorum ki diye sorguladı kendini. Yolun yukarısında kalan evine doğru baktı. Pencerelerdeki sarımtırak ışık ne kadar da davetkar duruyordu.

Kısa yoldan eve dönmek üzere yola koyuldu. Daha ilk adımda yerdeki bir ağaç kütüğüne takılıp düştü. Bileği ve

dirseği elektrik akımına maruz kaldığını düşündürecek kadar çok acımıştı. Eve girince Madeleine'in bakışlarından perişan halde gözüktüğünü anladı.

"Düştüm," dedi gömleğini düzeltmeye çalışırken. "Nerede herkes?"

Karısı şaşırmış gibiydi. "Dışarıda Kim'i görmedin mi?" "Dışarıda mı? Nerede?"

"Bir iki dakika önce çıktı dışarı. Belki seninle özel olarak konuşmak istiyordur diye düşündüm ben de."

"Dışarıda, zifiri karanlıkta tek başına mı?"

"Evde olmadığına göre."

"Kyle nerede?"

"Bir şey almaya yukarı çıktı."

Madeleine'in ses tonu ona biraz tuhaf gelmişti. "Yukarı?" "Evet."

"Bu gece bizde mi kalacak?"

"Öyle görünüyor. Ona sarı yatak odasını verdim."

"Kim'e de diğerini verdin değil mi?"

Bu aptalca bir soruydu. Elbette diğerini vermişti. Ama Madeleine yanıt veremeden yan kapı açılıp kapandı. Ardından da portmantoya asılan montun hışırtısı işitildi. Bir saniye sonra da Kim mutfağa girdi.

"Kayboldun mu yoksa?" diye sordu Gurney.

“Hayır. Sadece etrafa baktım biraz.”

“Karanlıkta?”

“Yıldızları görmeye çalıştım. Temiz havanın tadını çıkardım.” “Yıldız görmek için uygun bir hava yok.”

“Doğru, iyi bir hava değil. Aslında biraz da korktum dışarıda.” Duraksadı. “Bak... Az önceki davranışım için özür dilerim.”

“Gerek yok. Aslında seni üzdüğüm için ben özür dilemeliyim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.”

“Yine de öyle konuşmamam gerekirdi.” Başını mahcup bir tavırla iki yana salladı. “Zamanlamam çok kötü.”

Bu zamanlama ifadesinin ne anlama geldiğini anlayamamıştı ama herhalde özür dilemesinin geciktiğini söylemeye çalışıyor diye düşündü. Yine de çok tuhaf bulmuştu. “Kahve yapacağım. İster misin?”

“Tabii ki.” Rahatlamış gibiydi. “İyi fikir.”

“Şöyle geçip otursanıza,” dedi Madeleine buyurgan bir tonla. “Ben hepimize kahve yaparım.”

Sandalyelere geçtiler. Madeleine de su ısıtıcısının fişini taktı. İki saniye sonra da mutfağın ışıkları söndü.

“Ne oldu?” dedi Gurney.

Ne Madeleine ne de Kim yanıt verdi.

“Belki su ısıtıcısı sigortayı attırdı,” dedi Gurney.

Tam ayağa kalkacaktı ki Madeleine onu durdurdu. “Sigortada bir sorun yok.”

“O zaman ne oldu...” Merdivenlere uzanan koridordan titrek bir ışık geliyordu.

Işık giderek yaklaştı. Sonra Kyle’ın şarkı söyleyen sesi işitildi. Ardından da genç adam elinde mumları yanan doğum günü pastasıyla belirdi. Şimdi daha bir neşeyle söylüyordu şarkısını.

“İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, iyi ki doğdun, baba, mutlu yıllar sana.”

“Tanrım...” diye mırıldandı şaşkınlık içindeki Gurney. “Bugün... gerçekten...”

“Mutlu yıllar,” diye fısıldadı Madeleine.

“Mutlu yıllar!” diye bağırdı Kim. Sonra da gergin ama neşeli bir tonla, “Şimdi neden öyle davrandığım için çok üzgün olduğumu anlıyor musun?” dedi. “En azından bugün böyle bir şey yaşanmamalıydı.”

“Tanrım,” dedi Gurney başını iki yana sallayarak. “Çok şaşırdım.”

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Kyle pastayı masanın ortasına koydu. “Benim doğum günümü unuttuğunda çok kızardım. Ama şimdi kendi doğum gününü bile hatırlamadığını fark ediyorum. Demek ki o kadar da kızmama gerek yokmuş.”

Kim güldü.

“Üflemeden önce bir şey dile,” dedi Kyle.

“Tamam,” dedi Gurney. Sonra içinden dilekte bulundu. Tanrım, doğru şeyi söylemem konusunda bana yardım et. Duraksadı. Derin bir nefes aldı ve ilk üflemede mumların üçte ikisini söndürdü. İkinci üflemede de geri kalanları halletti.

“İşte yaptın,” dedi Kyle. Dönüp düğmeye basarak mutfağın ışıklarını açtı.

“Tek seferde hepsini söndürmem gerekir sanıyordum,” dedi Gurney.

“Bu kadar çok mum yokken o. Kimse kırk dokuz mumu tek seferde söndüremez. Kural yirmi beşten sonra ikinci bir hak kazanıldığını söyler.”

Aklı karışmış haldeki Gurney, Kyle’a ve dumanları tüten mumlara bakarken bir kez daha ağlamak üzere olduğunu fark etti. “Teşekkürler.”

Kahve suyu kaynamıştı. Madeleine kahveleri hazırlamak üzere tezgaha yöneldi.

“Biliyorsun değil mi?” diye başladı Kim. “Kesinlikle kırk dokuzunda gibi durmuyorsun. Bana sorsan en fazla otuz dokuz derdim.”

“Bu da Kyle doğduğunda on üç yaşında olduğum anlamına gelir,” dedi Gurney. “Annesiyle de on bir yaşımda evlenmiş olmalıyım bu durumda.”

“Hey, az daha unutuyordum,” dedi Kyle birden. Sandalyenin altından içinde gömlek ya da atkı olduğunu düşündürecek bir hediye paketi çıkardı. Mavi kağıda sarılı, beyaz kurdeleli bir paketti bu. Kurdelenin altında da bir doğum günü kartı büyüklüğünde bir zarf vardı. Paketi babasına uzattı.

“Tanrım,” dedi Gurney paketi alırken. Kyle’la aralarında böyle bir ilişki olmayalı.... Kim bilir kaç sene olmuştu.

Kyle gergin ama heyecanlı görünüyordu. “Mutlaka sende olması gerektiğini düşündüğüm bir şey.”

Gurney kurdeleyi çözdü.

“Önce kartı oku,” dedi Kyle.

Gurney zarfı açıp kartı çıkardı.

Kartın ön tarafına yaldızlı harflerle ‘Sadece sana özel bir doğum günü mesajı,’ yazılmıştı.

Kesin şu açınca doğum günü şarkısı çalacak kartlardan biri bu diye düşündü Gurney kartın ortasındaki şişkinliği fark edince.

Ama bunu anlamaya vakit bulamadı.

Dikkati nedense dışarıya çevrilmiş olan Kim sandalyesinin devrilmesine neden olacak kadar hızla

ayağa kalktı. Sandalyenin düşmesine aldırmadan cam kapılara doğru koştu.

“Bu da ne?” diye bağırıyordu fal taşı gibi açtığı gözlerini dışarı dikmiş, panik halinde titreyerek. “Tanrım, ah Tanrım, ne oluyor?”

22. Bölüm

Ertesi Sabah

Gece yarısından şafak sökene dek yağmur çiseleyip durdu. Güneşin doğuşunun ardından bu kez de etrafı yoğun bir sis kapladı.

“Bu havada gitmeyeceksin değil mi?” diye sordu Madeleine yan gözle Gurney’e doğru bakarak. Kahvaltı masasında elindeki kahve fincanını iki eliyle kavrayışından üzerindeki süvetere rağmen hâlâ üşüdüğü anlaşılıyordu.

“Hayır. Sadece bakıyorum.”

“Kapat kapıyı, duman kokusu geliyor.”

Gurney ahırı ya da ahırdan geri kalanları daha iyi görebilmek için sabahtan beri onuncu kez yaptığı gibi bir dakika önce açtığı cam kapıları kapattı.

Dün geceki korkunç yangında tahta yapının tamamı tavanına dek yanıp kül olmuştu. Şimdi binayı bir zamanlar ayakta tutan iskelet dışında hiçbir şey kalmamış gibiydi. Zaten bu iskeletin de işe yarayacak hali yoktu.

Ayakta kalan her şeyin yıkılıp yeniden inşa edilmesi gerekecekti.

Yangın yerinden hâlâ yükselmeye devam eden duman tüm çevrenin garip bir görünüme bürünmesine neden oluyordu. Belki de asıl tuhaflık bende diye düşündü Gurney. Geceyi hiç uyumadan geçirmiş olmanın doğal sonucuydu bu. Suç Araştırma Birimi'nin görevlendirdiği, müthiş ağırkanlı, kasıtlı yangın olayları uzmanı da bu şekilde hissetmesine yardımcı olmuştu doğrusu. Görevi mahalli yetkililerden teslim almak üzere saat sekizde gelmişti. İki saatten beri de yangın yerinde dolaşıp duruyordu.

"Adam hâlâ orada mı?" diye sordu Kyle. Oturma odasında, şöminenin karşısındaki koltuklardan birinde oturuyordu. Diğer koltuğa da Kim geçmişti.

"Zaman geçiriyor," dedi Gurney.

"Sence işe yarar bir şey bulacak mı?"

"Onun ne kadar usta, kundakçının da ne kadar dikkatsiz olduğuna göre değişir."

Sisin içinde BCI müfettişi çıldırtıcı bir yavaşlıkla harabenin çevresinde yeni bir tura başlamıştı. Uzun tasmasından tuttuğu bir de köpek eşlik ediyordu kendisine. Bu mesafeden siyah ya da kahverengi gibi

duran labradorun yangın yerlerindeki kimyasal kokularını tespit edebilecek biçimde eğitildiği açıktı. Zaten sahibi de böyle yerlerde topladığı delillerden koleksiyon yapabilecek kadar deneyimli olmalıydı.

“Hâlâ duman kokusu alıyorum,” dedi Madeleine. “Giysilerin kokuyor galiba. Duş alsan iyi olur.”

“Sonra,” dedi Gurney. “Şu an kafam çok yoğun.”

“En azından gömleğini değiştir.”

“Değiştiririm. Ama şimdi değil tamam mı?”

“Pekala,” dedi Kyle garip bir sessizliğin ardından. “Şüphelendiğin biri var mı?”

“Kafamda o kadar çok şüphe var ki. Neredeyse her türlü konuda şüphe doluyum. Ama bu şüphe dolu olmakla birini suçlamak arasında çok fark vardır.”

“Hiçbirimiz uyuyamadık herhalde. En azından ben gözümü bile kırpmadım.”

“Büyük bir ihtimalle yakayı ele verir.”

Kapının önündeki Gurney, Kyle’a doğru döndü. “Kundakçı mı? Neden böyle düşünüyorsun?”

“Bu tür salaklar önünde sonunda barda birilerine böbürlenmek için anlatmaz mı böyle hikayeleri?”

“Bazen.”

“Bunu anlatacağını sanmıyorsun öyle mi?”

“Neden yangını çıkardığına bağlı.”

Kyle babasının yanıtıyla büyük bir şaşkınlığa kapılmış gibiydi. “Sarhoş bir avcı olamaz mı mesela? Senin avlanmak yasaktır tabelanı görüp kızmıştır.”

“Bu da olasılık dahilinde.”

Madeleine kaşlarını çatarak önündeki kahve fincanına bakıyordu. “Beş tane tabelamızı kırıp, hepsini ahırın önünde ateşe vermesi, durumu olasılıktan daha ileri bir aşamaya getirmez mi?”

Gurney karşıdaki tepelere dikti bakışlarını. “Köpekli adamı dinleyene kadar bekleyelim.”

Kyle’ın kafası karışmış gibiydi. “Yakmak için tabelaları toplarken toprakta ayak izi bırakmış olmalı. Hatta çitlerde parmak izi bile bulunabilir. Belki bir şey düşürmüştür. Bunları ona söylemeli miyiz?”

Gurney gülümsedi. “Eğer adam işini biliyorsa bunları söylememize gerek yok. İşini bilmiyorsa da söylememizin bir faydası olmaz.”

Kim ürperdiğini gösterir tuhaf bir ses çıkartıp oturduğu koltuğa biraz daha büzüldü. “Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Ben de dışarıdaydım aynı dakikalarda. Karanlıkta, tek başıma.”

“Hepiniz dışarıdaydınız,” dedi Madeleine.

“Doğru,” dedi Kyle. “Bankın oradaydık. Vay canına! Birkaç metre ilerideymiş. Lanet olsun!”

Belki de birkaç adım diye düşündü Gurney. Sonra birden ahırın etrafındaki kendi anlamsız turunu hatırlayarak belki de birkaç santim diye geçirdi aklından.

“Şimdi aklıma geldi,” dedi Kyle. “Buraya taşındığınızdan beri hiç gelip sizin arazinizde avlanmak istediğini söyleyen biri oldu mu?”

“En fazla bir iki kişi. O da ilk taşındığımızda,” diye yanıt verdi Madeleine. “Biz de hep hayır yanıtı verdik.”

“Belki de bu reddettiklerinizden biridir. Çok sinirlenen olmuş muydu aralarında? Ya da burada avlanmaya hakkı olduğunu iddia eden biri?”

“Bazıları daha az anlayışlıydı doğru. Ama hatırlamamı gerektirecek kadar sert tavır sergileyen biri olmadı.”

“Herhangi bir tehdit filan?” diye sordu Kyle.

“Hayır.”

“Vandalizm?”

“Hayır.” Gurney’in bakışlarının tezgahın kenarındaki kırmızı tüylü oka kaydığını fark etmişti. “Galiba baban da acaba şunu Vandalizm olarak kabul etsem mi etmesem mi diye düşünüyor?” “Neyi?” diye sordu gözleri fal taşı gibi açılan Kyle. Madeleine, Gurney’e bakmayı sürdürüyordu.

“Keskin uçlu bir ok,” dedi Gurney tezgahın üzerini işaret ederek. “Geçen gün bahçedeki çiçek tarhında buldum.”

Kyle gidip oku aldı, kaşlarını çatarak incelemeye koyuldu. “Çok garip. Başka garip şeyler de oldu mu?”

Gurney omuz silkti. “Traktörün son kullandığımda sapasağlam olan freninin birden sıkışmasını, garajda bulduğumuz oklu kirpiyi saymazsak, hayır.”

“Ya da bacadaki ölü rakunu ve posta kutusundaki yılanı saymazsak,” diye ekledi Madeleine.

“Yılan mı? Posta kutunuzda?” Kim dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

“Yıllar önceydi. Küçücük bir yılan,” dedi Gurney.

“Ama ödümü patlatmıştı,” dedi Madeleine.

Kyle bir babasına, bir Madeleine’e bakıp duruyordu. “Tüm bunların ‚avlanmak yasaktır’ tabelalarını yerleştirmenizden sonra meydana gelmiş olması size bir şey ifade etmedi mi?”

“Hukuk derslerinizde sizlere öğrettiklerine eminim aslında,” dedi Gurney amaçladığından daha sert bir tonla. “Birbiri ardına gelişen olaylar mutlaka bağlantılı olmak zorunda değildir.” “Ama avlanmak yasaktır yazılı levhalarınızı kırıyor... Yani... Eğer kundakçı kendisine Tanrı’nın verdiği geyiklerin vücutlarında kocaman delikler açma hakkını elinden aldığınızı düşünen zırdeli bir avcı değilse kim o zaman? Başka kim böyle bir şeye kalkışır ki?”

Cam kapıların kenarında konuşuyorlardı. Kim de sessizce oturduğu yerden kalkıp yanlarına geldi. Kısık, tedirgin bir sesle, “Bodrumumdaki basamağı gevşetenin de aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Gurney’le oğlu aynı anda bu soruya yanıt vermek üzereyken dışarıdan metalik bir çınlama işitildi. Herkesin dikkati bir anda o yöne çevrilmişti.

Gurney cam kapının arkasından ahırdan geri kalanlara bakıyordu. Sonra aynı ses bir daha duyuldu. Sonunda müfettişin yere eğilip ahırın beton zeminine küçük bir balyoz gibi bir şeyle vurduğunu fark etti.

Kyle babasının yanına geldi. “Ne yapıyor bu?”

“Büyük bir ihtimalle numune almak için zemindeki bir çatlağı genişletmeye çalışıyor.”

“Neden?”

“Zemine dökülen sıvı, kimyasal bir çatlak bulursa oradan toprağa doğru süzülür. Eğer kimyasalın yanmamış bir kısmını bulabilirse ne olduğunu anlamak kolaylaşacaktır.”

Madeleine bu yorumu işitince iyice öfkelendi. “Ahırımız yakılmadan önce benzinlenmiş mi?”

“Benzin ya da öyle bir şey.”

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Kim.

Gurney hemen yanıt vermeyince açıklama yapmak Kyle'a düştü. "Çünkü çok çabuk tutuştu. Normalde yangın bu kadar kısa sürede yayılmaz." Babasına döndü. "Doğru, değil mi?"

"Doğru," dedi Gurney dalgın bir tavırla. O an daha ziyade Kim'in merdiven basamağındaki tuzağı düzenleyen kişinin buradaki yangını çıkartan şahıs olabileceğine dair söylediklerini düşünüyordu. Kıza döndü. "Neden öyle söyledin?"

"Neyi söyledim?"

"Buradakiyle senin evine giren şahsın aynı olabileceğini?" "Sadece aklıma geldi birden."

Gurney bunu düşünmeye koyuldu. Birden aklına dün gece ona sormak istemediği soru geldi. "Sana bir şey soracağım," dedi sakin bir sesle. "Şeytanı uyandırma ifadesinin senin için bir anlamı var mı?"

Kim buna ani bir tepki verdi.

Gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı. Zorlukla bir iki adım geriledi. "Aman Tanrım! Sen bunu nereden biliyorsun?"

23. Bölüm

Şüphe

Kim'in tepkisine şaşıran Gurney ne yapacağını bilememişti.

"Robby", diye bağırdı Kim. "Lanet olsun. Bunu sana Robby söyledi değil mi? Ama o zaman neden benim için anlamı olup olmadığını soruyorsun?"

"Senden duymak istiyorum."

"Ne anlamı var ki bunun?"

"İki gün önce senin bodrumunda bir şey duydum."

Kim adeta donakalmıştı. "Ne?"

"Bir ses. Daha çok fısıltı aslında."

Kızın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Nasıl bir fısıltı?"

"Hiç hoş olmayan bir fısıltı."

"Aman Tanrım." Yutkundu. "Bodrumumda biri vardı, öyle mi? Erkek miydi kadın mı?"

"Söylemesi zor. Ama erkek sanırım. Karanlıktı. Göremedim." "Aman Tanrım. Ne söyledi?"

"Şeytanı uyandırma."

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse.

“Ne demek bu?”

“Küçük bir çocukken babamın bana anlattığı bir hikayenin sonu. Hayatımda duyduğum en korkunç hikayeydi.”

Gurney, Kim’in kendisine hakim olabilmek için işaret parmağının tırnağını başparmağına batırarak dikkatini acıya yoğunlaştırmaya çalıştığını fark etti. “Otur,” dedi. “Sakinleş. Her şey yoluna girecek.”

“Sakinleşeyim mi?”

Gülümseyerek sakin bir sesle, “Anlatsana hikayeyi bize,” dedi.

Gücünü toplamak için en yakınındaki sandalyeye tutundu. Sonra gözlerini kapatıp birkaç kez derin derin nefes aldı.

Ancak birkaç dakika sonra gözlerini açabilip, titrek bir sesle konuşmaya başladı. “Hikaye...

aslında hem çok kısa hem de çok basit. Ama küçükken hiç de öyle gelmezdi. Çok çok korkardım. Hep aklıma gelirdi. Kabus gibi. Babam bunun bir masal olduğunu söylerdi ama sanki gerçekmiş gibi anlatırdı.” Yutkundu. “Bir zamanlar bir kral varmış. Bu kral ülkedeki bütün kötü çocukların saraya getirilmesini buyurmuş. Yaramazlık yapan, yalan söyleyen, söz dinlemeyen bütün çocukların. Anne babaları tarafından istenmeyecek kadar kötü çocukların. Kral hepsini bir yıllığına saraya almış.

Hepsine güzel yiyecekler, giysiler, rahat yataklar vermiş. Ayrıca canları ne isterse yapmakta serbestlermiş. Bir tek şey dışında. Sarayın bodrumunun en karanlık köşesinde uzak durmaları konusunda uyarıldıkları bir oda varmış. Küçük, içinde sadece tek bir şeyin olduğu buz gibi bir oda. Bu tek şey de uzun, küflü bir sandıkmış. Aslında bu eski, çürümeye terk edilmiş bir tabutmuş. Kral çocuklara bu tabutun içine bir şeytanın, gelmiş geçmiş en korkunç şeytanın uyuduğunu söylermiş. Her gece çocuklar yataklarına girdikten sonra kral bütün yatakları teker teker gezer, her çocuğun kulağına fısıldarmış: 'Asla o karanlık odaya gitmeyin. Çürüyen tabuttan uzak durun. Eğer sabaha çıkmak istiyorsanız şeytanı uyandırmayın. ' Ama bütün çocuklar kralın sözünü dinleyecek kadar akıllı değilmiş. Bazıları kralın bu hikayeyi içi mücevherlerle dolu sandığını korumak için uydurduğundan şüphelenmiş.

Sonunda da içlerinden biri gecenin karanlığında yatağından karanlık odaya dalmış. Tabuta benzeyen küflü sandığı açmış. O anda tüm saray tüyler ürpertici bir çığlıkla sarsılmış. Sanki bir kurdun pençelerine düşmüş bir hayvanın çığlığı gibi. Ve o çocuğu bir daha gören olmamış."

Mutfaktaki herkes adeta taş kesilmişti.

Sonunda ilk konuşan Kyle oldu. "Vay be! Küçükken babanın sana anlattığı masal mı bu?"

“Çok sık anlatmazdı ama her anlatışında ödüm kopardı.” Gurney’e döndü. “Sen, ‘Şeytanı uyandırma,’ deyince o eski korkumu hissettim yeniden. Ama... Ama orada kim bekliyor olabilir ki? Ayrıca neden kulağına bunu fısıldasınlar? Ne manası var?” Madeleine de aklına takılan bir soruyu sormaya niyetliydi. Ama buna fırsat bulamadan yan kapı tıklandı.

Gurney gidip kapıyı açtı. Yangın uzmanı dedektif kapıdaydı. Müfettiş çoğu BCI çalışanına nazaran daha yaşlı, daha şişmanca, daha kır saçlı ve hiç de atletik bir görünüme sahip olmayan bir adamdı. Sempatiklikten uzak gözlerinin köşelerine meslek hayatı boyunca gözlemlediği insanlığa karşı hissettiği hayal kırıklığının izleri sinmişti.

“Olay yerindeki ilk incelememi tamamladım.” İncecik sesi görünüşünün de tam birtamamlayıcısıydı sanki. “Şimdi size birkaç şey sormam gerekecek.”

“İçeri buyurun,” dedi Gurney.

Adam ayaklarını kapıdaki paspasa neredeyse takıntı derecesinde iyice silerek Gurney’in ardından holden geçerek mutfağa girdi. Çevresine sanki hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi bir tavır takınarak bakındı. Aslında Gurney bunun etrafı belli etmeden kolaçan etmek istemenin neden olduğu mesleki bir alışkanlık olduğunun farkındaydı. Çünkü tanıdığı yangın uzmanı müfettişlerin hepsi çok iyi gözlemciydi.

“Olaydan kısa bir süre önce haberim olduğu için, Bay Gurney, hepinize birkaç sorum olacak.”

“Adınız neydi, pardon?” diye sordu Kyle. “Sabah geldiğinizde söylemiştiniz galiba ama unutmuşum.”

Adam Kyle’a boş bir ifadeyle baktı. Gurney Kyle’ın ses tonundaki öfkeyi algılamaya çalışıyor diye düşündü. Bir süre sonra, “Müfettiş Kramden,” dedi.

“Gerçekten mi? Ralph gibi?”

Aynı boş bakış.

“Balayı Çiftleri dizisindeki Ralph?”

Adam başını yanıtlamaktan çok savuşturmaya çalışan bir tavırla iki yana salladı. Gurney’e döndü. “Bu görüşmeleri kendi aracımda ya da burada yapabilirim. Hangisi uygun?”

“Burası gayet uygun.”

“Görüşmeleri tanıkların ifadelerinin birbirini etkilememesi için teker teker almak istiyorum.”

“Bana uyar. Ama karım, oğlum ve Bayan Corazon ne der bilemem.”

“Bence de sakıncası yok,” dedi Madeleine her ne kadar ses tonundan pek aynı fikirde değilmiş gibi görünse de.

“Benim... itirazım yok,” dedi Kim kararsızca.

“Anlaşılan Müfettiş Kramden bizim şüpheli olabileceğimizi düşünüyor,” dedi Kyle tartışma

çıkarmaya niyetli olduğunu gösterir bir ifadeyle.

Adam sanki cebinden çıkarıp ayarlarım yaptığı iPod benzeri bir cihaz, Kyle'ın yorumlarından çok daha önemliymiş gibi bir tavır takınmıştı.

Gurney gülümsedi. "Hiç de haksız sayılmaz. Kundaklama olaylarında genellikle en büyük şüpheliler mülk sahipleridir."

"Her zaman değil," diye mırıldandı Kramden nazik bir tavırla.

"Topraktan örnek alabildiniz mi?" diye sordu Gurney.

"Neden soruyorsunuz?"

"Neden mi soruyorum? Çünkü dün gece biri ahırımı ateşe verdi. Şimdi de sizin orada harcadığınız iki saatin verimli olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Verimli olduğunu söyleyebilirim." Duraksadı. "Şu an için ilk yapmamız gereken şey ifadeleri tamamlamak."

"Hangi sırayla?"

Kramden yine şaşırdı. "İlk siz."

"Sanırım geri kalanımız çalışma odasına gitse iyi olur," dedi Madeleine soğukkanlılıkla. "Orada sıramızı bekleriz." "Mümkünse."

Kyle, Kim'le birlikte mutfaktan çıkmak üzereyken genç kız tam kapının eşiğinde durup geri döndü.

“Müfettiş Kramden eğer herhangi bir bilgi edindiyseniz sonra bunları bizimle paylaşacaksınız değil mi?”

“Mümkün olan her şeyi paylaşacağız.”

Bu Gurney’in az daha kahkahayı basmasına neden olacak kadar anlamsız bir yanıttı. Kendisi de uzun yıllar aynı ifadeyi defalarca kullanmıştı.

“Bunu duyduğuma çok sevindim,” dedi Madeleine aslında hiç de sevinmediğini ortaya koyan bir tavırla. Sonra da Kim ve Kyle’la birlikte çalışma odasına gitmek üzere hole doğru yöneldi.

Gurney kahvaltı masasından çektiği sandalyeye oturup karşısındaki yeri de Kramden’a işaret etti.

Adam kayıt cihazını masanın üzerine koyup, düğmesine bastıktan sonra resmi bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Müfettiş Everett Kramden, BCI Albany Bölge Merkezi ... Görüşme 24 Mart 2010 tarihinde saat 10:17’de gerçekleştirilmiştir... İfadesi alman şahsın adı David Gurney. .. Görüşme yeri şahsın Walnut Crossing’de ikamet ettiği ev. Şahsın mülkiyetindeki arazide, evin yaklaşık yedi yüz metre kadar güney doğusunda kalan ve ahır olarak kullanılmak üzere yapılmış ek binada çıkan şüpheli yangınla ilgili daha fazla bilgi toplamak amacıyla bu görüşme yapılmıştır. Görüşmenin çözümleri ve yazılı ifade ektedir.”

Gurney'e aynı ses tonu gibi ifadesiz gözlerle bakarak, "Yangını ne zaman fark ettiniz?" diye sordu.

"Saate bakmadım. Sanırım sekiz yirmiyle dokuza yirmi kala arası olması lazım."

"İlk kim fark etti?"

"Bayan Corazon."

"Dikkatini ne çekmiş?"

"Bilmiyorum. Camdan dışarı bakarken birden alevleri gördü." "Neden camdan dışarı baktığını biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Alevleri görünce ne yaptı?"
"Bağırdı."

"Ne diye bağırdı?"

"Sanırım; Aman Tanrım ne oluyor; gibi bir
şey söyledi." "Siz ne yaptınız?"

"Oturduğum yerden kalkıp onun yanına gidince ben de alevleri gördüm. Hemen telefona koşup 911 'i aradım."

"Başka bir yeri aradınız mı?"
"Hayır."

"Evdekilerden biri başka bir telefon görüşmesi
yaptı mı?" "Ben görmedim." "Sonra ne yaptınız?"

"Ayakkabılarımı giyip ahıra
koştum." "Karanlıkta?"

“Evet.”

“Tek başınıza?”

“Oğlumla. O da hemen arkamdan geldi.” “Az önce burada olan, Kyle’dı adı değil mi?” “Evet... tek oğlum.”

“Alevler ne renkti?”

“Yoğun olarak turuncu. Çok hızla, gürültülü bir biçimde yanıyordu.” “Sadece tek bir nokta mı yanıyordu?”

“Ahırın neredeyse her tarafı yanıyordu.”

“Ahırın pencerelerinin açık olup olmadığına dikkat ettiniz mi?” “Açıktı.”

“Hepsi mi?”

“Sanırım.”

“Açık mı bırakırdınız?”

“Hayır.”

“Emin misiniz?”

“Evet.”

“Herhangi bir tuhaf koku aldınız mı?”

“Petrol ürünü kokuyordu. Büyük olasılıkla benzin.”

“Sizin yanıcı maddelerle ilgili tecrübeniz var mı?”

“NYPD cinayet masasındaki görevime başlamadan önce kısa bir süre yangın bölümünde kundaklama olaylarıyla ilgili bir kursa tabi tutulmuştum.”

Kramden’ın ifadesiz yüzünde kelimelere dökmediği birtakım düşünceler içinde olduğunu ortaya koyan belirgin bir kasılma meydana gelmişti.

“Siz ve eğitimli köpeğinizin duvarların içlerinde ya da aldığınız örneklerde yanıcı bir madde tespit ettiğinizi sanıyorum,” diye devam etti Gurney.

“Olay mahallinde incelemelerde bulunduk.”

Gurney bu cevap sayılamayacak sözlere gülümsedi. “Aldığınız örnekler de aracınızdaki portatif gaz-likit ayrıştırıcıya konuldu. Yanılıyor muyum?”

Kramden’ın bu yoruma gösterdiği tek tepki çene kaslarında belli belirsiz gözlenen seğirmeden ibaretti. Sonraki soruya geçmeden kısa bir süre duraksadı. “İtfaiye gelene kadar yangını söndürmek için herhangi bir şey yaptınız mı?”

“Hayır.”

“Binadan değerli bir şey çıkartma çabasına girdiniz mi?” “Hayır. Alevler çok yoğundu.”

“Eğer girebilseydiniz ne çıkartırdınız?”

“Aletler... Elektrikli odun kesme makinesi, kano, eşimin bisikleti, yedek parça filan.”

“Yangından önce binaya koyduğunuz herhangi değerli bir şey var mıydı?”

“Hayır.”

“Bina ve içindekiler sigortalı mıydı?”

“Evet.”

“Ne tür bir poliçe yapmıştınız?”

“Genel.”

“İçeridekilerin dökümüne, sigorta numaranıza, sigortacınızın adına ve sigorta şirketi bilgilerinize ihtiyacım olacak. Yakınlarda poliçenizde bir değişiklik yaptınız mı?”

“Hayır. Haberim olmadan otomatik enflasyon düzenlemesi yapıldıysa o ayrı.”

“Öyle bir şey olsa sizi bilgilendirmezler miydi?” “Bilmiyorum.”

“Yangın hasarlarını içeren birden fazla poliçeniz var mı?” “Hayır.”

“Daha önce sigortadan para aldınız mı?”

Gurney bunu bir süre düşündü. “Hırsızlık sigortasından almıştım. Belki otuz sene önce kentte motosikletim çalınmıştı.” “Bu kadar mı?”

“Bu kadar.”

“Komşularınızla, akrabalarınızla, iş arkadaşlarınızla ya da başka binleriyle bir hasımlığınız var mı?”

“Avlanmak yasaktır tabelalarımız parçalandığına göre bizim farkında olmadığımız böyle bir durum varmış gibi.”

“Ne zaman yerleştirmiştiniz o tabelaları?”

“Eşim buraya taşınmamızdan kısa bir süre sonra, aşağı yukarı birkaç yıl önce yerleştirdi.”

“Herhangi bir başka sorun yaşadınız mı?”

Gurney merdiven basamağının gevşetilmesinin de karanlıkta kulağına fısıldanmasının da sorun olarak nitelendirilebileceğinin farkındaydı. Diğer taraftan ne merdiven basamağı sa-botajmın ne de bodrumdaki ikazın hedefinin kendisi olduğuna emindi. Boğazını temizledi. “Hayır, yok.”

“Yangın başlamadan önceki iki saatlik dilimde evden ayrıldınız mı?”

“Evet. Yemekten sonra göletin yanındaki banka gittim.”

“Ne zaman?”

“Karanlık çöktükten hemen sonra. Yani... sekiz civarı.” “Neden gittiniz oraya?”

“Dediğim gibi banka oturmak için. Kafamı dinlemeye. Rahatlamaya.”

“Karanlıkta?”

“Evet.”

“Üzgün müydünüz?”

“Yorgun, gergin.”

“Neden?”

“işle alakalı.”

“Para da var mı işin içinde?”

“Pek sayılmaz.”

Kramden arkasına yaslanıp gözlerini masa örtüsündeki küçük siyah bir noktaya sabitledi. Ardından meraklı bir ifadeyle uzanıp buraya dokundu. “Rahatlamak için karanlıkta tek başınıza oturduğunuz bu sırada herhangi bir şey duydunuz ya da gördünüz mü?” “Ahırın arkasındaki ormanlık alandan gelen bazı sesler duydum.”

“Nasıl sesler?”

“Küçük bir dal kırılması gibi. Emin değilim.”

“Yangından önce evdekilerden dışarı çıkan başka biri var mı?” “Oğlum bir süreliğine yanıma geldi. Ayrıca Bayan Corazon da çıkmış dışarı. Ama onun ne kadar dışarıda kaldığını bilmiyorum.” “Nereye gitmiş?”

“Bilmiyorum.”

Bir kaşını kaldırdı. “Sormadınız mı?”

“Hayır.”

“Peki ya oğlunuz? Evden banka gelip geri dönmek dışında başka bir yere gitmiş mi?”

“Sadece yanıma gelip eve döndü.”

“Nasıl emin olabiliyorsunuz buna?”

“El feneri vardı.”

“Ya eşiniz?”

“Ne olmuş ona?”

“O, evden hiç çıktı mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Ama emin değilsiniz.”

“Yüzde yüz emin değilim.”

Kramden sanki bu anlatılanlar gerçeği gözler önüne seriyor-muşçasına yavaşça baş salladı. Tırnağıyla masa örtüsünün üzerindeki noktayı kazımaya çalışıyordu.

“Yangını siz mi çıkardınız?” diye sordu başını kaldırmadan. Gurney bunun standart yangın sonrası soruşturma usulü olduğunu ve bu sorunun sorulması gerektiğini biliyordu.

“Hayır.”

“Başka birinden böyle bir istekte bulundunuz mu?”

“Hayır.”

“Kimin yaptığını biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Soruşturmanın işleyişine yardım edebilecek başka bildiğiniz bir şey var mı?”

“Şimdilik yok.”

Kramden şaşırarak, “Bu da ne demek?” diye sordu.

“Şu an için soruşturmanın işleyişine yardım edecek başka bir şey bilmiyorum demek.”

Müfettişin şüphe dolu bakışlarından ani bir öfke parıltısı geçti. “Yani olayla ilgili bilgi toplamayı planladığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Ah, evet, Everett. Kesinlikle olayla ilgili bilgi toplayacağım. Buna emin olabilirsin.”

24. Bölüm

İşler Ciddileşiyor

Kramden, Madeleine ve Kyle’la sadece yirmişer dakika konuşmasına karşın Kim’le bir saatten uzun bir görüşme gerçekleştirmişti.

Artık öğlen olmak üzereydi. Madeleine adamı yemeğe davet etmiş ama müfettiş son derece ciddi bir ifadeyle bu

teklifi geri çevirmişti. Hiçbir açıklama yapmadan evden çıkıp, bir süre etrafta dolaştıktan sonra göletle yangın yerinin arasına park ettiği kamyonetine bindi.

Sabah sisi dağılmış, güneş bulutların arasından kendini göstermeye başlamıştı. Gurney'le Kim mutfak masasına geçmişlerdi. Bu sırada Madeleine de omlette kullanacağı mantarları yıkıyordu. Pencereden dışarı bakan Kyle, "Şimdi ne yapıyor orada?" diye sordu.

"Büyük bir ihtimalle gaz-likit ayrıştırıcının sonuçlarını inceliyor," dedi Gurney.

"Ya da çantasındaki sandviçini yiyor," dedi Madeleine gergin bir sesle.

"Sistemi kurduktan sonra," diye devam etti Gurney. "Sonuçların çıkması için bir saat beklemek gerekir."

"Ne anlayacak o sonuçlardan?"

"Çok şey. Bu sistem tüm yanıcı maddeleri miktarlarına va-

rmcaya dek ayrıştırır. Böylece yangına neyin sebep olduğu net biçimde anlaşılır. Hatta özel bir formül kullanılmışsa bu bilgiden yanıcı maddenin markasına kadar ulaşmak mümkündür. Yani çok şey öğrenecek."

"Ama yangım çıkartan or.spu çocuğu hakkında bir şey öğrenemeyecek olması çok kötü," dedi Madeleine büyük bir mantarı bariz bir öfkeyle, kesme tahtasına sert darbeler savura savura doğrarken.

“Evet,” dedi Kyle. “Müfettiş Kramden zeki biri olabilir ama iğrenç bir insan. Bana el fenerini, gölete gitmek ve geri dönmek için tam olarak nereden geçtiğimi, göletin kenarında babamla ne kadar oturduğumu sorup durdu. Sanki yangını kimin çıkardığını bilmediğimi söylerken yalan ifade veriyormuşum gibi bir tavır takındı. Pislik herif.” Kyle’e döndü. “En uzun süre seninle konuştu. Neydi sorun?”

“Cinayet Yetimleri hakkında bir şeyler öğrenmek ister gibiydi?” “Şu senin televizyon işi? Ne alakası varmış?”

Kim omuz silkti. “Belki arada bir bağlantı olduğunu düşünüyor.”

“Programı biliyor muymuş?” diye sordu Gurney. “Yoksa sen mi anlattın ona?”

“Neden burada olduğumu, seninle aramızdaki ilişkiyi filan sorunca ben anlattım.”

“Benim projedeki rolümle ilgili ne söyledin?”

“Good Shepherd olayıyla alakalı olarak teknik danışmanlık görevi üstlendiğini anlattım.”

“Hepsi bu mu?”

“Aşağı yukarı.”

“Robby Meese’i de anlattın mı?”

“Evet, sordu zaten.”

“Ne sordu?”

“Herhangi biriyle kavgalı olup olmadığımı.”

“Sen de ona ... tüm olup biten garip olayları anlattın?”

“Çok ısrar etti.”

“Merdiveni? Fısıltıyı?”

“Merdiveni anlattım. Ama fısıltıdan bahsetmedim. Ben duymadığım için anlatıp anlatmama kararının sana ait olduğunu düşündüm.”

“Başka?”

“Hepsi bu. Ah, bir de dün gece dışarı çıktığımda nereye gittiğimi sordu. Bir şey duydum mu, seni, Kyle’ı ya da başka birini gördüm mü öğrenmek istedi.”

Gurney içinde yavaş yavaş kabaran huzursuzluk dalgalarını hissediyordu. Tüm soruşturmalarda çok geniş kapsamlı bilgi toplanırdı. Bu bilgi yığınının bir tarafında hiçbir mantıklı polisin şahısların isteyerek ifşa etmelerini beklemediği konuyla alakasız gibi görünen kişisel bilgiler yer alırdı. Diğer taraftaysa suçu anlamayı sağlayıp adaletin bir an evvel yerine getirilmesine olanak verecek önemli bilgiler bulunurdu.

Bu iki bölümün arasındaysa tartışmaların, fikir yürütmelerin bulunduğu gri bölüm yer alırdı.

Kim’in özel hayatındaki sorunun bodrumda yaşanan olay baz alınarak aynı şekilde Gurney’in hayatım da

etkileyeceği düşünülebilirdi. Eğer Kim merdiven basamağıyla yanan ahır arasında bağlantı olabileceğine dair bir ifade verdiyse kendisinden de aynı şeyi yapması beklenmez miydi?

Daha da ötesi gerçekten de neden böyle bir ifade vermemişti? Bu sadece mesleğinin neden olduğu ve artık iyice içine işlemiş olan bilgiyi kontrol etme arzusundan mı kaynaklanmıştı?

Yoksa asıl gerçeği görmezden mi geliyordu? Sağlığının çok ağır düzelmesi, yeteneklerini giderek kaybettiği hissi, eskisi kadar güçlü, zeki, çabuk olamayabileceği düşüncesi, eskiden olsa o merdivenlerden yüzükoyun yere kapaklanmayacağı, kulağına fısıldanmasına müsaade etmeyeceği fikri birleşip korkuya dönüşüyordu.

“Sen çözersin,” dedi Madeleine doğradığı mantarlarla soğanı ocağın üzerindeki tavaya dökerken.

Karısının bir süredir kendisini izlediğini fark etmişti. Bir kez daha zihnini okuyabildiğini düşündüren o esrarengiz yeteneğini sergilemişti. Gözlerinin içine bakıyor, sanki yüksek sesle dile ge-tirmişçesine tüm düşüncelerini anlıyordu. Evliliklerinin başlarında karısının bu yeteneğinden zaman zaman çekindiği olmuştu. Şimdiyse birlikte kurdukları hayatlarına renk katan, eşsiz bir güzellikti bu.

Tava kızmış mutfağı tatlı bir yemek kokusu sarmıştı.

“Hey, yemeği görünce geldi aklıma,” dedi Kyle etrafına bakınarak. “Babamın doğum günü hediyesi. Akşam açamamıştı bir türlü.”

Madeleine tezgahın kenarını işaret etti. Mavi hediye paketi, okun yanındaydı. Kyle gülerek paketi oradan alıp masanın üzerine babasının önüne koydu.

“Tamam...” dedi Gurney hafif bir mahcubiyet ifadesiyle. Paketi açmaya koyuldu.

“David, Tanrı aşkına,” dedi Madeleine. “Sanki bomba imha etmeye çalışıyormuşsun gibi bir ifaden var.”

Gergin bir kahkahanın ardından geri kalan kağıdı parçalayıp ambalajla aynı rengi taşıyan kutuyu ortaya çıkardı. Kutuyu açıp, içindeki birkaç kat ince kağıdı çekip alınca da hediyesinin yirmiye yirmi beş santimlik, oldukça hoş, gerçek gümüşten bir çerçeve olduğunu görmüş oldu. Çerçevenin içine sararmaya yüz tutmuş bir gazete kupürü konulmuştu. Gurney ne olduğunu anlamaya çalışarak bakıyordu.

“Okıısana,” dedi Kyle.

“Ah... Gözlüğüm yok.”

Madeleine onu endişe ve merak karışımı bir yüz ifadesiyle süzüyordu. Tavanın altını kapatıp, kocasının elindeki çerçeveyi alarak içindeki kupüre baktı.

“New York Daily News‘ın bir yazısı. Başlığında, ‘Canavar seri katil yeni terfi eden dedektif tarafından

yakalandı,’ diyor. Yazı da şöyle: ‘Şehrin en genç dedektiflerinden David Gurney, dün gece “Kesici” lakaplı, Charles Lermer’in korkunç cinayetlerine son verdi. Yetkililer, on iki yılı aşkın bir süredir yamyamlığa dek uzanan en az on yedi cinayetten sorumlu olduğu söylenen Lermer’in yakalanmasında en büyük pay sahibinin üstün soruşturma teknikleriyle iz sürme yeteneği sayesinde Gurney olduğunu açıkladılar. “Olaya yepyeni bir bakış açısından yaklaşması sayesinde sonuca ulaştı,” diye açıkladı NYPD sözcüsü Teğmen Scott Barry. “Bu gece hepimiz daha rahat uyuyacağız,” diye sözlerini sürdüren Barry, artık olayın adli makamlara intikal ettiği gerekçesiyle şu an için daha fazla bilgi verebilmesinin mümkün olmadığını da ekledi. Gurney’e de şimdiye dek ulaşamadık. Aynı yerde görev yaptığı bir arkadaşı muhabirimize kahraman dedektifimizin çok ön plana çıkmayı seven biri olmadığı bilgisini verdi.’ En altta da tarih yazılı. 1 Haziran 1987.”

Madeleine çerçeveyi yeniden Gurney’e uzattı.

Gurney böyle bir durumda sergilenmesi gereken hoşnut tavrı bir nebze de olsa gösterebilme umuduyla çerçeveyi dikkatle aldı. İşin aslı hediye almayı hele de pahalı hediye almayı hiç sevmezdi. Ayrıca ilginin merkezi olmaktan, nasıl davranacağını bilmediği durumlara düşmekten hiç hazzetınezdi. Zaten nostalji duygusuna da pek sahip değildi.

“Teşekkürler,” dedi. “Çok düşünceli bir hediye.” Kaşlarım çatarak bakıyordu mavi kutuya. “Bu gümüş çerçeveyi tahmin ettiğim yerden mi aldın?”

Kyle gururlu bir ifadeyle gülümsedi. “Tiffany’de harika şeyler satıyorlar.”

“Tanrım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkürler. Bu eski gazeteyi nereden buldun, Tanrı aşkına?”

“Yıllardır bende. Aslında hâlâ yırtılmamış olması ilginç. Neredeyse her arkadaşıma göstermişimdir.”

Gurney duygu bombardımanına hazırlıksız yakalanmıştı. Sert bir şekilde boğazını temizledi.

“Ver bana,” dedi Madeleine çerçeveyi elinden alarak. “Şöyle görünür bir yere koyalım.”

Kim olup bitenleri hayranlıkla takip ediyordu. “Kahramanlık hiç hoşuna gitmiyor değil mi?”

Gurney duygularını bir kahkaha patlamasına çevirmeyi başardı. “Ben kahraman değilim.”

“Ama seni öyle gören çok kişi var.”

Gurney başını iki yana salladı. “Kahramanlar gerçek değildir. Masalın akışını sağlamak için uydurulmuşlardır. Ayrıca medya da kahramanlar yaratır. Önce yaratır sonra da yok eder.”

Bu ifadeleri ani bir sessizliğe neden oldu.

“Bazı kahramanlar gerçektir,” dedi Kyle.

Madeleine çerçeveyi oturma odasındaki şöminenin üzerine yerleştiriyordu. “Bu arada,” dedi oradan mutfağa seslenerek. “Hemen kenarda el yazısıyla yazılmış bir cümle daha var. Onu atlamışım. ‘Dünyanın en müthiş dedektifinin doğum günü kutlu olsun.’”

Yan kapı aniden tıklanınca Gurney, “Ben açarım,” diyerek ayağa fırladı. Bir yandan da umarım haddinden fazla bir istekle yapmamışımdır bu hareketi diye düşünüyordu. Duygusallık onun güçlü tarafı değildi ama en azından diğerlerinin duygularından tamamen farklı bir ruh hali içinde olduğunu da sergilemek istemiyordu.

Everett Kramden’ın yüzüne yapışmış gibi duran kötümser ifade Gurney’i Kyle’m büyük bir şevkle evlatlık görevini yerine getirme çabasından daha az rahatsız ediyordu. Gurney kapıyı açtığında müfettişin sanki manyetik bir güç daha yaklaşmasına mani oluyormuşçasına birkaç adım geride durduğunu gördü.

“Sizden bir dakikalığına dışarı gelmenizi rica edebilir miyim?” Aslında bu bir soru değildi elbette.

Gurney adamın ses tonuna şaşırsa da herhangi bir tepki vermeden dışarı yöneldi.

“Sizde beş galonluk polietilen benzin varili var mı?”

“Evet. Hatta iki tane.”

“Anlıyorum. Nereye koyarsınız onları?”

“Biri orada traktörün yanında.” Gurney mahvolmuş haldeki kuşkonmaz bahçesinin uzaktaki köşesini işaret ediyordu. “Diğerini de arka tarafa...” Duraksadı. “Ahırın arkasına koyardık.” “Anlıyorum. Kamyonete kadar gelip varilin size ait olup olmadığına bir bakabilir misiniz?”

Kramden yangın araştırma aracını Gurney’in arabasının hemen yanına park etmişti. Gurney kapak indirilir indirilmez varili tanımıştı.

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle. Sapı kırıktı. İşte burası. Kesinlikle eminim.” Kramden başıyla onayladı. “En son ne zaman kullandınız?” “Çok sık kullanmam. Genelde ot biçme makinesini kullanacağım zaman ihtiyacım olur. Yani geçen sonbahardan beri kullanmadım diyebilirim.”

“İçinde ne kadar benzin vardı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“En son nerede gördünüz?”

“Büyük bir ihtimalle ahırın arkasında.”

“En son ne zaman dokundunuz?”

“Yine hiçbir fikrim yok yanıtını vereceğim. Büyük bir ihtimalle geçen sonbahardan beri dokunmamış olmam gerek. Ama bir şey almak için yer değiştirmem gerektiyse

o zaman dokunmuş olabilirim. Hatırlamamı gerektirecek bir durum olmadı.” “İki zamanlı motoryağı kullanır mısınız?”

“Evet.”

“Hangi marka?”

“Marka? Sanırım Homelite.”

“Varilin neden kanala saklanmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Saklanmış mı? Hangi kanala?”

“Sorumu biraz daha açayım. Bu varilin neden koyduğunuzdan farklı bir yerde olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Hayır, yok. Tam olarak nerede buldunuz? Hangi kanaldan bahsediyorsunuz?”

“Ne yazık ki bu konuda ayrıntı vermem mümkün değil. Bana yangınla ya da soruşturmayla ilgili şimdiye dek iletmediğiniz ama şimdi söylemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

“Hayır, yok.”

“Bu durumda şimdilik işimiz bitti. Sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Cevap vermek isteyeceğiniz bir sorum sok.”

İki dakika sonra Müfettiş Everett Kramden’ın kamyoneti eğimli yolda ilerleyip gözden kayboldu.

Rüzgarsız, sakin bir gündü. Ağaçtaki yapraklar bile kıpırdamıyordu. Tek ses Gurney'in kulaklarında ara vermeden süren, nörologunun ısrarla gerçek bir ses değil diye açıkladığı, çınlamaydı.

Eve doğru yürürken yan kapı açılmış Kyle'la Kim dışarı çıkmıştı. "Gitti mi o salak?" diye sordu Kyle.

"Öyle görünüyor."

"Madeleine omletleri hazırlayana kadar Kim'i motorla gezdireceğim." Çok hevesli gibiydi. Kim de halinden memnun bir tavırla gülümsüyordu.

Gurney mutfağa girdiği sırada çift karbonlu motorun gürültülü sesi her yerde yankılanmaya başlamıştı bile.

Madeleine fırının saatini ayarlıyordu. Gurney'e şöyle bir bakıp, "Bir Fransız filmi var. Siyah Şapkalı Adam. İzlemiş miydin?"

"Sanmıyorum."

"Orada çok akıllıca çekilmiş bir sahne vardı. Elinde siyah katlanmış şemsiyesi, siyah yağmurluğuyla yürüyen bir adamı bir grup suikastçı ellerinde tüfeklerle takip ediyor. Eski kasabanın dönemeçli, dar sokaklarında uzun süre devam ediyor bu takip. Tam ateş edecek mesafeye geldiklerinde adamın elindeki şemsiye açıyı kapatıyor. Biraz bekleyince de şemsiyeli adam köşeyi dönüp yine gözden kayboluyor. Sonunda bir taş kilisenin geniş

avlusuna ulaşıyorlar. Tam suikastçılar tüfeklerini doğrultup nişan almak üzereyken adam koşarak merdivenleri çıkıyor ve kiliseye dalıyor. Suikastçılar da kilisenin her iki kapısı önünde durup adamın çıkmasını beklemeye karar veriyorlar. Oldukça uzun bir zaman. Yağmur yağıyor. Kilisenin kapıları açılıyor. Suikastçılar ateş etmeye hazırlanıyorlar. Dışarı iki siyah yağmurluklu adam çıkıyor. İkisi de siyah şemsiyelerini açtıklarından suikastçılar yüzlerini göremiyorlar. Bir iki saniyelik şaşkınlıktan sonra her ikisini de vurmaya karar veriyorlar. Ama tam o sırada içeriden başka bir siyah pardösülü, siyah şapkalı adam çıkıyor. On kişi, yirmi kişi derken avlu siyah şemsiyelilerle doluyor. Gerçeküstü bir durum var sanki. Sayıları giderek artan siyah şemsiydiler, yağmurun altında ne yapacaklarını bilemeden kalakalmış suikastçılar.”

“Sonu nasıl?”

“Hatırlamıyorum. Çok oldu izleyeli. Sadece şemsiyeler kalmış aklımda.” Ocağın üstünü sildiği süngeri lavaboda yıkayıp, sıktı. “Ne istiyormuş?”

Ne sorduğunu anlamak Gurney’in birkaç saniyesini aldı. “Normalde ahırın yanına koyduğum benzin varilini bulmuş. İşin tuhafı yol kenarında bir yere saklanmış olarak bulmuş varili.” “Saklanmış?”

“Öyle dedi. Benden varile bakmamı istedi. Hiç mantıklı değil.”

“Neden saklanmış olsun ki? Biri yangın çıkartmak için onu mu kullanmış?”

“Belki. Hiçbir fikrim yok. Müfettiş Kramden pek iletişim canlısı biri değil.”

Başını merakla kaldırdı. “Yangının kasıtlı çıkartıldığı açık. Kapının önünde bulunan kırık ‚avlanmak yasaktır’ tabelaları bu durumu net biçimde ortaya koyuyor, Öyleyse ne diye bilgi saklıyor ki...”

“Bilmiyorum. Zaten kundakçı olay sırasında kör kütük sarhoş değilse varili alıp bir yerlere saklamanın bir mantığı da yok.” “Açıklama bu mu sence?”

Gurney derin bir nefes aldı. “Büyük bir ihtimalle hayır.” Madeleine yüzüne kendisini şeffaf hissetmesine neden olan bakışlarını yöneltmişti. “Pekala,” dedi sakince. “Sonraki adım ne?” “Kramden’la görüşemem. Neler olup bittiğini kendi başıma anlamaya çalışmam lazım. En azından bir süreliğine. Bazı basit sorular var. Önce onların yanıtlarını bulmaya çalışacağım.” “Mesela bir kişiyle mi yoksa iki kişiyle mi uğraştığını tespit etmek gibi?”

“Kesinlikle. Birçok açıdan umarım iki farklı kişi vardır karşımda.”

“Neden?”

“Çünkü Kim’in evinde meydana gelen olaylarla bu yangının arkasında tek bir kişi varsa bu durumda kızgın

bir avcıdan çok daha ciddi bir düşmanımız olduğu sonucu çıkar da ondan.” Fırının saati üç kez çaldı. Madeleine sesi duymamış gibiydi. “Good Shepherd olayıyla bağlantılı olabilir mi peki?”

“Ya da asla göz ardı edemeyeceğim Robby Meese.”

Saat bir kez daha çaldı.

Madeleine başını pencereye doğru çevirdi. “Seslerini duyuyorum, geliyorlar,” dedi.

“Ne?” Aslında bunu sormak için değil daha çok ani konu değişikliğinden hoşlanmadığını ifade etmek için söylemişti. Madeleine yanıt vermeye gerek bile duymadı. Gurney de biraz bekleyince yaklaşan BSA’nın kükremelerini duymaya başlamıştı.

Kırk beş dakika sonra omletler bitip masa temizlenince Gurney çalışma odasına çekilip daha önce atladığı bir şey bulabilme umuduyla Hardwick’in gönderdiği e-postayı bir kez daha gözden geçirmeye koyuldu.

Otopsi fotoğraflarına bakmayı, geri kalan tüm dosyaları iyice

inceledikten sonraya bırakma kararı vermişti. Kendi kendine ilk gördüğü andan beri gözünün önünden gitmeyen son derece rahatsız edici fotoğraflara şu an için tekrar tekrar bakmanın hiçbir faydası olmayacağını söylemişti. Ama meslek hayatında faydasını özel

hayatındaysa yıkıcı derecede zararını gördüğü saplantılı genlerinin yine etkisinde kalmıştı.

Belki bu kez fotoğraflara değişik bir sırayla baktığı için ya da o an zihni daha berrak olduğundan ya da bambaşka bir sebepten bu kez ilk baktığında fark etmediği bir şey gördü. İki başta da kurşun yarası tam aynı yerdeydi.

Çalışma masasının çekmecesinde silinebilir keçeli kalem aradı, bulamayınca da mutfağa yöneldi. Mutfak dolabında aradığı gibi bir kalem bulmuştu.

“Av peşinde gibi gözüküyorsun,” dedi Kyle. Kim’le birlikte şöminenin karşısındaki koltuklardaydılar. Koltukların biraz yaklaştırıldığı Gurney’in gözünden kaçmamıştı.

Yanıt vermeden baş sallamakla yetindi.

Çalışma odasına dönüp bilgisayar ekranına kredi kartını cetvel gibi kullanarak benzer yaranın bulunduğu kafa fotoğrafından birini kare içine aldı. Sonra köşelerden merkez noktasını tespit

etmek için birer çapraz çizgi çekti. Şüphesinde haklı çıkmıştı. Çapraz çizgiler tam kurşunun girdiği yerde birleşiyordu. Gömleğinin koluyla ekranı hemen temizleyip aynı şeyi ikinci fotoğrafta da uyguladı. Sonuç aynıydı.

Hardwick'i arayıp, "Ben Gurney. Sana otopsi fotoğraflarıyla ilgili hemen bir şey sormam gerekiyor. Teşekkürler," diyerek telesekreterine not bıraktı.

Sonra teker teker geri kalan dört fotoğrafı incelemeye koyuldu. Dördüncü fotoğrafa sıra geldiğinde Hardwick aradı.

"Hey, zeki çocuk, ne oldu?"

Sadece bir şey takıldı aklıma. Tespit edebildiğim kadarıyla en az iki olayda kurşun yarası profilden çekilen fotoğraflarda tam ortada yer alıyor. Diğer fotoğraflar için bir şey söyleyemiyorum. Çünkü darbenin etkisiyle diğer tarafa doğru dönmüş. Onlarda da kurşunun girdiği nokta tam ortada olabilir. Ama otopsi fotoğraflarının açısıyla namlunun açısı örtüşmediği için emin olamıyorum."

"Ne dediğini anladığımı sanmıyorum."

"Acaba diyorum adli tıp kayıtlarında bana gönderdiklerinden başka fotoğraflar da var mıdır? Çünkü bu durumda..."

Hardwick sözünü kesti. "Dur! Orada dur! Dostum asla aklından çıkartma, elindeki fotoğrafları sen tamamen kendi çabalarınla ele geçirdin. Sana Good Shepherd dosyasının resmi belgelerini yolladığım ortaya çıkarsa çok ciddi suçlamalara maruz kalırım. Önce bunu bir netleştirelim."

“Kesinlikle. Şimdi bitirmeme izin ver. Yan camdan giren kurşunun başın tam hangi noktasına isabet ettiğini öğrenmek istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü kurşun elimdeki fotoğrafların tam ortasından girmiş gibi gözüküyor. Yani kurbanın başı hedef kağıdı olmuş olsa iki olayda da hedef tam on ikiden vurulmuş olacaktı. Yani kusursuz. Hareket halindeki bir araçta, görüşün son derece düşük olduğu koşullarda meydana gelmiş bu durum.”

“Buradan neye ulaşıyorsun peki?”

“Diğer fotoğrafları görünceye kadar beklemeyi tercih ederim. Orijinal otopsi kayıtlarına ulaşma imkanın vardır umarım. Ya da en azından bunu senin için yapacak bir arkadaşın olmalı değil mi?” “Ne düşündüğünü bana diğer dört fotoğrafı gönderdikten sonra söylemeyi tercih ediyorsun öyle mi? Bak, derhal ne düşündüğünü söylemezsen soruna alacağın tek yanıt, s.ktir git, olacak haberin olsun.”

Gurney, Hardwick’in tavırlarına alışıktı ve çok da ciddiye almazdı. “Pekala,” dedi sakin bir sesle. “Eğer hareket halindeki bir aracın içinde, yüzü sadece kontrol panelinin solgun ışığıyla aydınlanmış haldeki hedef altı olayda da aynı başarıyı göstererek tam aynı noktadan vurmak demek, katilin elinde bir gece görüş dürbünü olduğu anlamına gelir. Ayrıca hiç titremeyen elleri ve

damarlarında buzlu su dolaşan biri kadar da soğukkanlı olduğu ihtimali çok yüksek.”

“Ne olmuş? Her önüne gelen gece görüş dürbünü alabilir. İnternette yüzlerce satış sitesi var.”

“Ben bununla ilgilenmiyorum. Good Shepherd olayıyla ilgili bilgi edindikçe resim daha çok bulanıklaşıyor. Sorun bu. Kimdi o herif? Karikatür kitaplarında rastlayabileceğimiz türden aşırı büyük bir tabanca kullanan süper bir nişancı. İncil dili kullanılarak yazılmış, son derece öfke dolu bir metin. Ama hareketlerinde bir o kadar soğukkanlı, ısrarcı ve de mantıklı. Dünyadaki tüm açgözlüleri öldürme niyetini belli etmiş. Ama altıncı cinayette durmuş. Böylesine bir hedef deli olduğunu gösteriyor belki ama diğer taraftan risk almayan, mantıklı, çok zeki biri olduğunu da ortaya koyuyor.”

“Risk almayan?” Hardvvick’in çatallı ses tonunda şüpheci ifade her zamankinden yoğundu. “Zifiri karanlık yollarda insanlara ateş açmak bana hiç de risk almamak gibi gelmedi.”

“Ama her bir saldırıyı çarpışma ihtimalini sıfıra indirecek dönemeçte yapmasına, kurbanının aracına dönemecin tam ortasında ateş etmesine, her olaydan sonra kullandığı tabancasını elden çıkartmasına, asla bir güvenlik kamerasına yakalanmamasına ve arkasında bir tek bile görgü şahidi bırakmamasına ne diyeceksin? Bu şekilde davranabilmek, zeka, zaman ve para ister. Tanrım,

düşünsene Jack, bir kere kullanıp o pahalı Desert Eagle'ı atıyor. Tüm bunlar bana riski kontrol altına almanın ciddi gayretleri gibi geliyor."

Hardvvick hırıltılı bir sesle, "Yani diyorsun ki karşımızda bir yanıyla Incil'den yola çıkmış, dünyayı mahveden zenginlerden nefret eden zırdeli..."

diğer yanıyla da," diye müdahale etti Gurney cümleyi bitirmek için. "Müthiş soğukkanlı, beş yüz dolarlık tabancaları sokaklara savuracak kadar zengin bir katil var."

Bu cümlenin ardından gelen sessizlik Hardwick'in söylenenleri düşündüğünü ortaya koyuyordu. "Sen de otopsi kayıtlarım bunu kanıtlamak için istiyorsun öyle mi?"

"Kanıtlamak değil. Sadece bu olayda birtakım çelişkiler olduğuna dair içimde beliren hislerimdeki haklılık payımı görmeme yarayacak bir şeyler bulma derdindeyim."

"Tüm sebep bu mu? Biliyor musun ahbap, asıl neden bence tamamen başka bir şey."

Gurney, Hardwick'in zekasına gülümsemekten kendini alamamıştı. Genellikle kaba, saldırgan, tam bir baş belası tavırlar sergilese de hiç aptal değildi.

“Evet, başka bir şey olabilir. Good Shepherd cinayetleriyle ilgili hazırlanan teorilere çomak sokarak işe başladım. Bunu devam ettirme niyetindeyim. FBI’ın eşek arılarını kışkırtım. Şimdi de kendimi mümkün olduğu kadar çok bilgiyle sağlama almaya çalışıyorum.”

Hardwick’in ilgisinin arttığı apaçık belliydi. Her türlü otoriteye, bürokrasiye, takım elbiseli, kravatlı tiplere, kısacası FBI gibi kuramlara karşı alerjik tepki verirdi. Onların işine çomak sokmak da her durumda takdir edeceği bir hareketti. “Federal ajan kardeşlerimizle aranda bir şeyler mi geçti?” diye sordu kısmen böyle bir şeyin gerçekleşmiş olmasını dileyerek.

“Henüz değil,” dedi Gurney. “Ama yakında bir şeyler bekliyorum.”

“Ne yapabileceğime bir bakayım.” Ardından kendisi için hiç de sıra dışı olmayan bir tavırla hoşça kal deme gereği duymadan telefonu kapattı.

25. Bölüm

Sevgi ve Nefret

Gurney telefonunu cebine koyduğu sırada çalışma odasının açık kapısı vuruldu. Dönüp bakınca da Kim’i gördü.

“Bir dakika bölebilir miyim çalışmanı?”

“Tabii ki. Çalışmıyorum zaten.”

“Özür dilemek istiyorum.”

“Ne için?”

“Kyle’ın motorunun arkasında dolaşmaya çıktığım için.” “Özür diliyorsun?”

“Doğru bir şey değildi. Yani sırası değildi. Bunca önemli şey olup biterken aptalca bir motosiklet gezisine çıkmanın hiç gereği yoktu. Aklı bir karış havada, bencil bir kız olduğumu düşünmüş-sündür büyük ihtimalle.”

“Bu kargaşanın ortasında kısa bir mola bana gayet mantıklı geldi.”

Kim başını iki yana salladı. “Yine de hiçbir şey olmamış gibi etrafta dolaşmak bence hiç uygun bir hareket değildi. Özellikle de ahırının benim yüzümden yakıldığını düşününce.”

“Robby Meese böyle bir şey yapabilir mi sence?”

“Bir zamanlar bu soruya hayatta yapmaz yanıtını verirdim. Ama şimdi bilemiyorum.” Aklı karışmış, umutsuzluğa kapılmış gibi gözüküyordu. “Sence o mu?”

Kyle da gelip, hiçbir şey söylemeden konuşmayı dinlemeye koyuldu.

“Hem evet hem hayır,” dedi Gurney.

Kim sanki bu cümlenin bir anlamı varmışçasına başıyla onayladı. “Söylemem gereken bir şey daha var. Bir hafta

önce seni nasıl bir olaya bulaştırdığıma dair en ufak bir fikrimin bile olmadığını fark etmiş olmanı umuyorum. Geldiğimiz bu noktada vazgeçip işi bırakmayı istersen emin ol bunu anlayışla karşılayacağım.” “Yangın yüzünden mi?”

“Yangın artı bodrumdaki bubi tuzağı.”

Gurney gülümsedi.

Kim kaşlarını çatarak, “Komik olan ne?” diye sordu. “Söylediklerin benim işi bırakmama nedenlerim.” “Anlamıyorum.”

Kyle söze karıştı. “Şartlar zorlaştıkça kararlılığı artıyor.”

Kim şaşırarak ona baktı.

Kyle, “Babam için zorluk mıknatıs gibidir. İmkansıza karşı koyamaz,” diye ekledi.

Kim bir Kyle’a bir Gurney’e bakıyordu. “Yani projemle ilgilenmeye devam edeceksin anlamına mı geliyor bu?”

“En azından bazı şeyleri çözene kadar. Şimdi sırada ne var?” “Yeni görüşmeler. Sharon Stone’un oğlu Eric’le. Bir de Bru-no Mellani’nin oğlu Paul’le.”

“Ne zaman görüşmek gerek?”

“Cumartesi.”

“Yarın mı?”

“Hayır Cumartesi. Ah, Tanrım yarın cumartesi değil mi? Günleri şaşırdım artık. Yarın müsait olabilecek misin?”

“Yeni bir sürprizle karşılaşmadığımız takdirde evet.” “Tamam. Harika. Ben gitsem iyi olur artık. Zaman geçiyor. Eve gider gitmez randevuları kesinleştirip sana adres bilgilerini iletirim. Yarın da ilk görüşme yerinde buluşuruz. Olur mu?” “Eve, Syracuse’a mi gideceksin?”

“Üstümü değiştireyim, birkaç parça şey alayım.” Biraz tedirgin gibiydi. “Büyük bir ihtimalle gece orada kalmam.”

“Nasıl gideceksin eve?”

Kim, Kyle’a döndü. “Söylemedin mi?”

“Unutmuşum.” Gülümsedi. Kızarmıştı. “Kim’i evine ben bırakacağım.”

“Motosikletle?”

“Güneş açtı artık. Güzel olur.”

Gurney pencereden dışarı baktı. Karşı taraftaki ağaçların silik gölgeleri henüz yeşermemiş arazinin üzerine düşmüştü.

Kyle, “Madeleine ceketiyle eldivenini verecek,” diye ekledi. “Peki ya kask?”

“Hemen aşağıda, merkezde bir Harley dükkanı var. Oradan alırız. Belki üstünde kuru kafa ve iskelet kemikleri olan Darth Vader tarzı siyah bir şey bile bulabiliriz.”

“Sağ ol be,” dedi Kim sahte bir öfkeyle. Sonra da Kyle’ın koluna hafifçe vurdu.

Gurney’in söylemek istediği çok şey vardı. Ama biraz düşününce hiçbiri susmak kadar mantıklı gelmemişti.

“Hadi,” dedi Kyle.

Kim, Gurney’e tedirgin bir gülümseyişle bakıp, “Randevularla ilgili yarın ararım seni,” dedi.

Gitmelerinin ardından Gurney sandalyesine yaslanıp manzara resimleri kadar hareketsiz tepeleri bir süre seyretti. Masanın üzerindeki sabit telefon çaldı. Açmak için herhangi bir harekette bulunmamıştı. Telefon ikinci kez çaldı. Sonra üçüncü. Dördüncü çalış tam ortasında kesildi. Madeleine mutfaktan açmış olmalıydı. Karısının sesini işitiyor ama söylenenleri anlayamıyordu.

Kısa bir süre sonra Madeleine çalışma odasına geldi. “Trout1 adlı biri,” diye fısıldadı telefonu Gurney’e uzatırken. “Balık mı bu?”

Gurney aslında bir taraftan bu aramayı bekliyordu ama bu kadar çabuk gerçekleşmesine de şaşırmıştı.

“Ben Gurney.” Telefona emekli olmadan önce hep böyle cevap verirdi. Şimdi de bu kolay kolay terk edemeyeceği bir alışkanlığa dönüşmüştü.

“Günaydın, Bay Gurney. Ben Federal SoruşturmaBürosu’ndan özel teftiş ajanı Matthew Trout.” Adam sözcükleri sanki ağır silahlarla karşı tarafa ateş açmış gibi savuruyordu.

“Evet?”

“Good Shepherd cinayetlerinin soruşturmasında görevli ajanım aynı zamanda. Zaten bunu biliyordunuz sanırım.” Gurney yanıt vermeyince konuşmayı sürdürdü. “Dr. Holdenfield bana sizin ve müşterilerinizin olaya bir şekilde dahil olduğunuzu söyledi.” Gurney yine yorum yapmadı.

“Doğru bir ifade bu, değil mi?”

“Hayır.”

“Anlamadım?”

“Bu doğru bir ifade mi diye sordunuz. Ben de hayır dedim.” “Hangi açıdan doğru değil?”

“Danışmanlık yaptığım bir gazeteciyle birlikte soruşturmanıza engel olduğumu ima ettiniz. Bu kesinlikle yanlış.”

“Yanlış bilgilendirilmiş olabilirim. Olaya büyük ilgi gösterdiğiniz söylendi bana.”

“Bu doğru. Gerçekten çok ilgimi çekti. Olayı daha iyi anlamak isterdim. Aynı zamanda beni neden aradığınızı da anlamak isterdim doğrusu.”

Adam sanki Gurney’in sert sözleriyle sarsılmışçasına kısa bir sessizlik oldu. “Dr. Holdenfield benimle görüşmek istediğinizi söyledi.”

“Bu da doğru. Bunun için müsait bir zamanınız var mı?” “Aslında yok. Ama müsait olup olmamam ayrı bir konu. Adirondack’taki yazlığımızda çalışacağım bir süre. Sorrow Gölü’nü bilir misiniz?”

“Evet.”

“Çok şaşırdım,” dedi ukalalıkla karışık bir hayretle. “Çok az insan bilir orayı.”

“Ben bir sürü gereksiz şey bilirim.”

Trout bu dolaylı bir hakarete benzer ifadeye herhangi bir yanıt vermedi. “Yarın sabah dokuzda orada olabilir misiniz?”

“Hayır. Pazar günü olur mu?”

Yine bir sessizlik. Trout yeniden kontrollü bir ses tonuyla konuşmaya başladığında sanki öfkesini gülümseyerek bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. “Pazar günü kaçta geleceksiniz?”

“Ne zaman isterseniz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur.” “Tamam. Dokuzda orada olun.”

“Dokuzda nerede?”

“Bir adres yok. Kapatmayın, sekreterim size yolu tarif etsin. Söylediği her şeyi not almanızı öneririm. Buradaki yollar çok karışıktır. Göl de bir hayli derin. Çok da soğuk. Kaybolmak hiç de hoş olmaz.”

Bu neredeyse gülünç bir ikazdı.

Neredeyse.

Sorrow Gölü yönündeki yol tarifini yazıp mutfağa döndüğünde Kim’le Kyle da yola koyulmuşlardı. Metal gövdesinde seyrek bulutların arasından süzülen güneş ışığının parıldadığı motor giderek uzaklaşıyordu.

Gurney sayısız ihtimalleri düşünerek dalgınlıkla dışarı bakarken portmantodan gelen sesle irkildi.

“Maddie?”

“Evet?” Üzerinde her zamankinden daha mütevazı, gökkuşağını daha az andıran renklerde bir giysiyle mutfağa girdi. “Nereye gidiyorsun?”

“Sence nereye gidebilirim?”

“Bilsem sormazdım.”

“Bugün günlerden ne?”

“Cuma?”

“Ve?”

“Ve? Ah. Doğru. Klinikteki şu grup çalışmalarından biri.” Madeleine yüzünde neşe, bıkkınlık, sevgi ve endişe karışımı bir ifadeyle Gurney’i süzdü bir süre.

“Sigortayla ilgili yapmamı istediğin bir şey var mı?” diye sordu. “Ya da ilgilenmemi istediğin başka bir şey? Sanırım birilerini aramamız gerek.”

“Doğru. Sigortacımız kasabada olmalı. Ben bulurum onu.” Aslında bu dün geceden beri birkaç kez düşünüp sonra da unuttuğu bir şeydi. “Aslında unutmadan hemen arayayım onu.” Madeleine gülümsedi. “Ne olursa olsun biz üstesinden geliriz biliyorsun değil mi?”

Sorrovv Gölü adresini yazdığı kağıdı masanın üzerine koyup karısının yanına giderek ona sımsıkı sarıldı, yanağını, boynunu öptü. Sonra bir süre karısına sarılmış halde durdu. Madeleine de ona sarılırken, keşke işe gitmek zorunda olmasam diye geçirdi içinden.

Ardından geri çekilip Gurney’in gözlerinin içine bakıp, güldü. Küçük bir gülüştü bu. Daha çok gülümseme gibi. Sonra da dönüp yan kapıdan çıkarak otomobiline yöneldi.

Gurney araba gözden kaybolunca ya dek pencereden dışarı baktı.

Sonra gözüne mutfak tezgahının üzerindeki duvara yapıştırılmış not kağıdı takıldı. Elle yazılmış kısa bir not. Yaklaşınca Kyle’ın el yazısını tanıdı.

Notta, “Doğum günü kartını unutma,” yazılıydı. Altına çizilmiş küçük bir ok da aşağıyı işaret ediyordu. Hemen alta, tezgahın üzerinde Gurney’in hediye paketinden çıkan küçük zarf duruyordu. Tiffany’nin o kendine has mavisini hatırlayınca Gurney oğlunun parasını böyle harcıyor oluşunun neden olduğu huzursuzluğu bir kez daha hissetti.

Zarfı açıp kartı çıkardı. Ön tarafta hoş, kısa bir cümle vardı: “Sadece sana özel bir şarkı.”

Kartı açarken hâlâ “İyi ki doğdun,” şeklinde başlayacak sinir bozucu bir doğum günü şarksı dinleme beklentisindeydi. Önce büyük bir olasılıkla iç kısımdaki mesajın okunmasına fırsat vermek için üç veya dört saniyelik bir sessizlik oldu. “Bu özel günün sana huzur ve mutluluk getirsin.”

Sonra da müzik başladı. Yaklaşık bir dakika boyunca Vivaldi’nin Dört Mevsim Konçertosu’nun “İlkbahar” bölümü çalmıştı.

Ses kaynağının poker fişinden daha küçük bir aygıt olduğu düşünülürse çıkan ses tek kelimeyle muhteşemdi. Ama Gurney’i şaşırtan, müziğin kalitesi değil bu ezginin hayatına kattığı anıların canlılığıydı.

Kyle on, on bir yaşlarındaydı. Annesinin Long Island'taki evinden Dave ve Madeleine'in kent merkezindeki evine hafta sonları hâlâ geliyordu. Ebeveyn kulağına kaba, ilkel hatta daha da ötesi aptalca gelen müzik türlerine ilgi göstermeye başlamıştı. Bu yüzden de Gurney bir kural koyma ihtiyacı hissetmişti. Kyle istediği müziği dinleyebilecek ama klasik bestecilerin eserlerine de eşit zaman ayıracaktı. Böylece dinlediği korkunç parçaların neden olduğu tahribat bir nebze olsa dinlemeye mecbur bırakıldığı sanat şaheserleriyle giderilecekti.

Bu gerginlik ve münakaşa olmadan kabul edilen bir anlaşma değildi. Ama çok da hoş bir sürprize neden olmuştu. Kyle, Gurney'in dinlemesini istediği klasik bestecilerden birinin çak hoşuna gittiğini fark etmişti. Vivaldi'yi seviyordu. Özellikle de Dört Mevsim'i. Ve dördü arasında da en çok "İlkbahar" hoşuna gidiyordu. Vivaldi hâlâ ısrarla tercih ettiğini iddia ettiği ancak çöplüğe yaraşır parçaları dinlemenin ödülü gibi olmuştu.

Sonra bir şey oldu. Gurney'in farkına varamayacağı kadar yavaş bir şey. Kyle zaman zaman yalnızca Vivaldi'yi değil, Haydn,

Handel, Mozart ve Bach dinlemeye de başlamıştı. Üstelik bunu işe yaramaz müzikleri dinleme izni alabilmek için değil kendisi istediği için yapıyordu.

Yıllar sonra bir sohbette Gurney'in olmadığı bir ortamda Madeleine'e "İlkbahar"m kendisine kapılar

açtığını bu yüzden de klasik müzik dinlemeye mecbur bırakmasını babasının kendisine yaptığı en iyi şey olarak gördüğünü söylemişti.

Gurney daha sonra Madeleine'in bunu anlattığında kapıldığı garip mutluluğu da hatırlıyordu. Mutluydu çünkü nihayet yaptığı bir şey olumlu bir tepki görmüştü. Ama diğer taraftan hayatında buna benzer örneklerin neredeyse yok denecek kadar az olduğunu fark etmenin hüznü de vardı içinde. Acaba oğluma başka hoşa gidecek davranış sergilemediğim için mi onun gözünde en önemli tavrım bu olarak kaldı diye düşünmüştü.

Şimdi barok ezgilerin artık sonuna yaklaştığını fark ettiği, elindeki açık karta bakarken yine benzeri duygulara kapılmıştı. Etraf bulanıklaşır gibi olunca neredeyse panikle ağlamak üzere olduğunu fark etti.

Neyim var benim, Tanrı aşkına? Hey, Gurney, kendine gel!

Mutfak lavabosuna yönelip, tezgahın üzerinden aldığı kağıt havluyla gözlerini sildi. Son aylarda daha sık ağlayacak gibi olmaya başlamıştı. Çocukluktan çıktıktan sonra hiç olmadığı kadar hem de diye düşündü sonra.

Bir şey yapmam lazım. Herhangi bir şey. Harekete geçmeli. Bir girişimde bulunmalı.

Aklına gelen ilk iş ahırda yanan aletlerin listesini çıkartmaktı. Sigorta şirketi ilk önce bunu soracaktı.

Her ne kadar uğraşmak istemese de kendini zorladı. Çalışma odasındaki masasının çekmecesinden çıkardığı sarı sayfalı defteri alıp arabasına binerek yangın yerine yöneldi.

Arabadan indiği anda yanık kokusunu alıp yüzünü ekşitmişti. Yolun aşağısından, bir hayli uzaklarda bir yerden bir elektrikli testere sesi geliyordu.

İsteksizce yangından geri kalan yıkıntıya doğru yaklaştı. Testere tezgahına yasladıkları sarı kanolar kararmış, tanınmayacak hale gelmişti. Aslında kanoyla gezmeyi pek sevmezdi. Madeleine'in yazlan nehirde dolaşmaya bayıldığını bilirdi. Küçük kanoları mahvolmuş halde görmek hüzünlenmesine ve aynı zamanda da kızmasına neden olmuştu. Madeleine'in bisikleti daha da kötü durumdaydı. Tekerlekler, sele, fren kabloları erimişti. Tekerlek demirleri de yamulmuştu.

Kendini zorlayarak bu çirkin manzaraya karşın, elinde kalem defterle ağır ağır yürümeye başladı. Bir yandan da önemli gördüğü hasarları not alıyordu. İşi bitince bir an evvel olay yerinden uzaklaşıp arabasına döndü.

Aklında yüzlerce soru vardı ama bunların hepsi tek kelimelik bir soruya indirgenebilirdi.

Neden?

İlk akla gelen hipotezlerden hiçbiri ikna edici değildi.

Özellikle de öfkeli avcı teorisi. Bölge neredeyse ‹avlanmak yasaktır’ tabelasından geçilmiyordu. Ama başka hiçbir yerde böyle bir sorun yaşanmamıştı.

Başka kim olabilir?

Yanlış yeri yakan bir kundakçı olabilir mi? Bu kadar büyük bir yangın çıkartacak bir zırdeli? Düşüncesiz genç serseriler? Gurney’in görev yaptığı yıllardan kalmış, intikam hayalleri kuran, eski bir hasmı?

Belki de Kim’le, Robby Meese’le ve Cinayet Yetimleriyle alakalı bir şey? Kundakçı bodrumda fısıldayan şahıs olabilir miydi?

Şeytanı uyandırma. Eğer bu cümle, Kim’in iddia ettiği gibi, babasının ona anlattığı bir masaldan alınmışsa, bu durumda ikazın hedefinin Kim olduğu düşünülürdü. İyi ama bu durumda bu cümle sadece Kim için bir mana taşırdı. Öyleyse neden Gurney’in kulağına fısıldanmıştı?

Merdivenlerden Kim’in düşeceğini mi düşünmüştü?

Böyle bir hata neredeyse imkansız gibi görünüyordu. Dave düştüğünde duyduğu ilk şey Kim’in yukarıdan attığı çığlıklardı. Dehşet içinde bağırıyor, adını haykırıyordu. Sonra el feneri almak üzere koştuğunu duymuştu. Ancak bundan sonra, bodrum zemininde yatarken hem de çok yakınından o tüyler ürpertici sesi

işitmişti. Bu aşağı düşenin Kim olmadığını kesinlikle bilen birinin sesiydi.

Ama yerdekinin Kim olmadığını biliyorduysa neden...?

Cevap Gueney'de suratına atılmış bir tokat etkisi yarattı.

Sanki Vivaldi'nin keman konçertosunun o berrak ezgileri gibi net, pürüzsüz bir yanıttı bu.

Eve iki kez köstebek yuvasına basmaktan son anda kurtulacak kadar aceleyle geri döndü.

Hemen doğum günü kartını alıp arkasını çevirdi ve en altta görmeyi umduğu şeyi buldu. Kartın imal edildiği firmanın adı ve website adresi: KustomKardz.com

Bir dakika sonra laptopunun başına geçmiş, websiteyi incelemeye koyulmuştu. Kustom Kardz küçük, pilli bir cihazla melodili hale getirilmiş kartlardan satan bir firmaydı: "Dünyanın en sevilen klasik bestelerinden geleneksel halk şarkılarına dek yüzlerce parçadan istediğinizi seçin."

Hemen aşağıda bize ulaşın bölümünde 800'lü bir numara bulunuyordu. Müşteri temsilcisine aklına takılan en önemli soruyu sordu. Bu kartlara müzik eseri yerine bir konuşma da kaydedilebilir mi?

Cevap ,elbette mümkün' şeklindeydi. Metnin kaydedilmesi gerekecekti sadece. Bu telefonda bile

yapılabilirdi. Sonra uygun ses formatına dönüştürülüp cihaza yerleştirilebilirdi.

Eğer bir sakıncası yoksa iki sorum daha olacak dedi. Bu tür bir cihaz tebrik kartı türü dışında bir yerde kullanılırsa başka hangi yöntemle devreye girmesi sağlanabilir? Ayrıca cihazın devreye girmesiyle sesin işitilmesi arasında ne kadar bir süre gerekir?

Müşteri temsilcisi kadın çok farklı yöntemlerle cihazın devreye girebileceğini söyledi. Üzerine basarak, ağırlık kaldırılarak bu yapılabilir dedikten sonra hatta ışıklarda olduğu gibi sadece el çırpmasıyla da bunun yapılması mümkün diye de ekledi. Belki teknoloji uzmanımız Bay Emtar Gumadin başka yöntemler de keşfetmiştir dedi ardından da.

Son bir soru. Bir tanıdığı "Şeytanı uyandırma" diye konuşan bir kart almıştı. Bu kartın Kustom Kardz tarafından üretilmiş olması mümkün müydü?

Müşteri temsilcisi sanmadığını ama birkaç dakika beklerse bunu Emtar'a sorarak teyit edebileceğini söyledi.

Bir iki dakika kadar sonra müşteri temsilcisi şirkette böyle bir kart siparişi verildiğini bilen kimse olmadığını söyledi. Belki de Gurney, "Uyusun da büyüsün..." diye başlayan ninniyle karıştırmıştı bunu.

Aynı işi yapan başka firmalar da var mıydı?

Ne yazık ki evet. Teknolojinin maliyeti giderek düşüyor ve bunun sömürüsü de çok yapılıyordu.

Gurney Kustom Kardz'la görüşmesini bitirince Kyle'ı aradı. Şu an I-88'de ilerliyor olması gerektiğini, yirmi altı yaşında da olsa otoyolda hareket halindeki bir motosiklette telefona cevap veremeyeceğini biliyor, telesekretere not bırakmaya hazırlanıyordu.

Ama tüm bu düşüncelerinde yanılmış Kyle telefona hemen cevap vermişti. "Hey, baba, ne haber?"

"Neredesin?"

"Otobanda benzincide. Afton galiba burası."

"Açtığına çok sevindim. Senden Kim'in Syracuse'daki evine gittiğinde benim için bir şey yapmanı isteyeceğim. Bodrumda bir fısıltı duymuştum ya hani? Bence o tıpkı bana verdiğin doğum günü kartındaki gibi küçük bir cihazdan gelmiş olabilir."

"Tanrım. Bunu nasıl anladın?"

"Kart bu fikri verdi bana. Bak senden istediğim şey içeri girince bodruma inmen. Büyük bir ihtimalle ışıklar yanıyordur. Başka bir davetsiz misafir olacağını da sanmıyorum. Bak bakalım merdivenlerin yakınında böyle beş sent büyüklüğünde bir aygıtın yerleştirilebileceği bir boşluk var mı? Alt basamaklara bak özellikle. Ses düştüğüm yere en fazla birkaç adım uzaktan geldi."

“Nasıl saklanmış olabilir ki? Yani sesi çok net duyduğuna göre...”

“Haklısın, tamamen duvara gömülmemiş olabilir. Belki küçük bir oyuğa konulmuştur. Ya da üzeri kağıtla kapatılıp duvara yapıştırılmıştır.”

“Ama zeminde değil, öyle mi?”

“Hayır. Ses yukarıdan geldi. Sanki biri üzerime eğilmiş gibi.” “Basamakların içinde olabilir mi?”

“Olabilir, evet.”

“Tamam. Vay canına. Gidiyoruz. Ulaşır ulaşmaz ararım.” “Hızlı gitme. Yarım saat önce gitmenin bir yararı yok.” “Doğru.” Duraksadı. “Eee... Kartı beğendin mi?”

“Ne? Ah, evet. Evet, kesinlikle. Teşekkür ederim.”

“İlkbahar mevzusunu anladın değil mi?”

“Elbette.”

“Tamam. Harika. Arayacağım seni.”

“İlkbahar mevzusunun” yeniden duygusal etkisine girmemek için Gurney, Kyle arayıncaya kadar kendine başka bir uğraş bulmaya karar verdi.

Odasındaki dosya dolabından sigortacısının telefonunu bulup aradı. Birkaç farklı yere aktardıktan sonra sistem ona ev sigortaları kapsamında, kaza, yangın ya da diğer kayıplarla ilgili ihbarda bulunması gereken başka bir numara verdi.

O numarayı aramaya hazırlanırken elindeki telefon çaldı. Hardwick arıyordu. Yaklaşık üç saniye kadar düşünüp sonunda sigorta işinin bekleyebileceğine karar verdi.

O anda da görüşme tuşuna bastı. Hardwick hemen konuşmaya başlamıştı.

“Lanet olsun, Gurney. İstediklerini bulmak için kıçımdan ter akacak, farkında mısın?”

“Tembel kıçının biraz egzersize ihtiyacı var diye düşünmüştüm.” “Vejetaryen diyetine ne kadar ihtiyaç duyuyorsam ona da o kadar duyuyorum.”

“Saçma sapan konuşmak dışında söyleyeceğin bir şey var mı?” Hardwick o alışıldık kabalığıyla boğazını temizledi. “Orijinal otopsi kayıtlarının çoğu bugün ulaşamayacağım kadar derinde. Dediğim gibi bu iş çok...”

“Dediğini duydum, Jack. Sorum şu, ne var elinde?”

“Wally Thrasher’ı hatırlıyor musun?”

“Mellery davasının adli tabibi?”

“Ta kendisi. Ukala, çok bilmiş piç.”

“Başka bir tanıdığıma benziyor.”

“S.ktir git. Bu eşsiz vasıfları dışında kendisi takıntılı denilebilecek kadar düzenli bir insandır. Ayrıca havalı emlakçı bayanın otopsisini de o yapmış.”

“Sharon Stone?”

“Ta kendisi.”

“Ve?”

“Tam ortadan.”

“Yani...”

“Kurşun yarası ortada. Tam ortada. Tabii çıktığı yer için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Eğer geriye hiçbir şey kalmazsa ortasını bulmak da kabul edersin ki bir hayli zor bir şey.”

“Önemli olan kurşunun girdiği nokta.”

“Doğru. Elinde zaten iki tane on ikiden vurulmuş fotoğraf vardı. Bununla beraber üç oldu. Sence artık hangi zekice teorini kanıtlamaya çalışıyorsan onu, ispata yeter mi?”

“Hâlâ belki demek lazım. Ama bilgi için sana müteşekkirim.” “Hizmet için varım ben.”

Telefon kapandı.

26. Bölüm

Tehdit Patlaması

Gurney henüz Pazar günü Trout’la yapacağı görüşmede nasıl faydalanacağını bilemese de yaranın konumuyla ilgili aldığı bu bilgiyle moral kazanmıştı. Artık daha hızlı düşünüyor gibiydi. Birkaç fincan kahve

içme etkisi yaratmıştı bu haber. Aklına hemen yeni bir soru geldi.

Kyle'ı yeniden aradı ama bu kez telesekreteri devredeydi. Otoyola çıkmışlardı anlaşılan.

"Bu mesajı alır almaz Kim'den duymadan önce babasının anlattığı masalı kaç kişinin bildiğini öğren. Özellikle de sadece masalı bilenleri değil, ayrıntıları, en çok da, "Şeytanı uyandırma" cümlesini bilenleri öğrenmeye çalış. İki veya üç kişiden fazlalarsa Kim'den isim listesi çıkarmasını iste. Yanlarına da biliyorsa adreslerini ve aralarındaki ilişkinin boyutunu yazsın. Teşekkürler. Dikkatli ol. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz aklına başka bir şey takıldı. Yeniden Kyle'ı arayıp ikinci bir mesaj daha bıraktı. "Tekrar tekrar arıyorum kusura bakma ama şimdi aklıma bir şey geldi. Bodrumda küçük ses cihazını aradıktan sonra başka yerlere de bakmanı istiyorum. Özellikle de yangın alarmlarının, aşırı gerilim koruyucusuna, gece lambalarına filan bak. Bulunduğu cihazın içinde gözüne batan bir şey arayacaksın. Bulursan da sakın çıkartma. Olduğu yerde kalsın. En kısa zamanda beni ara."

Kim'in dairesinin kim bilir ne zamandır dinleniyor olabileceği fikri hiç de hoş yanıtlar üretmeyecek soruların akla gelmesine neden oluyordu. Masasının çekmecesinden Kim'in proje dosyasını alıp bir kez daha gözden geçirmeye koyuldu.

Yarısına doğru az önce artan moralinin aynı hızla azalmaya başladığını fark etti. Beş dakikalığına gözlerimi kapatsam iyi olacak diye düşündü. En fazla on dakika. Kanepeye uzanıp başını yumuşak yastıklara gömdü. Birkaç gündür çok stresli, yoğun günler geçirmişti. Doğru dürüst uyuyamamıştı.

Şimdi birazcık şekerleme yapmanın...

İrkilerek uyandı. Bir şey çalıyordu ama ilk anda ne olduğunu algılayamadı. Kalkmaya çalışırken de boynunun acısını fark etti. Biçimsiz yatmış, boynu tutulmuştu.

Ses kesildi. Madeleine'in sesi duyuldu hemen sonra. "Uyuyor." Arkasından da, "Yarım saat önce gelince baktım iyice dalmış," dedi. "Gidip bir daha bakayım."

Çalışma odasına girdi. Gurney doğrulmuş, gözlerini ovuşturuyordu.

"Uyandın mı?"

"Sayılır."

"Kyle'la konuştun mu?"

"Nerede o?"

"Kim'in evinde. Sana ulaşmaya çalışıyormuş."

"Saat kaç?"

“Yediye geliyor.”

“Yediye? Tanrım!”

“Sana bir şey söylemeye can atıyor gibi.”

Gurney gözlerini açmaya çalışarak ayağa kalktı.

Madeleine masanın üzerindeki sabit telefonu işaret ederek, “Buradan açabilirsin. Ben mutfaktaki paraleli açmıştım.” Gurney telefonu açtı. “Geldim.”

“Hey, baba! İki saattir sana ulaşmaya çalışıyorum. İyi misin?” “Evet, sadece yorgunluktan sızıp kalmışım.”

“Doğru, günlerdir uyumadığını unuttum.”

“İlginç bir şey buldun mu?”

“İlginç değil de daha çok tuhaf diyelim. Nereden başlamamı istersin?”

“Bodrumdan.”

“Tamam. Bodrumdan. Merdivenlerde her iki yanda basamakların yerleştirildiği tahta paneller var, biliyorsun. Bu panellerden birinin alt kısmında, kırık basamağın biraz üstünde küçük bir boşluk olduğunu gördüm. Ve bu boşluğun içinde de bilgisayarına taktığın şu USB belleklere benzeyen küçük bir alet olduğunu gördüm.”

“Çıkardın mı?”

“Çıkarma dedin. Sadece bıçak ucuyla büyüklüğünü ölçtüm. İşte şimdi tuhaf şeyi söyleyeyim. Bıçağı içeri

sokunca sistemi sıfırlamış olmalıyım. Çünkü yaklaşık on saniye sonra tüyler ürpertici fısıltı işitildi. Korku filmlerindeki sapıklar gibi, sıkılı dişlerin arasından çıkan bir fısıltı. 'Şeytanı uyandırma.' Yemin ederim az daha altıma işeyecektim. Aslında galiba biraz kaçırdım." "Paneldeki bu oyuk kolayca görünüyor mu?"

"Neredeyse hiç görünmüyor. Sanki biri deliği kapatmak için üstünü incecik bir tahta parçasıyla kapatmış gibi."

"Öyleyse sen nasıl..."

"Düştüğüm yerin biraz yukarısı dedin. Çok büyük bir yer değil neticede. Bulana kadar aradım."

"Kim'e hikayeyi başka kimin bildiğini sordun mu?"

"Israrla bunu anlattığı tek kişinin kaçık eski sevgilisi olduğunu söylüyor. Elbette, kaçık eski sevgili başkalarına anlatmış olabilir."

Gurney bir kez daha olayın farklı, birbirleriyle alakasız yönlere dağılıyormuş gibi gözüken parçalarını bir araya getirmek için düşüncelere dalınca kısa süreli bir sessizlik oldu. İyi de hangi olaydan bahsediyordu bu arada? Good Shepherd'ın manifestosuyla birbirine bağlanan altı yol cinayetinden mi? Kim

Corazon'un ısrarla failinin Robby Meese olduğunu iddia ettiği, giderek pervasızlaşan tacizler mi? Yangın mı? Yoksa bahçeye düşen ok da dahil olmak üzere tüm bu

olup bitenleri birbirine bağlayan çok daha büyük bir hadise mi söz konusuydu?

“Baba, hâlâ orada mısın?”

“Tabii ki.”

“Dahası var. Sana daha en berbat şeyi söylemedim,” dedi Kyle.

“Tanrım. Ne oldu?”

“Kim’in evindeki banyo dahil her odaya mikrofon konulmuş.” Gurney ense tüylerinin diken diken olduğunu hissetmişti. “Mesajında bana bakmam gereken yerleri söylemiştin. İlk önce oturma odasındaki yangın alarmının içine baktım. Çünkü yangın alarmlarının içinin nasıl olduğunu iyi bilirim. Ve kesinlikle oraya ait olmadığını gördüğüm bir şey tespit ettim. Ucunda

ince bir tel olan, en fazla bir kibrit kutusu büyüklüğünde bir cihaz. Kablosuz çalıştığını tahmin ediyorum.”

“Merceğe benzer bir şey var mıydı?”

“Hayır.”

“Mercimek tanesinin yarısı kadar bile...”

“Hayır, emin ol mercek yoktu. Benim de aklıma geldi. O yüzden iyice kontrol ettim.”

“Tamam,” dedi Gurney bu durumun ne mana ifade ettiğini düşünürken. Görüntü kaydı yapamıyor oluşu

cihazın polisin yerleştirme sözü verdiği güvenlik kamera sistemine ait olmadığının göstergesiydi. İçeri giren birini tespit etmek niyetindeyseniz kamera koyarsınız mikrofon değil. “Sonra diğer yangın alarmlarım kontrol ettin?”

“Her odada aynı cihazdan vardı.”

“Nereden arıyorsun?”

“Dışarı çıktım. Yolun kenarında.”

“Güzel düşünmüşsün. Bana anlatacakların sanki daha bitmemiş gibi.”

“Apartmanın yukarısına çıkmayı sağlayan bir kapak var burada. Biliyor muydun?”

“Hayır, ama şaşırmadım. Nerede?”

“Mutfağın arkasında, çamaşırlığın hemen üstünde.”

Gurney mutfağı ve arkasındaki çamaşırlığı gözünün önüne getirdi. Bu iki bölümün tavanı da iç içe geçmiş, dekoratif çıtalarla süslenmişti. Kapak bu yüzden aşağıdan kolayca gözükmüyordu demek ki.

“İyi de sen ne diye...”

“Ne diye tavanı kontrol ettim? Kim bana bazı geceler tuhaf sesler duyduğundan bahsetti. Yerleri değişen, kaybolup geri gelen eşyalar. Kan lekeleri. Kapı kilidini değiştirse de bunlar aynı şekilde devam ediyormuş. Üstelik üst katın da boş olması gerekiyor. Tüm bunları bir araya getirince...”

“Çok güzel,” dedi Gurney. Etkilenmişti. “Büyük olasılıkla tavandan eve giriliyor diye düşündün.”

“Ve tavandan içeri girebilmenin en mantıklı yolu da bu tür tavan kapaklarıdır.”

“Sonra?”

“Bodrumdan bir merdiven bulup tavanın her noktasına farklı bir şey hissetmeye çalışarak dokunmaya başladım. Sonunda arkasının boş olduğu hissini veren kapağa ulaştım. Bıçakla

kenardan gevşetince de kapağın tam olarak nerede olduğunu görmüş oldum. Ama daha fazla da açmadım. Çünkü benden mikrofonları çıkarmamamı istemiştin. Bu durumda kapağı açmamı da istemezsin diye düşündüm. Ayrıca arka taraftan kilitliydi. Açmak için kırmam gerekirdi. Neyle karşılaşacağımı bilemediğim için de bunu yapmak istemedim.”

Gurney oğlunun bu işi kendince dikkat etmeye de çalışarak büyük bir zevkle yaptığını fark etmişti. “Çok yoğun geçti günün.”

“Kötü adamların peşinde. Sonraki adım ne?”

“Senin sonraki adımın derhal oradan ayrılıp eve dönmek. Birlikte. Benim sonraki adımımsa bu öğrendiklerimi bir süre değerlendirmeye almak olacak. Bazen yatağa kafamda sorularla girerim. Uyandığımda tüm yanıtlar kafamda belirmiş olur.” “Gerçekten mi?”

“Hayır, ama söylemesi güzel.”

Kyle kahkahayla gülerek, “Bu gece hangi sorularla yatacaksın?” diye sordu.

“Dur ben sana aynı şeyi sorayım. Neticede bunca şeyi bulan sensin. Olay mahallinde olmak daha geniş bir bakış açısı sağlar insana. Sence en önem li sorular nedir?”

Kyle duraksamış olsa da Gurney oğlunun bariz biçimde heyecanlandığını hissediyordu. “Gördüğüm kadarıyla sadece bir tek büyük soru var.”

“Söyle?”

“Takıntılı bir tacizciyle mi uğraşıyoruz yoksa çok daha iğrenç biri mi var karşımızda?” Duraksadı. “Sen ne düşünüyorsun?” “Ben ikisiyle birden uğraşıyor olabileceğimizi düşünüyorum.”

27. Bölüm

Çelişen Tepkiler

Gurney, Kyle motosikleti Kim de Miata’sıyla gelinceye kadar yatmadı.

Geldiklerinde de telefonda konuştuklarını bir kez daha tekrarladılar, ardından Gurney iki soru daha sormaya niyetlendi. Bu sorulardan ilkini Kyle’a yöneltti. “Yangın alarmlarının kapağını çıkardığında...” Kyle sorunun sonunu beklemedi.

“Çok sakin, yavaşça çıkardım kapaklan. Bu arada Kim’le alakasız şeylerden mesela onun derslerinden filan bahsettik. Yani bizi dinleyen birinin yaptığım şeyi anlaması mümkün değildi.” “Etkilendim.”

“Etkilenme. Bir casus filminde görmüştüm bunu.”

Gurney’in ikinci sorusu Kim’eydi. “Evde değişik bir şey gördün mü? Herhangi bir alet, saatli radyo, iPod, pelüş bir oyuncak, yani daha önce görmediğin bir şey?”

“Hayır, neden ki?”

“Sadece Schiff söz verdiği kameraları yerleştirdi mi diye merak ettim. Evde kalan kişilerin böyle bir plandan haberleri olduğu durumda kameraları tavana ya da bir şeylerin içine saklamaya uğraşmaktansa bir şeyin içine konup ortaya bırakmak çok daha kolay bir yöntemdir.”

“Hayır, böyle bir şey görmedim.”

Ertesi sabah kahvaltı masasında Gurney, Madeleine her zamanki yulaf lapasını hazırlamadığını, kahvesine de neredeyse hiç dokunmadığını fark etmişti. Dışarıya yönelttiği bakışlarının hüznü aslında güneşli manzarayı izlemediğini ortaya koyuyordu. “Yangını mı düşünüyorsun?”

Gurney’e kendisini duymadığını düşünmeye başlamasına yol açacak kadar uzun bir süre sonra yanıt verdi. “Evet, sanırım yangını düşündüğümü

söyleyebilirim. Bu sabah uyandığımda, üç saniyeliğine filan, aklıma ne geldi biliyor musun? Güneşin tadını çıkartmak için bisikletime atlayıp nehir kenarında dolaşsam ne güzel olur diye düşündüm. Ama hemen ardından da artık bisikletimin olmadığını hatırladım. Ahırda yerde kömürleşmiş cisme pek bisiklet diyemeyiz değil mi?"

Gurney ne diyeceğini bilemiyordu.

Madeleine öfkeden kıstığı gözleriyle bir süre daha sessizce oturdu. Sonra sanki Gurney'e değil de önündeki kahve fincanına hitap ediyormuşçasına bir ifadeyle, "Şu Kim'in dairesine mikrofon koyan adam, sence hakkımızda ne kadar bilgi edinmiştir?" dedi. "Bizim mi?"

"Senin diyelim. Senin hakkında ne kadar bilgi edinmiştir?" Gurney derin bir nefes aldı. "Güzel soru." Aslında aynı soru dün gece Kyle'la yaptığı telefon görüşmesinden beri aklını kurcalayıp duruyordu. "Sanırım bu mikrofonlar sese duyarlı cihazlar. Konuşma başladığı anda bağlı oldukları sistemi harekete geçirip kayda başlıyorlar. Bu durumda da Kim'i ziyarete gittiğimde yaptığım tüm konuşmaları kayda almış olmalılar. Tabii bir de Kim'in telefon görüşmelerini."

"Seninle, annesiyle, Rudy Getz'le yaptığı telefon konuşmaları..."

"Evet."

Madeleine gözlerini daha da kıstı. “Yani çok şey biliyor.” “Çok şey biliyor.”

“Korkmalı mıyız?”

“Dikkatli olmamız gerek. Bu arada ben de neler olup bittiğini anlamaya çalışacağım.”

“Ah. Anlıyorum. Sen bulmacanın parçalarıyla oynarken ben de gözlerimi dört açıp manyak nereden saldıracak diye bekleyeceğim. Plan bu mu?”

“Özel mi konuşuyorsunuz?” Kim mutfağın kapısındaydı. Madeleine sanki, evet özel bir şey konuşuyoruz, diyecekmiş gibi bakıyordu kıza.

Ama onun yerine Gurney, “Kahve ister misin?” diye sordu. “Hayır, teşekkürler. Ben... Ben sadece sana bir saate kadar evden çıkmamız gerektiğini hatırlatmak istedim. Randevumuz

vardı. Barkham DelPe gideceğiz. Eric Stone’la görüşmeye. Halen annesinin evinde kalıyor. Onunla tanışmak hoşuna gidecek. Eric eşsiz bir insan.”

Çıkmadan önce Gurney, planladığı üzere, Kim’in dairesine yerleştirilecek güvenlik kameralarının akıbetini sormak için Syracuse polis merkezinden Dedektif James Schiff’i aradı. Schiff dışarıda olduğu için de Gurney’i Schifif’in ortağı Elwood Gates’e bağladılar. Gates’in durumdan haberi var gibiydi. Ama ne sorunu ciddiye

almaya ne de söz verdikleri kameralar geciktiği İçin özür dilemeye niyetliydi.

“Eğer Schiff takılacağını söylediyse takılacaktır.”

“Ne zaman olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

“Belki daha öncelikli birkaç işimizi hallettikten sonra. Tamam mı?”

“Tehlikeli bir manyağın genç bir kadının evine defalarca girmesinden, ciddi derecede yaralanmasına neden olacak bir tuzak girişiminden daha öncelikli işlerinizi hallettikten sonra mı yani?” “Kırık basamaktan mı bahsediyorsunuz?”

“Beton zemine düşülmesi neticesinde ölümcül yaralanmaya neden olabilecek bir bubi tuzağından bahsediyorum.”

“Pekala, Bay Gurney. Biraz dinleyin beni o zaman. Şu an için ölümcül yaralanmaya neden olabilecek olayla ilgili yapabileceğimiz bir şey yok. Sanırım dün burada kokain satıcıları arasında patlak veren bölgeyi ele geçirme savaşından haberiniz yok. Hayır, hiç sanmıyorum. Evet, sizin büyük sorununuz bizim listemizin en üstünde. Ama önce şu AK-47’lerle birbirlerine saldıran on kişiyle işimizi bir bitirelim. En kısa zamanda size haber vereceğiz. İyi günler.”

Kim, Gurney telefonu cebine koyarken yüzüne bakıyordu. “Ne dedi?”

“Belki öbür gün olabilir dedi.”

Gurney’in ısrarıyla Barkham Dell’e gitmek üzere ayrı arabalarla yola çıktılar. Dün akşamki gelişmelerin ışığında Kim’in görüşmelerine giderken daha rahat hareket edeceğini düşündüğünden kendi arabasını almayı tercih etmişti.

Kim, Gurney’den daha hızlıydı. Eyaletler arası yola çıktıklarında birbirlerini göremiyorlardı. Güzel bir gündü. Nihayet tam mevsimin değiştiği hissedilmeye başlamıştı. Gökyüzü masmaviydi. Küçük bulutlar da giderek uzaklaşıyordu. Yol kenarlarındaki küçük gölgeliklerde tomurcuklanan kardelenler göze çarpıyordu. GPS cihazı yolun yarısına geldiğini söyleyince Gurney benzin almak üzere mola verdi. Depo dolunca da istasyonun marketine bir bardak kahve almaya yöneldi. Birkaç dakika sonra camlarını açtığı arabasında oturmuş, kahvesini yudumluyordu. Jack Hardwick’i arayıp ondan iki iyilik daha istemeye karar verdi. Ne pahasına diye düşündü önce. Sonra ne olursa olsun önemli değil diye geçirdi aklından. Çünkü bu bilgiye hem de en kısa yoldan ulaşması gerekiyordu. Numarayı telesekreterin devrede olabileceğini düşünerek tuşladı. Ama kaba sesli, alaycı adamın sesi karşılamıştı Gurney’i.

“Davey, ufaklık! Dedektif canlanan şeytanın peşinde! Yine ne istiyorsun benden?”

“Aslında çok şey.”

“Yapma ya! Ne kadar çok şaşırdım!”

“Sana çok borçlu olacağım.”

“Zaten öylesin, ahbap.”

“Doğru.”

“Farkında olduğuna sevindim. Konuş.”

“Öncelikle Syracuse Üniversitesi öğrencisi Robert Meese ya da diğer adıyla Robert Montague hakkında öğrenilebilecek ne varsa bilmek istiyorum. Aynı şey New York City gazetecisi Connie Clarke’ın eski kocası, Kim Corazon’un babası Emilio Corazon için de geçerli. Emilio on yıl önce ortadan kaybolmuş. Ailesinin, yerini tespit çabalan da fayda etmemiş.”

“Her şeyi bilmek istiyorum derken tam olarak...”

“Yani son iki üç günle bağlantılı olabilecek her şeyi demek istiyorum.”

“Bu kadar mı?”

“Yapacak mısın?”

“Yalnız borçlarını unutma.”

“Unutmam. Jack, gerçekten sana çok teşekkür...” diye başlamıştı ki telefonun kapandığını fark etti.

Yola koyulup, GPS’inin talimatları doğrultusunda, eyaletler arası yoldan çıkıp, uzunca bir süre köylerin yanından geçen ara yolları takip ederek sonunda

Foxledge Lane Caddesi girişine ulaştı. Aracını yolun kenarına çektiği sırada kırmızı Miata'yı gördü. Kim de ona el sallayıp, önüne doğru geçti. Birlikte yavaşça caddeye girdiler.

Çok fazla ilerlemeye gerek kalmamıştı. Girişteki ilk bina etkileyici taş duvarlarıyla Whittingham Avcılık Kulübü'ydü. Ondan yaklaşık yüz metre kadar ileride üzerinde herhangi bir işaret olmayan ikinci bir bina vardı. Kim o binanın önüne park edince Gurney de arkasına yanaşıp durdu.

Eric Stone'un yaklaşık dört yüz metrelik bahçenin arkasındaki New England Colonial stilinde yapılmış evi gerçekten de oldukça büyük görünüyordu. Ancak her taraf dökülüyordu adeta. Su oluklarının temizlenmesi, düzeltilmesi gerekiyordu. Kışın soğuktan çatlayan asfalt yol perişan haldeydi. Çimenlik de çiçek tarhı da çok kötü durumdaydı.

Evin girişine doğru uzanan, üzeri kurumuş yapraklarla, çer çöple dolu, delik deşik yol üç basamakla son buluyordu. Gurney'le Kim yolun yarısına gelmişlerdi ki kapı açıldı ve bir adam basamakta belirdi. Dar omuzlu, koca göbekli adamı Gurney boynundan dizlerine dek uzanan bembeyaz önlüğüyle ilk anda yumurtaya benzetmişti.

"Lütfen dikkatli olun. Yol ormana dönüştü neredeyse." Abartılı tavrını dişlerini göstere göstere sırıtarak

tamamlarken gergin bakışları Gurney'in üzerinde sabitlenmişti adeta. Kısa saçları vaktinden önce kırlaşmış ve bir hayli de dökülmüştü. Küçük, pembe bir suratı vardı. Daha yeni tıraş olduğu da anlaşılıyordu.

"Zencefilli çörek!" dedi neşeyle içeri girmeleri için kenara çekilirken.

Gurney içeri girer girmez talk pudrasının kokusu yerini Gurney'in tek nefret ettiği çöreğin baharatlı-tatlı aromasına terk etmişti.

"Koridorun sonuna kadar gidin. Mutfak evin en rahat yeridir."

İkinci kata uzanan merdivenlerin önünde geleneksel tarzda, yedi kapının bulunduğu uzunca bir hol vardı. Ancak kapı kollarının toz içinde oluşu kapıların nadiren açıldığını ortaya koyuyordu.

Evin arka tarafındaki mutfak sadece sıcak oluşu ve fırından gelen çörek kokusu göz önüne alınırsa rahat bir yer olarak kabul edilebilirdi. Oldukça büyük, yüksek tavanlı, içi on hatta yirmi yıl önceden kalma, zamanının zenginlik belirtisi kabul edilen, moda aletleriyle dolu bir yerdi burası. Fırının üç metrelik borusu Gurney'e Indiana Jones filmindeki kurban sunağını hatırlatmıştı.

"Annem kaliteye hayrandı," dedi yumurtaya benzer adam.

Sonra da Gurney'in az Önce aklından geçirdiği şeyi söyleyerek şaşırmasına neden oldu. "Kusursuzluk sunağının rahibesiydi adeta."

"Kaç yıldır burada oturuyorsunuz?" diye sordu Kim.

Soruya yanıt vermek yerine Gurney'e döndü. "Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Sizin de benim kim olduğumu bildiğinize eminim. Ama yine de tanıştırılmamız gerek diye düşünüyorum." "Ah, ne kadar aptalım!" dedi Kim. "Çok özür dilerim. Dave Gurney. Eric Stone."

"Memnun oldum," dedi Stone elini samimi bir tavırla uzatarak. Büyük, biçimli dişleri, üzerindeki önlüğü kadar beyazdı. "Etkileyici ününüz sizden önde gidiyor."

"Ben de memnun oldum," dedi Gurney. Stone'un sıcak, yumuşak ve hiç de hoşa gitmeyecek biçimde nemli elini sıkarken.

"Eric'e annemin senin hakkında yazdığı yazıdan bahsettim," dedi Kim.

Tuhaf bir sessizliğin ardından Stone büyük fırından bir hayli uzaktaki, modaya uygun tarzda eskitilmiş çam kerestesinden yapılmış masayı işaret etti. "Oturalım mı?"

Gurney'le Kim yerlerini alınca Stone bir şey içmek isteyip istemediklerini sordu. "Çok çeşitli kahvelerim var. Ayrıca sayısız bitki çayım da var. Zor bulunan nar sodam da var. Ne istersiniz?" İkisi de bir şey istemediğini

söyleyince Stone abartılı bir hayal kırıklığı ifadesi sergileyip masadaki diğer sandalyeye geçti. Kim omuz çantasından üç küçük kamerayla iki

küçük katlanabilir tripod çıkardı. Kameraları biri Stone'a diğeri de kendine bakacak şekilde yerleştirdi.

Ardından RAM TV'dekilerin programın felsefesiyle ilgili düşüncelerini aktarmaya koyuldu. Kaydın mümkün olduğunca az teknolojik aygıt kullanılarak, izleyicilerin kendi ailelerinin görüntülerini iPhone'larıyla kaydederken yaptıkları, bu yüzden de aşina oldukları kamera açısının ve mesafesinin değişmediği bir çekim yapılacağını söyledi. Amaç gerçekliğin korunmasıydı.

Basit olacaktı. Samimi, metne dayalı olmayan bir konuşma yapılacaktı. Sahne ışığı değil normal oda ışığı kullanılacaktı. Amatörce. Sohbet eden iki kişi. Vesaire vesaire.

Bu açıklamalara Stone'un nasıl bir tepki verdiğini anlamak mümkün değildi. Sanki aklı başka bir şeye takılmış gibiydi. Kim, "Sorunuz var mı?" diye soruncaya kadar hiç sesini çıkarmadı.

"Sadece bir tane," dedi Gurney'e dönerek. "Sizce onu yakalayabilecekler mi?"

"Good Shepherd'ı mı? Öyle düşünmek istiyorum."

Stone gözlerini devirerek, "Sizin mesleğinizde böyle çok cevap vardır sanırım. Yani aslında cevap olamayan

cevaplar.” Çıkışmaktan çok, hüzünlü bir sesle konuşuyordu.

Gurney omuz silkti. “Size daha fazlasını söyleyecek bir bilgim yok henüz.”

Kim kadrajlarla ilgili son ayarlamaları yapıp cihazları HD moduna aldı. Aynı şeyi elinde tuttuğu üçüncü kameraya da uyguladı. Sonra saçını düzeltip arkasına yaslandı. Ceketindeki birkaç kırışıklığı eliyle düzeltip, gülümseyerek konuşmaya başladı.

“Eric öncelikle sana Cinayet Yetimleri’ne katılmayı kabul ettiğin için bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Senin düşüncelerini ve hislerini dürüstçe, olduğu gibi aktarmak amacındayız. Hiçbir sınırlama, hiçbir yasak olamadan konuşabilirsin. Şu an stüdyoda değil senin evindeyiz zaten. Hikaye sensin. Senin duyguların. Nasıl istersen başla.”

Derin, güçsüz bir nefes aldı. “Birkaç dakika önce mutfağıma girdiğinde sorduğun soruya yanıt vererek başlayacağım. Bana kaç yıldır burada oturduğumu sordun? Yirmi yıldır buradayım. Bu sürenin yarısı cennette yarısı cehennemde geçti.” Duraksadı. “İlk on yıl güneş gibi parıldayan, muhteşem bir kadınla birlikteydim. İkinci on yılsa gölgeler diyarında.”

Kim hüzünlü, yumuşacık bir sesle konuşmadan önce uzunca bir süre bekledi. “Bazen acının derinliği bize kaybımızın ne kadar büyük olduğunu gösterir.”

Stone başını sallayarak onayladı. “Annem kaya gibiydi. Sağlam. Volkan gibi. Adeta doğal bir afet. Tekrar etmeme izin verin. Doğal bir afet. Bunun bir klişe olduğunun farkındayım ama yine de hoş bir ifade. Onun kaybıyla yer çekimi kanunu yok oldu sanki. Yer çekimi kanunu yok oldu! Yerçekimsiz bir dünya. Hiçbir şeyi bir arada tutamayan bir dünya.”

Adamın gözlerinde yaşlar belirmeye başlamıştı.

Kim’in sözleri herkesi şaşırttı. Stone’a bir çörek alabilir miyim diye sordu.

Adam kahkahayı bastı. Bu ani tepkiyle de yanaklarından yaşlar süzülmüştü. “Evet, elbette alabilirsiniz. Zencefilli çöreklerim daha yeni çıktı. Ama isterseniz cevizli, çikolatalı cipslerim, tereyağlı ve kuru üzümlü, yulaflı kurabiyelerim var. Hepsi taze.”

“Yulaflı kurabiye istiyorum,” dedi.

“Muhteşem bir seçim, hanımefendi.” Gözyaşları içinde de olsa, sırnaşık bir garson edasındaydı. Mutfağın diğer tarafına yönelip aldığı tabağı fırından çıkardığı büyük, kahverengi kurabiyelerle tıka basa doldurdu. Bu sırada

Kim el kamerasını o yöne çevirmiş, adamın sürekli görüntüde olmasını sağlamıştı.

Tabağı masaya koymak üzereyken aklına gelen bir şeyle duraksadı. Gurney'e döndü. "On yıl," dedi sanki bu süre onu şaşırtacakmışçasına bir ifadeyle. "On yıl. Koskoca on yıl." Sesinde bariz bir yükselme seziliyordu. "On yıl. Hâlâ araştırılıyor. Bu ne demek, dedektif? Dünyanın en muhteşem kadınını öldüren o şeytani, aşağılık yaratığın yakalanması için hastalık derecesinde tepki göstermem sizi onu yakalamaya teşvik ediyor mu? Yoksa sadece gülüp geçeceğiniz komik biri gibi mi geliyorum gözünüze?"

Gurney hep duygularını dışa vurmama eğiliminde olmuştu. Bu sefer de aynıydı. Son derece sakin bir ses tonuyla, "Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi.

Stone inanmadığını gösterir bir ifadeyle baksa da konuyu devam ettirmedi.

Bir kez daha kahve önerdi. Yine ikisi de istemediklerini söyledi.

Daha sonra Kim uzunca bir süreyi adamın annesinin öldürülmeden önceki hayatıyla sonraki hayatını kıyaslamaya ayırdı. Stone'un detaylı öyküsünden, önceki yaşamının her açıdan daha iyi olduğu anlaşılıyordu. Sharon Stone emlak pazarında giderek daha iyi bir yer edinen, başarılı bir emlakçıydı. Kendisi her açıdan lüksün doruklarında gezer, oğlunun da bu imkandan

yararlanmasını sağlardı. Good Shepherd'la o talihsiz karşılaşmasından kısa bir süre önce 3 milyon dolarlık bir anlaşma yapmıştı. Bu anlaşmaya göre Eric, şaraplarıyla ünlü Finger Lakes'te lüks bir otel ve restoran açacaktı.

Ama annesinin kefilliği olmadan bu anlaşma iptal edilmişti. Elit bir lokantayla otelin sahibi olarak yaşamak yerine şimdi otuz dokuz yaşında, bir türlü onarım ve bakımını yapmaya gi-rişemediği evinde, annesinin rüya mutfağında, çevredeki küçük dükkanlarla pansiyonlara kurabiye pişirerek geçimini sağlayan bir adama dönüşmüştü.

Bir saat kadar sonra Kim notlar aldığı küçük defterini kapatıp, Gurney'i, sormak istediği bir şey olup olmadığını sorarak şaşırttı.

"Belki Bay Stone için de bir sakıncası yoksa bir iki sorum olacak."

"Bay Stone mu? Lütfen Eric desenize."

"Pekala, Eric. Annenin diğer kurbanlarla herhangi bir iş ya da özel ilişkisi olup olmadığını biliyor musun?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Bildiğin herhangi bir düşmanı?"

"Annem aptallarla uğraşmazdı."

"Yani?"

“Yani o kabarık kanatlarıyla parmak ucunda yürürdü. Çok iyi bir emlakçıydı. Emlak işi çok rekabetçi bir sektördür. Hele annem seviyesinde bir emlakçıysanız. Bu yüzden de annemin aptallarla uğraşacak zamanı yoktu.”

“Neden Mercedes aldığını hatırlıyor musun?”

“Elbette,” dedi Stone sırıtarak. “Klas. Güçlü. Şık. Diğerlerinden çok farklı. Tıpkı annem gibi.”

“On yıl içinde diğer kurbanların aileleriyle herhangi bir temasın oldu mu?”

Bir kez daha gözlerini kırpıştırdı. “O kelime. Hiç sevmiyorum.” “Hangi kelime?”

“Kurban. Annemi o şekilde düşünemiyorum. Pasif, yardıma muhtaç, zavallı gibi geliyor insana. Oysa annem asla öyle biri değildi.”

“O zaman başka türlü söyleyeyim. Ailelerle herhangi bir...” Stone sözünü kesti. “Cevabım evet. Başlangıçta, olayın hemen ardından bir tür destek grubu olarak toplanmıştık.”

“Bütün aileler katıldı mı?”

“Pek sayılmaz. Williamstown’da yaşayan cerrahın oğlu birkaç kez geldi. Sonra kederin paylaşılmasıyla işi olmadığını çünkü kederli olmadığını söyledi. Babasının öldüğüne sevinmişti. Çok korkunçtu. Acımasız. İncitici.”

Gurney, Kim’e baktı.

“Jimi Brewster,” dedi o da.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Stone.

“Sadece iki kısa soru daha. Annen korktuğu biri olduğundan bahsetmiş miydi?”

“Asla. Annem bu dünyaya ayak basmış en korkusuz kadındı.” “Sharon Stone gerçek adı mıydı?”

“Hem evet hem hayır. Daha çok evet. Tam adı Mary Sharon Stone’du. Temel İçgüdü filminin büyük başarısından sonra o da değişikliğe gitti. Kahverengi olan saçlarını sarıya boyatıp, Mary adını da attı. Tamamen bambaşka, etkileyici bir kişiliğe büründü. Annem tam bir reklam dahisiydi. Hatta bir ara o filmin en önemli sahnesine atıfta bulunmak için bilboardlara mini eteğiyle bacaklarım aralayarak çektirdiği bir fotoğrafını koydurtmayı bile düşündü.”

Gurney, Kim’e başka sorusu olmadığını işaret etti.

Stone rahatsızlık verici bir gülümseyişle ekledi. “Uğruna ölünecek bacakları vardı.”

Bir saat sonra Gurney; Bickers, Mellani ve Flemm muhasebe firmasının yer aldığı, iç karartıcı bir alışveriş merkezinde, Kim’in Miata’sınm yanına park etti. Burası bir yoga merkeziyle Middletown’un sayfiye yerlerine geziler düzenleyen bir seyahat acentesinin arasındaydı.

Kim telefonla konuşuyordu. Gurney arkasına yaslanıp acaba adım Flemm olsa ne yapardım diye düşünmeye koyuldu. Değiştirir miydi yoksa meydan okurcasına taşımayı sürdürür müydü? İsim kişinin alnına bir eşek damgası gibi vurulduğunda bile değiştirmeyi reddetmek övülmeye değer bir dürüstlük mü yoksa aptalca bir inatçılık göstergesi miydi? Gurur hangi noktada anlamsızlaşırdı?

Tanrım, neden böyle anlamsız şeylerle dolduruyorum beynimi?

Güçlü bir tıklama sesi ve Kim'in camda beliren anlamlı yüzü onu kendine getirdi. Arabadan inerek arkasından ofise yöneldi.

Ön kapı birbirlerine uymayan sandalyelerin bir duvar dibine dizildiği, son derece sıradan bir bekleme salonuna açılmıştı. Küçük bir Danish Modem sehpanın üzerinde SmartMoney dergisinin yıpranmış sayıları vardı. Bel yüksekliğinde bir bölme, burasıyla kapalı bir kapının önünde yer alan, üzerleri boş iki masanın bulunduğu daha küçük bölümü birbirinden ayırıyordu. Bölmenin üzerinde eski tip, küçük, gümüş kenarlı, tam ortasında genişçe bir düğmesi bulunan bir zil vardı.

Kim zile sertçe basınca şaşırtıcı derecede güçlü bir ses çıkmıştı. Kimse yanıt vermeyince aynı şeyi yarım dakika kadar sonra bir kez daha tekrarladı. Telefonu çıkarmak

üzereyken arka taraftaki kapı açıldı. Zayıf, solgun, bitkin görünen adam yüzlerine ilgisiz bir tavırla bakıyordu.

"Bay Mellani?" dedi Kim.

"Evet," dedi kupkuru, duygusuz bir ses tonuyla.

"Ben Kim Corazon."

"Evet."

"Telefonda konuşmuştuk. Yapacağımız röportajla ilgili?"

"Evet, hatırladım."

"Tamam...." Belirgin bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Neresi uygun sizce?"

"Ah. Evet. Ofisime geçelim." İçeri yöneldi.

Gurney alçak bölmenin çift taraflı kapısını açıp Kim'e yol verdi. Burası da arka taraftaki boş masalar gibi toz içindeydi. Kim'in peşi sıra arka taraftaki, penceresiz, geniş maun bir masa, arkaları dik dört sandalye ve duvarların dörtte üçünü kaplayan kitaplıktan ibaret ofise girdi. Kitaplık muhasebe kuralları ve vergi kanunlarının kalın ciltleriyle doluydu. Burası da yine toz içindeydi. Ofis de küf kokuyordu.

İçerideki tek ışık masanın diğer ucundaki masa lambasından geliyordu. Aslında tavanda bir floresan vardı

ama kapalıydı. Kim kameralarını kurarken ışığın yakılmasını rica etti.

Mellani omuz silkip, düğmeye bastı. Birkaç kez yanıp sönen floresan sonunda vızıldayarak da olsa yanmakta karar kılmıştı. Işık adamın solgun teniyle göz altlarındaki gölgeleri daha belirginleştirmişti. Adam tam bir canlı cenazeydi kısacası.

Kim, Stone'un mutfağında yaptığı gibi kameraları ayarladı. İşini bitirince de Gurney'le birlikte masanın karşısındaki yerlerini aldılar. Mellani de masanın diğer tarafına geçti. Sonra Kim, Stone'a yaptığı açıklamayı neredeyse kelimesi kelimesine tekrarlamaya başladı. Programın amacını, basit, doğal gösterme isteğini, tüm çekimin iki arkadaşın evlerinde, rahat tavırlarla yaptıkları bir sohbet havasında geçmesini tercih ettiklerini anlattı.

Mellani yanıt vermedi.

Kim ona ne isterse söyleyebileceğini bir kez daha belirtti.

Adam hiçbir şey söylemeden sadece ona bakmakla yetiniyordu.

Kim iç karartıcı, tepedeki ışığın kasvetini daha da arttırdığı bu itici ofiste çevresine bakındı. "Pekala," dedi sıkıntıyla. Bu görüşmeyi yönlendirmek için fazlasıyla teşvik edici olması gerektiğini fark etmiş gibiydi. "Ana ofis burası mı?"

Mellani soruya vereceği yanıtı bir süre düşünmüş gibi bir tavır sergilemişti. “Tek ofis.”

“Peki ortaklarınız? Onlar da mı burayı...”

“Hayır. Ortağım yok.”

“Bickers ve diğer ismi görünce...”

“O firmanın adı. Ortaklık olarak kurulmuştu. Ben en büyük ortaktım. Sonra bir şekilde ayrıldık. Firmanın adı yasal olarak böyleydi, aslında çalışırken de birbirimizden bağımsızdık. Sonrasındaysa firmanın adını değiştirecek enerjiyi bulamadım kendimde bir türlü.” Sanki sözcüklerin ağırlığı altında ezilmemeye çalışıyormuşçasına ağır ağır konuşuyordu. “Tıpkı hâlâ eski soyadlarını taşıyan boşanmış kadınlar gibi. Neden değiştirmediğimi bilmiyorum. Değiştirmem lazımdı aslında değil mi?” Bunu bir soru olarak yöneltmediği çok açıktı.

Kim artık yapmacık bir gülümsemeyle bakıyordu adama. Sandalyesinde biraz doğruldu. “Başlamadan önce bir şey sorayım. Size Paul diye mi yoksa Bay Mellani diye mi hitap edelim?” Birkaç saniyelik sessizlikten sonra adam zorlukla duyulabilen bir sesle, “Paul olur,” dedi.

“Tamam, Paul. Başlıyoruz. Telefonda konuştuğumuz gibi bu babanın ölümünün ardından hayatında meydana gelen değişiklikleri konu alan basit bir sohbet olacak. Senin için uygun değil mi?”

Yine bir sessizlik. Ardından, “Tabii ki,” dedi.

“Harika. Tamam. Kaç yıldır muhasebecilik yapıyorsun?” “Çok uzun zamandır.”

“Yani süre olarak?”

“Süre olarak? Üniversiteden beri. Şimdi... kırk beş yaşındayım. Yirmi iki yaşında mezun oldum. Yani kırk beşten yirmi ikiyi çıkartırsanız geriye yirmi üç yıl kalıyor.” Gözlerini kapattı. “Paul?”

“Evet?”

“İyi misin?”

Önce tek gözünü sonra diğerini açtı. “Bu görüşmeyi yapmayı kabul ettim. Yapacağım da. Ama keşke unutabilsem. Bu konuda terapi gördüm. Size her türlü yanıtı verebilirim. Sadece...

sorulara tahammül edemiyorum.” İç çekti. “Mektubunuzu okudum.... Telefonda konuştuk...

Ne istediğinizi biliyorum. Öncesini ve sonrasını istiyorsunuz değil mi? Tamam. Size öncesini ve sonrasını anlatacağım. O zamanların ve şimdinin özetini geçeyim size.” Duraksayıp bir kez daha hafifçe iç çekti.

Gurney’e sanki oksijenlerinin hızla tükendiği bir madende sıkışıp kalmışlar gibi gelmişti. Böyle bir sahneyi küçükken izlediği bir filmde görmüştü.

Kim kaşlarını çatarak, “Anladığımı pek sanmıyorum,” dedi. Mellani bu kez eskisinden de zorlukla konuşarak az önce söylediklerini tekrarladı. “Bunlar için terapi gördüm.”

“Tamam. Ve bu yüzden ...”

“Bu yüzden size yanıtları vereceğim. Ama siz bana soru sormayın. Böylesi herkes için daha iyi olacak. Tamam mı?”

“Gayet tabii, Paul. Lütfen başla.”

Kameralardan birini gösterdi. “Bu çalışıyor mu?”

“Evet.”

“Mellani bir kez daha gözlerini kapattı. Hikayesini anlatmaya başladığında içinde bulunduğu durum Kim’e her ne hissettirdiy-se, dudaklarının köşesinde belirgin bir seğirme oluşturmuştu.

“Konu olaydan önce mutlu bir insan oluşum değil. Ben hiçbir zaman mutlu değildim. Ama bir zamanlar umutlarım vardı. Umutlarım olduğunu sanıyordum. Umut gibi bir şeyler. Geleceğin daha iyi olacağı hissi. Ama... olaydan sonra... bu his sonsuza dek yok oldu. Resmin rengi uçtu. Her şey gri tonlara büründü.

Anlıyor musunuz? Renk yok artık. Bir zamanlar mesleki enerjim, bir şeyleri büyütme arzum vardı.” Büyütme kelimesini sanki çok tuhaf bir kavramdan

bahsediyormuş gibi telaffuz etmişti. “Müşteriler... ortaklar... hareket gücü. Daha çok, daha iyi, daha büyük. O ana dek.” Sustu.

“O ana?” diye yönlendirdi Kim.

“Olay anına.” Gözlerini açtı. “Sanki yoldan çıkmak gibi. Uçuruma yuvarlanmak gibi değil ama sadece...” Bir elini kaldırıp yavaşça indirerek, yokuş aşağı inerken hafifçe yoldan çıkan

bir otomobili işaretlerle anlatmaya çalıştı. “Yavaş yavaş işler yoldan çıkmaya başladı. Her şey parçalandı. Yavaş yavaş. Motor artık çalışmıyordu.”

“Ailenizin durumu nasıldı?” diye sordu Kim.

“Durumu?” Babamın ölümünü ve annemin geri dönüşümü olmayan komaya girişini saymazsak mı?”

“Özür dilerim. Daha açık sormam gerekirdi. Asıl öğrenmek istediğim evli olup olmadığınızdı. Başka bir aileniz var mıydı yani?” “Karım vardı. Her şeyin tepetaklak olmasından bıkana kadar.” “Çocuk?”

“Hayır. İyi tarafı bu. Ya da belki de değil. Babamın bütün parası torunlarına, kız kardeşimin çocuklarına kaldı.” Mellani gülümsemeye çalıştı ama bu gülümseme acı doluydu. “Nedenini biliyor musunuz? Çok komik. Kız kardeşim berbat durumdaydı. Çok mutsuzdu. İki çocuğu da psikolojik olarak rahatsızdı. Dikkat eksikliği, obsesif kompulsif bozukluklar. Artık aklınıza ne gelirse. Bu

yüzden de babam... Benim iyi olduğuma, ailenin sağlıklısı olduğuma ama onların yardıma muhtaç olduklarına karar verdi.” “Kız kardeşinle görüşüyor musun?”

“Kız kardeşim öldü.”

“Özür dilerim, Paul.”

“Yıllar önce. Beş belki altı yıl önce. Kanserden. Belki de ölüm o kadar da kötü bir şey değil.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Bir kez daha acı dolu, hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. “Gördünüz mü? Sorular. Sorular.” Masa örtüsüne bir süre sanki çamurlu suyun dibinde bir şey görmeye çalışıyormuşçasına gözlerini kısarak baktı. “Konu paranın babam için anlamının büyük oluşuydu. Hayattaki en önemli şeydi para. Anlıyor musunuz?”

Adamın hüznü Kim’in gözlerine de geçmişti sanki. “Evet.” “Terapistim bana babamın para takıntısı yüzünden muhasebeci olduğumu söyledi. Neticede muhasebeciler ne yapar? Para sayar değil mi?”

“Babanız her şeyi kız kardeşinize bırakınca?..”

Mellani elini bir kez daha kaldırarak. Yoldan çıkan araba taklidini tekrarladı. Ama bu kez yoldan hafifçe çıkmamış, derin bir vadiye yuvarlanmıştı sanki. “Terapi insana bakış açısı kazandırır. Olaylara daha net bakmasını

sağlar. Ama her zaman da iyi bir şey değildir, haksız mıyım.” Bu bir soru değildi.

Yarım saat sonra Paul Mellani’nin iç karartıcı ofisinden güneşli güne geri döndüklerinde Gurney kendisini sinemadan çıkmış gibi hissetmişti. Bir dünyadan başka bir dünyaya geçmişlerdi sanki.

Kim derin bir nefes aldı. “Vay canına! Bu çok...”

“Sıkıntılı? Kötü? Sıkıcı?”

“Sadece hüzünlü.” Sarsılmış gibi görünüyordu.

“Girişteki dergilerin tarihlerine dikkat ettin mi?”

“Hayır. Neden?”

“Yıllar öncesinin sayıları. Yeni hiçbir şey yok. Bu arada tarihlerden bahsetmişken yılın hangi zamanında olduğumuzun farkında mısın?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Mart’ın son haftasındayız. 15 Nisan’a üç haftadan az kaldı.

Bu muhasebecilerin kafalarını kaşıyacak zaman bulamadıkları bir dönemdir.”

“Ah, Tanrım. Haklısın. Hiç müşterisi kalmamış demek ki. Ya da çok az. O zaman ne yapıyor orada?”

“Güzel soru.”

Kendi arabalarıyla Walnut Crossing'e dönmeleri yaklaşık iki saatlerini aldı. Alçalan güneş ışınları ön camın kirini daha da belirgin hale getirince Gurney belki de bu hafta üçüncü ya da dördüncü kez cam suyunun bittiğini düşündü. Gurney'i asıl rahatsız edense cam suyunun bitmiş olması değil bu tür şeyleri hatırlamak için not almaya olan ihtiyacının her geçen gün daha da arttığını fark etmekti. Eğer not almazsam...

Hafızasının durumuyla ilgili düşüncelerini, çalan telefonu böldü. Ekranda Hardwick'in adını görmek Gurney'i şaşırtmıştı. "Evet, Jack?"

"îlki kolaydı. Ama bu borcunu azaltmaz."

Gurney sabahki konuşmayı geçirdi aklından. "İlki Bay Meese -Montague'nin hikayesi sanırım?"

"Şimdilik Bay Montague - Meese hakkında ama daha fazlası anon."

"Anon?"

"Evet, anon. Yani yakında demek. William Shakespeare'in en sevdiği sözcüklerden biri. Yakında demek istediği her durumda anon kelimesini kullanmış. Ben de kelime dağarcığımı genişletmeye çalışıyorum. Senin gibi entelektüel yavşaklar söylediklerime daha çok itimat etsinler diye."

"Harika, Jack. Seninle gurur duyuyorum."

“Tamam ama bu daha başlangıç. Gerisi gelecek. Neyse. Adı geçen şahıs 28 Mart 1989’da New York City St. Lule’s Hastanesi’nde doğmuş.”

“Hmm.”

“Hmm da ne demek?”

“Yani yirmi bir yaşma girmek üzere.”

“Eee ne olacak yani?”

“Sadece enteresan bir nokta. Neyse, devam et.”

“Doğum sertifikasında baba adı yazmıyor. Küçük Robert annesinin nüfusuna geçirilmiş. Bu arada aklıma gelmişken, annesinin adı Marie Montague.”

“Yani küçük Robert, Meese adını almadan önce aslında Mon-tague’ymiş. Çok ilginç.”

“Daha da ilginçleşecek. Doğumdan kısa bir süre sonra Pittsburgh’lu zengin Gordon ve Celia Meese ailesi tarafından evlat edinilmiş. Bu Gordon’un bok gibi parası varmış hakikaten de. Appalachian bölgesindeki kömür madenlerinin mirasçısıymış. Bil bakalım sırada ne var?”

“Sesindeki heyecana bakılırsa korkunç bir şey olmalı.”

“On iki yaşındayken Robert, Meese ailesinden alınıp Koruyucu Aile Servisi’ne teslim edilmiş.”

“Nedenini öğrenebildin mi?”

“Hayır. İnan bana bunun cevabı çok gizli tutulan belgelerde saklı.”

“Nedense hiç şaşırmadım. Daha sonra Robert’a ne olmuş?” “Kötü bir hikaye. Evlatlık olarak bir evden diğerine yollanıp durmuş. Kimse altı aydan fazla ona bakmak istememiş. Zor bir delikanlıymış. Genel kaygı bozukluğu, bastırılmış kişilik bozukluğu, aralıklı taşkınlık rahatsızlığı gibi hastalıklarının tedavisi için çok çeşitli ilaçlar kullanıyormuş. Bu sonuncusu hoşuna gitmiştir herhalde?”

“Sanırım bu bilgilere nasıl ulaştığını sormamam gerek...” “Doğru sorma. Kısacası gerçeklikle bağları zayıf, öfke kontrolü sorunları olan, ne zaman ne yapacağı belirsiz bir çocukmuş.” “Peki nasıl olup da tüm bu rahatsızlıklarına rağmen....” “Üniversiteye girmiş? Basit. Bu hastalıklı zihnin içinde pusuya yatmış bekleyen müthiş bir zeka saklı çünkü. Çok yüksek bir IQ derecesine sahipmiş. Bu yüksek IQ derecesi, sorunlu geçmişi ve tek kuruş maddi destek sağlayacak durumda olmayışı

tam burs kazanmasının da anahtarı olmuş. Üniversiteye girdikten sonra tiyatroda iyice sivrilmiş. Geri kalan tüm notları vasatla berbat arasındaki çizgideymiş. Onun için aktör olarak doğmuş diyorlarmış. Film yıldızları kadar yakışıklı, sahnede müthiş, cezbedici ama bir o kadar da erişilmez biri. Bir süre sonra da adını Meese’den

Montague'ye çevirmiş. Birkaç ay, sen de biliyorsun-dur kesin, şu küçük Kimmy'Ie birlikte yaşamış. Ama anlaşıldığı kadarıyla o ilişkinin sonu kötü bitmiş. Şimdilerde Syracuse'un iyi bir mahallesinde, Viktorya tarzı bölümlere ayrılmış, üç odalı bir evde kiracı olarak yaşıyor. Ev kirasını, arabasının masraflarını ve diğer ihtiyaçlarını nasıl karşıladığı bilinmiyor." "Çalışmıyor mu?"

"Bilinen bir işi yok. Hikaye şimdilik bu kadar. Daha fazla bir şey çıkarsa ararım yine."

"Sana borçluyum."

"Kesinlikle haklısın."

Gurney'in zihni olup bitenlerle öylesine meşguldü ki Madeleine kahvesini yudumlarlarken bir saat önce güneş ne kadar muhteşem battı değil mi diye sorunca şaşırmıştı. Çünkü güneşin batışının farkında bile değildi. Rahatsız edici görüntüler, kişiler, ayrıntılar doldurmuştu zihnini.

Şişko kurabiye aşçısı, müthiş güçlü annesini kurban olarak düşünmek bile istemiyordu. Kabarık kanatlarıyla parmak uçlarında yürüyen anne. Gurney acaba adama sumak çalılığında bulunan, ucunda elmas küpenin sallandığı kulak memesinden bahsedildi mi diye düşündü.

Zengin babasının bütün parasını ve dolayısıyla sevgisini başka birine verdiği Paul Mellani. Mesleği

anlamını yitiren, intihar notu yazmak için çok uygun bir ortamda, iç karartıcı, cansız ofisinde hayatının renkleri kaybolmuş halde, sadece keder ve acıdan ibaret sözler sarf eden bir adam.

Tanrım... sanki...

Madeleine masanın diğer ucundan onu izliyordu. "Sorun ne?" "Sadece Kim'le bugün ziyaret ettiğim adamlardan birini düşünüyordum."

"Devam et."

"Ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Çok... mutsuz gibiydi." Madeleine şimdi kocasına daha bir dikkatle bakıyordu. "Ne dedi?"

"İşte onu hatırlamaya çalışıyorum. Bir yorum yaptığını hatırlıyorum. Ama neydi? Bize kız kardeşinin öldüğünü anlattı. Arkasından da, ‚Ölüm o kadar da kötü bir şey değil,' gibisinden bir şey söyledi."

"Daha net bir şey söylemedi mi? Herhangi bir niyeti olduğundan filan bahsetmedi mi?"

"Hayır. Sadece... hüzün... eksiklik... bilemiyorum." Madeleine kederli bir ifadeyle bakıyordu Gurney'e.

"Şu sizin klinikte kendini öldüren bir hasta vardı hani? Onun bu tür sözleri...."

"Hayır, tabii ki hayır. Aksi takdirde akıl hastanesine kaldırılırdı. Ama kesinlikle bahsettiğin hüzün onda da vardı. Karamsarlık, umutsuzluk."

Gurney iç çekti. “Ne yazık ki bizim insanların yapabilecekleriyle ilgili düşüncelerimizin bir önemi yok. Sadece kendilerinin yapacaklarıyla ilgili söyledikleri şeyler önemli.” Kaşlarını çattı. “Ama öğrenmek istediğim bir şey var. Sırf biraz huzur bulayım diye.” Tezgahtan cep telefonunu alıp Hardwick’in numarasını tuşladı. Telesekreter devredeydi.

“Jack, senden büyük borcumu biraz daha arttıracak bir küçük iyilik daha istiyorum. Orange Country’de Paul Mellani adlı bir muhasebeci var. Good Shepherd’ın ilk kurbanı Bruno Mellani’nin oğlu. Onun üzerine kayıtlı herhangi bir silahı olup olmadığını öğrenmek

istiyorum. Onun için endişeleniyorum. Ve de ne kadar endişelenmem gerektiğine karar vermek istiyorum. Teşekkürler.” Arkasına yaslanıp kahvesine üç kaşık şeker koydu.

“Ne kadar tatlıysa o kadar iyi ha?” dedi Madeleine hafifçe gülümseyerek.

Gurney omuz silkip kahvesini ağır ağır karıştırmaya koyuldu. Madeleine başını yana eğerek, Gurney’i önceleri rahatsız eden ama son yıllarda hoşuna gitmeye başlayan derin bakışlarıyla süzüyordu. Bunun nedeni artık ne düşündüğünü ya da hangi yargılara varmak üzere olduğunu anlaması değil daha ziyade bu tavrın sevgi ifadesi olduğunu fark etmesiydi. Ona ne düşündüğünü sormanın, karısından aralarındaki ilişkiyi tanımlamasını

istemek gibi bir şey olacağının bilincindeydi. Ama her ilişkiyi kendince eşsiz kılan kolayca tanımlanamaması değil miydi?

İki eliyle tuttuğu fincanı dudaklarına götürüp bir iki yudum aldıktan sonra yavaşça masaya bıraktı. "Peki, bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

Nedense bu soru Gurney'i şaşırtmıştı. "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Elbette."

"Ama çok şey var."

"Dinliyorum."

"Tamam. Unutma sen sordun." Arkasına yaslanıp yirmi beş dakika boyunca neredeyse hiç ara vermeden Roberta Rotker'in atış poligonundan Max Clinter'ın kapısındaki iskelete kadar her şeyi, mümkün olduğunca olduğu gibi, hiçbir şeyi ön plana çıkartmadan anlattı. Anlatırken olaya müdahil olan insanların kişiliklerinin, garip bakış açılarının ve uğursuz karmaşıklığın iyice farkına varmıştı. "Ve en son olarak da," diye ekledi. "Ahırdaki yangın meselesi var."

"Evet, ahır," dedi Madeleine asılan yüzüyle. "Bu olayın diğerleriyle bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım."

"Peki planın ne?"

İşte bu hiç hoşuna gitmeyecek bir soruydu. Çünkü aklından yapmayı geçirdiği şeylerin henüz uzaktan veya yakından plan olarak nitelendirilmesi imkansızdı. “Karanlıkta elimdeki sopayı sallayıp kimin çığlık atacağına bakacağım,” dedi. “Ya da kutsal ineğin altında ateş yakarım.”

“Bu söylediklerinin İngilizcesi yok mu?”

“Emniyet güçlerinde olup bitenlerle ilgili başka bulgular var mı diye öğrenmeye çalışıyorum. Ya da neredeyse ilahi bir metinmiş gibi dokunulmaz gösterilen Good Shepherd cinayetleriyle ilgili teorilerin benim düşündüğüm kadar kırılgan olup olmadıklarını tespit etmeye çalışıyorum diyelim.”

“O yüzden mi o balık isimli adamla buluşacaksın?”

“Evet. Ajan Trout. Adirondacks’taki yazlığında. Sorrow Gölü’nde.”

Kyle’la Kim dışarının soğuğunu da peşlerinde getirerek yan kapıdan içeri girdiler.

28. Bölüm

Daha Karanlık, Daha Soğuk, Daha Derin

Ertesi sabah erken saatlerde, Gurney mutfakta günün ilk kahvesini yudumluyordu. Cam kapıların yanında otururken bir yandan da ağma takılan kulağakaçanı

çekmeye çalışan örümceğe takılmıştı gözü. Böcek hâlâ kurtulma savaşı veriyordu.

Bir an için Gurney müdahale etme isteği duydu. Ama hemen ardından bu isteğinin acımayla ya da iyilik yapma arzusuyla değil sadece kavganın gözünün önünden uzaklaşmasını arzu ettiği için kaynaklandığını fark ederek vazgeçti.

"Ne oldu?" Madeleine'in sesiydi bu.

Döndüğünde duştan yeni çıkmış karısının üzerinde pembe tişört, yeşil pamuklu şortuyla yanı başında durduğunu fark etti. "Hiç, sadece doğanın korkunçluğunu izliyorum."

Madeleine cam kapıdan doğuya doğru baktı. "Güzel bir gün olacak."

Başını salladı ama ne dediğini duymamıştı aslında. Aklına tüm dikkatini dağıtacak bir şey gelmişti. "Dün gece yatmadan önce Kyle bu sabah Manhattan'a döneceğine dair bir şeyler söyledi. Evden ne zaman çıkacağını söylemiş miydi hatırlıyor musun?"

"Bir saat önce gittiler."

"Ne?"

"Bir saat önce gittiler. Mışıl mışıl uyuyordun. Uyandırmak istemediler."

“Onlar istemedi?”

Madeleine ona şaşırmasına şaşırdığını gösterir bir ifadeyle baktı. “Kim’in Cinayet Yetimleri‘yle ilgili bir çekim yapmak için kente gitmesi gerekiyormuş. Kyle da onu günü birlikte geçirebilmek için yola erken çıkmaya ikna etti. Zaten Kim’i ikna etmek için çok ısrar etmeye de gerek yok gibiydi. Sanırım bu geceyi Kyle’ın dairesinde geçirmeyi planlıyor. Senin işlerin bu şekilde gelişeceğini görmemene şaşırdım.”

“Belki gördüm ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.”

Madeleine tezgahtaki kahve makinesinden kendisine kahve doldurdu. “Bu seni rahatsız mı etti?”

“Belirsizlikler beni rahatsız eder. Sürprizler beni rahatsız eder.”

Kahvesinden bir yudum alıp masaya geçti. “Ne yazık ki hayat onlarla dolu.”

“Ben de fark ettim.”

Madeleine bakışlarını dışarı yöneltip yükselen güneşle aydınlanan tepeleri seyre daldı. “Kim seni endişelendiriyor mu?” “Bazı açılardan evet. Robby Meese hikayesi beni endişelendiriyor mesela. Yani çocuk bir hayli sorunlu. Ama Kim onunla birlikte yaşamayı kabul etmiş. Bu resimde yanlış bir şeyler var sanki.”

“Haklısın ama ima ettiğin açıdan değil. Böyle sorunlu insanlara hayran olup onları çekici bulan çok kişi var. Bunların çoğu da kadın. Ne kadar sorunluysa o kadar iyidir. Suçlulara, uyuşturucu müptelalarına aşık olurlar. Birilerini iyileştirmek, kötü yoldan döndürmek isterler. Bir ilişkiyi temellendirmenin son derece yanlış bir yolu elbette ama çok az rastlanılan bir şey de değil neticede. Klinikte her gün buna benzer şeyler görüyorum. Belki de Kim onu hayatından atacak gücü bulup sağlıklı düşünmeye başlayıncaya dek Robby Meese’le arasında olan da buydu.

Elinde detaylı adres tarifiyle Gurney güneşin doğuşundan kısa bir süre sonra Sorrovv Gölü’ne gitmek üzere yola koyuldu. Cats-kill dağlarının eteklerinden, Schoharie tarlalarının arasındaki dönemeçli yollardan geçerek Adirondacks’a yaptığı bu yolculuk zihnini sinir bozucu anılarla doldurmuştu. Ergenlik öncesi babasına karşı en öfkeli dönemlerini yaşayan annesiyle Brant Gölü kıyısında yaptıkları tatili hatırlamıştı. Öfke annesini garip, gergin ve şefkate muhtaç hale getirmişti. Şimdi bile, aradan neredeyse kırk yıl geçmiş olmasına rağmen, o günleri hatırlamak hiç hoşuna gitmemişti.

Kuzeye doğru gittikçe yokuşlar daha dikleşiyor, yollar daralıyor, dağın gölgeleri derinleşiyordu. Trout’un sekreterinin tarifine göre üzerinde tabela olan son yol Shutter Spur olmalıydı. O noktadan sonra orman

araçlarının açtığı dar yolda doğru dönemeçleri ancak kilometre sayacına bakarak tespit etmek zorundaydı. Orman özel mülkiyette olduğundan etrafta yazlıkçılara ait birkaç küçük kulübe dışında hiçbir şey yoktu. Ne bir dükkan, ne bir benzin istasyonu ne de baz istasyonu koyulabilecek bir yer vardı.

Gurney'in Outback'inin çekişi de bu tür bir arazide yolculuk etmeye pek elverişli değildi. Verilen adres tarifine göre beşinci dönüşten sonra kendisini Trout'un kulübesinin önünde bulması gerekiyordu. Ama yol kulübe yerine küçük bir açıklığa çıkmıştı.

Arabadan inip etrafta biraz dolaştı. Açıklıktan ormana her biri farklı yönlere giden dört yol uzanıyordu. Ama hangi yolu izlemesi gerektiğini anlaması mümkün değildi. Saat 8:58 olmuş, randevusuna sadece iki dakika kalmıştı.

Verilen talimatları doğru uyguladığına emindi. Ayrıca telefonda sesinden son derece dikkatli biri olduğunu anladığı adamın da yanlışlık yapması pek mümkün değildi. Geriye birkaç olası açıklama kalıyordu ama Gurney bunlardan birini doğru kabul etmeye karar vermişti.

Arabasına dönüp camını içeri temiz hava girmesi için biraz aralayarak arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Sık sık da saati kontrol ediyordu. Dokuzu çeyrek geçe

yaklaşan bir aracın sesini işitti. Araç yakınlarda bir yerde durdu.

Camı beklediği biçimde tıklanınca gözlerini açıp, esnedi. Sonra koltuğunda doğrulup camı indirdi. Karşısında zayıfça, sert görünüşlü, kahverengi gözlü, kısa siyah saçlı bir adam duruyordu.

"David Gurney siz misiniz?"

"Başka birini mi bekliyordunuz?"

"Arabanızdan inip ATV'ye geçmeniz gerek." İlerideki kamuflaj boyalı Kawasaki Mule'yi gösteriyordu.

"Telefonda bundan bahsetmemiştiniz."

Adamın göz kapağı seğirdi. Büyük bir ihtimalle sesinin bu kadar çabuk tanınacağını tahmin etmemişti. "Direkt geçiş şu an için kapalı."

"Eğer ben burada otursaydım içimden ne geçerdi biliyor musunuz? Her seferinde buraya ilk kez gelen konuklarıma küçük bir oyun oynamak isterdim. Kaybolduğunu, belki bir sapağı filan kaçırdığını düşünmesini sağlayıp, paniğe kapılmasını izlerdim. Düşünsenize kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde kalakalıyorsunuz. Üstelik cep telefonu da çekmiyor. Eğer kaybolduysa yolunu bulması imkansız gibi bir şey. Değil mi? Aslında böyle olmadığını bilerek paniğe kapılan insanları izlemek çok komik olurdu doğrusu. Anladınız mı ne demek istediğimi?"

Adamın çenesi kasıldı. “Anladığımı söyleyemeyeceğim.”

“Tabii ki anlamadınız. Nasıl anlayacaksınız ki? Anlattığım türden bir şeyi yapan birinin kontrol manyağının teki olması lazım zaten.”

Üç dakika sonra - adamın öfkeli bakışlarım bir an için bile tehlikeli dönemeçlerle dolu yoldan ayırmadığı, yaklaşık yarım kilometrelik sarsıntılı bir yolculuğun ardından - önlerinde beliren, etrafı zincirli çitle çevrili sürgülü kapı açıldı.

Çitin arka tarafı neredeyse göz alabildiğince uzanan çam ağaçlarıyla kaplıydı. Biraz daha ilerleyince neredeyse birdenbire ağaçların arasında Trout’un yazlığı belirdi. Burası iki katlı, tadilat görerek İsviçre dağ evi stilinden Adirondack tarzı ağaç evlere dönüştürülmüş bir yapıydı. Orijinal haliyle bırakılmış ağaç kütüklerinden yapılmış, ön tarafında küçük bir sundurmanın yer aldığı, yeşil kapılı, süslü pencereli, yeşile boyanmış tahta çatısıyla tam bir klasik. Sık ağaçlar nedeniyle sundurma iyice gölgede kalıyordu. Bu yüzden Gurney, ATV ön basamaklara yaklaşınca-ya dek ayaklarını ayırmış halde karanlık sundurmada bekleyen Ajan Trout’u, ya da başka bir ifadeyle Ajan Trout olması gereken kişiyi, fark edememişti. Büyük bir dobermanı kısa siyah tasmasından sıkıca tutuyordu. Belki tamamen tesadüfen belki de kasıtlı olarak kendisini köpeğiyle karşılayan adamın

duruşu Gurney'e esir kamplarının komutanlarını hatırlatmıştı.

"Sorrow Gölü'ne hoş geldiniz." Duygusuz, resmi bir ses. Hiç de hoş geldiniz dermiş gibi değil. "Ben Matthew Trout."

Sık çam ağaçlarının dallan arasından gün ışığı devasa buz saçakları misali süzülüyordu. Yapraklarını dökmeyen bu ağaçların etkisiyle etraf müthiş derecede hoş kokuyordu. Binanın arka tarafından jeneratör sesine benzeyen içten yanmalı bir motorun sesi geliyordu.

"Güzel bir yermiş burası."

"Evet. Lütfen içeri gelin." Trout sert bir emir verince doberman da arkasına döndü ve sahibiyle beraber Gurney'in önünden içeri girdi.

Ön kapı taş bir şöminenin tam ortasında yer aldığı büyükçe bir salona açılıyordu. Şöminenin geniş rafında her iki yanında avlarının üzerlerine atılma pozisyonunda duran iki vaşağın bulunduğu, kanatlarını iyice açmış, öfkeli sarı gözlerini karşıya dikmiş gibi bakan doldurulmuş bir yırtıcı kuş vardı.

"Geliyorlar," dedi Trout Önemli bir şeyden bahsediyormuşçasına. "Bu aylarda her hafta gelirler."

Gurney adamın bakışlarını takip etti. "Vaşaklar mı?"

“Büyüleyici hayvanlardır. Kırk kilo kas var vücutlarında. Çelik jilet kadar keskin pençeler.” Başını kaldırıp şöminenin üzerindeki doldurulmuş canavarlara bakarken gözlerinde belirgin bir heyecan parıltısı seçiliyordu.

Kısa boylu bir adamdı. En fazla bir altmış filan. Ama vücut geliştirenlere has yapılı omuzlara sahipti.

Eğilip dobermanın tasmasını çözdü. Boğuk bir sesle verdiği emirle köpek sessizce Gurney’e oturmasını işaret ettiği deri kanepenin arkasına koştu.

Gurney en ufak bir tereddüt göstermeden kanepeye oturdu. Trout’un bu apaçık gözdağı verme çabasını aptalca bulmuş ama bir o kadar da bir sonraki adımı merak etmeye başlamıştı.

“Bunun gayrı resmi olduğunun farkındasınızdır umarım,” dedi ayakta durmayı sürdüren Trout.

“Resmi mi?” dedi Gurney sanki yanlış duymuş gibi yaparak.

“Hayır. Gayrı resmi.”

“Özür dilerim. Kulak çınlamam var. Bir kurşunu kafamla durdurdum da.”

“Ben de öyle duymuştum.” Susup Gurney’in başına sanki karpuz sergisinden iyi bir tane seçmeye çalışıyormuşçasına bir ifadeyle bakmaya koyuldu. “İyileşme süreci nasıl gidiyor?”

“Kim söyledi?”

“Neyi kim söyledi?”

“Kafamdan aldığım yarayı. Duyduğunuzu söylediniz ya.”

Trout’un gömlek cebinden cep telefonunun kısık sesi işitildi. Alıp ekrana baktı. Büyük bir ihtimalle kaşlarını çatmasının nedeni ekranda gördüğü isimdi. Bir an için kararsız kaldı. Sonra da telefonu açtı.

“Ben Trout. Neredesin?” Telefonu kulağında tuttuğu süre boyunca çene kasları kasılıp durmuştu. “O zaman yakında görüşürüz.” Telefonu kapatıp gömlek cebine geri koydu.

“Sorunun cevabı aradı.”

“Sana vurulduğumu söyleyen kişi mi geliyor?”

“Kesinlikle.”

Gurney gülümsedi. “İşte bundan etkilendim. Onun pazarları çalıştığını sanmıyordum.”

Bu yorum kısa bir duraksamayla, şaşkınca bir göz kırpmaya neden olmuştu. Sonra boğazını temizleyip, “Biraz önce dediğim gibi bu kesinlikle gayrı resmi bir toplantı olacak. Sizinle üç sebepten dolayı bir araya gelmeyi kabul ettim. Bir, Dr. Holdenfield’a böyle bir görüşmeyi ayarlayıp ayarlayamayacağını sormuşsunuz. İki, eski bir emniyet çalışanının ricasını kabul etme nezaketi göstermenin gerekli olduğunu düşündüm. Üç, bu

gayrı resmi konuşmamızın Good Shepherd cinayetleri konusunda yürütülen soruşturmanın gidişatıyla ilgili her türlü kaygıyı ortadan kaldıracağını umuyorum. İyi niyetler bazen olumsuz resmi süreçlere neden olur. Adalet Bakanlığı'nın avukatlarının adalete engel olmak için ne kadar çaba sarf ettiklerini görseniz inanamazsınız."

Trout sanki bu aşırı titiz avukatların Gurney'in başına balyoz gibi inmelerini arzu ediyormuşçasına başını iki yana salladı.

Gurney, içten bir gülümsemeyle, "Matt, inan bana," dedi. "Yüzde yüz senin tarafındayım. Bir ipte iki cambaz olmaz bilirim. Ben sadece gerçeğin ortaya çıkmasını isterim. Kartlarım açık. Gizli bir planım yok. Yalan dolan yok."

"Güzel." Trout'un ses tonu ağzından çıkan kelimenin anlamını içermekten çok ama çok uzaktı. "Eğer izin verirsen ilgilenmem gereken bir durum var. Hemen gelirim." Şöminenin sol tarafındaki kapıdan odayı terk etti.

Doberman adamın çıkışıyla hafifçe hırladı.

Gurney arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak şu an istediği gibi yürüyen planının devamını gözden geçirmeye koyuldu.

On beş dakika sonra Trout, Rebecca Holdenfield'la birlikte döndü. Hafta sonu tatilinin bölünmesinden

rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Tam tersine son derece enerjikti.

Trout şimdiye dek samimi olarak nitelendirilmeye en yakın gülümseyişiyle, "Dr. Holdenfıeld'tan bugün bize katılmasını ben istedim. Sanırım birlikte kapıldığınız tuhaf kaygıları bertaraf edip rahatlamanızı sağlayabiliriz. Bay Gurney, bunun son derece sıra dışı bir toplantı olduğunu anlamanızı istiyorum. Bu yüzden Daker'ın da bize katılmasını istedim. Bir çift fazla kulak ve fazladan bir bakış açısı fena olmaz."

Tam o esnada, Trout'un sekreteri şöminenin yanındaki kapının eşiğinde belirdi. Trout'la Holdenfield, Gurney'in karşısındaki deri koltuklara geçerken de yerinden kımıldamadı.

"Hadi bakalım," dedi Trout. "Good Shepherd olayıyla ilgili tuhaf sorunlarınızı dinleyelim. Bunları ne kadar çabuk çözersek o kadar çabuk evlerimize döneriz." Gurney'e başlamasını işaret etti.

"Ben bir soruyla başlamak istiyorum. Soruşturmanız esnasında temellendirdiğiniz hipoteze uymadığını gördüğünüz, bu yüzden de göz ardı ettiğiniz herhangi bir şey oldu mu? Mesela yanıt verilemeyen küçük sorular gibi?"

"Biraz daha açarsanız?"

"Tüfek dürbünleriyle ilgili bir tartışma yaşandı mı?"

Trout kaşlarını çattı. “Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Ya da silah seçimindeki saçmalıkla ilgili? Veya ortada tam olarak kaç silah olduğuyla ilgili? Ya da onları nereye attığıyla ilgili?”

Her ne kadar soğukkanlılığını koruyup kayıtsız kalma çabası gösterse de Trout’un gözlerinde endişeli ve durumu ölçüp biçtiğini gösterir bir ifade belirmişti.

Gurney sözlerini sürdürdü. “Sonra katilin riskten kaçınma tarzıyla ileri sürdüğü fanatizm arasındaki çelişki var. Tıpkı kusursuz derecede mantıklı bir planlamayla mantıksız bir hedefi yerine getirmeyi istemesinin neden olduğu diğer çelişki gibi.”

“İntihar bombacılarında bu tür çelişkileri çok görürsünüz,” dedi Trout elini ‚geçelim bunları’ der gibilerden sallayarak.

“Bombalama olayları için bu söylenebilir. Ama olayların arkasındaki bireyler için bu doğru değil. Siyasi hedefi olan en üstteki şahıs, yani fikrin uygulayıcısı hedefi seçer. Planı ortaya koyar. Eğitim veren kişi, olay yerindeki düzenlemelerden mesul olacak şahıs ve canlı bomba bir takım halinde hareket eder. Ama aslında her biri ayrı bir bireydir. Ortaya son derece çılgınca hatta amaca ters bir durum çıkabilir. Ama takımın her üyesinin davranışları aslında kendilerince tutarlıdır.”

Trout başını iki yana salladı. “Konuyla ne ilgisi var anlamadım.” “İlgisi çok açık,” dedi Gurney. “Bütün Osama Bin Laden gibi düşünenler pilot olup binalara uçaklarla saldırmıyor. Psikolojik etmenler her bireyde farklı sonuçlar ortaya koyabilir. Kısacası ya Good Shepherd adını taktığınız olayda karşınızda birden fazla kişi var ya da davranışlarının arkasındaki nedenleri ortaya koymak için tüm etmenleri bir araya getirerek oluşturduğunuz çıkarımlar bütünüyle yanlış.”

Trout içini çekti. “Çok enteresan. Ama en çok hangi kısmı enteresan buldum biliyor musunuz? Sizin silahla, silahlarla ilgili yorumlarınızı. Bu sizin gizli bilgilere ulaştığınızı ortaya koyuyor.” Arkasına yaslanıp, parmaklarını düşünceli bir tavırla çenesinin altına yerleştirdi. “Bu önemli bir sorun. Sizin için bu bilgiyi edinmiş olmanızdan dolayı önemli bir sorun. Size bu bilgiyi sızdıran kişi içinse işini kaybedebileceği için önemli. İzin verin de size lafı dolandırmadan merak ettiğim bir şeyi sorayım. Federal emniyet teşkilatının gerek bu olay gerekse de diğer olaylarla ilgili tuttuğu gizli dosyalarda yer alan başka bildikleriniz de var mı?”

“Tanrım, Trout, saçmalama.”

Adamın boyun damarları gerilmişti ama bir şey söylemedi. Gurney devam ediyordu. “Buraya büyük bir cinayet davasındaki olası yanlış anlaşılmalar hakkında konuşmaya geldim. Bunu

bürokratik şiddet kullanıp sidik yarışı seviyesine indirmek istediğine emin misin?”

Holdenfıeld tipik bir trafik polisi edasıyla durun dercesine elini kaldırdı. “Bu noktada bir öneride bulunabilir miyim? Somut şeyler üzerine konuşsak nasıl olur? Buraya bilgileri, kanıtları, mantıklı yorumları tartışmaya geldik. Duyguları işin içine katmayalım. Belki de sadece...”

“Kesinlikle haklısın,” dedi Trout sert bir gülümsemeyle. “Sanırım Bay Gurney’e, Dave’e, söylemek istediği her şeyi ortaya dökmesi için fırsat verelim. Mesela kanıtlarla ilgili yorumlarımızda bir hata görüyorsan oradan başla. Dave? Eminim söyleyecek çok şeyin vardır bize bu hususta. Lütfen devam et.”

Trout’un bu içtenliğinin arkasında, hakkında dava açılmasına neden olabilecek gizli dosyalan ele geçirme girişimini itiraf ettirme niyeti o derece açıktı ki neredeyse adamın yüzüne karşı kahkahalarla gülecekti.

Trout ekledi. “On yıldır bu olayın içindeyim. Sense olaya yepyeni gözlerle bakıyorsun. Söyle bana, neyi atlıyorum?” “Mesela çok az bilgiye dayanarak devasa bir hipotez geliştirmiş olmanıza ne dersin?”

“Soruşturma temelini inşa etme sanatı da budur zaten.” “Şizofrenik yanılgıların temeli de öyle atılır ama.”

“Dave...” Holdenfield’ın uyaran eli kalkmıştı yine.

“Özür dilerim. Vakaların kutsallaştırılan modern psikoloji terimleriyle tek tip hale getirilerek açıklanmasından endişe ediyorum. Bildiri, saldırının ayrıntıları, katilin profili, medyanın efsane yaratma sevdası ve geliştirilen akademik kuramlar, hepsi hikayeyi şekillendirip, allayıp pullayarak itiraz edilemez tek gerçek haline getiriyor. Oysa sorun şu; ortada bu itiraz edilemez gerçeği destekleyen tek bir sağlam kanıt bile yok.”

“Senin saydıklarından ilk ikisi hariç,” diye söze karıştı Hold-fenfield. “Bildiri ve saldırı ayrıntıları.”

“Peki ya bu ayrıntılar ve bildiri sırf birbirlerini desteklemek için tasarlandıysa? Peki ya katil herkesin düşündüğünden iki kat daha zekiyse? Peki ya katil on yıldır Ajan Trout’un ekibine kıçıyla gülüyorsa?”

Trout’un bakışları sertleşti. “Profili okuduğunu mu söyledin sen?”

Gurney sırıtarak, “O değerli dosyalarınıza yasadışı yollardan erişildiğine dair başka kanıt bulma derdindesin değil mi?” dedi. “Ama ben böyle bir şey söylemedim. Sadece atıfta bulundum. Okudum demedim. İzin ver de varsayımlarımı sürdüreyim. Bahse girerim profile göre katil hem yetenekli hem de yeteneksiz hem zeki hem kaçık hem dinsiz hem inançlı olabilir. Nasıl gidiyorum?”

Trout sabırsızca iç çekti. “Yorum yok.”

“Sorun sizin katilin bildirisini, düşünme sisteminin göstergesi olarak kabul etmenizde. Çünkü bu sizin düşünme sisteminizi de doğrulamış oluyor. Olayla ilgili geliştirdiğiniz fikirler bu

bildiriyle destekleniyor. Bu bildirinin baştan sona zırvalık olabileceği, aptal yerine konuluyor olabileceğiniz hiç aklınıza gelmedi. Good Shepherd size vardığınız sonuçların doğru olduğunu söylüyor. O zaman elbette siz de ona inanacaksınız.”

Trout başını iki yana sallayarak başarısız bir pişmanlık taklidi sergiledi. “Ne yazık ki farklı gezegenlerdeniz. Oysa geçmişiniz bana aynı tarafta olduğumuzu düşündürmüştü.”

“Güzel düşünce. En azından bu gerçeklerle örtüşüyor.”

Trout başını iki yana sallamayı sürdürdü. “FBI’ın her olayda olduğu gibi Good Shepherd olayında da amacı gerçeği ortaya koymaktır. Tüm dürüst emniyet mensuplarının amacı da budur. Eğer işimizde güvenilirsek o zaman aynı taraftayız demektir.” “Sen inanıyor musun buna?”

“Yaptığımız her şeyin temelinde bu vardır.”

“Bak, Trout, ben meslekte çok eskiyim. Hatta senden bile eskiyim. Karşında bir polis var senin. Rotary Kulüp üyesi değil. Elbette amaç gerçeği ortaya çıkartmaktır. Tabii başka bir amaç buna mani olmazsa. Çoğu olayda

gerçeğe ulaşamayız. Yaptığımız şey o da şanslıysak, tatmin edici bir sonuca ulaşmaktır, hepsi bu. Birini suçlamaya yetecek derecede suç tanımı oluştururuz. Sen de çok iyi biliyorsun ki polis teşkilatlan gerçeğin ve adaletin peşinde koştukları için ödüllendirilemezler. Tatmin edici sonuç gerekir ödüllendirilmeleri için. Bir polis kişisel olarak gerçeği ortaya çıkarmayı hedefliyor olabilir. Ama sadece olayı çözmesi karşılığında ödül alır. Sanığı elde tutarlı bir suçlamayla, suçun neden işlendiğine dair kabul edilebilir bir izahatla ve imzalatılmış bir itirafnameyle bölge savcısına teslim et gitsin. Gerçek oyun böyle oynanıyor.” Trout gözlerini devirerek saatine baktı.

“Bu noktada,” dedi Gurney öne doğru eğilerek. “Mantıklı bir hikaye var elinizde, doğru. Bir şekilde imzalanmış bir itirafname de var. Yani bildiri. Gerçi ortada suçlunun yakalanamamış olması gibi küçük bir pürüz var ama olsun elinizde ayrıntılı bir kişilik analiz raporu var ya o yeter size. Sonra niyet bildirisi var, sizin ve Davranış Analizleri Birimi’nizin Good Shepherd hakkında bildiklerinizi doğrulayan altı cinayet var. Somut iş. Mantıklı sonuçlar. Tutarlı, mesleki açıdan kolaylıkla savunulabilir bir durum kısacası.”

“Tam olarak seni rahatsız eden şey ne pekala?”

“Eğer elinizde açıklamadığınız bir delil yoksa şu ana dek söylediğiniz her şey bütünüyle kurgusal kanıtlar

üzerine inşa edilmiş durumda. Bu arada gerçekten yanılıyor olmayı isterim. Söylesene elinizdeki dosyalarda kimsenin bilmediği, açıklanmamış bir şeyler mi var?"

"Saçmalıyorsun, Gurney. Zamanım da kalmadı artık. Bu yüzden eğer kusura bakmazsan..."

"Kendine iki soru sor, Trout. Bir, eğer elinde bildiri olmasaydı olayla ilgili hangi teoriye sarılacaktın? İki, ya elindeki o muhteşem bildirinin her kelimesi saçmalıktan ibaretse ne olacak?"

"Gerçekten çok ilginç sorular bunlar. İzin ver gitmeden önce ben de sana bir soru sorayım." Elleri yine çenesinin altında, düşünür pozlarındaydı. "Resmi hiçbir vazifen olmadığını ve dolayısıyla bu olayla da bir alakan olmadığını düşünürsek, sorun çıkartmaktan başka hiçbir işe yaramayacak bu saldırganca teorileri geliştirmenin amacı nedir?"

Belki Trout'un bakışlarında gördüğü tehdit ifadesi ya da kapının eşiğinde dikilen Daker'ın dudaklarının ucunda beliren alaycı gülümseyiş ya da artık polis rozetine sahip olmadığının hatırlatılışıyla oltaya gelişi Gurney'i daha önce söylemeyi planlamadığı bir şeyi söylemeye itti.

"Belki şimdiye dek fazla ciddiye almadığım bir teklifi düşünmeye başlayabilirim. RAM TV'den bir iş teklifi aldım. Benim katılımcı olacağım bir program yapmak istiyorlar."

“Senin?”

“Evet. Sanırım öyle. Yakalama istatistiklerim değerlendirilmiş.” Trout soran gözlerle hiçbir şey söylemeyip omuz silkmekle yetinen Daker’a baktı.

“Cinayet masasında açık arayla en çok olay çözen kişi oluşumdan bir hayli etkilenmiş gibiler.”

Trout bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama hemen sonra vazgeçti.

“Benden çözülmemiş meşhur vakaları gözden geçirip soruşturmaların neden bir sonuç vermediğine dair fikirlerimi açıklamamı istediler. Good Shepherd vakasından başlayarak. Programın ‚Adaletin Yokluğunda’ adıyla yayınlanması planlanıyor. Çarpıcı, değil mi?”

Trout bir dakika kadar sivri parmaklarına bakıp hiçbir şey söylemedi. Sonra bir kez daha hüzün dolu bir tavırla başını iki yana salladı. “Tüm bu söylediklerin aklıma nedense belge sızdırılması, yasadışı bilgi edinme, gizli bilgilerin aktarımı, kural ihlali, federal ve mahalli yasalara karşı gelme gibi şeyler getiriyor. Her biri sayısız kötü sonuçlar doğurur bunların.”

“Ödenecek küçük bir bedel. Neticede az önce kendin önemli olanın adalet olduğunu söylemedin mi? Ya da gerçek? Böyle bir şeydi, değil mi?”

Trout yüzüne buz gibi bir ifadeyle bakarak az önce söylediklerini üzerine basa basa yavaşça tekrarladı.

“Sayısız kötü sonuçlar.” Bakışları raftaki vaşaklara kaydı. “O kadar da küçük bir bedel değil. Öyle bir durumda inan senin yerinde olmak istemem. Kundaklama olayının üstüne bir de bu çıkarsa gerçekten hiç hoş olmaz.”

“Anlamadım?”

“Ahırında olanları duydum.”

“Bunun şu an konuştuklarımızla ne alakası var?”

“Sadece hayatındaki başka bir sorun. Başka bir sıkıcı olay.” Yeniden yavaşça saatine baktı. “Kesinlikle hiç zamanım kalmadı.” Doğruldu.

Gurney de. Holdenfield da.

Trout manasız bir gülümsemeyle, “Düşüncelerinizi bizimle paylaştığınız için teşekkürler, Bay Gurney,” dedi. “Daker sizi otomobilinize götürür.” Holdenfıeld’a döndü. “Biraz daha kalabilir misin? Konuşmak istediğim birkaç şey var da.”

“Elbette.” Trout’la Gurney’in arasına doğru girip elini Gurney’e uzattı. “Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bir ara ahırına ne olduğunu da konuşalım. Şimdi haberim oldu.”

Gurney elini uzatınca Holdenfield bir parça kağıdı avucuna sıkıştırdı. Gurney de kağıdı alıp belli etmeden cebine attı.

Aracını çalıştırıp, Daker’ın Kawasaki’sinin gözden kayboluşunu izledikten sonra kağıdı cebinden çıkardı.

Ortasından katlı en fazla beş santim büyüklüğünde bir kağıt parçasıydı bu ve üzerinde sadece tek bir cümle yazılıydı. “Beni Branville ’deki Eagîe ’s Nest ,te bekle. ”

Daha önce Eagle’s Nest’e gitmemişti. Ama Branville’in gecekondu mahallesi kimliğinden sıyrılıp plansız bir şekilde kentleşmeye başlayan bölümünde yeni açılan bir restoran olduğunu biliyordu. Yolunun üstünde olduğundan buluşmak için de uygun bir yerdi.

Branville’in ana caddesi vadinin kenarında, bölgeye renk katan ama zaman zaman da sel baskınlarıyla felaketlere sebebiyet veren tablolara layık bir nehrin kıyısındaydı. Restoran, Branville’i eyaletler arası çevre yoluna bağlayan dağ eteklerinden geçen dönemeçli yolun ana caddeyle kesiştiği noktadan bir blok kadar ilerideydi. Gurney içeri girdiğinde öğle yemeği saati yaklaşmış olmasına rağmen içerideki on masadan sadece biri doluydu. Caddeye bakan pencerelerden birinin yanındaki iki kişilik bir masaya geçti. Pek yapmadığı bir şeyi yapıp kendisine Bloody Mary siparişi verdi. Bir iki dakika sonra garson siparişini getirdiğinde bile hâlâ yaptığı tercihin şaşkınlığını taşıyordu.

Uzun kadehlerde servis edilen içkinin tadı tam da beklediği gibiydi. Tadı dudaklarında son zamanlarda gerçekleşen bir başka nadir olaya, mutlu bir gülümseyişe yol açmıştı. Tadını çıkara çıkara bitirdiğinde saat 12:15 olmuştu.

12:16'da Rebecca geldi içeri. Hemen karşısına oturdu. "Umarım çok bekletmemişimdir." Gülümseyişi dudaklarının kenarlarındaki gerginliği daha belirgin hale getirmişti. Her tavrı kontrollüydü. Çok da dikkatliydi.

"Birkaç dakika önce geldim."

Etrafına çevresindekileri selamladığında sergilediği tavra benzer bir bakışla göz atıp, "Ne içiyorsun?" diye sordu.

"Bloody Mary."

"Harika." Dönüp genç bayan garsonu çağırdı.

Garson kız elinde iki menüyle gelince de Holdenfield onu şüphe dolu bakışlarla süzerek, "İçki servis edecek yaşta mısın sen?" diye sordu.

"Yirmi üç yaşındayım," dedi kız soruya şaşırdığını, yaşının büyümesineyse üzüldüğünü sergileyen bir ses tonuyla.

"O kadar yaşlı ha?" dedi Holdenfield alay edercesine. "Bloody Mary alacağım ben de." Gurney'e kadehini işaret ederek soran gözlerle baktı.

"Daha istemiyorum."

Garson kız gitti.

Holdenfield her zamanki gibi konuya girmek için vakit kaybetmedi. “Neden FBI’daki dostlarımıza karşı bu kadar saldırganca davranıyorsun? Ayrıca tüfek dürbünleri, silahların elden çıkartılması, profil sorunlarıyla ilgili söylediklerin de nereden çıktı?” “Sadece dengesini bozmak için hafifçe dürttüm.”

“Dürttün? Daha çok suratının ortasına yumruğu patlattın gibi geldi.”

“Biraz öfkelendim.”

“Peki, bu öfkenin kaynağı ne?”

“Anlatmaktan bıktım.”

“Kırma beni.”

“Hepiniz bildiriye kutsal bir metin değeri biçiyorsunuz. Ama öyle değil. Sahte ifadelerle dolu bir metin o. Eylemler kelimelerden daha güçlüdür. Karşımızda kaya gibi sağlam, aşırı derecede hassas planlanmış eylemler yapan bir katil var. Sabırlı, dikkatli, düşündüklerini büyük bir başarıyla hayata geçiren biri. Oysa bildiri tamamen bambaşka bir durum ortaya koyuyor. Davranış Analizleri Birimi’ndeki dostlarınızın çözümleyebileceği, sizin süslü çıkarımlarınızı doğrulayacak bir kişilik yaratıp, cinayet nedenlerini sıralamanıza olanak tanıyacak kurgulanmış bir metin o.”

“Bak, David...”

“Dur bir saniye. Seni kırmadım, işte anlatıyorum. Kurgular tamamen kontrolsüzdür. Herkes kendince bir şeyler bulabilir. Amerikan Kuramsal Saçmalıklar Dergisi’’nde sayısız makale yazarsınız. Hiç kimse haksız çıkmaz. Hepiniz iskambil kağıtlarından yaptığınız eve umutsuzca destek arıyorsunuz. Çünkü yıkılırsa hepiniz altında kalacağınızı gayet iyi biliyorsunuz.”

“Bitti mi?”

“Benden öfkemin kaynağını açıklamamı istemiştin.”

Öne doğru eğilip yavaşça konuşmaya başladı. “David, umutsuz tavırlar sergileyen ben değilim.” Garson kız Bloody Mary’le gelince susup arkasına yaslandı. Genç kız uzaklaşınca da kaldığı yerden devam etmeye koyuldu. “Seninle daha önce çalıştım. Çalışma ortamında en soğukkanlı, en mantıklı davranan kişiydin. Benim hatırladığım Dave Gurney bu sabah yaptığı gibi üst düzey bir FBI ajanını tehdit etmezdi. Benim mesleki görüşlerimin saçmalık olduğunu ileri sürmez, beni sahtekarlıkla, aptallıkla suçlamazdı. Zihninde neler olup bitiyor merak ediyorum. Açık kalplilikle ifade etmek gerekirse, bu yeni Dave Gurney beni çok endişelendiriyor.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yani beynime giren kurşun mantık devrelerimde kısa devreye mi yol açtı sence?”

“Tek söylediğim senin eskiden olmadığın kadar duygularının esiri oluşun. Buna katılmıyor musun?”

“Benim katılmadığım şey asıl sorun senin ve meslektaşlarının bir seri katilin kaçmasına sebebiyet veren saçma sapan yorumların altına imza atarak adınızı ve itibarınızı tehlikeye atmanızken kalkıp benim düşünce sistemimi sorgulaman.”

“Ne kadar süslü laflar bunlar, David. Bu olayla ilgili aynı süslü lafları kim ediyor biliyor musun? Max Clinter.”

“Bunu en sert eleştirin olarak mı kabul etmeliyim?”

İçkisini yudumladı. “Şimdi fark ettim bunu. Çok benzerlik var. İkiniz de ağır yaralandınız. En az bir ay komada kaldınız. İkiniz de diğerleri tarafından çok sert biçimde eleştirildiniz, polis ikinize de tavır aldı, ikiniz de Good Shepherd olayının yanlış değerlendirildiği fikrine kapıldınız, ikiniz de dışlanmaktan nefret eden avcı olarak doğmuş insanlarsınız.” Bir yudum daha aldı. “Travma sonrası stres bozukluğu testi yaptırmış miydin sen?”

Gurney bakmakla yetindi. Bu soru onu şaşırtmıştı. Oysa ClinterTa mukayese ettiğini gördükten sonra hiç şaşırmaması gerekiyordu. “Onun için mi geldin buraya? Teşhis koymak için mi? Trout’la, benim duygusal dengemi mi tartıştınız?”

Holdenfield da ona bakıyordu şimdi. “Senden daha önce hiç bu kadar saldırganca bir tutum gördüğümü hatırlamıyorum.” “Sana bir şey sormama izin ver. Neden benimle burada buluşmak istedin?”

Holdenfield şaşırıp başını eğdi. Sonra aldığı derin nefesi ağır ağır verdi. “Geçen günkü telefon konuşmamız var ya? Çok rahatsız ediciydi. Açık konuşuyorum. Senin için endişeleniyorum.” Kadehine uzanıp bir dikişte yarısından çoğunu bitirdi.

Gözleri yeniden buluştuğunda, daha sakin bir ifadeyle, “Vurulmak şoka neden olur,” dedi. “Zihnimizde aynı olayı, tüm dehşetiyle tekrar tekrar yaşarız. Korku ve öfke doğal tepkilerimizdir. İnsanların çoğu öfkeyi korkuya tercih eder. Öfkeyi ifade etmeyi daha kolay bulurlar. Sanırım kendi savunmasızlığını fark etmek, kusursuz olmadığını, Süpermen olmadığını anlamak sende büyük bir öfkeye neden oldu. İyileşmenin yavaşlığını da bu öfkenin şiddetine bağlıyorum.”

Bu son derece içten konuşuyormuş gibi görünen bir psikologun dürüst yorumları mıydı? İçtenlikle kendisi için hissettiği kaygıları mı dile getiriyordu? Gerçekten tüm bunlar umurunda mıydı? Yoksa olayla ilgili geliştirdiği teoriyi sorguladığı için giderek çirkinleşen çabalarından bir başkasını mı sergiliyordu? Yanıtı bulmak için gözlerinin içine baktı.

Holdenfield da zeki gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Kadının az önce bahsettiği öfkeyi hissetmeye başlamıştı. Pişman olacak şeyler söylemeden buradan cehennem olup gitme zamanı gelmişti anlaşılan.

Üçüncü Kısım

Her Ne Pahasına Olursa Olsun

Giriş

İstediği kelimeleri bulmak tahmininden fazla zamanını almıştı. Çok fazla şey oluyordu. Kontrol edilmesi gereken çok fazla şey. Ama sonunda içine sinmişti. Mesaj sonunda gerek duyduğu her şeyi söylüyordu:

Açgözlülük ailede yayılan zehir gibidir. Herkese bulaşır. Bu yüzden üzüntünün, acının kaynağı siz anneler, çocuklar da ortadan kaldırılmalısınız. Açgözlülüğün çocukları şeytandır. Şeytandır açgözlülüğe sarılan. Bu yüzden onlar da yok edilmelidir. Her kim ki aptalların gözlerini boyamaya kalkar, ortadan kaldırılmalıdır. İster kanla ister evlilik bağıyla açgözlülüğün çocuklarıyla ilişki kuran herkes ortadan kaldırılmalıdır.

Açgözlülüğün ürettiği şeyleri kullanan lekelenir. Bu leke asla çıkmaz. Açgözlülükten faydalananlar açgözlülük suçu işlemiş olurlar. Bu yüzden de sonuçlarına katlanmalıdırlar. Sen övdüğün için ölecekler. Yapılanları takdir ettiğin için ölecekler. Merhametin zindana dönüşecek onlar için. Gösterdiğin anlayış yüzünden ölecekler.

Gerçeği göremiyor musun? Kör mü oldun?

Dünya zıvanadan çıktı. Açgözlülük her şeyi pençesine aldı. Servet değerli olmanın, yeteneğin yegane kanıtıymış gibi görülüyor. İletişim kanalları canavarların eline düştü. Kötülük övüldükçe övülür oldu.

Şeytanların vaazı dinlenir, melekler bir kenara atılırken dürüst olana bu zıvanadan çıkmış dünyaya hak ettiğini sunmaktan başka çare kalmaz.

Bunlar Good Shepherd'ın nihai ve hakiki sözleridir.

Yazıcıdan postayla göndereceği metnin çıktısını iki kopya halinde aldı. Biri Corazon'a diğeri de Gurney'e gidecekti. Sonra yazıcıyı bahçeye götürüp bir taşla

paramparça etti. Tırnak ucu büyüklüğündeki kırıklara varıncaya dek tüm parçalan toplayıp hepsini kalan kağıtlarla beraber ormana gömeceği çöp torbasına koydu. Tedbire yatırım her zaman sonuç vermişti.

29. Bölüm

İrili Ufaklı Bir Sürü Parça

Delaware Bölgesi'nin kuzeydoğusunda, Branville Dağlan arasındaki, bodur ağaçlarla çevrili virajlı yolda ilerleyen Gurney aynı anda çok şey düşünüyordu. Gurney için büyük resme uymayan parçaları tespit edebilme gayesiyle eldeki verileri düzenlemek son derece doğal bir işlemdi.

Bu aslında bir açıdan elde bulmacanın hangi parçalan olduğunu bilmeden hatta bu parçaların aynı bulmacaya ait olup olmadığına bile karar veremeden ilerleme kaydetmeye çalışmak gibi bir şeydi. Bir an için tüm parçalan birleştirmeye yakın olduğu hissine kapılıyor, hemen ardından da hiçbir şeyden emin olamadığını düşünüyordu. Belki de bir açıklama bulmaya, her şeyi açıklayacak bir denklem oluşturmaya haddinden fazla hevesliydi.

Dillweed'e giriş tabelası biraz daha alçakgönüllü bir adım atmak için hoş bir davet gibiydi. Sağa çekip Dillweed sakinlerinden şahsen tanıdığı birini aramaya karar verdi. Jack Hardwick'le yüz yüze görüşmek

karmakarışık düşüncelerle boğuştuğu sırada hoş bir mola vermek gibi olacaktı.

On dakika sonra altı kilometrelik dönemeçli, toprak yolda ilerledikten sonra gösterişsiz, bir an evvel boyanması gereken, Hardwick'in ev diye nitelediği binanın önüne ulaştı. Kapıyı açan adamın üzerinde her zamanki gibi tişört ve kesik paçalı eşofman altı vardı.

"Sen de ister misin?" diye sordu boş Grolsch bardağını göstererek.

Gurney önce hayır sonra da evet dedi. Nasıl olsa eve gittiğinde nefesi alkol kokacaktı. Ayrıca burada oturup Jack'le bira içmek Rebecca'yla Bloody Mary yudumlamaktan çok daha rahatlatıcı olacaktı.

Gurney'e ve kendisine birer şişe bira getirdikten sonra üzerinde bir sürü ıvır zıvırm bulunduğu iki deri koltuktan birine kurulup, oturması için Gurney'e de diğerini işaret etti. "Anlat bakalım, evlat," dedi alkollüymüş gibi bir izlenim bırakan kaba sesiyle. Ancak keskin bakışları sarhoş olmadığını ortaya koyuyordu. "En son ne zaman günah çıkarttın?"

"Aşağı yukarı otuz beş sene önce," dedi Gurııey yardım istediği adamın şakasını devam ettirerek. Biranın tadına baktı. Fena değildi. Küçük oturma odasında etrafına bakındı. Tıpkı Jack'in giysileri gibi, içinde rahatsızlık uyandıracak derecede az eşyanın bulunduğu

küçük oturma odası da en son ziyaretinden beri hiç değişmemişti. Hatta tozlar bile yerli yerindeydi.

Hardwick burnunu kaşıdı. “Aradan geçen bunca zamandan sonra kilisenin kollarına döndüğüne göre çok büyük sıkıntıların olmalı. Anlat evladım, günahlarını, yalanlarını, hırsızlıklarını ve zinalarım anlat, rahat ol. En çok da zina suçlarının ayrıntılarını dinlemek istiyorum.” Açık saçık bir şeyleri ima ediyormuşçasına bir tavırla göz kırptı.

Gurney büyük, geniş koltukta arkasına yaslanıp, birasından bir yudum daha aldı. “Good Shepherd olayı giderek karışıyor.”

“Hep öyleydi zaten.”

“Kaç farklı olayla birden ilgilendiğimi anlayamıyorum.”

“Bir tuvalette bir sürü bok ha?”

“Dediğim gibi, bilemiyorum.” Sonra elinden geldiğince tekrarlanan olayları, tuhaflıkları, şüphelerini ve aklına takılan soruları Hardwick’e aktarmaya çalıştı.

Hardvvick eşofmanının cebinden buruşuk bir mendil çıkartıp burnunu temizledi. “Bana ne soruyorsun peki?”

“Sadece bunların hangilerinin büyük resmin parçaları hangi-lerininse alakasız olabileceklerine dair senin sezgilerinden faydalanmak istiyorum.”

Hardvvick dilini şaklattı. “Ok için bir şey söyleyemem. Belki biri o oku kıçına saplamak istemiştir. Ama yanlışlıkla bahçene düşmüş olabilir. Bu bana pek bir şey ifade etmiyor.”

“Peki ya diğer şeyler?”

“İşte diğer şeyler gerçekten anlamlı. Yerleştirilen mikrofonlar, ahır yangını, merdivenlerdeki bubi tuzağı, genç hanımın tavanındaki kapak. İşte bu tür ıvır zıvır, üstünde düşünmeyi gerektiriyor. Ama yasal riskleri de var açıkçası. Yani uzun lafın kısası durum ciddi. Bir an evvel bir şeyler yapmak gerek. Şu ana kadar sana bilmediğin bir şey söylemedim değil mi?”

“Pek söylemedin.”

“Bana tüm bunların büyük bir komplonun parçaları olarak birbirleriyle ilişkili olup olmadığına dair fikrimi soruyorsun değil mi?” Yüzünü abartılı bir tavırla kararsız kaldığını gösterir bir şekle sokmuştu. “Buna senin Mellery olayı üzerinde çalışırken bana söylediğin bir şey en güzel cevap olacak herhalde. ‘Her şeyin birbirleriyle bağlantılı olduğuna inanmak sonradan yanlış çıksa bile bunu göz ardı edip sonradan bu bağlantının olduğunu keşfetmekten iyidir.’ Ama daha büyük bir soru var ortada.” Geğirmek için duraksadı. “Eğer Good Shepherd kötü zenginlerin katledilmesini amaçlayan bir olay değilse ne o zaman? Buna yanıt verebilirsen Bay Holmes,

işte o zaman diğer soruların yanıtlarına da kavuşmuş olursun. Bir bira daha?”

Gurney başını iki yana salladı.

“Bu arada gerçekten olayla ilgili hazırlanan teorilere saldırmaya niyetliysen hayatında görmediğin kadar baskı göreceksin demektir. Vatikan’ın karşısındaki Galileo gibi. Anlıyorsun değil mi?”

“Bugün o mesajı almaya başladım.” Gurney Adirondaks’taki kasvetli sundurmasında yanında öfkeli dobermanıyla kendisini karşılayan Ajan Trout’u, adamın olabilecek sonuçlardan bahsedip durmasını, ahır yangınından kinayeli bir dille bahsedişini ve filmlerdeki suikastçıları andıran Daker’ı düşündü.

“Tamam, evlat. Görüyorum ki sen de durumun farkındasın. Yoksa... ” Çalan cep telefonu Jack’in sözlerini yarım bırakmasına neden oldu. “Hardwick.” Önce karşı tarafı sessizce dinledi. İlgisi giderek artıyordu. Tıpkı şaşkınlığı gibi. “Tamam... Tamam... Ne?.. Vay canına!... Evet... Bir tek o mu?.. Başvuru tarihini biliyor musunuz?.. Tamam... Doğru...

Teşekkürler... Evet... Hoşça kal.” Görüşme sona erince sanki az önce işittiklerini daha net anlamasına yarayacak bir açıklama görebilecekmişçesine bir süre daha elindeki telefona baktı.

“Ne oldu söylesene?” dedi Gurney.

“Sorularına yanıt.”

“Hangisine?”

“Bana Paul Mellaıii’nin üzerine kayıtlı silah var mı diye sormuştun ya?”

“Ve?”

“Tabancası varmış. Desert Eagle.”

Gurney, Dillweed’ten Walnut Crossing’e kadar olan yarım saatlik yolda neredeyse başka hiçbir şey düşünemedi. Bu yeni bilgi şaşırtıcıydı ve üstelik herhangi bir açıklama getirmekten çok işleri daha da karmaşıklaştırmıştı. Tıpkı baltalı katilin önceleri aralarında hiçbir ilişki olmadığı düşünülen kurbanla anaokulunda aynı sırayı paylaştıklarının ortaya çıkması gibi bir şeydi bu. İlgi çekici, doğru, ama bunun ne anlamı vardı ki?

Mellani’nin tabancaya ne zamandan beri sahip olduğunu bilmek önemliydi. Ancak Hardwick’in arkadaşının ulaştığı kayıtlarda taşıma ruhsatının ne zaman alındığına dair bir bilgi yer almıyordu. Mellani’nin ofisiyle evini aramış ama her iki yerde de telesekretere mesaj bırakmak zorunda kalmıştı. Adam mesajları görüp arasa bile sıra dışı silah tercihiyle ilgili herhangi bir açıklama yapmak mecburiyetinde değildi.

Bu yeni bilginin Gurney’in kaygılarını arttırdığı apaçık belliydi. Depresyon ve kolay ulaşılabilecek bir tabanca

yüksek riskli bir birleşimdi. Diğer taraftan bu düşüncesi sadece kaygıdan ibaretti. Elinde Paul Mellani'nin kendisi ya da başkaları açısından tehlike arz edebilecek durumda olduğuna dair en ufak bir somut kanıt yoktu. Hiçbir şey söylememiş, psikiyatrik açıdan tehlikeli bir durumda olduğunu ortaya koyan herhangi bir ifadesi olmamış, en ufak bir imada bile bulunmamıştı. Kısacası Middletown polisine söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Elinden az önce yaptığı gibi adamı telefonla aramaktan başka bir şey gelmeyeceğinin farkındaydı.

Ama Gurney'in aklından çıkmıyordu. Kim'in ona Cumartesi günkü buluşmalarından önce, mektup gönderip sonrasında da telefonda projesini açıkladığı esnada adam acaba neler söylemişti? Babasının ölümünü, babasının kendisine verdiği değerin azlığını bir kez daha hatırlatan, hayatının boşluğunu, mesleki yaşamının dibe vuruşunu yeniden düşünmesine neden olan bu konuşma nasıl gerçekleşmişti?

Depresyonla kontrolünü kaybederek tüm bunlara bir son vermeyi planlamış olabilir miydi? Ya da, Tanrı esirgesin, çoktan bir şeyler yapmış mıydı? Belki de o yüzden telefonlara telesekreter yanıt veriyordu.

Peki ya Gurney durumu tamamen ters yönden algıladıysa? Ya Desert Eagle'm amacı intihar değil de cinayetle ilgiliyse?

Ya en başından beri cinayet amacıyla taşındıysa? Ya da...

Tanrım! Ya öyle, ya şöyle. Yeter! Adamın yasal silah taşıma ruhsatı var. Dünyada ne kendilerine ne de başkalarına zarar veren milyonlarca depresyona girmiş insan var. Evet, tabancanın markası akla birtakım sorular getiriyor. Ama bunlar Mellani geri dönünce, ki kesinlikle dönecek, ona yöneltilip cevapları alınabilecek türden sorular. Tuhaf tesadüflerin genelde çok basit açıklamaları vardır.

30. Bölüm

Gösteri Zamanı

Gurney saat 14:02'de eve geldiğinde Madeleine dışarıdaydı. Arabası yan kapının önünde olduğuna göre büyük bir ihtimalle tepelere doğru uzanan orman yollarından birinde gezintiye çıkmış olmalıydı.

Eve dönüş yolculuğunun son birkaç kilometresinde takıntı haline getirdiği Paul Mellani'nin tabancasıyla ilgili soruları yerini Hardwick'in büyük sorusuna bırakmıştı. EğerGood Shepherd cinayetleri bildiride tarif edilen amaç doğrultusunda işlemiyorsa hangi amaçla öldürmüştü bunca insanı?

Gurney defterini kalemini alıp kahvaltı masasına oturdu. Zihninin yükünü azaltmanın yegane yolu düşüncelerini kağıda dökmekten geçiyordu. Sonraki saati

eldeki verileri sıralayıp buradan üzerinde durmaya değer başlangıç soruları çıkarına çabasına ayırdı.

VERİLER: Her şeyden önce düşünce yöntemiyle tarz arasında, adeta makine hassasiyetiyle planlanan, etkin, net infazlarla bildiride ifadesini bulan duygu yoğunluklu, İncil taklidi sözler arasında birbirleriyle bağdaştırılması imkansız farklılıklar var. Gerçek kişilik davranışlara bakılarak anlaşılır. Zeka ve yetenek taklit edilemez. Katilin davranış biçimiyle duygu yoğunluklu, cinayetleri görev bilinciyle işlediğine dair açıklamaları arasındaki çelişkiler göz önüne alındığında açıklamaların gerçek olmayabileceği, çok daha farklı bir niyeti saklama gayesiyle kalem alınmış olma ihtimalini düşündürüyor.

SORULAR:

Eğer açgözlülükleri yüzünden değilse hu kurbanlar neden seçildiler?

Benzer araçların seçilmesinin anlamı neydi?

Cinayetler neden 2000 yılı ilkbaharında işlendi? Cinayetlerin anlam taşıyan bir sırası var mıydı?

Tüm cinayetler birbirine eşit derecede mi önemliydi?

Geri kalanları, bu altı cinayetten herhangi biri yüzünden işlenmiş olabilir miydi?

Neden böylesine dikkat çekici bir silah tercih edilmişti? Olay mahallerinde bulunan plastik hayvan şekillerinin manası neydi?

Bildirinin gelişiyle hangi noktaların soruşturulmasına son verildi?

Gurney yazdıklarına, bu soruların henüz sadece başlangıç olacağını, birdenbire bir fikir patlaması yaşamayacağını bilerek şöyle bir baktı. “İşte buldum!” denilecek anların öyle istek üzerine yaşanmadığını gayet iyi bilirdi.

Sorularım tepkisini öğrenmek istediği için Hardvvick'le paylaşmak istedi. Aynı nedenle sorulan Holdenfıeld'a da göndermek istiyordu. Acaba Kim'e de göndersem mi diye geçirdi aklından, ardından da bundan vazgeçti. Neticede kızın hedefleri kendisi -ninkilerden bütünüyle farklıydı. Bu sorular onun bir kez daha üzülmesine yol açmaktan başka işe yaramazdı.

Çalışma odasının bilgisayarında birbirlerinden ayrı giriş kısımları yazıp sorularını Hardvvick'le Holdenfield'a gönderdi. Daha sonra da Madeleine'e göstermek için soruların çıktısını alıp kanepeye uzanarak uykuya daldı.

"Yemek?"

"Hmm?"

"Yemek zamanı." Madeleine'in sesi. Bir yerlerden geliyor. Gözlerini kırpıştırarak boş boş tavana bakarken sanki beyaz zeminde bir çift örümcek görmüş gibi gelmişti. Gözlerini bir kez daha kırpıştırıp, ovalayınca örümcekler kayboldu. Boynu tutulmuştu. "Saat kaç?"

"Altıya geliyor." Madeleine çalışma odasının kapısındaydı. "Tanrım." Yavaşça doğrulup ensesini ovaladı. "İçim geçmiş." "Kesinlikle. Hadi, yemek hazır."

Karısı mutfağa döndü. Gurney de gerinip banyoya yöneldi. Yüzüne soğuk su çarptı. Yemek masasına oturduğunda karısı sofraya iki büyük kaseye dumanları

tüten balık çorbalarını, iki tabak yeşil salatayı ve bir tabak tereyağlı sarımsaklı ekmeği koymuştu bile. “Güzel kokuyor,” dedi Gurney.

“Mikrofonları polise bildirdin mi?”

“Ne?”

“Dinleme cihazları, tavandaki kapak filan. Bunları polise bildiren biri oldu mu?”

“Niye sordun şimdi bunu?”

“Sadece meraktan. Sonuçta birinin evine mikrofon yerleştirmek yasadışı bir şey değil mi? Ortada bir suç varsa bildirilmesi gerekmez mi?”

“Hem evet hem hayır. Öyle olabilir belki. Ama özellikle de herhangi bir başarısızlık durumunda yapılanın devam eden soruşturmaya müdahale etmek biçiminde yorumlanabileceği olaylarda suç girişimlerini bildirmek gibi bir yasal zorunluluk yoktur.” Madeleine yüzüne bakıp bekliyordu.

“Bu olayda eğer soruşturmayı yürüten dedektif ben olsaydım, her şeyin bulunduğu gibi bırakılmasını isterdim.”

“Neden?”

“İşe yarayabilir çünkü. Mikrofonların tespit edildiği bilinmezse tuzak olarak kullanılmaları mümkündür.”

“Nasıl?”

“Karşı tarafa ortaya çıkmasını, kendini ele vermesini sağlayacak türden, ayarlanmış konuşmalar dinlettirilir. Kısacası mikrofonlardan faydalanılabilir. Tabii Schiff ya da Syracuse emniyetindeki diğer dedektifler olaya bu açıdan yaklaşmayabilirler. Hemen işe girişip her şeyi

mahvedebilirler. Olup bitenleri Schiff’e anlattığım anda işler benim kontrolümden çıkmış olacak. Şu noktada mümkünse sahip olduğum tüm avantajları korumak niyetindeyim.”

Madeleine başıyla onaylayıp çorbadan bir kaşık aldı. “Güzel olmuş. Soğumadan dene.”

Gurney bir kaşık alıp, çorbanın gerçekten çok güzel olduğunu onayladı.

Madeleine bir parça sarımsaklı ekmek koparttı. “Sen uyurken sehpanın yanına bıraktığın, üzerinde olayla ilgili sorularının bulunduğu kağıdı okudum.”

“Okumanı istemiştim zaten.”

“Cinayetlerin herkesin tahmin ettiğinden farklı nedenleri olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Neredeyse buna eminim.”

“Olaya sanki yeni gerçekleşmiş gibi yaklaşıyorsun yani?” “On yıl önce gerçekleşmiş bir olaya yepyeni gözlerle bakıyorum.”

Madeleine bakışlarını elindeki kaşığa indirdi. “Eğer en baştan başlamaya niyetliysen bence sorulması gereken ilk

soru neden bir insan diğerini öldürür, olmalıydı bence.”

“Hayali kutsal görevleri uğruna işlenen cinayetler dışında genellikle ana nedenler, seks, para, güç ve intikamdır.”

“Bu olay sence hangisi?”

“Kurban çeşitliliği seks seçeneğini ortadan kaldırıyor.”

“İşin içinde para olduğuna bahse girerim,” dedi Madeleine. “Hem de çok para.”

“Neden?”

Madeleine hafifçe omuz silkti. “Lüks arabalar, pahalı silahlar, zengin kurbanlar. Tüm bunlar bir araya gelince öyle bir izlenim edindim.”

“Ama nefret değil öyle mi? Paranın gücünden nefret? Ya da açgözlülüğü ortadan kaldırmak gibi bir amaç olamaz mı?”

“Ah, tabii ki hayır. Büyük bir olasılıkla tam tersi olmalı.”

Gurney gülümsedi. Madeleine doğru iz üstünde olabilirdi.

“Çorbanı bitir,” dedi. “Cinayet Yetimleri’nin birinci bölümünü kaçırmak istemezsin herhalde.”

Televizyonları yoktu ama bilgisayarları vardı. RAM Haber de yayınlarını sadece kablolu olarak değil aynı anda internet üzerinden de yapıyordu.

Çalışma odasındaki iMac'in karşısına geçtiler. Gurney RAM TV'nin web sitesine girdi. Medya dünyasının giderek değersiz-leştiğini gözler önüne seren her yeni kanıt onu biraz daha korkutuyordu. Üstelik her geçen gün durum daha da kötüye gidiyordu. Aptalca, sadece sansasyon yaratmaya meyilli programlar giderek etkilerini arttırıyorlardı. RAM TV'nin içinden zehir fışkıran programları da medyanın toplumda yarattığı çöküşün liderliği üstleniyorlardı.

Ana sayfa kırmızı, beyaz ve mavi renklerin hakim olduğu büyükçe bir logoyla açıldı. "RAM TV HABER AĞI: DÖNMEYEN BİR DÜNYA" Bu sloganın altında da en popüler programlarının adları sıralanıyordu. Cinayet Yetimlerini bulmak için listeyi hızla gözden geçirmeye koyuldu.

SIRLAR VE YALANLAR: Ana akım medya size neyi söylemez

FARKLI BAKIŞ AÇISI: Basmakalıp fikirlerin sorgulanması GERÇEKLERİN ORTAYA KONULUŞU: Amerikan ruhu adına mücadele

Gurney yüzünü buruşturarak bir sonraki sayfaya geçip, listenin en üstünde Cinayet Yetimleri bölümünü buldu. Başlığın altına kısa bir tanıtım yazısı eklenmişti: Katil, ailelerin yüreğine ateş düşüren eylemini gerçekleştirdikten sonra geri kalanlara ne olur? Kederin ve öfkenin çarpıcı gerçek öyküsü. Bu gece ilk bölüm 19:00 'da. "

On dakika sonra, saat tam I9:00'da ilk bölüm başladı.

Ekran kapkaranlıktı. Sonra izleyiciye gece, şehir dışında bir yolu izlediğini düşündürecek tüyler ürpertici bir baykuş çığlığı işitildi. Karanlığın içinden çıkan bir adam çalılıkların yanma park etmiş otomobilin farlarının aydınlattığı yere doğru yürüdü. Karanlıkta, otomobilin farları adamın yüzünde korku filmlerindeki sahneleri hatırlatan derin gölgeler meydana getiriyordu.

Yavaşça, korkutucu bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Tam on yıl önce, 2000 yılının ilkbaharında, New York dışındaki böyle bir ıssız yolda, kış soğuğunun hâlâ hissedildiği, aysız gecede dehşet başladı. Bruno ve Carmella Mellani kentte katıldıkları vaftiz töreninden kasabadaki evlerine dönüyorlardı. Büyük bir ihtimalle uzun zamandır görmedikleri dostlarından, akrabalarından bahsedip, evlerine doğru ilerlerlerken arkalarından hızla bir araç yaklaşmaya başladı. Sonra da uzun, karanlık virajda arkadaki araç geçecekmiş gibi yanlarına kadar sokuldu. Ama bu süratli araç Bruno ve Carmella Mellani'nin otomobiliyle aynı hizaya gelmişti ki..."

Görüntü değişti. Şimdi ekranda hareket halindeki bir otomobilin, çok az aydınlatılmış iç kısmı görünüyordu. Aracın içindeki iki kişi konuşup, gülüşüyordu. Birkaç saniye sonra arkadan yaklaşan aracın farları seçilmeye başladı. Yaklaşan aracın ışıkları giderek daha çok artıyordu. Sonra sola doğru kayıp, geçecekmiş gibi bir

izlenim verdi. Ama tam o anda ekranda bembeyaz bir ışık patlaması oldu. Bu esnada bir de silah sesi işitilmişti. Ardından kontrolden çıkan aracın lastik sesleri işitildi. Sonra da çarpışma ve kırılan cam sesleri duyuldu.

Anlatıcı yeniden ekranda belirdi. Eğilip yerden aldığı bir cam kırığını sanki anlattığı olaya ilişkin bir delilmişçesine kameraya doğru gösterdi. "Mellani'lerin arabası yoldan çıkmıştı. Araç öylesine büyük hasar görmüştü ki olay mahalline ilk ulaşanlar otomobilin markasını dahi tespit edememişlerdi. Bruno Mellani'nin kafasının üçte biri dev tabancadan çıkan

kurşunla paramparça olmuştu. Carmella Mellani'yse olayda ağır yaralanarak komaya girmişti. Bayan Mellani halen de komadadır."

Bilgisayarının ekranına bakarken Madeleine yüzünü nefretle buruşturdu. RAM TV'nin olaya yaklaşımını olayın kendisinden bile iğrenç buluyor gibiydi.

Anlatıcı aynı abartılı ses tonuyla Good Shepherd'ın diğer cinayetlerini, özellikle de Max Clinter'ın meslek yaşamının sona ermesine neden olan Harold Blum olayındaki fiyasko üzerinde uzun uzun durarak, anlattı.

"Tanrım," dedi Madeleine. "İyice abartmışlar."

Gurney başıyla onayladı.

Görüntü değişti. Bu sefer az önceki anlatıcının sunucu pozisyonunda yanındaki iki erkek konuğuyla oturduğu

stüdyo ortamındaydılar. Sunucu, “On yıl,” dedi. “On yıl ama hâlâ bazılarımız için dün gibi. Belki neden on yıl sonra bu dehşet anlarına döndüğümüzü soruyorsunuzdur. Yanıt çok basit. Çünkü on yıllık bir süre durup elde edilen başarılara, başarısızlıklara, geriden kalan trajik yaşamlara bakmak için çok uygun bir zamandır.”

Sunucu karşısındaki koltuklardan birinde oturan esmer tenli adama döndü. “Dr. Mirkilee, adli psikodilbilim alanında uzmansınız. Öncelikle izleyicilerimize bu terimin ne olduğunu açıklayabilir misiniz?”

“Elbette. Kelimelere bakarak düşünceleri tespit etme bilimi” Alçak sesli, çabuk çabuk konuşan, Hint aksanlı bir adamdı. Ekranın alt kısmında adı belirdi. Dr. SAMMARKAN MIRKILEE.” “Düşünceleri?”

“Kişiyi, duygulan, geçmişini anlamaya çalışmak amacıyla, zihnin işleyiş biçimini anlama üzerine yapılan çalışmalar.”

“Yani siz kelime seçimlerine, dil bilgisine, konuşma tarzlarına bakarak kişinin iç dünyasını ortaya koyuyorsunuz.”

“Evet, aynen bu şekilde.”

“Peki, Dr. Mirkilee, şimdi size on yıl önce Good Shepherd’ın medyaya gönderdiği bildiriden bazı bölümler okuyacağım. Ardından da metnin yazarının nasıl biri

olabileceğine ilişkin fikirlerinizi rica edeceğim. Tabii mümkünse?”

“Gayet tabii.”

Sunucu, açgözlülüğün ortadan kaldırılması, açgözlülüğün vasıtası olan insanların öldürülmesinden, bu şekilde büyük salgının ortadan kaldırılarak dünyanın temizleneceğinden bahseden satırları uzun uzun okudu. Gurney, Good Shepherd’ın Niyet Bildirisi ya da kısa adıyla Bildiri olarak tanımlanan metnini hatırlamıştı.

Sunucu elindeki kağıdı masaya koydu. “Evet, Dr. Mirkilee. Nasıl biri var karşımızda?”

“Halkın anlayabileceği bir dille ifade etmek gerekirse çok mantıklı ama bir o kadar da duygusal biri.”

“Bunu biraz daha açabilir misiniz lütfen?”

“Metinden çok çeşitli tarzlar, tutumlar seziliyor.”

“Yani çok kişilikli biri mi var karşımızda?”

“Hayır, bu çok saçma bir şeydir zaten. Böyle bir hastalık yoktur. Ancak romanlarda, filmlerde görürüz bu türden rahatsızlıkları.”

“Ah. Ama söylediklerinizden ...”

“Farklı vurgular var. Önce bir şeyi ön plana çıkartıyor. Sonra bir başkasını. Değişken bir kişilik.”

“Peki böyle bir adamı tehlikeli olarak mı tanımlarsınız?” “Evet, elbette. Neticede altı kişiyi öldürdü

değil mi?”

“Güzel nokta. Son bir soru. Sizce hâlâ karanlıkla saklanmış olarak sokaklarda dolaşıyor olması mümkün mü?”

Dr. Mirkilee duraksadı. “Şimdi buna şöyle yanıt vereyim.

Eğer halen sokaklarda dolaşıyorsa bahse girerim şu an bu programı izliyor olmalı. Düşünüp değerlendirerek.”

“Düşünmek mi?” Sunucu sanki hayati değer taşıyan bir noktayı yakalamışçasına kısa bir süre duraksadı. “Bu bir hayli korkutucu bir ifade. Sokaklarda dolaşan bir katil. Bir sonraki adımını düşünen bir katil.”

Sanki sinirlerini yatıştırmaya çalışıyormuşçasına derin bir nefes alıp yaklaşan kameraya doğru döndü. “Şimdi kısa bir ara verelim sonrasındaysa ...”

Gurney uzanıp bilgisayarının sesini kapattı. Bu reklamlar başlayınca yaptığı artık refleksleşmiş bir hareketti.

Madeleine ona doğru dönerek, “Henüz Kim’i izlemedik. Ama daha şimdiden tahammülümün sonuna geldim,” dedi.

“Ben de,” dedi Gurney. “Ama Kim’in Ruth Blum’la yaptığı görüşmeyi izlemem lazım en azından.”

“Biliyorum,” dedi Madeleine hafifçe gülümseyerek.

“Neyi?

“Gerçekten çok tuhaf bir durum bu. Sen yaralandıktan sonra iyileşme sürecin istediğin kadar hızlı gerçekleşmeyince tam bir boşluğa düşmüş gibi oldun. Boşluğa düştükçe de daha az

çabala-maya başladın. Çaba harcamayınca da içine düştüğün boşluk derinleştikçe derinleşti. Seni öyle görmek acı vericiydi. Hiçbir şey yapmamak seni öldürüyordu. Şimdi tüm bu olup bitenler, tüm bu tehlikeler seni hayata döndürüyor. Güneşin pırıl pırıl parıldadığı muhteşem günlerde bile hüzünle kahvaltı masasına oturur, kolunun hissiz kısmına dokunup, iyileşmiş mi yoksa daha mı kötüye gitmiş diye kontrol eder dururdun. Hafta başından beri bunu yapmadın, farkında mısın?”

Ne söyleyeceğini bilmediği için cevap vermedi.

Reklamlar sona ermiş, yeniden stüdyoya ekrana gelmişti. Gurney, sunucunun diğer konuğa soracağı soruyu duymak için sesi açtı.

“Dr. Monty Cockrell, programımıza katıldığınız için çok teşekkür ederiz. Amerika sizi öfke uzmanı olarak tanıyor. Bizlere Good Shepherd cinayetlerinin neyle alakalı olduğunu anlatabilir misiniz?”

Cockrell yanıt vermeden önce dramatik bir tavırla bekledi. “Kısaca söylemek gerekirse, savaş diyebilirim.

Saldırılar ve bildiri, sınıf savaşı olarak değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koyuyor. Başarısızlıkların acısının başarılı olanlardan alınması biçimindeki hezeyanların ifadesi olarak algılayabiliriz.”

Sunucuyla iki konuğu yaklaşık beş dakika kadar - televizyon için neredeyse bir ömür sayılacak bir süre - sohbet ettiler.

Sonunda da ekrandaki üç adam silah taşıma hakkı ve bu türden zehirli fikirler taşıyanlara karşı yalnızca silahla savunma yapabileceğine ilişkin tam bir fikir birliğine vararak sohbetlerini sonlandırdı.

Gurney sesi yeniden kısıp Madeieine’e döndü.

“Ne?” dedi karısı. “Bir şeyler düşündüğün belli.”

“Şu Hintlinin söyledikleri takıldı kafama.”

“Katilin bu aptalca programı izliyor olabileceğine dair sözleri mi?”

“Evet.”

“Neden izlesin ki?”

Bu yanıtı beklenmeyen bir soruydu. Gurney de yanıt vermedi.

Sonunda Kim’in Ruth Blum’la yaptığı görüşme ekrana gelinceye dek birkaç dakika daha sıkıntı verici yayını izlemek zorunda kaldılar. Şimdi ekranda evin arka bahçesine açılan sundurmadaki masanın başında oturmuş

iki kadın belirmişti. Güneşli bir gündü. Her ikisinin üzerinde de fermuarlı ince mont vardı.

Orta yaşlı, şişmanca bir kadın olan Ruth Blum'ın yüzünden taşıdığı hüznün altında eziliyor olduğu izlenimi ediniliyordu. Gurney kadının Yorkshire teriyerleri gibi tepesinde topladığı

altın renkli saçlarının komik göründüğünü düşünse de bir yanıyla da kadının bu halinin içini sızlattığını hissetti.

"Dünyanın en iyi insanıydı." Ruth Blum sanki devam etmeden önce Kim'e bu muhteşem gerçeği idrak etmesi için zaman yermişçesine bekledi. "İyi kalpli, nazik... her zaman en iyisini yapmaya çalışan, kendini hep geliştirme gayreti içerisinde bir adam. Muhteşem insanların hep daha iyisini yapmaya çalıştığını fark ettiniz mi hiç? Harold işte böyle bir adamdı."

Kim titreyen bir sesle, "Onu kaybetmek herhalde hayatta başınıza gelen en korkunç şeydi," dedi.

"Doktorum depresyon önleyici ilaç kullanmamı önerdi. Depresyon ilacı," diye tekrarladı, sanki bu, hayatı boyunca duyduğu en kabul edilemez öneriymişçesine.

"Aradan geçen zamanda değişen bir şey oldu mu?"

"Hem evet hem hayır. Hâlâ ağlıyorum."

"Ama yaşamaya devam ettiniz."

"Evet."

“Eşinizin öldürülmesinden sonra hayata bakışınız nasıl değişti?”

“Artık her şeyin geçici olduğunu çok iyi biliyorum. Eskiden hep hayatımın aynı şekilde devam edeceğini, her zaman Harold’la birlikte olacağımı, benim için değerli hiçbir şeyi kaybetmeyeceğimi düşünürdüm. Aptalca bir düşünce belki ama ben öyle inanırdım. Oysa tek gerçek şu; yeterince uzun yaşarsanız her şeyi, herkesi kaybedersiniz.”

Kim montunun cebinden çıkardığı mendille gözlerini kuruladı. “Nasıl tanışmıştınız?”

“Okul balosunda.” Sonraki birkaç dakika boyunca Ruth Blum, Harold’la ilişkisinden duygu dolu anlarını, onunla birlikteliğin kendisine verilen en büyük armağan oluşunu, kaybe-dişininse bu armağanın elinden alınışı manası taşıdığım anlattı. “Sonsuza dek birlikte olacağımıza inanırdık. Ama her şeyin sonu var değil mi?”

“Bu acıya nasıl katlandınız?”

“Özellikle diğerlerinden destek alarak.”

“Diğerlerinden?”

“Birbirimizi kastediyorum. Hepimiz benzer şekilde sevdiklerimizi kaybetmiştik. Ortak yanlarımız vardı.”

“Bir grup kurdunuz yani?”

“Bir süre aile gibiydik. Hatta daha bile yakın. Birbirimizden farklıydık ama aramızda çok güçlü bir bağ

vardı. Mesela, Paul'u hatırlıyorum. Sessiz, neredeyse hiç konuşmayan muhasebeci Paul. Erkeklerden bile sert, dayanıklı Roberta. İnsanları sakinleştiren, hep

mantıklı şeyler söyleyen Dr. Sterne. Hoş bir restoran açmaktan bahseden bir genç adam vardı bir de. Başka? Tanrım. Bir de Jimi tabii. Jimi'yi nasıl unutabilirim? Herkesten, her şeyden nefret eden Jimi Brewster. Sık sık acaba şimdi ne yapıyor diye merak ederim onu."

"Onu buldum," dedi Kim. "Benimle konuşmayı da kabul etti. O da bu programda yer alacak."

"Aferin ona. Zavallı Jimi. Ne kadar öfke doluydu. O derece öfkeli insanlar için ne derler bilir inisin?"

"Ne?"

"Aslında kendilerine karşı öfkeli olduklarını söylerler."

Kim bir sonraki soruya geçmek için biraz bekledi. "Peki ya sen, Ruth? Sen de öfke dolu musun?"

"Bazen. Ama genellikle üzgünüm. Genellikle..." Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

Görüntü yavaş yavaş karardı. Yeniden stüdyoya dönülmüştü. Sunucunun yanında şimdi de Kim vardı. Gurney, Kim'in çekimin bu bölümü için o gün kente gittiğini tahmin ediyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi sunucu. "Söyleyecek söz yok, Kim. Çok etkileyici."

Kim başını eğip, mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

“Çok etkileyici,” diye yineledi sunucu. “Bu konuda biraz daha konuşmak istiyorum ama, Kim, önce sana bir şey sormam gerek.” Kıza doğru eğilip, sanki gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini hafifçe alçaltarak, “Bu belgesel projesine son derece başarılı bir cinayet dedektifini de dahil ettiğin doğru mu?” diye sordu. “Dave Gurney. New York dergisinin bir zamanlar Süper Polis olarak tanımladığı adam yani.”

Evde tabanca patlasa Gurney’in dikkatini daha fazla çekemezdi. Kim’in ekrandaki yüzünü incelemeye koyuldu. Kız şaşırmış görünüyordu.

“Öyle sayılır,” dedi kısa bir duraksamadan sonra. “Yani meydana gelen birtakım olaylarla ilgili bana tavsiyelerde bulunuyor daha ziyade.”

“Olaylar mı? Biraz daha açar mısın?”

Kim’in tedirginliği Gurney’i kızın bu sorulara hazırlıksız yakalandığına ikna etmişti. “Henüz açıklamak istemediğim tuhaf şeyler. Şu kadarını söyleyeyim, sanki biri Cinayet Yetimler’nin yayınlanmasını engellemeye çalışıyor gibi.”

Sunucu şaşkınlığında samimiydi. “Devam et...”

“Şey... başımıza gelen şeyler, vazgeçmemiz, Good Shepherd olayından uzak durmamız için yapılan ikazlar olarak yorumlanabilir.”

“Peki dedektif danışmanın bu konuda herhangi bir teorisi var mı?”

“O olaya herkesin yaklaştığından farklı yaklaşıyor gibi.” Sunucu şaşkınlıktan donakalmış gibiydi. “Danışmanının FBI’ın bunca sene yanlış iz peşinde olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Bunu ona sorsanız iyi olur. Fazla bile konuştum.”

Bak işte bu doğru diye düşündü Gurney.

“Eğer bu doğruysa az bile konuştun, Kim. Belki de Cinayet Yetimleri’nin önümüzdeki bölümüne Dedektif Gurney’i davet edebiliriz. O zamana dek siz izleyicilerimizi de söz almaya davet ediyoruz. Harekete geçin! Fikirlerinizi bizimle paylaşın. Web sitemize girip aklınızdan geçenleri yazın.”

Kanalın web adresi, RAM4NEWS.COM, ekranın altında kırmızı ve mavi harflerle yazılmış olarak yanıp sönüyordu.

Sunucu Kim’e doğru eğildi. “Bir dakikamız kaldı. Good Shep-herd olayının özünü bize birkaç kelimeyle anlatabilir misin?” “Birkaç kelimeyle?”

“Evet. Özünü.”

Kim gözlerini kapattı. “Sevgi. Kayıp. Acı.”

Kamera sunucuya doğru yakın çekim yapıyordu. “Evet, işte izlediniz. Sevgi, kayıp ve korkunç acı. Önümüzdeki hafta Good Shepherd’ın mahvettiği başka

bir kurban ailesine yakından bakacağız. Ve sakın unutmayın, bildiğimiz kadarıyla Good Shep-herd halen aramızda geziyor. İnsan yaşamına zerre kadar önem vermeyen bu adam yanı başımızda. Öğrenmek istedikleriniz için RAM Haber'den ayrılmayın. Dikkatli olun arkadaşlar, dünya artık çok tehlikeli."

Ekran karardı.

Gurney uzanıp bilgisayarı bekleme konumuna alıp, yeniden sandalyesine döndü.

Madeleine ona ne düşündüğü anlamaya çalışarak bakıyordu. "Seni endişelendiren ne?"

"Şu anda mı? Bilmiyorum." Arkasına yaslanıp, gözlerini kapatarak aklına takılan ilk sorunlu noktanın belirmesini bekledi. Şaşırtıcı biçimde onu endişelendiren şey her ne kadar son derece rahatsız edici olsa da az önce izledikleri program değildi. "Kim'le Kyle'ın arasında ne var sence?" diye sordu.

"Birbirlerinden hoşlanıyor gibiler. Bunda merak edecek ne var ki?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"RAM TV'de programın sonunda Kim'in senin FBI'ın olaya yaklaşımıyla ilgili kuşkuların olduğu biçimindeki sözleri sorun yaratacak mı?"

"Ajan Trout'un hoşnutsuzluğunu artırabilir. Belki de başıma yasal sorunlar çıkarma isteği artar."

“Bu konuda yapacağın bir şey var mı? Bunu önlemek için?” “Elbette. Tek yapmam gereken bu olaya tamamen saçma sapan bir yorum yaptıklarını kanıtlamak. O andan sonra zaten benimle uğraşacak hali kalmayacak.”

31. Bölüm

Shepherd’ın Dönüşü

Gurney ertesi sabah saat yedi buçukta uyandığında yağmur yağıyordu. Yağmur hafifti ama saatlerce sürecek gibiydi.

Her zamanki gibi pencereler yukarıdan birkaç santim aralıktı. Yatak odası bu yüzden bir hayli serindi. Güneşin aslında bir saat kadar önce doğmuş olması gerekmesine rağmen başını yastığından kaldırmadan camdan dışarı doğru baktığında gökyüzünün hâlâ gri tonlarda olduğunu görüyordu.

Madeleine ondan önce kalkmıştı. Gerinip gözlerini ovuşturdu. Yeniden uyumak istemiyordu. İçinde siyah bir şemsiyenin olduğu rahatsız edici bir rüya görmüştü. Şemsiye kendi kendine açılırken birden kumaşı devasa bir yarasanın kanatlarına dönüşmüştü. Sonra yarasa şekli akbabaya dönüşmüş, şemsiyenin kıvrımlı sapı da akbabanın gagası olmuştu. Sonra akbaba rüyalara has egzotik mantık işleyişine uygun bir biçimde yatak odasının açık pencerelerinden esen serin rüzgara

dönüşmüş, bu rüzgar da irkilerek uyanmasına neden olmuştu.

Kendisini yataktan kalkmaya zorlarken bir yandan da rüyanın etkisinden sıyrılmaya çalışıyordu. Sonra kendini toplayıp tazelenme maksadıyla sıcak bir duş alıp, tıraş oldu. Dişlerini fırçaladı. Giyinip, kahve içmek üzere mutfağa yöneldi.

Madeleine dönüp başını kaldırmadan, "Jack Hardwick'i ara,"

dedi ocağın üzerindeki küçük tencerede kaynayan yemeğe bir avuç pirinç eklerken.

"Neden?"

"Çünkü on beş dakika önce arayıp seninle konuşmak istediğini söyledi."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Gönderdiğin e-postayla ilgili bir şey soracağını söyledi." "Hmm." Kahve makinesinden kendisine bir fincan kahve aldı. "Siyah şemsiyeyi gördüm rüyamda."

"Seninle konuşmaya çok istekli gibiydi."

"Arayacağını. Ama... Söylesene şu film nasıl bitmişti?" Madeleine küçük tenceredekileri kasenin içine döküp masaya getirdi. "Hatırlamıyorum."

"Tüm sahneyi anlattın. Suikastçıların takip ettiği adamı, kiliseye girişini, sonra da kiliseden çıkan herkes

siyah giysili olduğu ve ellerinde de siyah şemsiye bulunduğu için suikastçıların onu tespit edemediklerini anlattın. Sonrasını da hatırlamaya çalış.” “Kaçtı galiba. Çünkü suikastçılar herkese ateş açamadılar.” “İlginç.”

“Neden?”

“Diyelim ki herkese ateş açtılar.”

“Ama öyle olmadı.”

“Tamam, ama varsayalım herkesi öldürdüler. Hangisinin aradıkları adam olduğuna karar veremedikleri için herkesi vurdular. Sonrasında da polis gelmiş olsun. Sokakta, yerde yatan cesetlere bakınca ne düşünür?”

“Polis mi ne düşünür? Hiçbir fikrim yok. Belki manyağın tekinin kiliseye gidenleri öldürmek: istediğini filan.”

Gurney başıyla onayladı. “Kesinlikle. Özellikle de aynı gün birinden, dindar insanların dünyanın baş belası olduklarını bu yüzden de hepsini ortadan kaldırmayı planladığını yazan bir mektup aldılarsa.”

“Ama... Dur bir dakika.” Madeleine kuşku dolu gözlerle

Gurney’e bakıyordu. “Good Shepherd’ın gerçek hedefini gizlemek için diğerlerini öldürdüğünü mü söylüyorsun? Sırf bu yüzden peşinde olduğu kişiyi bulana dek aynı marka otomobil kullanan insanları vurdu öyle mi?”

“Bilmiyorum. Ama anlamak için can atıyorum.”

Madeleine başım iki yana salladı. “Ama nasıl olur da...” Buzdolabının yanındaki tezgahın üzerindeki ev telefonu çalınca cümlesini tamamlayamadı. “Sen açsan daha iyi olur. Büyük bir ihtimalle tahmin ettiğimiz kişi arıyor olmalı.”

Gurney açtı. Arayan gerçekten de tahmin ettikleri kişiydi. “Hâlâ lanet olası duşunu ırıu alıyorsun?”

“Günaydın, Jack.”

“Veriler ve sorular başlıklı e-postanı aldım.”

“Ve?”

“Katilin eylemleriyle bildiride yer alan ifadeler arasında stil farkı olduğunu ileri sürüyorsun.”

“Öyle denilebilir.”

“Katilin cinayet işleme yönteminden, sakin, soğukkanlı biri olduğu anlaşılıyor. Bildirideyse çok daha dağınık bir tarzı var diyorsun yani? Yetersiz zekamla doğru anlamış mıyım?”

“Arada kopukluk var diyorum.”

“Tamam. İlginç. Ama bu çözdüğünden daha büyük bir probleme neden oluyor.”

“Nasıl?”

“Cinayetlerin bildiride açıklanandan bambaşka nedenle işlendiğini söylüyorsun.”

“Doğru.”

“Kurbanlar bambaşka bir nedenden dolayı seçilmişler. Lüks arabalar kullanan, açgözlü, ölmeyi hak eden pislikler oldukları için değil, öyle mi?”

“Doğru.”

“Yani bu süper soğukkanlı dahi katilimiz bu cinayetleri bilemediğimiz bir sebeple işledi, öyle mi?”

“Doğru.”

“Sorunu gördün mü?”

“Sen söyle.”

“Şimdi eğer katilin kurbanlarını yüz bin dolarlık Mercedes kullandıkları için öldürmediğini düşünürsek bu durumda yüz bin dolarlık Mercedes’lerin artık konuyla bir ilgisi kalmamış oluyor. Bu ne biçim bir tesadüf böyle. Sen hiç böyle bir şeye rast geldin mi, Davey? Söylesene ufaklık? Bu tıpkı Bemie Madoff’un kurbanlarından hepsinin kıçında bir cüce dövmesi bulmak gibi bir şey. Ne demek istediğimi anladın mı?”

“Anladım, Jack. E-postamda seni başka rahatsız eden bir şey var mı?”

“Aslında evet, sorularından biri. Hatta aynı konu çevresinde dolaşan iiç sorun hakkında. Cinayetlerin anlam taşıyan bir sırası var mı? Tüm cinayetler birbirine eşit derecede mi önemli? Geri kalanları bu cinayetlerden herhangi biri yüzünden işlenmiş olabilir mi? Söylesene

bu sorulan neye dayanarak soruyorsun?" "Bazen eksik bilgiler dikkatimi çeker. Bu olayda da geçerli kabul edilen teoride çok fazla bilinmeyen şey var. Araştırılmamış konular, sorulmamış sorular. Önce bu cinayetlerin katilin yazdığı felsefi metinde ifadesini bulan fikirlerin eyleme dönüşmüş halleri olduğu kabul edilmiş. Sonra da herkes bunu kabul etmiş. Kimsenin aklına bu cinayetlere birbirlerinden farklı amaçlar taşıyan eylemler olarak bakmak gelmemiş. Ama bütün cinayetlerin aynı derecede önemli olmaması mümkün. Hatta aynı sebeple işlenmemiş bile olabilirler. Anlıyorsun değil mi, Jack?"

"Pek değil. Biraz daha aç."

"Siyah Şemsiyeli Adam filmini izledin mi?"

İzlememiş, filmi duymamıştı bile. Gurney de ona hikayeyi ardından da Madeleine'e de sorduğu ya suikastçılar herkesi öldürmeye karar vermiş olsalardı sorusunu yöneltti.

Uzun bir sessizlikten sonra Hardwick, Madeleine'in sorularından bir benzerini sordu. "İlk beş cinayet yanlışlıkla mı işlendi diyorsun? Ve katil sonunda altıneıda hedefini buldu. Anlamama yardımcı ol. Şimdi diyelim ki kiralık bir katille karşı karşıyayız. Bahsettiğin filmdeki gibi. Ona hedefiyle ilgili nasıl bir bilgi verilmiş olabilir? Birinci sınıf Mercedes'lere ateş aç mı denmiş? O da gecenin bir yarısı elinde dünyanın en büyük tabancalarından biriyle gördüğü Mercedes'lere ateş etmiş.

Artık kime denk gelirse. İşte bunu anlamakta zorluk çekiyorum.”

“Ben de. Ama ne hissediyorum biliyor musun? Nasıl bir oyun oynandığına henüz emin olamasam da en azından oyun sahasını buldum.”

“Emin olamasan mı? Elimde en ufak bir lanet olası ipucu bile yok desene şuna.”

“Olumlu düşünmek lazım.”

“Böyle beylik laflar etmeye devam edersen inan kusacağım, Sherlock.”

“Bir şey daha söyleyeceğim sadece. Özel Ajan Trout benim yasal olarak ulaşma imkanım olmayan birtakım bilgilere ulaşmış olabileceğim konusunu takıntı haline getirmiş gibi. Dikkat et, Jack.”

“Trout’un canı cehenneme. Ayaklarına sermemi istediğin başka gizli bilgi var mı?”

“Madem sordun söyleyeyim. Emilio Corazon konusunda bir gelişme var mı?”

“Henüz yok. Şaşırtıcı ama adeta görünmez olmuş gibi.”

Saat yirmi kırk beşte Madeleine yarı zamanlı çalıştığı klinikteki işini tamamlayıp çıktığında yağmur hâlâ yağıyordu.

Gurney bilgisayarını açıp Hardvvick'e gönderdiği sorulan gözden geçirmeye koyuldu. "Cinayetler neden 2000 yılı baharında işlendi?" sorusuna gözü takıldı. Cinayetlerin en ince ayrıntısına dek planlandığına dair inancı arttıkça zamanlamanın önemi de artıyordu.

Genelde sapıkça amaçlar taşıyan cinayetler ikiye ayrılırdı.

İlki Büyük Patlama yaklaşımı olarak adlandırılan, katilin postanede ya da camide aynı anda çok sayıda kişiyi hedef alıp tetiğe basmasıyla başlayan eylemlerdi. Böyle durumlarda katilin kaçma gibi bir amacı da olmazdı. Yüzde doksan dokuz ihtimalle de cinayetleri işleyen adam (katil hep erkek olurdu) olay mahallinde öldürecek kimse kalmayınca kendini vururdu. İkinci durumdaysa katil cinayetlerini on hatta yirmi yıllık bir süreye yayardı. Bunlar yılda bir iki kez bombalı mektuplarla bir iki kişinin kafasını kolunu uçururlardı ama asla kendilerini öldürmeye kalkmazlardı.

Good Shepherd cinayetleriyse her iki duruma da uymuyordu. Ortada müthiş bir soğukkanlılık, duygu noksanlığı, detaylı planlama ve aynı biçimde ayrıntılı infaz aşaması vardı. Gurney hem de her cinayette aynı şey yaşandı diye düşünürken saat 21:15'te telefonu çaldı.

Arayan Hardwick'ti ama sesi az öncekine göre çok daha sertti. "Oyun hangi sahada oynanıyor bilmiyorum ama giderek sertleştiği kesin. Ruthie Blum öldürülmüş."

Gurney'in aklına gelen ilk düşünce, midesinin ağzına gelmesine neden oldu. Acaba o da on yıl önce kocası gibi başından vurularak mı öldürülmüştü? Bu mide bulandırıcı düşünceyi, gözünün önünde canlanan kadının Yorkshire bariyerlerini andıran kafasının paramparça olmuş halini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. "Aman Tanrım. Nerede? Nasıl?"

"Evinde. Kalbine buz kıracağı saplanmış."

"Ne?"

"Şaşırdın mı duymadın mı?"

"Buz kıracağı?"

"Tek darbe. Göğüs kafesine."

"Tanrım. Ne zaman?"

"Dün gece on bir civarı."

"Bunu nereden biliyorlar?"

"Saat on elli sekizde bir Facebook mesajı yollamış. Ceset bu sabah saat üç kırkta bulundu."

"On yıl önceki olay sırasında oturduğu evde mi..

"Evet. Aynı evde. Aynı zamanda küçük Kimmy'nin RAM TV adına yaptığı görüşmenin çekildiği ev orası."

Gurney'in zihni tam bir arı kovanına dönmüştü. "Onu kim bulmuş?"

"Auburn Birimi'ne bağlı ekipler bulmuşlar. Uzun hikaye aslında. Ruth'un Ithaca'daki arkadaşı onun

Facebook'a gönderdiği mesajı okumuş. Biraz huzursuz olmuş. Facebook'tan cevap yazıp Ruth'a her şey yolunda mı diye sormuş. Yanıt alamamış. Bu kez e-posta göndermiş ama yine karşılık gelmemiş. Telefonla ulaşmaya çalışınca da telesekreterin devrede olduğunu fark etmiş. Sonunda paniğe kapılıp polisi aramış. Oradan şerifin bürosuna aktarmışlar. Sonunda da Auburn polisine kadar ulaşmış. Auburn Birimi bölgede devriye gezen ekibi haberdar etmiş. Evin önüne gelen ekip her şeyin normal olduğunu, en ufak bir sorun göze çarpmadığını bildirmiş..."

"Dur bir saniye. Ruth Blum'ın tüm bu paniği başlatan mesajı hakkında bir bilgin var mı?"

"Az önce e-postayla sana gönderdim."

"Ona ulaşmayı nasıl başardın?"

"Andy Clegg."

"Andy Clegg de kim?"

"Genç bir polis. Hatırlamadın mı onu?"

"Hatırlamalı mıyım?"

"Piggert olayı?"

"Tamam. İsim yabancı değil ama çocuğun yüzünü canlandı-ramadım kafamda."

"Mezun olduktan sonra aldığı ilk görevdi. Aslında işteki ilk gününde aldığı görevdi. Bayan Piggert'in

cesedinin yarısını bulduğumda destek için aramıştım. O da gelen ekipteydi. Nihayetinde bu Andy'nin resmi olarak kusma fırsatını bulduğu ilk vaka oldu. Sonra bunun çok yararını gördü."

Ensest cinayetler vakası olarak bilinen o iğrenç olayla, Hard-

1 Trout İng. Alabalık. (Çev.N).

wick'le Gurney'in aralarında zaman zaman bıçak sırtındaymış izlenimi veren ama bir o kadar da verimli sonuçlar doğuran ilişkilerinin temeli atılmıştı. O günlerde Gurney NYPD'de Hardwick'se NYSP'de çalışıyordu. Piggert olayını kendi yetki alanları çerçevesinde araştırırlarken çok garip bir tesadüf neticesinde yolları kesişmişti. Aynı gün birbirlerinden yüzlerce kilometre uzakta, aynı cesedin bir yarısını Gurney diğer yarısını da Hardvvick bulmuştu.

"Genç Andy Clegg'le senin bir türlü yakalanmayan aşağılık anne katili Bay Piggert'ı enselemenden sonra yapılan toplantıda tanışmıştık. Andy senin yeteneklerinden müthiş etkilenmişti. Biraz da benimkilerden tabii. Sonrasında iletişimimizi koparmadık." "Kısacası?"

"Buz kıracağı cinayetiyle ilgili ilk bilgiler bu sabah CJIS bürosuna ulaşınca Dedektif Clegg'i sohbet etme maksadıyla arayıp, ondan gerekli tüm bilgileri edindim.

Ya şimdi ya da hiç diye düşündüm. Çünkü Trout devreye girip, cinayetin bağlantısını tespit ettiği anda olayın Good Shepherd soruşturması kapsamında olduğunu söyleyip kapıları yüzümüze kapatacağından emindim.” “Buradan tekrar soruma dönebiliriz. Ruth mesajında ne...” “E-postanı kontrol et.”

“Tamam.”

Gurney telefonu kenara koyup, e-postalarına baktı. Aradığını da hemen buldu.

Gönderen Ruth J. Blum:

Ne gündü! Acaba Cinayet Yetimleri nin ilk bölümü nasıl olacak diye merak edip durdum. Aklıma Kim’in buraya geldiğinde sorduğu sorular ve verdiğim yanıtlar gelip durdu. Hissettiklerimi doğru biçimde aktarmışımdır umarım diye düşündüm bütün gün. Kim’in dediği gibi televizyonun bazen işin en önemli kısımlarını atladığına inanıyorum. Televizyonda daha çok sansasyonel şeyleri ön plana çıkartıp gerçekleri göz ardı ediyorlar. Cinayet Yetimleri nin farklı olacağını umuyordum. Çünkü Kim farklı görünüyordu. Ama şimdi bilemiyorum. Biraz hayal kırıklığı içerisindeyim. Uzman konuşmalarına, reklamlara yer açmak için görüşmemizin çoğunu kesmişler gibi geldi. Sabah Kim’i arayıp soracağım.

Özür dilerim. Burada kesmem gerek. Evimin önüne park edilmiş bir araç var. inanabiliyor musun buna? Saat

neredeyse 11. Kim gelmiş olabilir ki? Askeri görünümlü arazi aracı gibi bir şey. Birazdan devam ederim.

Gurney telefonu eline almadan önce metni bir kez daha okudu. “Hâlâ orada mısın, Jack?”

“Evet. Neyse, Ithaca’daki arkadaşı gece yarısına doğru e-postalarını kontrol ederken bu Facebook mesajını görüyor, kontrol ettiğinde de Ruth’un mesajı on elli sekizde gönderdiğini tespit ediyor. Mesajdan anlaşıldığı kadarıyla Ruth askeri görünümlü araçla kimin geldiğini öğrenmek için aşağıya iniyor. Araç Hummer olabilir. Sen ne düşünüyorsun?”

“Olabilir.” Gurney’in gözünün önünde Max Clinter’ın kamuflaj boyalı, savaşa hazır gibi görünen Humvee cipi gelmişti.

“Hummer değilse ne olabilir ki? Her neyse, arkadaşı Ruth’a ulaşmak için az önce anlattığım gibi her türlü çabayı sergiliyor. Sonrasında da ekip gelip, kontrolünü yaparak her şeyin yolunda olduğuna karar veriyor. Tam olay mahallini terk etmek üzerelerken arabasına atlayıp Ithaca’dan kırk kilometrelik yol katedip gelen endişeli arkadaşı ekibe müdahale edip eve girilmesi için ısrar etmeye başlıyor. Kötü bir şeyler olmasından korktuğunu, eğer onlar içeri girmezse kendisinin gireceğini söylüyor. Kıyameti kopartıyor. Genç polislerden biri onu gözaltına almak üzereyken daha yaşlı ve zeki bir polis gelip herkesi sakinleştiriyor. Önce evin çevresinde bir kez daha

dolaşıyorlar. Nihayetinde açık bir pencere görüyorlar. Yine bir hayli tartışma yaşanıyor falan filan. En sonunda içeri girip Ruth Blum'ın cesedini buluyorlar."

"Nerede?"

"Girişte. Tam kapının önünde. Sanki kapıyı açmış ve bam!" "Adli tıp, cinayet silahının buz kıracağı olduğuna emin mi?" "Bu konuda neredeyse hiç kuşku yok. Clegg'e göre lanet şey cesede saplı olarak bulunmuş zaten."

"Beni bir şekilde o eve sokamaz, değil mi?"

"Asla. Zaten çoktan mühürlenip seni sadece sorun olarak görecek görevliler tarafından bir kilometrelik bölgeyi kapsayan sarı emniyet şeridiyle çevrelenmiştir bile. Şimdilik tek işleri olay mahallinde delilleri toplayıp, BCI ekibi tüm yetkiyi FBI'a teslim edene dek bu delilleri olduğu gibi korumaya çalışmak zaten. Şehirli emekli süper polis gelip evde inceleme yapsın diye kıçlarını tehlikeye atmayacaklardır herhalde."

Gurney'in içi içini yiyor en azından bir deneme yapmak istiyordu. Olay mahallinin tarif edilmesi bizzat görmenin en fazla yüzde onu değerindeydi. Ama Hardwick'in haklı olma ihtimalinin yüksekliğinin de farkındaydı. Gerçekten de ne BCl'da ne de FBl'da kimse bu riski almazdı. Bunu düşününce aklına bir kez daha Hardwick'in aldığı riskler geldi. Adam her seferinde ona gizli dosyalarla ilgili bilgi vererek ya da içeriden birtakım

kaynaklara ulaşarak kendini büyük tehlikeye atıyordu. Üstelik bunu çok da sık yapıyordu.

Hardwick sadece saf gerçeğin peşinde koşan, bu uğurda kuralları hiçe sayıp mesleki kariyerini tehlikeye atmaktan çekinmeyen biri miydi? Yoksa sırf otoriteleri mahcup etmeye mi takıntılıydı? Yoksa kendisiyle aynı konumda olan daha mantıklı insanların yapmaktan kaçındığı şeyi yaparak, baş döndürücü uçurum kenarlarında dolaşarak kendini riske atmak ona çok mu çekici geliyordu? Gurney onunla ilgili bu tür sorulan daha önce de sormuştu. Ve yine bir kez daha tüm bu soruların birden yanıtının evet olabileceğine karar verdi.

"Eee, Davey, ufaklık..." Hardwick'in sesiyle kendini topladı.

"Durum giderek çetrefilleşiyor. Ya da tam tersine senin için belki de daha netleşiyordur. Hangisi?"

"Bilmiyorum, Jack. Biraz öyle biraz böyle. Bundan sonra ne olacağına bağlı. Bu arada, Clegg'in sana anlattıkları bu kadar mıydı?"

"Hemen hemen." Duraksadı. Hardwick'in dramatik etki yaratmak amacıyla yaptığı bu duraklamalar Gurney'i aslında çileden çıkartıyordu. Ama genellikle sonraki cümle tahammül göstermenin ödülü gibi olurdu. "Good Shepherd'm olay mahallinde bıraktığı plastik hayvan oyuncakları hatırlıyorsun değil mi?" "Evet." Aslında

sabahtan beri bu oyuncakları ve amaçlarının ne olabileceğini düşünüyordu.

“Tamam. Bir tane de Ruth Blum’m dudaklarına sıkıştırılmış olarak bulundu.”

“Dudaklarına?”

“Dudaklarına.”

“Hangi hayvan?”

“Clegg aslan olduğunu tahmin ediyor.”

“Aslan altı cinayetten ilkinde bulunan hayvan değil miydi?” “Hafızan harika zeki çocuk. Yani şimdi beş cinayet daha mı beklemeliyiz yani?”

Gurney’in buna vereceği bir cevabı yoktu.

Telefonu kapatır kapatmaz Kim’i aradı. Bir yandan da acaba hâlâ Kyle’ın evinde mi, şu an yataktalar mı, bugün ne yapmayı planlıyorlar, olup bitenlerden haberleri var mı diye düşünüyordu.

Kim’in telesekreteri devredeydi. Kısa ve net bir mesaj bıraktı. “Merhaba. Belki henüz haberlerde verilmemiştir ama Ruth Blum öldü. Aurora’daki evinde dün gece geç saatlerde öldürüldü. Good Shepherd geri dönmüş olabilir. Ya da biri bizim böyle düşünmemizi istiyor. îlk fırsatta beni ara.” Sonra Kyle’ı arayıp aynı mesajı ona da bıraktı.

Çalışma odasının penceresinden nemli, gri tepelere bakıyordu. Yağmur dinmişti ama saçaklardan su

damlamaya devam ediyordu. Hardvvick'in söyledikleri düşüncelerini düzenlemekten çok kafasının daha da karışmasına neden olmuştu. Şimdi eldeki bulmaca parçalarının sayısı daha da artmıştı. Labirentten çıkış yok gibiydi. İleri doğru bir adım atabilmek için en azından ilerisinin neresi olduğunu bilmek gerekirdi. İçinde zamanın tükeniyor olabileceğine dair korkunç bir his vardı. Büyük final yaklaşıyordu sanki. Üstelik henüz hiçbir şey anlamış değildi.

Bir şeyler yapmak mecburiyetindeydi.

Daha doğru bir fikir sahibi olmaya uğraşırken birden kendini arabasında, Aurora yoluna koyulmuş halde buldu.

İki saat sonra eyalet yolundan ayrılmış, Cayuga Gölü kıyısından ilerliyordu. GPS cihazı Ruth Blum'ın evine sadece beş kilometrelik bir mesafe kaldığını bildirmişti. Solunda göl, göl manzaralı evler, ağaçlar sıralanırken sağında yolu yabani otlarla kaplı bataklıktan ayıran drenaj çukuruyla arka taraftaki otlaklar ve daha da arkasında göz alabildiğine uzanan mısır tarlaları vardı. Arazinin yükseklerinde dağınık halde bulunan iyi korunmuş eski evlerin yanında üç ticari işletme göze çarpıyordu. Bir benzin istasyonu, bir veteriner kliniği ve bir de önünde çeşitli tamir aşamalarında bekleyen beş, altı otomobilin bulunduğu geniş otoparklı bir tamirhane.

Tamirhanenin önünden geçip, genişçe bir dönemeçten sonra Gurney yolun sol tarafında olay yerine yaklaştığını

ortaya koyan ilk belirtileri görmeye başladı. Yerel, bölgesel ve eyalet polis araçları. Ayrıca tepelerindeki uydu antenlerinden anlaşıldığı üzere ikisi medyaya ait olmak üzere dört minibüs vardı. Bunlardan birinin üzerinde NYSP amblemini görünce Gurney bunun kanıt toplama ekibinin aracı olması gerektiğini düşündü. Üzerinde herhangi bir işaret olmayan dördüncü araçsa büyük olasılıkla adli fotoğrafçıya ait olmalıydı. Morg aracı yoktu. Bu da adli tabibin gelip cesedi olay yerinden kaldırttığı anlamına geliyordu.

Biraz daha yaklaşınca Gurney farklı görev rozetleri taşıyan altı üniformalı polis gördü. Ayrıca genelde çoğu dedektifin tercih ettiği gösterişsiz takım elbiseli bir kadınla bir adara, mesleğinin gerektirdiği beyaz önlüğü, lateks eldivenleriyle kanıt uzmanı ve son moda kıyafetleri içinde televizyon çalışanı olduğu anlaşılan bir kadınla hemen yanında atkuyruklu iki erkek teknisyen de olay mahallinde bulunuyordu.

Yolun tam ortasında yavaşlayan araçlara sinirli hareketlerle geçmelerini işaret eden üniformalı bir polis memuru vardı. Gur-ney polislere doğru ilerledi. Blum'ın evini, ön taraftaki göle kadar uzanan tüm yolu boydan boya saran POLİS HATTINI GEÇMEYİN yazılı şeridi görebiliyordu. Torpidoya uzanıp ince deri cüzdanından altında küçük harflerle emekli ibaresi bulunan altın sarısı NYPD dedektif rozetini çıkardı.

Çatık kaşlı polis rozete doğru dürüst bakamadan da Gurney cüzdanını kapatıp, torpido gözüne fırlattı. Sonra da başmüfettiş Jack Hardvvick'in olay mahallinde olup olmadığım sordu.

Polis gözlerinin üzerine kadar inen kepini düzeltti. "BCI'dan Hardvvick mi?"

"Doğru."

"Burada olması için bir neden mi var?"

Gurney bitkin bir tavırla iç çekti. "Ruth Blum olayını da içeren bir soruşturmada görevliyim. Hardvvick'in bu konuda bilgisi var."

Polis memuru bu yanıtı algılamakta güçlük çekiyormuşçasına bir süre boş boş baktı. "Adınız ne?"

"Dave Gurney."

Polis yüzeysel bir kibarlıkla çoğu polisin yabancılara karşı sergilediği içgüdüsel kuşku dolu bir ifadeyle Gurney'i şöyle bir süzdü. "Şuraya çekin." Televizyon minibüsleriyle kanıt aracının arasındaki boş yeri işaret etmişti. "Aracınızda kalın." Dönüp hızlı adımlarla evin ön tarafındaki otoparkta koyu bir sohbete dalmış gibi görünen üç kişiye doğru yöneldi. Kısa,

kahverengi saçlı kadınla konuştu. Kadının üzerinde açık renk ceket ve aynı renk pantolon vardı. Sağındaki kır saçlı adamsa beyaz önlük giymişti

Kadının solundaki nispeten daha genç görünen adamın üzerinde de dedektiflerin, cenaze evi yöneticilerinin ve Mormon tarikatı mensuplarının ortak giyim tarzını yansıtan siyah takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravat vardı. Kaslı omuzlan, kalın ensesi, kısa saçları adamın bu gruplardan hangisine dahil olduğunu gözler önüne seriyordu.

Trafik polisi onlarla konuşunca üçü birden Gurney'in bulunduğu yöne doğru baktı. Genç adam gülümseyerek kadına heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Bir yandan da Gurney'i işaret edip duruyordu.

Gurney bu gülüşü bir yerlerden hatırlıyordu.

"Dedektif!" diye seslendi kadın elini kaldırarak. "Dedektif Gurney."

Arabasından indi. Tam o anda da üstlerinden gelen bir helikopterin sesini işitti. Başını kaldırınca tepelerinde dönüp duran helikopteri ve üzerinde beyaz harflerle RAM TV yazısını görünce istemsiz olarak yüzünü buruşturdu.

"Teğmen Bullard sizinle konuşmak istiyor." Polis Gurney'in yanına gelip arka tarafa geçebilmesi için şeridi kaldırdı. Bunu kibarlık olarak değil de daha çok burada benim sözüm geçer dercesine yapmıştı.

Gurney eğilip, şeridin altından geçti. Bu sırada toprak yolla evin ziftlenmiş otoparkıyla kaldırımı ayıran bölümde zemindeki çökmeye gözü takıldı. Durup daha

yakından incelediği sırada polis şeridini bırakıp görev yerine döndü.

Gurney doğrulduğu anda bir yerlerden hatırlar gibi olduğu siyah takım elbiseli genç ona doğru yaklaşıyordu.

“Efendim, büyük bir ihtimalle beni hatırlamıyorsunuzdur. Adım Andrew Clegg. Sizinle bir soruşturma sırasında.,

Gurney içten bir tavırla sözünü kesti. “Seni hatırlıyorum, Andy. Gördüğüm kadarıyla terfi etmişsin.”

Andy yeni yetme gibi görünmesine neden olan gülümseyişiyle, “Geçen ay,” dedi. “Sonunda BCI’ya girdim. Her zaman örnek aldıklarımdan biri de sizdiniz.” Konuşurken bir yandan da Gurney’i olay mahallinden ayrılmakta olan beyaz önlüklü teknisyenle konuşan yapılı kadına doğru götürüyordu.

“Halıyı almak istiyorsanız alabilirsiniz. Sorun yok.” Gurney’e doğru döndü. Tedbirli, ciddi ama nazik bir tavrı vardı. “Andy bana sizin Jack Hardvvick’Ie birlikte Piggert olayında görev yaptığınızı anlattı. Bu doğru mu?”

“Doğru.”

“Tebrikler. İyi adamların büyük başarısıydı o.”

“Teşekkür ederim.”

“Şeytani Santa olayı ondan da önemliydi,” dedi Clegg. “Şeytani...?” Şimdi bir yerlerden hatırlıyor gibi hissetme

sırası ondaydı. “Şu sapığın tekinin insanları kesip parçalarını polis departmanına gönderdiği olay mıydı?”

“Hediye paketine sarılı olarak! Noel hediyesi gibi!” diye bağırdı Clegg. İğrenmekten çok heyecanlanmış görünüyordu. Kadın Gurney’e hayretle bakıp, “Ve siz?” diye sordu. “Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim.”

“Çok etkileyici.” Elini uzattı. “Ben Teğmen Bullard. Ve siz de kendini tanıtmaya hiç ihtiyacı olmayan kişisiniz. Bu onuru neye borçluyuz?”

“Ruth Blum’la ilgili bu duruma.”

“Nasıl?”

“Dün gece RAM TV’deki programı izlediniz mi?”

“Haberim var. Neden sordunuz?”

“Burada olup bitenleri anlamanıza yardımcı olabilir.” “Nasıl?”

“Good Shepherd’ın 2000 yılında işlediği altı cinayetin etkilerini konu alan programın birinci bölümüydü. Burada gerçekle-şense Good Shepherd’m yedinci cinayeti gibi görünüyor. Devamı da gelebilir.”

Yüzündeki tüm içtenlik kaybolmuş, yerini buz gibi bir ifade almıştı. “Tam olarak burada ne aradığınızı söyler misiniz?”

Önce kelime seçiminde çok dikkatli olması gerektiğini düşündü ardından da bu fikrinden vazgeçti. “FBI’ın en

başından beri olayı yanlış anladığını ve burada meydana gelen cinayetin de bu düşüncemi kanıtladığını düşündüğüm için buradayım.” Kadının yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. “Onlara bu düşüncenizi açtınız mı?”

Belli belirsiz gülümsedi. “Pek iyi karşılanmadı.”

Kadın başım iki yana salladı. “Bana anlattığınız şeyi anlayabildiğimi sanmıyorum. Buraya kimin adına hangi yetkiyle geldiniz?” Tedirgin bir tavırla ağırlığını bir ayağından ötekine aktaran Clegg’e doğru baktı. “Andy bana emekli olduğunuzu söyledi. Cinayet soruşturmasının en önemli zamanı olan ilk saati içerisindeyiz. Bana burada bulunma sebebinizi net biçimde anlatmazsanız sizden burayı terk etmenizi istemek zorunda kalacağım. Umarım saygısızlık etmeden derdimi anlatabilmişimdir.”

“Anlıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Ruth Blum’la röportaj yapan bayan tarafından danışman olarak tutuldum. Good Shepherd olayını da bu vesileyle yakından inceledim. Sonunda da mevcut görüşte çok önemli noksanlıklar tespit ettim. Bu cinayetin ilk altısı gibi çözümsüz kalmamasını istiyorum. Ama ne yazık ki daha şimdiden sorun var gibi.”

“Anlayamadım?”

“Evle cadde arasındaki yola girmemiş.”

“Neden bahsettiğinizi hâlâ anlayamadım?”

“Ruth Blum’ı öldüren adam bu otoparka girmemiş. Eğer girdiğini kabul ederseniz burada olup bitenleri hayatta anlayamazsınız.” Clegg’e bir kez daha şöyle bir baktı. Belki şu an içinde bulunduğu durumu daha iyi anlayıp anlamadığım kontrol etmek istemişti ama Clegg’in gözlerinden sadece şaşkınlık okunuyordu. Yeniden Gurney’e baktv. Sonra da saatine. “İçeri gelin. Size söylediklerinizi açıklamanız için beş dakika veriyorum. Bu arada Andy sen de şu televizyoncu akbabalara göz kulak ol. Bandın bu tarafına parmak uçları bile geçmesin.”

“Emredersiniz.”

Gurney’i evin yan tarafındaki çimenlikten geçirerek arka sundurmaya doğru yöneltti. Gurney bu bahçeyi Kim’in Ruth Blum’la yaptığı görüşmeden hatırlamıştı. Teğmenin peşi sıra büyük mutfağa girdi. Kahvaltı masasındaki fotoğrafçı çektiği fotoğrafları dizüstü bilgisayara aktarıyordu.

Etrafına bakman teğmen özel konuşacak başka bir yer bulamayınca, “Chuck kusura bakmazsan bizi birkaç dakikalığına yalnız bırakabilir misin?” demek zorunda kaldı.

“Tabii ki, teğmen. Bunu minibüste de yapabilirim zaten.” Aletlerini toplayıp gitti.

Teğmen boş sandalyelerden birine geçip Gurney’e de karşısındakini işaret etti. “Tamam,” dedi hiç vakit

kaybetmeden. “Çok uzun bir giindü. Hâlâ da mesaimin ne zaman biteceği belirsiz. Kısacası kaybedecek zamanım yok. Net ve kısa bir konuşma olursa çok memnun olacağım. Konuşun.”

“Neden evin önündeki otoparka park ettiğini düşünüyorsunuz?” Teğmen gözlerini kıstı. “Benim öyle düşündüğümü nereden çıkardınız?”

“Geldiğimde üçünüzün oradaki duruşundan. Her ne kadar teknik ekibiniz çoktan park alanında dolaşmış olsa da en azından sizler o bölgeye ayak basmamaya çalışıyordunuz. Ben de otoparkın mikroskobik incelemeye tabi tutulacağını tahmin ettim. Oraya park ettiğine nasıl ikna oldunuz?”

Dudaklarının ucunda beliren şüpheci bir gülümseyişle, “Siz bir şey biliyorsunuz değil mi?” diye sordu. “Kim bilgi sızdırdı size?”

“Bu şekilde konuşmanın bir anlamı yok. Bu şekilde zıtlaşıp vakit kaybetmek FBI’ın işi.”

Teğmen bir süre karar vermeye çalışıyormuşçasına onu süzdü. Ama bu kez sessizliği kısa sürmüştü. “Kurban dün gece bir Facebook mesajı yollamış. RAM TV’deki programla ilgili fikirlerini söyledikten sonra bilgisayar başında otururken evin oto-parkma giren bir araç gördüğünü söylemiş. Neden bunu sizin zaten bildiğiniz hissine kapıldım ki ben acaba?”

Gurney soruyu duymazdan geldi. “Nasıl bir araba?”

“Büyük. Askeri tipte bir şey. Modelinden bahsetmemiş.” “Cip, Land Rover, Hummer gibi bir şey mi?”

Teğmen başıyla onayladı.

“Yani katilin evin önüne park edip, ön kapıyı çaldığı düşünülüyor öyle mi? Sonra ne olmuş peki? Onu kapının eşiğinde öldürmüş mü? İçeri girmesine izin mi vermiş? Onu tanıyor muymuş? Yoksa tanımıyor muymuş?”

“Biraz yavaş. Bana katilin ya da tesadüfen öldürüldüğü saatte onu ziyaret eden birinin otoparka park ettiğine neden inandığımı sordunuz. Ben de cevabımı verdim. Kurban bize böyle olduğunu söylediği için biz de buna inanıyoruz. Kurbanın öldürülmeden önce Facebook mesajında belirttiği gözlemi bu sonuçta.” Teğmen Bıillard zafer kazanmış gibi davranmasına rağmen biraz da olsa endişeli görünüyordu. “Şimdi siz bana Ruth Blum’ın gerçek olmayan bu tür şeyleri yazdığına neden inandığınıza dair kısa, net bir açıklama yapmak zorundasınız.”

“Yazmadı ki.”

“Anlamadım?”

“Söylediğiniz gibi olmadı olay. Sizin anlattıklarınızın zerre kadar mantığı yok. Mantıksal problem bir yana

otopark girişindeki fiziksel kanıt da bunun böyle olduğunu ortaya koyuyor.” “Hangi fiziksel kanıt?”

“Zemin oldukça kuru. En son ne zaman yağmur yağdı burada?” Walnut Crossing’de en son ne zaman yağmur yağdığını biliyordu ama Finger Gölleri civarında hava çok değişken olurdu.

Teğmen bir süre düşündükten sonra, “Dün sabah yağdı. Öğleden sonra. Neden?” diye sordu.

“Yolun kenarında bir iki santim genişliğinde bir çatlak var. Otoparka giren biri eğer ormandan çıkıp, çimenliğin üzerinden

geçmediyse mutlaka o çatlağın üzerinden geçmiş olmalı. Ama ortada herhangi bir iz yok. En azından son yağmurdan beri.” “Bir iki santim bir şey ifade etmez ki...”

“Belki öyle. Ama üzerinde durmaya değer. Ayrıca bir de psikolojik faktör söz konusu. Eğer Good Shepherd döndüyse, eğer Blum onun yedinci kurbanıysa, o zaman onun hakkında bildiklerimizi bu olaya adapte etmemiz gerekecek.”

“Ne gibi?”

“Öncelikle onun aşırı dikkatli, risk almamak için her türlü tedbiri alan biri olduğunu biliyoruz. Ama evin önündeki bu park alanı çok küçük. Buraya park eden her türlü araç, özellikle de Hummer gibi bir araç bütün yoldan görünür. Dikkat çekmesi, sonradan da

hatırlanması çok kolay olur. Ya da devriye gezen ekip otosu böyle bir aracı durdurmak, plakasını kontrol etmek filan isteyebilir.”

Bullard kaşlarını çattı. “Ama Ruth Blum öldürüldü. Katil bir araçla geldiyse onu bir yere park etmesi gerekecekti neticede. Siz ne diyorsunuz peki? Nereye park etti? Yolun girişine mi? Orası daha çok dikkat çeker.”

“Ben tahminimi tamirhaneden yana kullanıyorum.” “Nereden?”

“Ithaca istikametinde, karayoluna bir kilometre kadar mesafede bir tamirhane var. Önünde de tamire alınacak ya da tamir görüp sahiplerine teslim edilmeyi bekleyen araçlarla dolu bir otopark var. Orası bu civarda tuhaf araçların en ufak bir soru işareti uyandırmayacağı tek yer. Hatta fark edilmez bile. Eğer ben gecenin bir yarısı bu evdeki birini öldürmek isteseydim aracımı oraya park eder, yoldan geçen sürücülerin dikkatini de çekmemek için drenaj tarafından, bataklık boyunca yürüyerek buraya ulaşırdım.”

Teğmen sanki iç içe geçmiş harflerden anlamlı bir cümle çıkarmaya çalışıyormuşçasma büyük bir dikkatle gözlerini masaya dikmişti. Yüzünü buruşturdu. “Teorik olarak söylediklerini̇z mantıklı. Ama Blum’ın Facebook mesajında otoparka yönelen bir araçtan... ”

“Facebook mesajı. Blum’m Facebook mesajı değil ama.” “Arada ne fark var ki?”

“Mesajı onun yolladığını varsayıyorsunuz siz.”

“Çünkü hesap onun hesabı. Onun sayfası. Onun bilgisayarı. Onun şifresi.”

“Katil onu öldürmeden önce şifreyi öğrenip mesajı kendi yazmış olamaz mı?”

Bullard masaya artık daha da dikkatle bakıyordu. Sonra kabul etmediğini gösterir bir ifadeyle başım iki yana salladı. “Akla yatkın. Ama tamirci teoriniz gibi bu söylediklerinizi destekleyecek bir kanıt da yok elinizde.”

Gurney sözlerine başlamadan önce gülümsedi. “Beyaz önlüklü elemanlarınız otopark girişindeki çatlağın üzerinden herhangi bir araç geçmediğini onayladıktan sonra bir zahmet şu tamirhaneye de bir uğramalarını isteyin. Çünkü oradaki araçlardan hiçbirine uymayan taze lastik izleri görmek enteresan olabilir.”

“Ama... neden katil kurbanın Faceboook’una girip mesaj bırakmakla uğraşsın ki?”

“Gözlerimize kum atmak için. Labirente bir dönemeç daha eklemek için. Bu konuda çok iyi zaten.”

Teğmenin yüz ifadesinden sezdiği bir şey Gurney’e kadının olayla ilgili ne öğrensem kârdır gibilerinden bir tutum içinde olduğunu söylüyordu.

“Good Shepherd vakasıyla ilgili ne kadar bilgi sahibisiniz?” “Gereğinden az,” diye itiraf etti. “FBI saha ofisinden biri buradan geçerken uğrayıp biraz bilgi verdi o kadar. Bu arada sırası gelmişken sizin adresinize, e-posta bilgilerinize ve size yirmi dört saat ulaşabileceğimiz bir telefon numarasına ihtiyacımız var. Bir sakıncası yoktur herhalde?”

“Hayır, yok.”

“Ben de size e-posta adresimi ve cep telefon numaramı vere-ceğım. Bana elde ettiğiniz bilgileri gönderirsiniz diye umut ediyorum.”

“Seve seve.”

“Tamam. Artık hiç zamanım kalmadı. Sonra yine konuşuruz.” Gurney evden çıkarken RAM TV helikopteri hâlâ tepede dönüp duruyordu. Pervanesinin neden olduğu rüzgar ağaçların

tepelerindeki ölmüş yapraklan yerlerinden kopartıp aşağı düşmelerine neden oluyordu. Otomobiline ulaşamadan, elindeki mikrofonu, peşindeki kameramanıyla, kabarık saçlı, aşırı makyajlı bir muhabir yolunu kesti. “Ben, Syracuse’daki Son Gelişmeler programından Jill McCoy!” diye bağırdı. Gözlerinde bu tür insanlarda hep rastlanılan türden panikle karışık meraklı bakışlar vardı. “Sizin New York dergisinin Süper Polis olarak tanımladığı Dedektif Dave Gurney olduğunuz bilgisini aldım. Dave, Good Shepherd’ın, o

iğrenç seri katilin yeniden cinayetlere başladığı doğru mu?”

“Geçebilir miyim?” dedi Gurney kadını önünden çekilmeye zorlayarak.

Muhabir mikrofonu uzatmış, arkasından soru yağdırıyordu. Gurney arabasına binip, marşa bastı. “Televizyona çıktığı için mi öldürüldü? Söylediği bir şey yüzünden mi? Bu bizim bölge polisimizin altından kalkamayacağı kadar büyük bir olay mı? Bu yüzden mi sizi çağırdılar? Siz nasıl müdahil oldunuz? FBI’la aranızda birtakım sorunlar olduğu doğru mu? Nedir bu sorunlar, Dedektif Gurney?”

Gurney aracını park ettiği yerden çıkartırken kamera iyice yanına sokulmuştu. Trafiği kontrol etmekle görevli polis memuruysa sorunu çözmek için en ufak bir şey bile yapmamıştı. Çünkü olay yerine yeni gelen biriyle konuşmaya dalmıştı. Gurney eyalet yoluna doğru sapmadan polisin kiminle konuştuğuna şöyle bir baktı. Zayıfça, siyah saçlı, sert görünüşlü bir adam. Gurney’e onu tanımak için bir an bakmak yetmişti.

O Daker’dı.

32. Bölüm

Çarpan

Gurney ilk virajı döndüğünde tamirhaneyi görmüştü. Yaklaşınca da iyice yavaşlayıp, betonarme binanın kapısındaki tabelayı okudu. GÖL KIYISI KAZALI ARAÇLAR SERVİSİ. Burasının etrafa fark ettirmeden park edebilmek için son derece uygun bir yer olduğu düşüncesini koruyordu.

Walnut Crossing yolunun yarısında telefon operatörü Verizon Cellular reklamını görünce aklına Bullard'la konuşmak için mutfağa yöneldiği sırada telefonunu kapattığı geldi. Mesajları kontrol etmek için açtığı telefonunun ekranında yedi mesajı olduğunu görmüştü. Mesajları dinlemeye fırsat bulamadan da telefonu çaldı.

Gurney tuşa dokundu.

Arayan Kyle'dı ve bir hayli gergin gibiydi. "Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyoruz."

"Sorun ne?"

"Kim kendinden geçmiş gibi neredeyse. O da sana ulaşmaya çalışıyor. Üç mesaj bıraktı."

"Ruth Blum'la mı ilgili?"

"Evet ama dün gece yayınlanan Cinayet Yetimleri'yle ilgili de bir şeyler var. Programın, eklemeler çıkartmalar yapılmış halini hiç sevmemiş. Özellikle de o konuşup duran iki tipi. Çok üzgün."

"Nerede şimdi?"

“Banyoda ağlıyor. Yine. Dur bir saniye. Kapı sesi duydum. Bekle.”

Gurney, Kim’in Kyle’a kiminle konuştuğunu sorduğunu, Kyle’ın da, “Babamla,” yanıtını verdiğini duydu. Kim burnunu temizledi. Telefonun elden ele geçtiğini işitti. Sonra boğuk sesler. Yine burun, boğaz temizleme sesleri.

Sonunda Kim telefona geldi. “Dave?”

“Buradayım.”

“Tam bir kabustu. Olanlara inanamıyorum. Uyumak, uyandığımda da bu olup bitenlerin hiçbirinin gerçek olmadığım görmek istiyorum.”

“Ruth’un başına gelenler için kendini suçlamıyorsundur umarım.”

“Elbette suçluyorum!”

“Sen hiçbir şeyden sorumlu değilsin...”

Kim yükselen sesiyle sözünü kesti. “O aptal program uğruna konuşmaya gitmeseydim ölmeyecekti!”

“Ölümünden de RAM HABER’in görüşmenizi soktuğu biçimden de, sunuş tarzından da sen sorumlu değilsin. Bu onların...”

“Röportajımı ortasından kesip uzman dedikleri adamları konuşturmuşlar.” Uzman kelimesini sanki tükürüyormuş gibi telaffuz etmişti. “Tanrım, ortadan

kaybolmak istiyorum. Her şeyi silmek, yok etmek istiyorum. Ruth'un ölümüne neden olan her şeyi silmek istiyorum."

"Onu katil öldürdü."

"Ama ben o görüşmeyi yapmasaydım..."

"Dinle beni, Kim. Ruth Blum'ı bir katil öldürdü. Kendince planları olan bir katil. Büyük bir ihtimalle on yıl önce kocasını öldüren katil hem de."

Kim hiçbir şey söylemedi. Gurney kızın nefesini dinliyordu. Yavaş, titrek soluklar. Yeniden konuştuğunda az önceki histeri nöbeti seviyesi yoğun bir kedere dönüşmüştü. "Larry Sterne'in dedikleri aynen çıktı. RAM TV'nin her şeyi çarpıtacağını, ucuz, çirkin ve berbat göstereceğini söylemişti. İnsan kullanmada benden çok daha usta olduklarını, tek dertlerinin daha fazla izleyiciye ulaşmak olduğunu, aslında projemin umurlarında bile olmadığını söylemişti. Ne kadar da haklıymış."

"Ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım? RAM TV'den mümkün olduğunca uzak duracağım."

"Bunu Rudy Getz'e söyledin mi?"

"Evet." Sesinde belirgin bir kararsızlık seziliyordu.

"Evet... Ama?"

“Onu bu sabah, senin Ruth’la ilgili mesajını almadan önce aradım. Hayal kırıklığına uğradığımı, programın başta konuştuğumuzdan çok farklı bir şekle sokulduğunu söyledim.”

“Ve?”

“Eğer bu şekilde devam edecekse ben bırakıyorum dedim.”

“Ve?”

“Benimle yüz yüze görüşmek istediğini, bunun telefonda halledilebilecek bir sorun olmadığını söyledi.”

“Sen de kabul ettin.”

“Evet.”

“Ruth’un öldürüldüğünü öğrendikten sonra konuştun mu onunla?”

“Evet. Artık bir araya gelip konuşmamızın daha da önemli olduğunu, cinayetin çarpan etkisi yarattığını söyledi.”

“Ne etkisi?”

“Çarpan. İşler ciddiye bindi. Konuşmamız lazım dedi.” “İşler ciddiye bindi?”

“Öyle dedi.”

“Ne zaman buluşacaksınız?”

“Çarşamba öğlen. Ashokan Tepeleri’ndeki evinde.”

Gurney kızın bir şeyi söylemediğini hissetmişti. “Ve?”

Kısa bir duraksamadan sonra, Kim, “Ah, Tanrım,” dedi.

“Bunu istemekten nefret ediyorum. Ama kendimi o kadar savunmasız, yardıma muhtaç bir salak gibi hissediyorum ki.” Gurney talebin ne olacağından emin bir şekilde bekliyordu. “Olup bitenlerden sonra, düşüncelerim, varsayımlarım, kararlılığım... Yani söylemeye çalıştığım şey... Doğru dürüst düşünemiyorum. Düşüncelerini benden daha iyi toplayabilen birine ihtiyacım var. Bunu sormaya hakkım yok biliyorum ama lütfen...” “Çarşamba günü Getz’le yapacağın görüşmeye benim de katılmamı istiyorsun?”

“Hem de çok. Gelir misin? Gelebilir misin?”

33. Bölüm

Alınan Mesaj

Gurney kendisini selamlayan Franklin Dağı’nın gölgelendirdiği yolda Dalaware Bölgesi’ne doğru ilerlerken güneş de bulutlu vadiye doğru alçalmaya başlamıştı. Dağlarda hava sanki saat başı değişiyordu.

Eve dönüş yolunda başlayan aralıklı yağmur yüzünden sileceklerini bir çalıştırıp bir durdurmak zorunda kalıyordu. Yağmurda araba kullanmaktan nefret ederdi. Sağanak, hafif ya da çiseleyen yağmurdan, kısacası

nemli, kapalı havadan nefret ederdi. Böyle havalarda kaygıları daha da artıyor gibiydi.

Çene kaslarının ağrıdığını fark etti. Öfkelenmesine neden olan düşüncelerin, gerginliğinin yan etkisi olarak dişlerini sıkmıştı.

TSSB. Travma sonrası stres bozukluğu. Dört sinir bozucu kelime. Ya Holdenfield haklıysa? Ya gerçekten de artık doğru dürüst düşünemiyorsa...

Kim yardım isterken ne demişti? Düşüncelerini kendisinden daha iyi toplayabilen birine ihtiyacı vardı. Bu düşünce gülmesine yol açtı. Düşüncelerini toplayabilmek onun da iyi olduğu alanlardan biri değildi ki.

Telefon konuşmalarını düşünmek Gurney'e cep telefonunda henüz dinlemediği yedi sesli mesajı hatırlattı. Dağ yolundan ev yoluna sapmıştı. Önce eve gidince dinlerim diye düşündü. Sonra yine unutabileceğinden endişe ederek kenara çekip telefonuna uzandı.

İlk üç mesaj her seferinde endişesi artan Kim'den gelmişti.

Dördüncü mesaj, Ki m'in annesinden, Connie Clarke'tandı.

"David! Neler oluyor? Haberlerde çılgınca şeylerden bahsediyorlar? Soyadını hatırlayamadığım Ruth adlı bir kadının Kim'le yaptığı röportajdan sonra öldürüldüğü

söyleniyor. Good Shepherd'ın geri döndüğünü haykıran konuşan kafalar yine her kanalda boy göstermeye başladı. Tanrım! Ara beni. Neler olup bittiğini bir an evvel öğrenmek istiyorum. Az önce Kim'den işi bırakmak istediğini, kaçıp gidip bir yerlere saklanma arzusunda olduğunu söylediği panik dolu bir mesaj aldım. Tamamen kontrolünü kaybetmiş gibi. Neler olup bittiğini anlayamıyorum. Onu da aradım ama ulaşamadım. Mesaj bıraktım ama hâlâ aramadı beni. Sen onunla temas halindesindir diye düşündüm. Neler olup bittiğini biliyor olmalısın. Konu nedir bana söylesene? Tanrım, hemen ara beni!"

Ona ne anlatacaktı ki? Kadına tüm bu karmaşadan, yanıtsız sorulardan bahsedip kızının o yiizden telefonlarına yanıt vermediğini anlatması gerekecek en az yarını saatlik bir telefon görüşmesi yapacak halde değildi.

Anonim kaydıyla bırakılan beşinci mesajın gönderildiği numara belli değildi. Ancak Gurney Max Clinter'ın deliğin eşiğindeki sesini hemen tanımıştı.

"Bay Gurney telefona yanıt verememenize çok üzüldüm. Bilgi alış verişinde bulunabiliriz diye düşünmüştüm. Son görüşmemizden beri çok şey oldu. Shepherd yeniden aramıza dönmüş gibi. Küçük Corazon onu geri getirdi. Sizin adınızı da televizyondaki o iğrenç Yetimler saçmalığında duydum. RAM TV'nin zırvalıkları. Ama söylenenlerden sizin de konuyla ilgili

birtakım fikirlerinizin olduğunu anladım. Kendi fikirleriniz. Benden farklı düşünüyor olabilirsiniz elbette. Fikir alış verişinde bulunmak istemez misiniz? Zaman karar verme zamanı. Ya kaybedeceğiz ya da kazanacağız. Sona çok az kaldı. Bu kez ben hazırlıklı olacağım. Son soru: David Gurney dost mu düşman mı?"

Dave mesajı üç kez dinledi. Hâlâ Clinter kaçığın teki mi yoksa kasıtlı olarak mı böyle davranıyor bilmiyordu. Holdenfi-eld onun sorun çıkarmaktan başka bir işe yaramayan zırdelinin teki olduğu konusunda ısrarcıydı. Ama Gurney Buffalo'daki o küçük odada beş çete üyesini yere seren, kısa süre önce bizzat yüz yüze görüştüğü eski polisi bu kadar çabuk gözden çıkarmak istemiyordu.

Kontrol panelinin saatine baktı. Dördü bir geçiyor. Yağmur kısa bir süreliğine de olsa dinmişti. Otomobilini yeniden çakıl ve toprak karışımı yola yöneltip eve doğru ilerlemeye koyuldu.

Yan kapının önündeki küçük park alanına girdiği sırada Madeleine'in zaman zaman dikiş dikip, örgü örmek için kullandığı üst kattaki odalardan birinin ışığının yandığını fark etti. Odayı kullanmaya son bir iki ayda yeniden başlamıştı. Geçen eylül ayında, Gurney'in yaralandığı, Perry olayı sırasında bu odaya girilmiş, mahremiyetine yapılan bu saldırıdan sonra da Madeleine evin bu bölümünü kullanmaz olmuştu.

Olayı hatırlayınca kolundaki hissiz yere dokunup herhangi bir değişiklik olup olmadığını kontrol etti. Bu son haftanın yoğunluğuyla aklından çıkan ve hoşuna gitmeyen bir alışkanlıktı aslında. Keşke hiç hatırlamasam diye düşünerek otomobilinden inip eve yöneldi.

Madeleine dikiş dikmiyordu. Karısının gitarının sesini duymuştu.

"Ben geldim!" diye seslendi.

"Birazdan iniyorum," dedi karısı üst kattan.

Madeleine bir süre daha neşeli, sonlara doğru hareketlenen parçayı çalmayı sürdürdü.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından da yeniden aşağı seslendi. "Telesekreterdeki üçüncü mesajı dinle."

Tanrım. Sıkıntı verici bir mesaj daha olmasın. Bugün yeterince kötü haber almıştı zaten. Bu seferki öyle bir mesaj olmasın diye umuyordu. Çalışma odasına yönelip sabit telefonu açarak üç düğmesine bastı.

"Umarım doğru Dedektif Gurney'e ulaşmışımdır. Eğer yanlış kişiyseniz özür dilerim. Kim Corazon adlı kaltağı beceren Dedektif Gurney'i arıyorum ben. Sapık herif kaltağın en az iki katı yaşında. Eğer yanlış Dedektif Gurney'seniz belki bu mesajı doğru şahsa iletme imkanınız vardır. Ona oğlunun da aynı kaltağı becerdiğini bilip bilmediğini sorun. Babasına bak oğlunu al. Belki Rudy Getz RAM TV'de Gurney ailesinin seks anlayışını

konu alan bir reality şov hazırlayabilir. İyi günler, Dedektif.”

Bu Robby Meese’in sesiydi. Tüm yumuşaklığı, sakinliği kaybolmuş öfke dolu bir ses.

Mesajı ikinci kez dinlerken yüzünde ne düşündüğü anlaşılamayan bir ifadeyle Madeleine çalışma odasına girmişti. “Kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Kim’in eski sevgilisi.”

Madeleine bunu tahmin ettiğini ortaya koyan bir ifadeyle baş salladı. “Kim’le Kyle arasında bir şeyler olduğunu öğrenmiş gibi. Bunu nasıl bilebilir?”

“Belki onları bir arada görmüştür?”

“Nerede?”

“Belki Syracuse’da?”

“Kyle’ın senin oğlun olduğunu nereden biliyor?”

“Eğer mikrofonları o yerleştirmişse kim bilir başka neler biliyordur.”

Madeleine kollarını sıkıca kavuşturdu. “Sence onları orada takip etmiş olabilir mi?”

“Mümkün.”

“Yani dün Kyle’ın evine kadar da izlemiş midir?”

“Şehir trafiğinde birini takip etmek düşünüldüğü kadar kolay değildir. Özellikle de takip ettiğin kişi

Manhattan'da araba kullanmaya alışkın değilse. Her trafik ışığında takip ettiğin aracı gözden kaybedebilirsin."

"Çok motive olmuş gibi."

"Anlamadım?"

"Yani sesinden senden bir hayli nefret ediyormuş gibi geldi."

34. Bölüm

Müttefikler ve Düşmanlar

Akşam yemeğini erken yediler. Pirinç ve bezelyeli, biber soslu som balığından oluşan yemekten sonra Madeleine'in akşam klinikte katılacağı intihar olayının ve diğer hastalarda bu tür eğilimlere işaret olarak tanımlanabilecek davranışların tartışılacağı toplantıdan bahsettiler. Ama Madeleine gergin ve aklını pek toplayamıyor gibi görünüyordu.

"Bu iğrenç mesaj ve diğer olanlar yüzünden sana sigorta görevlisinin geldiğini söylemeyi unuttum."

"Ahırı incelemeye mi gelmiş adam?"

"Ve de soru sormaya."

"Kramden gibi?"

"Aynı şeyleri sordu. Ahırdaki malzemeleri, kimin ne zaman ne yaptığını, sigorta poliçelerinin ayrıntılarını filan."

“Herhalde Kramden’a verdiğimiz belgelerin bir kopyasını vermişsindir adama?”

“Kadına.”

“Anlamadım?”

“Sigortacı kadındı. Bisikletle kanoların faturalarını istedi.” Madeleine’in sesi hüzünle karışık öfke doluydu. “Nerede olduklarını sen biliyor musun?”

Gurney başını iki yana salladı.

Madeleine bir an için duraksadı. Sonra, “Ona ahırı ne zaman yıkabiliriz diye sordum,” dedi.

“Ahırın geri kalanını mı?”

“Sigorta şirketinin bize bilgi vereceğini söyledi.”

“Ne zaman vereceklermiş?”

“Belli değil. Bunun için polisin yazılı iznine ihtiyaçları varmış.” Yumruklarını sıktı. “Hâlâ o tarafa bakamıyorum.”

Gurney karısına dikkatle bakıp, “Bana kızgın mısın?” diye sordu.

“Ahırımızı yakan aşağılık yaratığa kızgınım. Telefonumuza tüyler ürpertici, iğrenç mesajlar bırakan herife kızgınım.”

Madeleine’in öfkesinin neden olduğu sessizlik kadın kliniğe gitmek üzere evden ayrılıncaya dek devam etti. O

arada Gurney söyleyebileceği şeyleri düşündü sonra da söyleme nedenlerini geçirdi aklından.

Madeleine'in arabasının arkasından bir süre bakan Gurney tabakları lavaboya taşıyıp, üzerlerine biraz deterjan döktükten sonra sıcak suyu açtı.

Cebindeki telefon çaldı.

Ekranda G.B. Bullard'ın numarası belirmişti.

"Bay Gurney?"

"Buyurun benim."

"Bu sabah şüphelerinizi belirttiğiniz olayla ilgili sizi bilgilendirmek için aradım."

"Evet?"

"Lastik izleriyle alakalı..."

"Evet?"

"İleri sürdüğünüz gibi, oto tamirhanesinde lastik izleri bulduk." "Tamirhane sahibi otoparkın o kısmının boş olması gerektiğini söyledi mi?"

"Her ne kadar emin olamasa da boş olması gerektiğini söyledi."

"Peki ya Ruth Blum'ın otopark girişinde bıraktığı birikinti?"

"Belirsiz."

“Yani bir sonuç varmaya yetecek büyüklükte bir birikinti olmadığını mı söylüyorsunuz? Ama üzerinden araç geçtiğine dair bir kanıta da rastlanmadı herhalde?”

“Doğru.”

Gurney giderek kadının arama sebebini daha çok merak etmeye başlamıştı. Soruşturmayı yürüten bir görevlinin gelişmeyi emir komuta zinciri dışındaki biriyle, daha da ötesi emniyet teşkilatı dışındaki biriyle paylaştığı görülmüş şey değildi.

“Ama küçük bir sorun var,” diye devam etti kadın. “Söylediklerinizaklıma yatmıştı. Ama komşularla yapılan görüşmelerde iki tanık dün akşamüstüne doğru sokakta bir Humvee gördüklerini bildirdi. Tanıklardan biri aracın sivillere satılan orijinal benzeri bir cip değil askeri bir araç olduğu konusunda ısrar ediyor. İkisi de aracın Blum’ın evinin bulunduğu caddeden iki üç kez geçtiğini ileri sürüyor.”

“Birinin bölgede keşif yapmış olması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Mümkün. Ama dediğim gibi bir sorun var. Tamirhanede tespit ettiğimiz dün geceye ait lastik izleri Humvee’ye ait değil.” Duraksadı. “Bu konuda bir düşünceniz var mı?”

Aklına iki olasılık geliyordu. “Katile yardım eden biri olabilir. Ya da...” İkinci olasılığın inandırıcılığını

tartmaya çalışarak duraksadı.

“Ya da ne?” diye üsteledi Bullard.

“Şöyle söyleyeyim. Facebook mesajı konusunda söylediklerimde haklıyım diyelim. Yani mesajı kurban değil de katil yollamış olsun. Metinde bir askeri araçtan bahsediliyor. Belki de mesaj aklımıza Humvee cipi sokma amacını taşıyordu. Ve yolda önceden o tür bir araçla dolaşılarak katilin aracının Humvee marka bir cip olduğundan emin olmamız istenmişti.”

“İyi de başka bir arabayı fark edilemeyeceği bir yere park etme imkanı varken ne diye böyle bir şeyle uğraşsın ki?”

“Belki Humvee cip sayesinde dikkatimizi başka bir yöne çekmek istiyor.”

Belki şüpheleri Max Clinter üzerinde toplamak istiyor. Ama neden?

Bullard o kadar uzun bir süre sessiz kalmıştı ki Gurney neredeyse telefonun kapandığım düşünmeye başlamıştı.

“Bu konuyla yakından ilgileniyorsunuz değil mi?” diye sordu kadın sonunda.

“Bunıı sabahki görüşmemizde açıklamıştım.”

“Tamam. O zaman hemen konuya gireyim. Yarın sabah Matt Trout’la bu olay ve yetki paylaşımı konusuyla alakalı bir görüşme yapacağım. Siz de katılmak ister misiniz?”

Gurney bir an için ne diyeceğini bilemedi. Bu hiç de mantıklı bir davet değildi. Ya da yanılıyor muydu yoksa? “Ajan Daker’ı ne kadar tanırsınız?” diye sordu.

“Onunla ilk kez bugün tanıştım.” Kadının ses tonundan belirgin bir soğukluk seziliyordu. “Neden sordunuz?”

Kadının tepkisi Gurney’i şansını denemeye teşvik etmişti. “Çünkü hem onun hem de amirinin ukala, her şeyi kendilerinin kontrol etmesi gerektiğini düşünen aşağılık herifler olduğunu düşünüyorum da şahsen.”

“Onların da hakkınızda aynı hürmet dolu hisleri taşıdıklarına dair bir izlenim edindim ben de.”

“Tersi olsaydı şaşırırdım açıkçası. Daker konuyla ilgili bilgilendirdi mi sizi?”

“Bana yalnızca geliş nedenlerini söyledi. Veri paylaşımı konusunda düzensizlikler yaşanıyormuş da.”

“Büyük bir ihtimalle olayı çözülmesi olanaksız, karmaşık bir cinayet olarak görmeye ve bu sayede de yıldırıp yetkilerinizi sorun çıkartmadan devretmeye ikna etmek için geliyorlar.”

“Sorun şu,” dedi Bullard. “Ciddi bir çelişki içerisindeyim. Bir taraftan böyle tartışmalardan kaçabilmek için hep elimden geleni yapmışımdır. Ama diğer taraftan da sizin tabirinizle ukala, her şeyi kendilerinin kontrol etmesi gerektiğini düşünen aşağılık herifler tarafından itilip kakılmak da hiç hoşuma gitmez.

Bunları size neden anlattığımı bilemiyorum. Ne sizi ne de birlikte çalıştığınız insanları tanıyorum. Bunları anlattığım için aklımı kaçırmış olmalıyım.” Oysa Gurney kadının ne yaptığının gayet farkında olduğunu anlamıştı. “Trout’la Daker’ın bana tahammül edemediklerini biliyorsunuz,” dedi. “Bu yeterli güvence sayılmaz mı?”

“Mecburen öyle olacak sanırım. Sasparilla’daki bölge merkezimizi bilir misiniz?”

“Biliyorum.”

“Yarın sabah dokuz kırk beşte orada olabilmeniz mümkün mü?” “Mümkün.”

“Güzel. Otoparkta buluşuruz sizinle. Son bir şey daha. Laboratuar teknisyenlerimiz kurbanın bilgisayarının klavyesini ayrıntılı biçimde incelediler ve bir şey buldular. Kurbanın parmak izleri...”

Gurney sözünü kesti. “Durun ben tahmin edeyim. Facebook mesajındaki harfler diğerlerine göre nispeten daha temizdi değil mi? Teknisyenleriniz de o harflere lateks bir eldivenle basılmış olması gerektiği kanaatindeler.”

İki saniyelik bir sessizlik oldu. “Lateks olmayabilir. Ama bunu nasıl...”

“En mantıklı olasılık bu çünkü. Çünkü katil bu şekilde yapmadıysa geriye tek bir olasılık kalır o da Ruth’u bu mesajı yazmaya zorlamak. Ama bu durumda da kadın çok

korktuğu için ön-görülemeyen birtakım sorunlar çıkabilir. Katile şifreyi öğrenmek yeterli gelmiş olmalı. Neticede Ruth hayatta kaldığı müddetçe katilin aldığı risk de artacaktı. Kadıncağız kendini kaybedip çığlık çığlığa bağırmaya başlayabilirdi mesela. Böyle bir olasılığı göz ardı edemedi. Katil onu kontrolü dışında hiçbir şeyin olmaması için çabalayarak en kısa sürede öldürmek istiyordu."

"Düşüncelerinizi açıklamaktan hiç kaçınmıyorsunuz değil mi, Bay Gurney? Söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?" Hardwick'le Holdenfıeld'a gönderdiği yorumlarıyla aklına takılan soruları içeren mesajını düşündü. "İlk cinayetlerle ilgili popüler olmayan ama sizin enteresan bulabileceğiniz bazı düşüncelerim var."

"Popüler olmamayı bir meziyet olarak gördüğünüz izlenimine kapıldım."

"Meziyet değil. Sadece konu dışı gibi gelen sorular." "Sahiden mi? Bense tartışılması gereken çok şey olduğunu sanmıştım. Neyse iyi uyuyun bu gece. Yarın sabah enteresan olacak."

Neredeyse hiç uyuyamadı.

Erken yatma niyetindeydi ama klinikteki toplantıdan dönen Madeleine sosyal hizmet uzmanlarına olan kızgınlığını anlatmaya çok hevesliydi. "Eğer bürokratik saçmalıklara, kıç kollamaya ayrılan enerjiyi gerçekten

insanlara yardım etmeye ayırmış olsak bir haftada dünyayı değiştirebilirdik!”

Ancak üç fincan bitki çayından sonra yatak odasına gidebildiler. Madeleine okumayı mümkün olduğunca uzun vadeye yaymış gibi göründüğü, uyku getirici şaheseri, Savaş ve Barış‘\ okumaya koyulmuştu.

Alarmı kurduktan sonra Gurney, yattığı yerde Bullard’ın gerçek niyetinin ne olabileceğini, Sasparilla’daki toplantıda nelerle karşılaşabileceğini düşünüp durmuştu. Kadın kendisini müttefik olarak görüyor olabilirdi. Ya da tartışacağına emin olduğu Trout ve arkadaşına karşı kullanabileceği bir kozdu onun için. Kendi amaçları doğrultusunda ilerledikten sonra kullanılmaya bir itirazı yoktu aslında. Diğer yandan kadınla işbirliğinin herhangi bir temele dayanmadığını ve plansız olabileceğini bu sebeple de toplantıda rüzgarın her an yer değiştirebileceğini aklından çıkarmamalıydı. Ama yeni bir deneyim değildi bu onun için. Rüzgarın yönünün değişmediği NYPD toplantısı neredeyse yoktu.

Bir saat kadar sonra yavaş yavaş zihnini boşaltmayı başarmış, uykuya dalmaya çalışırken kitabını bırakan Madeleine, “Şu büyük tabancalı, seni endişelendiren, depresyondaki muhasebeciye ulaşabildin mi?” diye sordu.

“Henüz değil.”

Soru zihnini sayısız soruyla doldurmuş, yine gerilmiş, huzurlu bir uyku çekme umudu ortadan kalkmıştı. Sabaha kadar rüyasında tabancalar, buz kıracakları, yanan binalar, siyah şemsiyeler, parçalanmış başlar görüp durmuştu.

Güneş doğmak üzereyken tam derin uykuya dalmak üzereydi ki bu sefer de evden çıkma vaktinden bir saat önceye kurduğu alarmı çalmıştı.

Duş alıp, giyinip, kahvesini hazırlayıncaya kadar Madeleine kalkmış, çiçek tarhının toprağını düzeltmeye koyulmuştu bile.

Karısının bir ara sultaniye bezelyesi ekmekten bahsettiğini hatırlamıştı.

Hoş bir sabahtı. Tıpkı taptaze, huzur dolu, düzenli bir gün olacağı düşüncesini yayan diğer sabahlar gibi. Her sabah, uykudan önceki günün artık geçip gittiği, önünde taptaze bir başlangıcın uzandığı, tatsız hiçbir şeyin olmayacağı düşüncesiyle uyanırdık. Geçmişin sıkıntılarını geride bıraktığımız yanılgısıyla. İnsanlar günlük yaşamak üzere dizayn edilmiş yaratıklardı. Dünle bugün arasına bariz bir çizgi çekiyorlardı. Fasılasız bir bilinç insanoğlunun belki de paramparça olmasına yol açabilirdi. CIA'in uykusuzluğu işkence metodu olarak uygulamasına şaşmamalıydı. Yetmiş iki saatlik uykusuzluk, yaşamaya ara verememe durumu, hep

görmek, işitmek, hissetmek, düşünmek kişide ölme isteği yaratıyordu.

Güneş batar ve biz uyuruz. Güneş doğunca da uyanırız. Yepyeni duygularla, adeta körleşmişçesine kalkarız. Yeni bir başlangıç yaptığımız yanılgısına sımsıkı sarılmışızdır. Sonra asla pes etmeyen gerçeklik bütün gücüyle üstümüze çöker.

O sabah mutfak penceresinin yanında elinde kahve fincanıyla durup, manzaranın tadını çıkarmaya çalışıp, derin derin düşünürken gerçeklik koyu renkli bir motosiklete dönüşmüş olarak karşısında cisimlendi. Karşıda, göletle ahırın kalıntıları arasında hareketsiz duran bir motosiklet.

Gurney kahvesini bırakıp üzerine ceketini geçirip, kısa botlarını giyerek bahçeye çıktı. Motosiklet aynı yerde duruyordu. Havada ilkbahardan çok kış kokusu vardı. Yangının üzerinden üç gün geçmiş olmasına rağmen yanık kokusu henüz tamamen geçmiş değildi.

Yavaş yavaş o yöne doğru yürümeye koyuldu. Büyük, çamur içindeki motorun sürücüsü motoru çalıştırdı, sonra da sarsak tavırlarla hareket etti. Ancak hızı Gurney'in yürüme hızından daha hızlı değildi. Sonunda ortada buluştular. Gurney adam kaskının camını kaldırmcaya dek bu sert bakışlı gözlerin Max Clinter'a ait olduğunu anlayamamıştı.

“Keşke geleceğinizi söyleseydiniz,” dedi Gurney sakin bir tavırla. “Birazdan çıkacağım. Randevum var. Az daha kaçıracaktınız beni.”

“Ben de son ana kadar buraya geleceğimi bilmiyordum,” dedi Clinter. Gurney ne kadar sakinse o da o derece gergindi. “Kafamda yapılacak bir sürü iş var. Ama doğru sıraya sokmak

çok zor. Belki de şu an için en önemlisi bu. Doğru sıraya sokmak. Olup bitenlerin farkmdasın değil mi?” Motoru hâlâ kapatmamıştı.

“Good Shepherd’m geri döndüğünü ya da birinin böyle düşünmemizi istediğinin farkındayım.”

“Ah, tabii ki geri döndü. Etimde, kanımda, kemiklerimde hissediyorum bunu. On sene önce kırılan kemiklerimde. Aşağılık herif geri döndü.”

“Senin için ne yapabilirim, Max?”

“Sana bir şey sormaya geldim.” Gözleri parıldıyordu.

“Aradığında bana numaranı bıraksaydm arayabilirdim seni.” “Telefonu açmamanı işaret olarak kabul ettim.”

“Ne işareti?”

“Dünya kötülükle dolu, Bay Gurney. Şeytan ve takipçileriyle. Cinayet ve medya. Senin hangi noktada olduğunu bilmem gerek.”

“Bana haberlerdeki şiddet yanlısı yorumlar hakkındaki düşüncelerimi mi soruyorsun? Sen ne düşünüyorsun bu konuda?” Clinter’m boğazından sert, kaba bir kahkaha kopuvermişti. “Aptallar için hazırlanmış oyunlar! Aşağılıkların yönettiği, abartılı, pislikle, yalanla dolu şeyler! Haber dediğiniz şey budur işte, Bay Gurney. Cehaletin övülüşü! Kâr savaşlarının ürünleri! Öfkenin, kinin eğlence kisvesi altında pazarlanışı! RAM Haber de bunların en iğrenci. Kusmuklarından, boklarından para kazanmaya çalışan domuzlar!”

Clinter’ın ağzının kenarında beyaz köpükler belirmişti.

“Sen de çok öfkeli görünüyorsun,” dedi Gurney sakin bir sesle. “Öfkeli mi? Ah, evet! Hem de nasıl. Bu öfke beni tüketiyor. Öfkeyle kalkıp öfkeyle yatıyorum. Ama öfkemi pazarlamıyorum. Ram Haber’e gidip öfkesini satan gevezelerden değilim. Benim öfkem satılık değil.”

Clinter’ın motor sesi şimdi daha bir yükselmişti. Konuşurken bir yandan da eliyle sürekli gaz verip duruyordu.

“Tamam sen öfke satıcısı değilsin,” dedi Gurney motor sesi biraz azalınca. “Peki ama nesin o zaman, Max? Ben daha anlayamadım seni?”

“O aşağılık yaratık beni ne yaptıysa oyum. Tann’nın gazabıyım.”

“Humvee nerede?”

“Ne saçma bir soru bu.”

“Önceki gün Cayuga Gölü’nden ayrılmış olma ihtimalin var mı?”

Clinter ona sert sert baktı. “Evet, var.”

“Sebebini sormamda bir sakınca var mı?”

Yeni bir sert bakış daha. “Özel bir davete icabet etim.” “Anlayamadım?”

“Açılış hamlesine.”

“Söylediklerini anlayamıyorum.”

“Shepherd’dan bir mesaj aldım. Benimle yarım kalan işimizi bitirmek için yolda buluşmak istiyordu. Söylediklerinin ilk anlamını doğru kabul etme aptallığı gösterdim. Bu sabah haberleri dinleyene dek neden ortaya çıkmadı diye de düşündüm açıkçası. Sonra Blum cinayetini duydum. Bana tuzak kurdu gördün mü? Nefretle, öfkeyle dolu bir halde kadının evinden dört beş kez geçirtti beni. Geleceğimi biliyordu. Tamam, kabul. Bir sıfır öne geçti. Şimdi sıra bende.”

“Herhalde mesaj gönderdiği telefon numarasına ulaşamayız değil mi?”

“Ön ödemeli cep telefonu hattına mı? Uğraşmaya bile değmez. Ama dur bir dakika. Sen benim gölden ayrıldığımı nereden bildin?”

“Cinayetten sonra bölgedeki komşularla konuşulmuş. Birkaç kişi aracı hatırlıyor. Polise bildirmişler. Polis de bana iletti.” Clinter’ın gözleri haklı olduğunu gösterme zevkiyle parıldıyordu. “Gördün mü? Lanet olası bir tuzak! Amaçlı bir tuzak.” “Sen de evini terk edip Humvee’yi saklamaya karar verdin öyle mi?”

“Bir süreliğine.” Duraksadı. Dudaklarını yalayıp, siyah eldivenli eliyle ağzını sildi. “En azından tuzağın ne derece derin olduğunu anlayana kadar. Yoksa polis beni şüpheli sıfatıyla sorguya alacak. Ben de düşmanın karşısına çıkma şansımı kaybetmiş olacağım. Sıkıntımı anlıyorsun değil mi?

“Sanırım.”

“Şimdi kimin tarafında olduğunu netleştirir misin bir zahmet?” “Ben neredeysem oradayım, Max. Yani kimsenin değil sadece kendi tarafımdayım.”

“Öyle olsun.” Clinter bir kez daha kazı çevirip motorun yaklaşık beş saniye daha kulak tırmalayıcı sesle kükremesine neden oldu. Sonra elini deri ceketinin cebine atıp kartvizite benzer bir şey çıkardı. Ancak kartın üzerinde ne bir isim ne de adres vardı. Sadece telefon numarası. Kartı Gurney’e uzattı. “Cep telefon numaram. Her zaman yanımdadır. Bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey olursa haber ver. Sırlar çatışmalara yol açar. Umarım seninle çatışmayız.”

Gurney kartı cebine koydu. “Gitmeden sana bir şey soracağım, Max. Senin kurbanların hayatlarına ilişkin başka hiç kimsenin yapmadığı kadar fazla bilgi topladığın izlenimine kapıldım. Acaba dikkatini çeken bir şey oldu mu diye merak ediyorum.” “Dikkatimi çeken bir şey? Ne gibi?”

“Kurbanlara, ailelerine bakınca şaşırtıcı gelebilecek türden birtakım benzerlikler, ya da ne bileyim bu aileleri birbirine bağlayabilecek herhangi bir şey?”

Clinter önce düşüncelere daldı. Ardından sanki bir şarkının nakarat kısmım tekrar ediyormuş gibi isimleri teker teker saymaya koyuldu. “Mellani, Rotker, Sterne, Stone, Brewster, Blum.” Kaşlarını iyice çattı. “Çok fazla tuhaflık var. Ama arada bir bağlantı yok. İnternette aylarca, yıllarca araştırma yaptım. İsimlerden yeni isimlere, oradan kurumlara, şirketlere ulaştım. Bir isim onlarca farklı şeyi önüme getiriyordu. Çok şey buldum. Mesela Bruno Mellani’yle Harold Blum Queens’te farklı yıllarda aynı lisede okumuşlar. lan Steme’in oğlunun kız arkadaşı White Mountain Katili’nin kurbanlanndan biri. Kız Dartmouth’da son sınıftayken Jimi Brewster birinci sınıftaymış. Sharon Stone, Rotker’e bir ev göstermiş. Roberta Rotker’in RottweilerTarı Dr. Brewster’in evinin üç kilometre yakınlarındaki bir köpek çiftliğinden alınmış. Devam edebilirim. Ama ne demek istediğimi

anladın mı? Böyle bağlantılar var ama buradan bir sonuca ulaşılamıyor ki.”

Soğuk bir esinti kuru otları sallarken kısa süreli bir sessizlik yaşanmıştı.

Gurney ellerini ceplerine soktu. “Kısacası ortak bir yön bulamadın öyle mi?”

“Lanet olası otomobiller dışında hiçbir şey yok. Tabii bu konuda bir tek ben araştırma yaptım. Meslektaşlarımın ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum. Otomobiller apaçık bir ortak yön işte. Başka ortak yön aramanın ne manası var diye düşündü hepsi.” “Ama sen başka bir bağlantı olduğu sanıyorsun değil mi?” “Sanmıyorum. Buna eminim. Kimsenin anlayamadığı çok önemli bir bağlantı olduğu kesin. Ama artık bunu geçtik.” “Geçtik mi?”

“Shepherd harekete geçti. Bana tuzak kurdu. Beni yok etmeye çalışıyor. Artık son noktaya yaklaşıyoruz. Düşünüp taşınmanın, anlamaya çalışmanın zamanı geçti artık. İşin düşünme kısmı bitti. Artık savaş zamanı. Gitmem gerek. Zaman geçiyor.”

“Son bir soru Max. ‘Şeytanı uyandırma’ cümlesi sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Etmiyor.” Gözleri açılmıştı. “Ama çok ürkütücü bir cümle değil mi? İnsanın akima bir sürü şey getiriyor. Nereden duydun?”

“Karanlık bir bodrumda.”

Clinter, Gurney'in yüzüne uzun uzun baktı. "Tam da bu tür bir cümleyi duymaya uygun bir mekan ha?" Siyah kaskım düzeltti, motoruna gaz verip, Gurney'i askeri usulde selamlayıp, sert bir dönüşle yola doğru yöneldi.

Yokuşu inen motor ve sürücüsü gözden kaybolunca Gurney yeniden eve dönerken bir yandan da Clinter'ın aileleri araştırdığında tespit ettiği tuhaf rastlantıları düşünüyordu. Anlattıkları ilk anda akla, insanların hayatlarının şaşırtıcı şekilde kesiştiğini öne süren altı derece uzak teorisini getiriyordu.

Yoksa gerçek, Clinter'ın söylediği gibi lanet olası otomobiller dışında bir şey miydi?

Mutfağa dönüp bir fincan kahve daha aldı. Madeleine de yan kapıdan içeri girip, sakin bir sesle, "Arkadaşın mı?" diye sordu.

"Max Clinter." Adamın kim olduğunu anlatmaya koyulmuştu ama tam o sırada duvar saatine gözü takıldı. "Özür dilerim, düşündüğümden geç olmuş. Dokuz kırk beşte Sasparilla'da olmam gerek"

"Ben de banyoya gidiyorum."

Birkaç dakika sonra karısına seslenerek gitmek üzere olduğunu söyledi. Madeleine de dikkatli ol diye seslendi.

"Seni seviyorum," dedi Gurney.

"Seni seviyorum," dedi Madeleine.

Beş dakika sonra ana yola çıkmak üzereyken Priority Posta Dağıtım kamyonetinin ev yoluna doğru saptığını gördü. Bu yolda kendi evleri dışında sadece hafta sonları kullanılan iki ev vardı. Bu da posta aracının büyük ihtimalle Madeleine ya da kendisi için geldiğini akla getiriyordu. Sağa çekip arabasından inerek el salladı.

Posta aracının şoförü durup, arka taraftan aldığı zarfı Gurney'e teslim etti. Kısa bir süre bir türlü ısınmayan havadan sohbet ettikten sonra kamyonet ayrılınca Gurney kendisine gelen zarfı açtı.

Dış zarfm içinde küçük sarı ikinci bir zarf daha vardı. Onu da açınca içinden tek bir sayfa çıktı. O da okumaya koyuldu:

Açgözlülük ailede yayılan zehir gibidir. Herkese bulaşır. Bu yüzden üzüntünün, acının kaynağı siz anneler, çocuklar da ortadan kaldırılmalısınız. Açgözlülüğün çocukları şeytandır. Şeytandır açgözlülüğe sarılan. Bu yüzden onlar da yok edilmelidir. Her kim ki aptalların gözlerini boyamaya kalkar, ortadan kaldırılmalıdır. İster kanla ister evlilik bağıyla açgözlülüğün çocuklarıyla ilişki kuran herkes ortadan kaldırılmalıdır.

Açgözlülüğün ürettiği şeyleri kullanan lekelenir. Bu asla çıkmaz. Açgözlülükten faydalananlar açgözlülük suçu işlemiş olurlar. Bu yüzden de sonuçlarına katlanmalıdırlar. Sen övdüğün için ölecekler. Yapılanları takdir ettiğin için ölecekler. Merhametin hapishane olacak. Gösterdiğin anlayış yüzünden ölecekler.

Gerçeği göremiyor musun? Kör mü oldun?

Dünya zıvanadan çıktı. Açgözlülük her şeyi pençesine aldı. Servet değerli olmanın, yeteneğin yegane kanıtıymış gibi görülüyor. İletişim kanalları canavarların eline düştü. Kötülük övüldükçe övülür oldu.

Şeytanların vaazı dinlenir, melekler bir kenara atılırken dürüst olana bu zıvanadan çıkmış dünyaya hak ettiğini sunmaktan başka çare kalmaz.

Bunlar Good Shepherd'm nihai ve hakiki sözleridir.

35. Bölüm

Partiye Davet

Gurney, Sasparilla'ya giden ana yol olan 7. Yol'a döndüğü sırada telefonu çaldı. Ekranda Kyle'ın numarası çıkmıştı ama arayan Kim'di.

Dünkü konuşmadaki suçluluk ve öfke dolu sesine şimdi panik ve korku havası hakimdi. "Biraz önce posta kutuma... ondan... Good Shepherd'dan bir mektup bırakıldı... Ortadan kaldırılacak insanlardan bahsediyor... Birilerini öldüreceğini söylüyor." Gurney kızdan mektubu okumasını istedi. Kendisine gönderilen mektubun aynısı olduğuna emin olmak istemişti.

"Ne yapmamız lazım?" diye sordu Kim. "Polisi mi arayacağız?" Gurney ona kendisinin de aynı mektubu aldığını, birkaç dakika sonra eyalet polisiyle FBI yetkililerinin katılacağı bir toplantıya katılacağını söyledi. Ama onun da Kim'e sormak istediği bir şey vardı. "Zarfın üstünde hangi adres yazılıydı?"

“Orası en korkutucu yanı zaten.” Kızın sesi titriyordu. “Büyük zarfın üzerinde Kyle’ın adresi yazılıydı. Ama onun içinden çıkan küçük zarfın üzerinde benim adım vardı. Bu da Good Shepherd’ın burada olduğumu, Kyle’la birlikte olduğumu bildiği anlamına geliyor. Bunu nereden bilebilir ki?”

Meese’in öfke dolu telefon mesajını duyan Madeleine de dün akşam benzer soruyu sormuş, Gurney de fiziksel bir takip ihtimalini göz ardı ettiğini söylemişti. Ama şimdi pek o kadar da emin değildi.

“Nasıl bilebilir ki?” diye sordu Kim sesini biraz daha yükselterek.

“Sizin birlikte olduğunuzu bilmiyor olabilir. Sadece Kyle’m bir şekilde sana ulaşabileceğini düşünüp zarfın üzerine onun adını yazmış olması mümkün.” Kendisi bile ağzından çıkan bu yoruma inanmakta güçlük ediyordu. Zaten bunu sırf Kim’i biraz olsun sakinleştirebilmek maksadıyla söylemişti.

Ama bunun işe yaradığı söylenemezdi. “Dün akşam yollandığına göre bu sabah mektubu almamı istemiş olmalı. Ayrıca ikimizin adını da kullanmış. Kesinlikle ikimizin de burada olduğunu biliyor! ”

Bu düşünce tarzı çok da doğru sayılmazdı aslında ama Gurney’in bunu tartışmaya hiç niyeti yoktu. Bir an için NYPD’yi bilgilendirmeyi düşündü. Hiç olmazsa eve gelip giden polisler sayesinde çevreye korunuyorlarmış gibi

görünmeleri sağlanabilirdi. Ama işlerin daha da karışacağı, faydadan çok zarar getireceği, bir dolu açıklama yapılmak mecburiyetinde kalınacağı kaygıları yüzünden bu fikrinden vazgeçti. Ayrıca bürokratik açıdan da ortada tehdit edildiklerini gösterecek somut bir kanıt da yoktu. NYPD'yi işin içine sokmak sinir bozucu ve sonuç alınamayacak tartışmalara yol açmaktan başka fayda sağlamayacaktı.

"Senden yapmanı istediğim şeyi söyleyeyim. İkiniz de evde kalın. Kapının kilitli olduğuna emin olun. Kimseye kapıyı açmayın. Toplantıdan sonra sizi arayacağım. Bu arada daha somut bir tehdit alırsanız ya da yeniden sizinle iletişime geçerse beni derhal bilgilendirin. Tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi ben de sana bir şey soracağım. Jimi Brewster'la yaptığın görüşmenin video kaydına ulaşma imkanın var mı?"

"Evet, gayet tabii. Kopya yanımda, iPod'umda."

"Yanında?"

"Evet."

"Bana e-posta olarak gönderebileceğin bir formatta mı?" "Senin e-posta sunucun bu büyüklükte dosyalara izin veriyorsa yollayabilirim elbette. Hatta gerekirse çözünürlüğü düşürüp dosyayı mümkün olduğunca küçültürüm de."

“Ben aradığım şeyi izleyebileyim yeter zaten.”

“Hemen mi göndermemi istiyorsun?”

“Lütfen.”

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Jimi Brewster’in adı başka bir yerde de geçti. Max Clinter’la yaptığım konuşmada. Bu yüzden ben de onu biraz daha yakından tanımak istedim.”

Gurney telefonu kapatıp, New York Eyalet Polisinin Bölge Merkezi otoparkına yöneldi. Sıralanmış devriye araçlarının yanından geçip, pırıl pırıl parıldayan gümüşi bir BMW 640i’nin yanma park etti.

Seksen beş bin dolarlık ‚flash and dash’ oyuncaklarını andıran bu harika araç bir devlet memuru için kuşkuyla karşılanabilirdi belki ama zirveye oynayan, giderek yerini pekiştiren bir danışman söz konusu olduğunda işler değişiyordu elbette. Daha önce Rebecca Holdenfield’m toplantıya katılabileceği aklına gelmemişti ama şimdi içeride olduğuna bahse bile girerdi.

Saatine baktı. Beş dakika erken gelmişti. Bu süreyi Connie Clarke’ı aramaya ayırabilirdi. Ayrıca telefonu o açarsa en azından fazla konuşamayacağına dair gerçekçi bir bahanesi de olacaktı. Kadının numarasını tuşlamak üzereyken NYSP’nin siyah Crown Victoria’larından biri gelip hemen yanına park etti. Aracı Andy Clegg kullanıyor, yolcu koltuğunda da Bullard oturuyordu.

Bullard, Gurney'e arka koltuğa geçmesini işaret etti. Zarfı da alıp, arkaya oturdu.

Bullard söyleyeceklerini önceden dikkatle ölçüp biçmiş biri tavrıyla konuşmaya başladı. "Günaydın, Dave. Çok kısa süre önce bildirmiş olmama rağmen gelebilmene sevindim. İçeri girmeden önce benim konumumu iyice anlamanı istiyorum. Senin de bildiğin gibi BCI'nın Auburn birimi Ruth Blum cinayetini soruşturuyor. Bu cinayet on yıl önceki Good Shepherd vakasıyla bağlantılı olabilir de olmayabilir de. Karşımızda aynı fail de olabilir, kopya cinayetler işleyen başka biri de. Hatta şu an bilemediğimiz üçüncü bir şık dahi mevcut olabilir."

Gurney'e göre üçüncü bir şık diye bir şey yoktu. Ama Bullard'm soruşturmayı kontrol edebilmek için sınırları mümkün olduğunca geniş tutmaya çalışmasını anlayışla karşılıyordu.

Bullard sözlerini sürdürdü. "Shepherd olayıyla ilgili kabul edilmiş bir teori olduğunu biliyorum. Senin de bu teoriye son derece sert eleştirilerin olduğunun farkındayım. Masaya

açık fikirli olarak oturacağımı bilmeni isterim. Gerçeğin ortaya çıkması arzusu dışında en ufak gizli bir emelim yok. Ayrıca ego temelli sidik yarışları da umurumda değil. Sadece gerçekler beni ilgilendiriyor. Gerçeğin peşindeyim ben. Seni bu sabah çağırmamın nedeni senin de gerçeklere karşı aynı bağlılığı

gösterdiğini hissetmemdir. Sormak istediğin bir şey var mı?”

Bullard’ın net, dolaysız sözleri niyetini apaçık biçimde ortaya koyuyor gibi görünüyordu. Ama Gurney gerçekte işin içinde başka bir şey daha olduğunu biliyordu. Buraya Builard’ın büyük bir olasılıkla da Daker’dan Trout’un Gurney’den nefret ettiğini öğrenmesi neticesi davet edildiğine emindi. Bullard onun da katılımıyla toplantının kimyasının değişeceğini, bu şekilde de Trout’un dengesini bozacağını düşünüyor olmalıydı.

“Sormak istediğin bir şey?” diye tekrarladı kadın.

“Sadece bir tane. Daker’ın size Good Shepherd’ın FBI tarafında hazırlanan profilini gösterdiğini tahmin ediyorum.” “Evet.”

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Emin değilim.”

“Güzel.”

“Anlamadım?”

“Açık fikirli olduğunuzun işareti bu. Şimdi içeri girmeden önce benim de size şaşırtıcı, küçük bir haberim olacak.” Kucağındaki büyük zarfın içinden küçük zarfı çıkardı. Küçük zarfın içinden de mesajın yazılı olduğu kağıdı aldı. “Bu sabah bana gönderildi. Ben dokundum ama başka kimse dokunmasa iyi olur sanırım.”

Gurney'e bakabilmek için Bullard'la Clegg koltuklarında arkaya doğru döndüler. Gurney metni yüksek sesle, sakince okudu. Etkileyici üslup özellikle de son kısım bir kez daha şaşırmasına neden olmuştu. "Şeytanların vaazı dinlenir, melekler bir kenara atılırken dürüst olana bu zıvanadan çıkmış dünyaya hak ettiğini sunmaktan başka çare kalmaz." Asıl sorun duyguların etkileyici biçimde ifade edildiği metinden aslında zerre kadar duygu içermediğinin sezilişiydi.

Okumayı bitirince Bullard'la Clegg görebilsinler diye kağıdı kaldırıp onlara gösterdi. Bullard şaşkınlık içindeydi.

"Bu metnin aslı değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla iki asıl metin var. Biri de Kim Corazon'a gönderilmiş."

Kadın gözlerini birkaç kez hızlı hızlı kırpıştırdı. Bullard hızlı düşünmeye çalıştığında böyle yapıyordu anlaşılan. "İçeri girince beş altı kopyasını alıp, bunu da delil torbasına koyup Albany'e incelemeye yollarız." Sonra Gurney'e bakarak, "Neden sana yollamış?" diye sordu.

"Kim Corazon'a yardım ettiğim için belki? Belki ikimizi de durdurmak istiyor?"

Yine kırpıştırdı gözlerini. Clegg'e döndü. "Bu mesajda ima edilen herkes tetikte olmalı. Onun düşman tanımına

uyan herkesi belirlememiz gerek.” Yeniden Gurney’e döndü. “Kaldırsana bir daha okuyayım.” Metni hızla gözden geçirdi. “Sanki ilk cinayet kurbanlarının ailelerini, çocuklarını ve çocuklarının ailelerini tehdit ediyor. Onların isimlerini, adreslerini, telefon numaralarını öğrenmemiz gerek. Hem de en kısa sürede. Kimde bu bilgiler?” Clegg’e bakıyordu.

“Daker’m bize gösterdiği dosyada bazı adres ve iletişim bilgileri yer alıyordu ama o bilgiler ne kadar güncel bilemiyorum.” “En güncel bilgilere Kim Corazon’dan ulaşabilirsiniz,” dedi Gurney. “Bu insanların çoğuyla uzun zamandır iletişim halinde.” “Tamam. Güzel. Hadi içeri girip destek alalım. Şu an için ilk işimiz panik havası yaymadan tehlikede olabilecek herkesi uyarıp, korunmalarını sağlamak olmalı.”

Arabadan önce Bullard indi. Sonra da hızlı adımlarla merkez binaya doğru yöneldi. Arkasından bakan Gurney kadının özellikle bu tür kriz anlarından beslenen sert tavrım net biçimde gözlemlemişti. Peşi sıra cam kapılardan geçip danışma bölümüne doğru gireceği sırada gözüne otoparka giren bir arazi aracı takıldı. Aracın direksiyonunda ifadesiz yüzüyle Ajan Daker oturuyordu.

Camdaki yansıma Daker’m yanındaki yüzü görmesine engel olmuştu. Bu yüzden de Gurney Trout’un kendisini görüp görmediğini, gördüyse de bunun onu ne derece mutsuz ettiğini fark edememişti.

36. Bölüm

Buz Kıracakları ve Hayvanlar

Good Shepherd'ın mesajının neden olduğu karışıklık ve alınması gereken tedbirlerle ilgili yapılan çalışmalar nedeniyle toplantı öngörülenden kırk beş dakika sonra, yeniden belirlenen gündemi ve servis edilen yanık kokulu kahveler eşliğinde başladı.

Burası penceresiz, bir duvarı mantar panoyla kaplı, yan duvarda beyaz bir yazı tahtasının göze çarptığı tipik bir toplantı odasıydı. Parlak ve bir o kadar da kasvetli floresan aydınlatma Paul Mellani'nin klostrofobi duygusu yayan ofisini hatırlatıyordu. Odanın büyük bir kısmını kaplayan dörtgen bir masanın çevresine altı sandalye yerleştirilmişti. Küçük bir sehpanın üzerinde alüminyum kahve makinesiyle, plastik bardaklar, plastik kaşıklar, kahve kremaları ve yarısı boş bir şeker kutusu yerleştirilmişti. Burası Gurney'in sayısız saatlerini geçirdiği odaların bir benzeriydi ve yine üzerinde aynı etkiyi bırakmıştı. Böyle bir odaya her girişinde içi bir an evvel çıkıp gitme arzusuyla dolardı.

Masanın bir tarafına Daker, Trout ve Holdenfield geçmişti. Diğer taraftaysa Clegg, Bullard ve Gurney vardı. Çatışma tarafları olarak en uygun oturma düzeni buydu zaten. Her birinin önünde Bullard'ın, Good Shepherd'ın kendine biçtiği yeni görevden bahsettiği

mesajın fotokopileri dağıtılmış, herkes metni birkaç kez okumuştu.

Bullard'ın önünde ayrıca kalınca bir dosya ve en üstte de Gurney'in şaşırmasına neden olan, kadına yollamış olduğu soruşturmaya ilişkin kuşkularını ifade ettiği metnin çıktısı yer alıyordu.

Bullard ellerini önünde kavuşturmuş Trout'un karşısında oturuyordu. "Buraya kadar geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi. "Good Shepherd'dan geldiği varsayılan bu yeni mesaja ilave olarak, başlamadan önce belirtmek istediğiniz başka önemli bir husus var mı?"

Trout gülümseyip, ellerini iki yana açarak geleneksel teslimiyet işaretini yaptı. "Burası senin sahan, teğmen. Ben dinlemek için buradayım." Sonra Gurney'e buz gibi bir bakış attı. "Sadece devam eden bir soruşturma kapsamında yapılan kurumsal bir tartışmada kontrol edilemeyen bir katılımcının bulunması açıkçası beni biraz endişelendiriyor."

Bullard'ın yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. "Kontrol edilemeyen mi?"

Trout az önceki gibi dişlerini göstere göstere sırıtıp, "Tamam daha açık olayım," dedi. "Bay Gurney'in emniyet teşkilatındaki çoğu medyada da yer bulan ama artık geçmişte kalmış kariyerinden elbette bir rahatsızlık duyuyor değilim. Ama kendisinin bu soruşturma kapsamında şüpheli sıfatıyla görüşlerine başvurulma

ihtimali olan bir şahısla bilemediğimiz türden temaslarda oluşu bende birtakım kaygılar oluşmasına yol açıyor açıkçası.”

“Kim Corazon’u mu kastediyorsunuz?”

“Bir de eski erkek arkadaşı var. Şimdilik bu ikisini biliyorum.” Meese’i biliyor olması ilginç diye düşündü Gurney. Bunu iki yerden öğrenmiş olabilir. Ya Syracuse’da görevli Schiff’ten ya da Kim’e tehdit alıp almadığını, düşmanlarını soran kundaklama olayını araştıran Kramden’dan. Aksi takdirde Trout, Kim’in hayatını araştırmaya başlamış demektir. İyi de neden? Kontrol manyaklığının başka bir işareti miydi bu? Her şeyi birden kontrolü altına alma isteğinin neden olduğu delice bir kararlılık nişanesi miydi?

Bullard düşünceli bir tavırla baş sallarken gözleri boş tahtaya takılmıştı. “Mantıklı bir kaygı elbette. Bense duruma çok daha farklı yaklaşıyorum. Daha ziyade duygusal. Katilin Dave Gurney’i bir şekilde olaydan uzak tutmaya çalıştığını hissediyorum, bu da onu işin içine çekmeye itiyor beni. “ Birden sesi çelikleşmiş, yüz hatları sertleşmişti adeta. “Görüyorsunuz ya katil neye karşı çıkıyorsa ben onu yapma isteğiyle doluyum. Diğer taraftan herkesin dürüstlüğüyle ilgili birtakım varsayımlar ileri sürülebilir değil mi? Bu odadaki herkes için geçerli bu.”

Trout arkasına yaslandı. “Beni yanlış anlamayın. Kimsenin dürüstlüğünü sorguluyor değilim.”

“Yanlış anladıysam özür dilerim. Biraz önce bilemediğimiz türden temaslar ifadesini kullandınız. Bundan ben tek bir şey anlıyorum. Ama neyse daha başlamadan bataklığa saplanmayalım. Önerim şu; öncelikle Blum cinayetiyle ilgili bildiklerimizin üzerinden geçelim. Sonra da bu sabah gelen mesajı ve mesajın 2000 yılı ilkbaharında işlenen cinayetlerle bağlantısı üzerinde duralım.

“Ve tabii ki yetki paylaşımı konusu var bir de,” diye ekledi Trout.

“Elbette. Ama o hususta ancak bildiklerimizi ortaya döktükten sonra bir ilerleme kaydedebiliriz. Kısacası önce bilgi alış verişine geçelim.”

Gurney’in dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti. Teğmen, güçlülüğü, zekası, kararlılığı ve tüm bunları orantılı kullanabilme yeteneğiyle şaşırtmıştı onu.

Teğmen devam etti. “Bazılarınız herhalde dün gece gönderdiğimiz Üç Numaraları Güncellenmiş CJIS bilgilerini incelemiştir. Bakmayanlar için yanımda birkaç kopyasını getirdim.” Dosyasından çıkardığı kağıtlardan herkese birer tane uzattı.

Gurney önündeki kağıdı hızla gözden geçirdi. Bu Blum cinayetinin olay mahallinde yapılan delil incelemesiyle

adli tıp raporunun kısa bir özetiydi. Olay mahallinde ileri sürdüğü tahminlerinin geçerlilik kazanmasından da metnin Trout ve ortağının yüzünün asılmasına neden olduğunu görmekten de ziyadesiyle hoşnut olmuştu.

Dokümanın okunabilmesi için biraz zaman verdikten sonra Bullard bazı önemli noktaların altını çizip "Sorusu olan var mı?" diye sordu.

Trout, CJ1S raporunu eline alıp, "Neye dayanarak katilin arabasını park etmiş yerle ilgili kafa karışıklığı yaratıcı yorumlar yapılmış ki?" dedi.

"Bence kafa karıştırıcı değil de aldatma girişimi olasılığı desek daha uygun olur gibi."

"Siz istediğinizi söyleyin. Ben neye dayanarak bu türden bir sonuca ulaşıldığını soruyorum."

"Net bir ipucu yok sadece birtakım gözlemler var. Ama işin içine tamamen sahte olduğunu düşündüğüm Facebook mesajı girince durum değişiyor. Tabii bir de cesedin üst katta saldırıya uğrayıp sonra aşağıya, bulduğumuz yere taşınması var."

Trout bir kaşını kaldırdı.

"Kadının topuklarında merdiven basamaklarına çarpma sonucu oluşmuş izler var," diye açıkladı Bullard. "Kısacası bize gerçekte olandan çok daha farklı bir hikayeye inanmamız için tezgah kurulmuş."

Holdenfield ilk kez söz aldı. "Neden?"

Bullard öğrencisi sonunda doğru soruyu soran bir öğretmen edasıyla gülümsedi. “Şöyle. Eğer biz bu hikayeye inanmış olsaydık, yani katilin kapının önüne park edip, ön kapıyı çaldığına, kurban kapıyı açar açmaz da onu bıçaklayıp, gecenin karanlığına karıştığına inanmış olsaydık bu durumda Facebook mesajının kurbanın elinden çıktığına da kısacası katilin aracıyla ilgili tariflere varana dek her şeye inanmış olacaktık. Artı, katilin kurbanın tanımadığı biri olduğunu da kabul etmiş olacaktık.”

“Holdenfield samimi bir öğrenme arzusuyla, “Neden tanımadığı biri olsun ki?” diye sordu.

“İki nedenden dolayı. Bir, Facebook mesajında tanımadığı bir araçtan bahsediyor. İki, cesedin konumu kadının onu içeri almamaya çalıştığını düşünmemize neden olur. Oysa kurbanın katilini içeri aldığını artık biliyoruz.”

“Tüm bu söylediklerinizi için elinizde çok az delil var,” dedi Trout.

“Eve girmiş olduğuna ve bizi bu konuda kandırmaya çalıştığına dair kanıtlarımız var. Bunu istemesinin çeşitli nedenleri olabilir ama en büyük neden kurbanın kendisini tanıdığı ve bu yüzden içeri davet ettiği gerçeğini saklamak olmalı.”

Trout bu kez iyice şaşırmıştı. “Ruth Blum’ın Good Shepherd’ı tanıdığını mı ileri sürüyorsunuz?”

“Olay mahallinde elde ettiğimiz bulguların bu olasılığı ciddi bir şekilde değerlendirmemiz gerektirdiğini ileri sürüyorum.” Trout ne fark eder ki dercesine omuz silken Daker’a doğru baktı. Ardından bunun çok şey fark ettireceğini düşündüğünü ortaya koyan bir ifadeyle bakan Holdenfîeld’a döndü.

Bullard arkasına yaslanıp bir süre bekledikten sonra, “Good Shepherd’ın Ruth Blum cinayetinde yaratmış olduğu sahte atmosfer beni ilk cinayetler konusunda da kaygıya düşürdü,” dedi.

“Kaygıya mı düşürdü?” Trout iyice gerilmişti. “Neyinden kaygılanıyorsunuz ki?”

“Acaba diyorum aynı aldatmacaları o dönem de sergilemiş olabilir mi? Siz ne dersiniz, Ajan Trout?”

Bullard kendi tarzına uygun biçimde bombayı patlatıvermişti. Elbette bu yeni bir bomba değildi. Gurney bir haftadır, Clinter’sa on yıldır benzer şeyleri söyleyip duruyordu. Ama şimdi, ilk kez, konu dışarıdan biri tarafından değil, emir komuta zincirine dahil, sonuçları tartışıp sorgulama yetkisine sahip biri tarafından maşaya yatırılıyordu.

Trout’u bildirinin ve o bildiri ışığında hazırlanan katil profilinin tek doğru açıklama olduğu biçimindeki ısrarını yumuşatmaya davet eder gibiydi.

Beklendiği şekilde Trout bunu hiç de hoş karşılamamış ve saldırıya geçmişti. “Başta gerçeklerin öneminden bahsettiniz. Ben de şayet mümkünse aynı çizgide devam etme arzusunda olduğumu söylemek istiyorum. Modern suçbilim teknikleriyle en ince ayrıntısına dek didik didik edilen bir olayı sırf biri arabasını park ettiği yerle ilgili bizi kandırmaya çalıştı diye yeni baştan düşünmeye kalkacak halim yok.”

Bu alaycı tavır aslında büyük bir hata olmuştu. Gurıiey bunu Bullard’ın kasılan çene kaslarından görebiliyordu. Adama iki saniye kadar hiçbir şey söylemeden dikkatle baktıktan sonra Gurney’in sorularının bulunduğu kağıdı eline aldı.

“FBI’da sizler tüm bu detaylı analizlerin merkezinde olduğunuza göre beni de aklıma takılan birkaç hususta aydınlatabilirsiniz diye düşünüyorum. Mesela şu oyuncak hayvanlar konusu? Eminim bizim CJIS raporunda kurbanın ağzına sıkıştırılmış, beş santimlik plastik bir aslan bulunduğunu biliyorsunuzdur. Bu konudaki görüşünüz nedir?”

Trout, Holdenfield’a doğru döndü. “Becca?”

Holdenfield anlamsız bir gülümsemeyle, “Bu tartışmaya açık bir konu,” dedi. “Oyuncakların Nuh’un Gemisi oyuncak seti parçaları olması nedeniyle bunun dini bir gönderme olduğu düşünülebilir. İncil seli Tanrı’nm dünyadaki kötülükleri cezalandırma biçimi

olarak tarif eder. Tıpkı Good Shepherd'ın eylemlerini cezalandırma yöntemi olarak sunduğu gibi. Ayrıca Good Shepherd her olay mahallinde tek bir hayvan bıraktı. Belki de çiftleri ayırma isteğinin bilinçsiz bir yansıması olarak görebiliriz bunu. Sürüyü dağıtma yöntemi. Freudçu bir yaklaşımla bunun çocukluktan gelen anne babanın evliliğini bitirme arzusu belki de onları

öldürme isteği olduğunu söylemek de mümkün. Ama bir kez daha bunun tartışmaya açık bir husus olduğunun altını çizmek istiyorum."

Bullard bu anlatılanları zihninde değerlendiriyormuşçasına yavaşça baş salladı. "Peki ya büyük silah? Freudçu yaklaşımla onu büyük bir penis olarak mı algılamamız gerek?"

Holdenfıeld son derece ihtiyatlıydı. "O kadar basit değil." "Ah," dedi Bullard. "Ben de bundan korkuyordum. Tam bir şey yakaladığımı sanmıştım ne güzel ..." Gurney'e döndü. "Peki senin büyük silah ve küçük hayvanlarla ilgili düşüncen ne?" "Amacın bu tür bir konuşmaya sebebiyet vermek olduğunu düşünüyorum."

"Bir daha söylesene?"

"Bence silah ve hayvanların tek amacı dikkati uzaklaştırmaktı."

"Nereden?"

“Asıl üzerinde durulması gereken noktalardan. Ortada nevro-tik bir sorun hatta deliliğe varan bir durum olduğuna inanmamızı sağlamak için.”

“Yani Good Shepherd deli olduğuna inanmamızı mı istedi diyorsun?”

“Bu türden kendilerine görev biçmiş katillerin ileri sürdükleri tezler ne kadar mantıklı görünürse görünsün bu davranışlar aslında hep nevroza veya psikoza dayalı semptomlardır. Bilinçsiz bir öldürme arzusunun neden olduğu enerji bir süre sonra bilinç tarafından görev kisvesine büründürülür. Yanılıyor muyum, Rebecca?” Kadın soruyu duymazdan geldi.

Gurney sözlerini sürdürdü. “Katilin tüm bunları gayet iyi bildiğine inanıyorum. Silahın ve hayvanların ustalıkla düzenlenmiş sahtekarlık ürünleri olduğu kanaatindeyim. Profil belirleme uzmanları böyle bir şey bulmak isterler, o da onlara istediklerini veriyor. Böyle cinayetlerin görev kapsamında işlendiği düşüncesi de daha ikna edici hale gelmiş oluyor. Katilin kesinlikle çok zeki olduğu ve cinayetlerin son derece somut nedenleri olduğuna ilişkin tezlere kimsenin itibar etmemesini de sağlamış oluyor bu şekilde. Yani aslında ortada alışıldık bir cinayet nedeni var. Ama o bu sayede soruşturmayı bambaşka bir yöne sevk ederek belki de kolayca ortaya çıkmasına neden olacak bir soruşturmayı da bertaraf etmiş oluyor.”

Troıt bezgin bir tavırla iç çekip, Bullard'a hitap ederek konuşmaya başladı. "Tüm bunları Bay Gurney'le daha önce de konuştuk. Varsayımları hâlâ varsayım seviyesinde. Söylediği kanıta dayalı en ufak bir şey yok. Açık konuşmak gerekirse aynı şeyleri konuşup durmaktan bıktım. Kabul edilmiş teori tüm olayı gayet de mantıklı biçimde izah ediyor. Bunu yapabilen şimdiye dek ileri sürülmüş tek teori de bu zaten." Good Shepherd'ın yeni mesajının kendi kopyasını eline alıp sallayarak, "Tabii bir de ilk bildiriyle yüzde yüz tutarlılık içinde olan bu metin var. Bu da Harold Blum'ın dul karısına yapılan saldırıya inandırıcı bir açıklama yapılabilmesini mümkün kılıyor," dedi.

"Sen ne düşünüyorsun bu konuda, Rebecca?" diye sordu Gur-ney, Trout'un elindeki kağıdı işaret ederek.

"Üzerinde biraz daha çalışmak isterdim. Ama şu an için mesleki bilgilerime dayanarak bu metnin ilk bildiriyi yazan elden çıktığını söyleyebilirim."

"Başka?"

Dudaklarını ısırdı. Vereceği yanıtı ölçüp biçiyor gibiydi. "Cinayet Yetimleri programının yayınlanmasıyla iyice kışkırtılmış takıntılarını tekrarlıyor. Programla tetiklenen öfkesi Ruth Blum üzerine yönelirken yazdığı metinde artık yetimleri de ortadan kaldırılması gereken bireyler olarak görmeye başladığını ifade ediyor."

“Son derece mantıklı,” diye söz kesti Trout. “En başından beri söylediğimiz şeyleri de destekleyen bilgiler bunlar.”

Gurney onu duymazdan gelmiş, dikkatini sadece Holden-field’a yöneltmişti. “Ne kadar öfkeli olabilir?”

“Ne?”

“Böyle bir metni yazan adam ne kadar öfkelidir?”

Soru onu şaşırtmış gibiydi. Önündeki metni alıp yeni baştan okudu. “Pekala... Duygusal bir dil ve semboller kullanmış. Kan... şeytan... leke... suç... ceza... ölüm... zehir... canavar.

Incil’de benzerini bulabileceğimiz türden bir öfke.”

“Bu belgede gördüğümüz gerçekten öfke mi? Yoksa sahte bir öfke mi?”

Kadının dudağının kenarında belli belirsiz bir seğirme oldu. “Arada ne fark var?”

“Şunu merak ediyorum; Bu metni acaba son derece sakin bir adam çileden çıkmış halde olan bir adamı hayal edip, öyle bir durumda neler yazılabileceğini düşünerek kaleme alıyor olabilir mi?”

Trout yeniden müdahale etti. “Buradan nereye varacağız?” “İşin özüne,” dedi Gurney. “Sezgileri son derece güçlü bir psikoterapist olan Dr. Holdenfield’ın bu metnin yazarının gerçek hislerini kaleme aldığına mı yoksa yarattığı, Good Shepherd adını verdiğimiz sahte

kişiliğin söyleyebileceği sözleri tasarlayarak böyle bir mesaj oluşturduğuna mı inanıyor bilmek istiyorum.” Trout, BuIIard’a döndü. “Teğmen, bütün günü bu acayip teorilere ayıracak halimiz yok. Bu sizin toplantınız. Rica ediyorum lütfen konudan bu derece sapılmasına müsaade etmeyin.”

Gurney psikologa hitap etmeyi sürdürüyordu. “Çok basit bir soru, Rebecca. Nedir düşüncen?”

Kadın yanıt vermeden uzun bir süre düşündü. “Emin değilim.” Gurney sonunda, Holdenfield’ın gözlerinde ve verdiği yanıtta az da olsa dürüstlük emaresi sezinlemişti.

Bullard’sa bir hayli tedirgin gibiydi. “David, biraz Önce Good Shepherd’ın somut birtakım nedenleri olabileceğinden bahsettin. Öldürmek için aralarında haddinden fazla pahalı otomobil kullanmaktan başka ortak yan olmayan altı kişiyi öldüren birinin nasıl bir somut nedeni olabilir?”

“Haddinden fazla pahalı, siyah Mercedes otomobiller,” diye düzeltti Gurney ondan çok kendisiyle konuşuyormuş gibi. Bir kez daha aklına Siyah Şemsiyeli Adam gelmişti. Gerçek bir suçun konuşulduğu özellikle de böylesine düşmanca tutumların sergilendiği bir ortamda bir

filme atıfta bulunmak oldukça riskliydi. Ama Gurney yine de konuyu açtı. Katillerin peşinde oldukları adamın aynı renk şemsiyelilerin arasına katılmasıyla nasıl şaşırdıklarım anlattı.

“Bu hikayeyle burada konuştuklarımızın ne alakası var?” Daker’m toplantı başından beri yaptığı ilk yorumdu bu.

Gurney gülümsedi. “Bilmem. Nedense bağlantı olabileceği hissine kapıldım. Umarım bu odada aynı şeyi görebilecek bakış açısına sahip birileri daha vardır.”

Trout gözlerini devirerek ters ters baktı.

Bullard, Gurney’in cinayetlerle ilgili sorularını yazdığı e-posta çıktısını eline aldı. Gözleri sayfanın ortasındaki bir soruya takılmıştı. Soruyu yüksek sesle okudu. “Tüm cinayetler birbirine eşit derecede mi önemli?” Etrafındakilerin yüzlerine baktı. “Şemsiye hikayesinin ışığında bu bana bir hayli ilginç bir soru gibi geldi.”

“Ben bağlantı göremedim,” dedi Daker.

Bullard yeniden gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı. Sanki diğer olasılıkları elemeye çalışır gibiydi. “Diyelim ki tüm kurbanlar asıl hedef değildi.”

“Asıl hedef olmayan diğerleri neydi peki? Yanlışlıkla mı öldürüldüler?” Trout son derece kuşku dolu bir yüz ifadesi takınmıştı.

Gurney daha önce benzer tartışmayı Hardwick’le de yapmıştı. Bu noktadan pek ciddiye alınmayacak varsayımlar üretilmesi mümkündü. “Yanlışlık yok,” dedi Gurney. “Ama bir şekilde daha az önemli olma durumu söz konusu.”

“Daha az önemli?” diye tekrarladı Daker. “Bu da ne demek şimdi?”

“Henüz bilmiyorum. Henüz sadece bir soru.”

Trout ellerini hızla masaya vurdu. “Bunu sadece bir kere söyleyeceğim. Her soruşturmada ana hatlar üzerinde sorular sormayı bırakıp katilin peşine düşmeye odaklanmanın zamanının geldiği bir nokta vardır.”

“Sorun şu ki,” diye müdahale etti Gurney. “Doğru dürüst bir soru sorma süreci yaşanmamış ki bu olayda.”

“Tamam, tamam,” dedi Bullard iki elini ‚durun’ anlamında kaldırarak. “Atılacak adımlarla ilgili konuşmak istiyorum.” Solundaki Clegg’e döndü. “Andy şu anki durumumuzla ilgili kısa bir özet geçer misin?”

“Emredersiniz efendim.” Ceket cebinden ince bir dijital cihaz çıkartıp birkaç tuşa dokunduktan sonra ekrana bakarak konuşmaya başladı. “Teknik ekip incelemesini tamamladığı için olay mahalli genel incelemeye açıldı. Fiziksel kanıtlar toplanıp, etiketlenerek sisteme kaydedildi. Olay mahallindeki bilgisayar incelenmek üzere laboratuara gönderildi. Belirsiz parmak izleri IAFIS sisteminde tarandı. Adli tabibin hazırladığı ön rapor da elimizde. Otopsi raporuyla tam toksin test sonuçlan yetmiş iki saat içinde hazır olacak. CJIS raporunun üçüncü güncellemesi sisteme aktarıldı. Civardaki kırk sekiz haneyle görüşme

sağlandı. Gün sonuna kadar bu sayının altmış altıya çıkması öngörülüyor. Birbiriyle örtüşen ifadeler derlenip özetleniyor. İki tanığın olay mahallinde bir Humvee ya da Hummer tarzı bir arazi aracı gördüklerine ilişkin ifadeleri üzerine New York eyaleti motorlu taşıtlar sisteminden bu türden araca sahip olanların isim listesi tespit ediliyor."

"Bu listeler ne işe yarayacak?" diye sordu Trout.

"Bu verilerden şüpheli kimliklerine ulaşma ihtimali olabilir," dedi Clegg.

Trout buna inanmadığını ortaya koyan bir tavır takınsa da bir şey söylemedi.

Gurney, Clegg'in peşinden koştuğu şeyi çoktan biliyor olmanın neden olduğu huzursuzlukla kıvranıyordu. Normalde her şeyin ortaya dökülmesi taraftarı olurdu. Ama özellikle bu konudaki bilgisini paylaşması sadece kafa karışıklığını artırmaya yarayacaktı. Ayrıca şüphelerin Clinter'a yönelmesine dolayısıyla da vakit kaybına sebebiyet verecekti. Sonuçta Clinter, Good Shepherd olamazdı. Tuhaf bir adamdı. Büyük bir olasılıkla biraz da kaçıktı. Ama seri katil değildi. Hayır, kesinlikle olamazdı.

Ama Gurney'in sessizliğini muhafaza etmek için bir nedeni daha vardı. Öncekine nazaran daha kişisel bir neden. Clinter'la yakınmış gibi, onun yanındaymış gibi, onun etkisine kapılmış gibi görünmek istemiyordu. Onun gibi dışlanmak niyetinde değildi. Zaten Holdenfield,

Branville'de yemekte TSSB rahatsızlığı olabileceğine atıf yapmıştı. Max Clinter'sa gerçekten bu rahatsızlıktan mustaripti. Gurney arada benzerlik kurulmasının hiç işine gelmeyeceğinin farkındaydı.

Clegg raporunu okumayı sürdürüyordu. "Göl Kıyısı Kazalı Araçlar Servisi adlı yerin otoparkında lastik izleri tespit edildi. Ayrıca adli tıbba piyasadaki tüm lastik türlerinin fotoğraflan gönderildi. Buradan farklı şaft sistemine sahip bir araca ulaşma umudu taşıyoruz. "Başını yazılanları okuduğu elindeki küçük cihazdan kaldırdı. "Şu an için benim bildiklerim bu kadar, teğmen." "Shepherd'ın göndermiş olduğu mesajdan herhangi bir şey çıktı mı? Mürekkeple, kağıtla, yazıcıyla, adres formunda kalmış izlerle, içteki zarfla ilgili herhangi bir bulguya ulaşıldı mı?"

"Bir saat sonra daha net bilgilere ulaşılabileceğini söylüyorlar." Bullard başıyla onayladı. "Peki ya emniyet tedbirleri?" "Süreç işlemeye başladı bile. Ajan Daker'dan aldığımız bilgiler ışığında şu an için elimizde ailelerle ilgili üstünkörü de olsa bir liste var. Bay Gurney'in önerisi üzerine, Bayan Corazon'la temas kurmaya karar verdik. Ondan en güncel telefon numaralarına ulaşabilmeyi umut ediyoruz. Kamu Haberleşme bölümünden Carly Madden bu numaralara gönderilecek uygun bir mesaj üzerinde çalışıyor şu an."

“Amacımızın paniğe yol açmadan uyarmak olduğunu, bunun şu an için hayati önem taşıdığını biliyor, değil mi?”

“Bu konuda bilgilendirildi.”

“Güzel. Gönderilmeden metni görmek istiyorum. Bir an evvel bitsin bu iş.”

Gurney kadının giderek daha kararlı davrandığını görüyordu. Stres onda adeta vitamin etkisi yaratıyor gibiydi. Mesleği kadar tutkun olduğu başka bir şey yoktu sanki. Bir an evvel derken

neredeyse her şeyin birden olup bitmesini istiyor gibi görünüyordu. Ve hasımlar da aynı hızla bertaraf edilmeliydi.

Masadakilerin yüzlerine baktı. “Sorusu olan?”

“Aynı anda bir sürü düğmeye birden basıyor gibisiniz,” dedi Trout.

“Doğrusu da bu değil mi?”

“Birbirimize yardım etmemiz gerektiğini söylemeye çalışıyorum.”

“Kesinlikle. Yardıma ihtiyacınız olduğunda lütfen beni aramaktan çekinmeyin.”

Trout kulağa en fazla aküsü bitmek üzere olan bir arabanın çalıştığı anda çıkan motor sesi kadar sevimli ve sıcak gelen bir sesle kahkaha attı. “Bizlerin federal

seviyede birtakım kaynaklarımız olduğunu, oysa sizlerin Auburn veya Sasparilla'da böyle bir imkanınızın olmadığım hatırlatmak isterim. Ve bu yeni cinayetle eskiler arasında görünen açık bağ federal kaynaklardan yararlanmamız için hem sizin hem de bizim üzerimizdeki baskıyı artıracaktır."

"Bu yarın olabilir. Ama bugün böyle bir şey yok. Acele etmeyelim."

Trout gülümsedi. Gülümsemesi aynı kahkahası kadar iticiydi. "Ben filozof değilim, teğmen. İşleyişi, sınırları belirlemek isteyen gerçekçi bir insanım. Gördüğüm kadarıyla siz bunu mecbur kalıncaya dek göz ardı etmek istiyorsunuz. Ama şu andan başlayarak bazı temel kuralları koyup, yetki sınırlarımızı tespit etmemiz gerek."

Bullard saatine baktı. "Bense şu an yapmamız gerekenin kısa bir yemek molası vermek olduğunu düşünüyorum. Saat tam on iki. Temel kuralları ve yetki sınırlarını konuşmak üzere on iki kırk beşte yeniden toplanalım. Sonra da tabii temel kuralların izin verdiği ölçüde gerçek işimize odaklanırız." Alaycı sözlerini gülümseyişiyle yumuşatıyordu. "Bu binadaki yiyecek içecekler gerçekten berbattır. Albany' li dostlarımız öğle yemeği için tavsiye isterler mi?"

"Gerek yok. Biz hallederiz," diye yanıt verdi Trout. Holdenfield dalgın, huzursuz görünüyordu. En azından iyi durumda olmadığı apaçıktı.

Daker'sa genel arzusu olan dünyadaki tüm sorun çıkartanları teker teker ortadan kaldırmak isteği dışında hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

Bullard' la Gurney civardaki küçük bir İtalyan lokantasının at nalı biçimindeki bölmesindeydiler. Nereye otururlarsa otursunlar içerideki üç televizyondan birinin yakınında olmak zorundaydılar.

Küçük bir ordövr tabağıyla iki kişilik pizza sipariş ettiler. Clegg başlatılan çok yönlü çalışmaları denetlemek için görev yerinden ayrılmamıştı. Bullard lokantaya kadar sessizliğini muhafaza etmişti. Oturunca da dalgın bir tavırla tabağındaki acı biberleri kenara toplamaya koyulmuştu. Sonuncu biberi de ayıklayınca başını kaldırıp Gurney'e baktı. "Pekala, David," dedi. "Söyle bana. Neyin peşindesin?"

"Daha açık bir şekilde sorarsan seve seve cevap veririm." Başını eğip ayırdığı acı biberlerden birini ağzına attı. En ufak bir hoşnutsuzluk sergilemeden çiğneyip yuttu. "Çok istekli gördüm

seni. Hem de çok. Muhteşem bir fikri olan birinden çok daha istekli gibisin. Neden? Bunu bilmek istiyorum."

Gurney gülümsedi. "Daker RAM TV'nin benimle başarısız polis soruşturmalarını konu alan bir program yapmak istediğini söyledi değil mi?"

"Onun gibi bir şey."

“Anladım. Öyle bir niyetim yok.”

Kadın gerçek niyetini anlamak için bir süre Gurney’i süzdü. “Tamam. Bu olayla ilgili bana söylemediğin herhangi bir maddi manevi beklentin var mı?”

“Hayır.”

“Tamam. Nedir o zaman? Neden bu kadar ilgileniyorsun?” “Bu olayda çok büyük boşluklar var. Geceleri beni uyutmayacak kadar büyük boşluklar. Ayrıca Kim’i projesinden beni de ona danışmanlıktan caydırma maksatlı olduğunu düşündüğüm çok garip şeyler meydana geldi. Bu tür şeyler bende ters tepki yaratır. Birileri beni kapı dışarı atmak istiyorsa ben de içeri girmek için büyük bir istek duymaya başlarım.”

“Ben de kendimle ilgili benzer şeyler anlattım sana.” Bunu hoş bir ortak yan olarak mı söylemişti yoksa kendisini yönlendirmeye çalışmaması için ikazda mı bulunmuştu anlamak imkansızdı. Gurney bu cümleyi nasıl algılaması gerektiğine karar veremeden kadın sözlerini sürdürdü. “Ama başka bir şey daha var gibi geliyor bana. Haklı mıyım?”

Gurney ne kadar açık konuşabileceğine karar vermeye çalışıyordu. “Var. Ama söylemekte kararsızım açıkçası. Çünkü küçük, küskün bir aptal gibi görünmeme yol açabilecek bir neden bu.” Bullard omuz silkti. “Hayatın en temel tercihlerinden biri, değil mi? Süslü püslü etkileyici görünebiliriz ya da gerçeği tercih ederiz.”

“Kİm Corazon için Good Shepherd olayıyla ilgilenmeye başladığım ilk günlerde Holdenfield’a Ajan Trout benim cinayetlerle ilgili görüşlerimi dinlemek ister mi diye sormuştum.”

“O da senin artık emniyet teşkilatında görevli olmadığın için dinlemeyeceğini söyledi, değil mi?”

“Daha da kötüsü. ‘Şaka yapıyor olmalısın,’ dedi. Tek bir cümle. Sinir bozucu bir yorum. Hiç de normal bir sebep gibi görünmediğinin farkındayım ama sanırım olayla bu kadar yoğun biçimde ilgilenme nedenim bu.”

“Kesinlikle normal bir sebep değil. Ama en azından bu inadın nedenini öğrenmiş oldum.” İkinci acı biberi yedi. “Olaydaki boşluklar uykunu kaçırıyor demek. Mesela gece saat ikide hangi sorularla boğuşuyorsun?”

Bu soruya yanıt vermek için düşünmeye ihtiyacı yoktu. “Üç tane. Bir, zaman faktörü. Cinayetler neden 2000 yılı baharında işlendi? İki, bildirinin gelişiyle hangi noktaların soruşturulmasına son verildi ya da akla bile getirilmedi? Üç, açgözlü zenginleri öldürme hikayesi neyi gizlemek için uyduruldu?”

Bullard meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. “Konunun açgözlü zenginleri öldürmekten başka bir şey olabileceğini ileri sürmek bu konuda benden çok şey bildiğin anlamına da gelebilir.” “Zamanla hissedilen bir şey bu. Aslında...”

“Good Shepherd geri döndü! ” Lokantanın küçük barının üzerindeki televizyondan gelen, sinir bozma konusunda son derece yetenekli olduğu hemen anlaşılan sunucunun sesi Gurney’i cümlesinin ortasında yakalamıştı. RAM TV’nin, haberleri aşırı duygusal tavırlarla sunan sunucularından biri ekranın bir tarafında, kır saçlarını arkaya doğru taramış, herkesçe tanınan Muhterem Peder Emmet Prunk diğer tarafındaydı.

“Güvenilir kaynaklar New York’un en korkunç seri katillerinden birinin geri döndüğünü bildiriyor. Katil şehir dışındaki bölgelerde yine can almaya başladı. On yıl önce Good Shepherd, Harold Blum’in hayatını başına sıktığı kuruşunla bitirerek cinayetlerini tamamlamıştı. İki gece önce katil geri döndü. Harold’ın dul karısı Ruth’u öldürerek geri döndü. Dul kadının evine gece yarısı girip, buz kıracağını kalbine saplayarak işledi bu tüyler ürpertici cinayeti.” Sunucu ilgi çekmek için bağıra çağıra konuşuyor, bu da müthiş derecede itici görünmesine neden oluyordu. “Bu öylesine.... insanlık dışı... öylesine tarifsiz... bir şey ki... Sayın seyirciler, sîzlerden özür diliyorum ama bu kadar korkunç şeylere tanık olunca insan doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor.” Başını iki yana sallayarak sanki rahip karşısında oturuyormuşçasına, ekranın diğer yarısına doğru döndü. “Muhterem Peder, siz her zaman en doğru şeyleri ifade edersiniz. Bize yardım edin. Bu korkunç olaya siz nasıl bakıyorsunuz?”

“Evet, Dan. Her normal insan gibi dehşet ve öfke karışımı duygular içerisindeyim. Ama aynı zamanda sınırlı bir kavrayışa sahip olan bizler için ne derece korkunç görünürse görünsün her şey için geçerli olduğu gibi bu olayın da Tanrı’nın planının bir parçası olduğuna inanıyorum. Ama Rahip Prunk, böylesi korkunç bir olay nasıl bir planının parçası olabilir ki diye sorabilirsiniz. Ben de size şeytani varlıkların gözlerimizin önüne serilmesiyle kötülüğün doğasını anlamamızı kolaylaştırdığını söylerim. Bu canavar, kurbanlarına zerre kadar saygı duymuyor. Onları rüzgarda savrulup gidecek birer saman çöpü gibi görüyor. Onun gözünde incecik dumandan, bir toz zerresinden daha değerli değiller. Bu Tanrı’nın bize verdiği bir ders. Bize şeytanın gerçek yüzünü gösteriyor. Hayatı yok eden, ona bir toz zerresi kadar önem vermeyen şey işte bu. Şeytanın ta kendisi! Bu yolla Tanrı şeytanın neler yapabileceğini gösterip müminleri ikaz etmiş oluyor.”

“Çok teşekkür ederiz, efendim.” Sunucu kameraya döndü. “Her zamanki gibi Rahip Emmet Prunk bilgelik dolu sözleriyle bizleri aydınlattı. Şimdi RAM Haber’in sîzlere ulaşmasını sağlayan bölüme geldi sıra.”

Aşırı hareketli, gürültülü bir reklam kuşağı başlamıştı.

“Tanrım,” diye mırıldandı Gurney karşısındaki Bullard’a bakarak.

Kadın da onun gözlerinin içine bakıp, “Bu insanlarla iş yapmadığını bir daha söyle bana,” dedi.

“Bu insanlarla iş yapmıyorum.”

Bullard bir süre daha aynı şekilde bakmayı sürdürdü. Sonra sanki yediği biberler ağzını yakmışçasına yüzünü ekşitti. “Bildirinin gelişiyle soruşturulmasına son verilen şeyler hususundaki soruna geri dönelim. Bunların neler olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Herkesçe bilinen şeyler. Öncelikle, cinayetlerden kim çıkar elde etti, sorusu sorulmalı. Bu basit bildiri yayınlandıktan sonra katilin amacını ifade ettiği düşünüldüğü için hiçbir zaman sorulmadı.”

“Tamam. Bunu anladım. Başka?”

“Bağlantı. Kurbanların birbirleriyle olan bağlantıları araştırılmadı.”

“Mercedes dışında?”

“Doğru.”

Gurney’e şüpheyle bakıyordu. “Otomobillerin önem sırasını arka plana atmak sorun çıkartır. Çünkü cinayetler için ilk kriter değillerse aynı modellerin rastlantı eseri seçildiği ortaya çıkar. Bu da pek inanılacak bir şey değil, sanırım?”

Kadının itirazı Jack Hardvvick’inkiyle tıpatıp örtüşüyordu. Gurney’in bu soruya o zaman olduğu gibi şimdi de verecek cevabı yoktu.

“Başka?” diye sordu Bullard.

“Cinayetlerin soruşturulmasında eksiklikler var.”

“Nasıl yani?”

“Seri cinayet olduğu kabul edilince tüm soruşturmanın şekli değişir.”

“Öyle olacak elbette. Başka nasıl...”

“Ben sadece araştırılmamış şeyleri sıralıyorum şu an. Araştırılmaları gerekirdi demiyorum. Sadece araştırma yapılmadığını söylüyorum.”

“Bir örnek versene.”

“Eğer bu cinayetlere birbirlerinden bağımsız olaylar olarak ba-kılsaydı süreç bambaşka bir biçimde işleyecekti. Cinayet sebebi ya da katilin kimliği bilinmeyen her taammüden işlenen cinayetlerde nasıl oluyorsa öyle yani. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Soruşturma öncelikle kurbanın hayatından başlar. İlişkilerinden, dostlarından, sevgililerinden, suç unsuru olabilecek bağlantılarından, adli sicil kaydından, kötü alışkanlıklarından, evlilik sorunlarından, sorunlu boşanmalardan, ticari anlaşmazlıklarından, verasetle, taşınmazlarla alakalı sıkıntılardan, borçlarından, maddi imkan ve imkansızlıklarından ipucu bulunmaya çalışılır. Başka bir ifadeyle kurbanın hayatının köklerine iner, başkalarıyla olan ilişkilerini didik didik etmeye çalışırız. Ama bu olayda...”

“Evet, evet, söylediklerinin hiçbiri olmadı. Eğer biri gecenin bir yarısı rastgele Mercedes’lere ateş açıyorsa kimse kurbanların hayatını araştırmaya zaman ve para harcamaz.”

“Kesinlikle. Lüks siyah otomobillerle tetiklenen psikopatolojik bir durumla karşı karşıya olunduğu düşünülür ve böyle birini bulma çabasına yoğunlaşılır. Kurbanlar da bu yüzden ana hatlarıyla araştırılır.”

Kadın ona dikkatle bakıp, “Bana Good Shepherd’m işlediği cinayetlerin altı farklı amacı olduğuna inandığını söyleme sakın,” dedi.

“Bu çok saçma olurdu.”

“Evet. Altı aynı marka otomobilin tamamen rastlantı sonucu denk olduğuna inanmak kadar saçma.”

“Buna da itiraz edemem açıkçası.”

“Tamam. Araştırılmamış çok şey var, doğru. Biraz önce zaman faktörünün de uykusuz gecelerinde aklını kurcalayan şeylerden biri olduğunu söylemiştin. Özellikle ne takılıyor aklına?” “Şu an için belirgin bir şey yok. Bazen bir şeyin ne zaman meydana geldiğini daha yakından incelemek o olayın neden meydana geldiğini anlamaya imkan sağlayabilir. Bu arada uykusuz gecelerden bahsedince aklıma size söylemek istediğim bir şey geldi. Bruno Mellani’nin oğlu, aynı zamanda Kim’in

Yetimler projesine de katılan, Paul Mellani'nin ruhsatlı bir Desert Eagle'ı olduğunu öğrendim."

"Ne zaman almış?"

"Bu bilgiye ulaşma imkanım yok."

"Gerçekten mi?" Duraksadı. "Bilgiye ulaşma konusu açılmışken Ajan Trout'un bu konuyla yakından ilgilendiğini söyleyeyim sana."

"Biliyorum. Zamanını boşa harcıyor. Ama söylediğiniz için teşekkür ederim."

"Ahırınla da yakından ilgileniyor."

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Daker bana ahırının son derece şüpheli bir biçimde yandığını anlattı. Müfettişin olay yerinde yaptığı incelemede arazinin bir yerine saklanmış, sana ait bir benzin varilinin bulunduğunu söyleyip, tedbiri elden bırakmamam hususunda beni uyardı."

"Peki, sizin yorumunuz nedir?"

"Senden pek hoşlanmıyorlar."

"Ne büyük bir keşif."

"Matthew Trout'un düşmanlığı çok sıkıntıya neden olabilir." "Birazcık sıkıntıdan bir şey olmaz."

Bullard başıyla onaylarken belli belirsiz gülümsemişti.

Sonra telefonuna uzandı "Andy? Senden bir tabanca ruhsatını araştırmanı istiyorum .... Paul Mellani.... Evet,

aynı adam... Silah Desert Eagle... Onda bu silahtan olduğu bilgisine ulaştım ama asıl soru şu, silahı ne zaman edinmiş? Resmi onay tarihi... Tamam. Sağ ol.”

Sessizce, ordövrlerinin tamamıyla pizzanın büyük bir bölümünü bitirdiler. Bu sırada ekranlarda RAM TV’nin iç karartıcı programlarından birinin tanıtımı başlamıştı.

Hız Treni adlı bu programda dört kadınla dört erkek birbirleriyle yirmi altı haftalık süre boyunca yarışıyorlardı. Amaç verilen sürede en yüksek kiloyu almak sonra da alman kiloyu vermekti. Bir önceki yarışmanın galibi 58 kilodan 118 kiloya çıkmış sonra da 59 kiloya inmişti. Böylece kilo alırken de verirken de en yüksek puanı toplamayı başarmıştı.

Gurney acaba Amerika medya deliliği konusunda özel bir yeteneğe mi sahip yoksa ortak akıl kavramından iyice habersiz hale mi geldi diye düşünürken Kim’den Jimi Brewster’la yaptığı görüşme kaydını e-posta olarak gönderdiğini bildiren bir mesaj aldı.

Ekranda kızın adım görmek ona başka bir ayrıntıyı hatırlatmıştı. Hesabı ödemek üzere garsonu çağıran Bullard’a bakarak, “Sanırım Shepherd’ın Kim Corazon’a gönderdiği mesajı da Al-bany’deki laboratuara göndermek istersiniz. Nereye götürmesi gerek?”

“Nerede şimdi?”

“Oğlumun Manhattan’daki evinde.”

Sanki daha sonra üzerinde düşünmek üzere aklının köşesine bir not alıyormuş gibi bir iki saniye duraksadı. "NYPD merkez ofisindeki polis merkezine gitsin. İçeri girince tam adresi veririm."

Gurney telefonunu cebine koymak üzereyken aklına Bullard'm Brewster'la yaptığı görüşmeyi izlemek isteyebileceği geldi.

"Bu arada, Teğmen, bir süre önce Kim, Jimi Brewster'la, hazırladığı program kapsamında bir görüşme yapmış. Şu hani babasından...."

Bullard başını salladı. "Cerrah babasından nefret eden adam. Daker'm verdiği dosyadan onunla ilgili birtakım bilgiler edinmiştim."

"Evet. Biraz önce Kim onunla yaptığı görüşme kaydını e-postayla yolladı. İzlemek ister misiniz?"

"Elbette isterim. Hemen bana da gönder mesajı."

Toplantı odasına döndüklerinde Trout, Daker ve Holdenfield yerlerini almışlardı bile. Her ne kadar Gurney'le Bullard sadece bir dakika gecikmiş olsa da Trout asık bir yüzle saatine baktı.

"Başka bir yere mi yetişmeniz lazım?" diye sordu Gurney saldırganlık olarak tanımlanabilecek tavrını gülümseyişiyle, sakin ses tonunun ardına gizleyerek.

Trout yanıt vermemeyi hatta başını kaldırıp Gurney'e bakmamayı tercih etmiş, işaret parmağının tırnağıyla ön

dişlerinin arasına giren bir şeyi çıkarma uğraşma dalmıştı.

Bullard'la Gurney yerlerini aldıktan hemen sonra içeri giren Clegg teğmenin önüne bir kağıt bıraktı. Bullard metni çatık kaşlı bir ifadeyle gözden geçirip, "Kurban ailelerini, uyarmak için aramaya başladınız yani?" diye sordu.

"Öncelikle kime ulaşıp ulaşamayacağımızı tespit etmeye çalışıyoruz," dedi Clegg. Aradığımız numara cevap verirse onlara bir saat içinde yeniden arayıp cinayetlerle ilgili bir gelişmeyle alakalı görüşeceğimizi söylüyoruz. Eğer telesekreter devredeyse de bizi aramalarını istiyoruz."

Bullard baş sallayıp yeniden kağıdı incelemeye döndü. "Burada yazdığına göre Oregon'la Aurora arasında ikamet eden Ruth Blum'ın kız kardeşinden, Stone Ridge'deki Larry Sterne'e ve Turnwell'deki Jimi Brevvster'a ulaşmışsınız. Peki ya listenin gerisi?"

"Eric Stone, Roberta Rotker ve Paul Mellani'nin telesekreterlerine mesaj bırakıp bizi aramalarını istedik."

"E-posta adresleri var mı elimizde?"

"Kim Corazon iletişim listesindeki herkese bu bilgileri gönderdi sanıyorum."

"O zaman onlara birer e-posta yollayın. Yarım saat içinde yanıt alamadığınız herkese tekrar ulaşmaya çalışın. Carly'e metnin taslağını bana göndermek için on beş

dakikası olduğunu bildir. İkinci mesajlarımıza da yanıt alamazsak her bir adrese ekip göndermemiz gerekecek.”

Clegg odadan çıkar çıkmaz, Bullard derin bir nefes alıp arkasına yaslanarak, düşünceli bakışlarını Trout’a yöneltti. “Şimdi daha zor kısma geçelim artık. Ruth Blum’ın öldürülme nedeniyle alakalı bir fikriniz var mı?”

“Daha önce söylediğim gibi. Shepherd’m mesajına bakın anlarsınız.”

“Ezberledim mesajı.”

“O zaman cinayet sebebini benim gibi siz de biliyorsunuz. Önceki gün RAM TV’de yayınlanan Cinayet Yetimleri programı katili en hassas olduğu yerden vuruyor ve o da zenginleri öldürme görevine kaldığı yerden geri dönmeye karar veriyor.”

“Dr. Holdenfîeld? Siz de aynı fikirde misiniz?”

Rebecca gergin bir şekilde başıyla onayladı soruyu. “Genel anlamda evet. Ayrıca televizyonun kinini yeniden canlandırdığını da söyleyebilirim. Sanki on yıldır duygularına hakim olmak için inşa ettiği baraj yıkılmış gibi oldu. Öfkesi yeniden sosyal adaletsizlikleri ortadan kaldırma takıntısına dönüştü. Sonuçta da cinayet işlendi.”

“İlginç bir bakış açısı,” dedi Bullard. “Dave? Sen katili nasıl tanımlıyorsun?

“Rebecca’nın tam tersi biçimde. Soğukkanlı, planlı hareket eden, alacağı riskleri mümkün mertebe azaltmaya

çalışan, zerre kadar öfkeli olmayan biri. Son derece mantıklı.”

“Peki bu son derece mantıklı katilin Ruth Blum’ı öldürmek için nasıl bir nedeni olabilir?”

“Cinayet Yetimleri yayınının durdurulmasını sağlamak. Çünkü program kendisi için tehdit oluşturuyor.”

“Ne tehdidi?”

“Bu ya Kim’in röportajlarını sürdürmeye devam etmesi durumunda bulacağı ya da yayını sırasında izleyicilerden birinin fark edebileceği bir şey olmalı.”

Bullard’ın şüpheci tavrı geri dönmüştü. “Kurbanları birbiriyle ilişkilendirecek bir bağlantıdan mı söz ediyorsun? Yani otomobiller dışında? Bunu daha önce tartışmıştık...”

“Tam bir bağlantı diyebileceğimiz bir şey olmayabilir. Ama Kim’in, programın tanıtımlarında da ısrarla belirtildiği üzere cinayetin geride kalan insanların hayatları üzerinde ne gibi etkileri olduğunu ortaya çıkartmak gibi bir amacı var. Belki katil bu ailelerin hayatlarındaki bazı şeylerin açığa çıkmasını istemiyor. Kimliğinin ortaya çıkmasına imkan verecek bir şeylerin.”

Trout esnedi.

Belki böyle yapmasaydı Gurney son bir olasılığı daha eklemek için istek duymayacaktı. “Belki de katil son gönderdiği mesajda da gösterdiği gibi, herkesin Good

Shepherd'ın bu cinayetinin de eskilerinin devamı olduğuna inanmasını sağlamaya çalışıyor. Böylece sonunda birilerinin en başta yapılması gereken türden bir soruşturma süreci başlatmasına mani olmaya çalışıyor."

Trout'un gözleri öfkeyle parlıyordu. "Zamanında yapılması gerekirken ne yapılmamış?" diye çıkıştı.

"Vakaya Good Shepherd'ın bakmanızı istediği gibi bakmış ve buna uygun biçimde davranmışsınız."

Trout aniden ayağa kalktı. "Teğmen Bullard, bu olay şu an itibariyle federal seviyede araştırılacak. Sizin ileri sürdüğünüz saçma sapan, karmakarışık teoriler bana başka bir alternatif bırakmıyor." Gurney'i işaret etti. "Bu adam soruşturmanıza müdahale ediyor. Üstelik resmi hiçbir sıfatı yok. FBI'a karşı düşmanca bir tutum sergileyeyim de ne olursa olsun diyen biri o. Üstelik yangın olayı yüzünden kapsamlı bir soruşturmadan geçecek gibi görünüyor. Ayrıca FBI ve BCI dosyalarını yasadışı yollardan ele geçirme suçlamalarına da maruz kalacak. Çok ağır bir beyin travması geçirdi. Bu durum yargılarını ve karar verme mekanizmasını olumsuz yönde etkilemiş olabilir. Şu andan itibaren onun ileri süreceği hiçbir şeyi dinlemek istemiyor, onun bulunduğu toplantılara katılmayacağımı da bilmenizi istiyorum. Ayrıca soruşturma prensiplerine aykırı bu davranışlarınızı Binbaşı Forbes'a da ileteceğim."

Daker da Trout'un yanına gelmişti. Halinden memnun gibi görünüyordu.

"Böyle düşünmenize üzüldüm," dedi Bullard sakin bir ses tonuyla. "Amacım farklı görüş açılarını masaya yatırıp hangi görüşlerin daha dayanıklı olduğunu test etmekti. Siz de amacıma ulaştığımı düşünmüyor musunuz?"

"Tam bir zaman israfı oldu."

"Trout çok ünlü olacak," dedi Gurney buz gibi bir gülüşle. Herkes ona dönmüştü. "FBI tarihinde aynı olayı iki kez soruşturup ikisini de yüzüne gözüne bulaştıran ilk ajan olacak."

Kimse kimseyle vedalaşmamış, el sıkışmamıştı.

Otuz saniye sonra Gurney'le Bullard odada yalnız kalmışlardı. "Ne kadar eminsin?" diye sordu. "Herkesin haksız kendininse haklı olduğundan ne kadar eminsin?"

"Yaklaşık yüzde doksan beş."

Ağzından bu cümle çıkar çıkmaz yoğun bir kuşku hissiyle ürpermişti. Neticede böylesi bilinmezliklerle dolu bir olayla ilgili herhangi bir konuda emin olmak birdenbire hastalıklı bir aşırı güven gibi gelmişti gözüne.

Bullard'a ne zaman tüm yetki FBFm bölge bürosuna aktarılır diye sormak üzereydi ki Clegg kapıda belirdi. Beklenmedik bir gelişme karşısında yalnızca genç

polislerin gözlerinde beliren endişe dolu bakışlarla içeri girdi.

Bullard ona doğru döndü. “Evet, Andy.”

“Yeni bir cinayet. Eric Stone. Evinin hemen girişinde öldürülmüş. Kalbine bir buz kıracağı saplanarak. Dudaklarına da plastik bir zebra sıkıştırılmış.”

37. Bölüm

Öldürme İsteği

“ Aman Tanrım,” dedi Madeleine yüzünü buruşturarak. “Kim bulmuş onu o halde?”

Lavabonun yanında elinde erişte süzgecinin sularının süzülmesini bekliyordu. Gurney’se hemen karşısındaki yüksek taburedeydi. Karısına karşılaştığı zorluklardan, sinirlendiği anlardan, yaşadığı çatışmalardan bahsediyordu. Oysa normalde böyle yapmazdı. Hiç yapmamıştı. Bundan da genlerini suçlu tutardı. Babası hiçbir şeyden rahatsız olmaz, asla korkmaz, kızmaz, şaşkınlığa kapılmazdı. “Söz gümüşse sükut altındır,” babasının en sevdiği atasözüydü. Gerçekten de daha sonrasında Gurney lisede bu sözün aslında altın kural olduğunu öğrenecekti.

Önceleri hissettikleri konusunda hiçbir şey söylememek adeta içgüdüsel bir özelliği olmuştu. Sonrasındaysa bu özelliği az da olsa faydasını gördüğü, hayat boyunca sürdüreceği alışkanlığa dönüşmüştü. Geçen sonbaharda yaralanması strese karşı olan dayanıklılığına derin bir darbe vurmuş, o günden sonra da bazı düşünceleriyle hissettiklerini Madeleine’le paylaştığında bariz biçimde ferahladığını fark etmişti.

Şimdi de mutfakta, karısına gün boyu yaşadığı sıkıntılı anları anlatıyor, sorduğu sorulara da elinden geldiğince yanıt vermeye çabalıyordu.

“Müşterilerinden biri bulmuş onu. Stone evinin civarındaki küçük dükkanlarla pansiyonlara kurabiye, çörek pişirerek geçimini sağlıyordu. Dükkanlardan birinin sahibi çörek siparişini teslim almaya gelmiş. Zencefilli çörek. Ön kapının aralık olduğunu fark etmiş. Kapıyı birkaç kez çalmasına rağmen Stone yanıt vermeyince de kadın kapıyı itip içeri girmiş. Ve cesedi bulmuş. Tıpkı Ruth Blum gibi. Kapının hemen önünde. Göğsüne saplanmış bir buz kıracağıyla.”

“Tanrım, ne kadar korkunç bir şey bu! Kadın ne yapmış sonra?” “Anlaşıldığı kadarıyla hemen polisi aramış.”

Madeleine başını iki yana yavaşça salladı. Sonra süzgeci hâlâ elinde tuttuğunu fark edip şaşırdı. Dumanı tüten erişteyi servis tabağına boca etti. “Sasparila’daki günün böyle mi sona erdi?” “Aşağı yukarı.”

Ocaktan, içinde mantarla kuşkonmaz soteledi̇ği tavayı alıp karışımı erişteni̇n üzerine döktü. Boş tavayı lavaboya koydu. “Trout’un anlattığın tavırları seni endişelendirdi mi gerçekten?” “Emin değilim.”

“İşgüzar ukalanın teki gibi geldi bana.”

“Ah, kesinlikle öyle. Hiç kuşkun olmasın.”

“Sanırım onun tehlikeli bir işgüzar ukala olma ihtimali seni endişelendiriyor, değil mi?”

“Öyle denilebilir.”

Servis tabağını masaya koydu. Sonra da tabaklarla çatal bıçağı yerleştirdi. “Bu gece sadece bunu yaptım. Et istersen dolapta akşamdan kalan köfte de var.”

“Bu yeter.”

“Çok köfte var istiyorsan hemen...”

“Hayır, bu yeterli. Gerçekten. Bu arada sana söylemeyi unuttum. Kyle’la Kim’i birkaç günlüğüne burada kalmaya davet ettim.” “Ne zaman?”

“Bu gece gelecekler.”

“Yani ne zaman davet ettin diye sordum?”

“Sasparilla’dan dönerken aradım. Çünkü onlara zarfı yollayan kişinin, adreslerini de bildiği anlaşılıyor. Bu yüzden burasının daha güvenli olacağını...”

Madeleine kaşlarını çatmıştı. “Bizim adresimizi de biliyor.” “Evet, ama ne bileyim? Burada daha güvenli olurlar diye düşündüm işte. Belki daha kalabalık olalım diye.”

Bir süre sessizce yemeklerini yediler.

Sonra Madeleine çatalım bıraktı. Yarısını bile bitirmediği tabağını ortaya doğru itti.

Gurney başını kaldırıp ona bakıp, “Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Bir şey mi oldu?” Hayretle bakıyordu Gurney’in yüzüne. “Gerçekten soruyor musun bana bunu?”

“Hayır, yani... Tanrı aşkına, ne demeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Bu iş çığırından çıktı sanki,” dedi. “Gerçekten.”

“Buna karşı çıkamayacağım.”

“Peki nedir planın?”

Aynı soruyu ahır yandıktan sonra da sormuştu. Ancak durumun giderek kötüleşmesiyle bu soru daha rahatsız edici bir hal almıştı. İnsanlar kalplerine buz kıracağı saplanarak öldürülüyordu. Görevli FBI ekibi gerçeği ortaya çıkarmaktan çok, kendilerini koruma amacıyla ona iftira atmaya daha istekli görünüyordu. Holdenfıeld sinsice bir tavır takınmış, kendisine silah gibi kullanılan travma sonucu beyin hasarı ve psikolojik bozuk fikirleriyle Trout’u doldurmuştu. Bullard kısmen yanında gibi görünüyordu ama onun da Trout’la barış yapmaya karar verirse bir anda fikirlerinin değişebileceğinin farkındaydı.

Üstelik hepsi bu kadar da değildi. Tüm bu çirkin mücadelelerin, sinir bozucu gelişmelerin ötesinde asıl

sorun korkunç bir şeytanın, acımasız bir katilin hızla kendisine, Kim'e, Kyle'a ve Madeleine'e doğru yaklaştığını hissetmesiydi. O bodrumda kendisini uyaran şeytan anlaşılan uyanmış ve işe koyulmuştu. Ve tüm bunlar karşısında Gurney'in plan diyebileceği tek şey oturup parçalan bir araya getirmeye, gizli resmi görmeye çalışmak, iskambil kağıtlarından yapılmış bürokratik engellerin yıkılmalarını sağlamak için parmağıyla itip durmaktan ibaretti. En azından onlar kendisini saf dışı bırakıncaya kadar.

"Planım yok," dedi. "Ama vaktin varsa seninle birlikte bir şey izlemek istiyorum."

Madeleine duvar saatine bakıp, "En fazla bir saatim var. Klinikte yeni bir toplantı yapılacak. Ne izleyeceğiz?"

Çalışma odasına gelmesini isteyip Kim'in gönderdiği Jimi Brevvster röportajını bilgisayarına indirirken de izleyecekleri şeyle ilgili Madeleine'i bilgilendirdi.

Bilgisayarın karşısındaki koltuklardaki yerlerini aldılar.

Video Kim'in arabasının yolcu koltuğundan çekildiği anlaşılan görüntülerle başlıyordu. Karlı arazideki tabela Turnwell'e girdiklerini işaret ediyordu. Burası Jimi Brevvster'ın adres olarak belirttiği, ıssız bir Catskill kasabasıydı.

Asıl oturduğu yerse daha ilerde, tepenin eteklerinde, virane binalarla terk edilmiş dükkanların oluşturduğu

kasabanın bir hayli uzağındaydı. Kasabada camları leş gibi bir bar, tek pompalı bir benzin istasyonu ve en fazla tek araçlık bir garaj büyüklüğündeki derme çatma postane dışında açık bir yer göze çarpmıyordu.

Kim'in arabası bir tarafı karla kaplı, diğer tarafı yıkık dökük binalarla mevsim kış olduğu için değil çoktan kurudukları için yapraklarını dökmüş ağaçların göze çarptığı yolda ilerliyordu. Gurney, TurnvveU'in Jimi'nin babasının yaşamış olduğu Williamstown'dan ne kadar farklı olduğunu fark edince bir hayli şaşırmıştı. Tumwell oraya kıyasla ayın karanlık yüzünü andırıyordu. Acaba babasının yaşadığı çevreden bu derece farklı bir yerde oturmayı isteyerek mi tercih etmiş diye merak etmişti.

Görüntüleri izlemeye devam ederken bu merakı giderek artıyordu.

Tabii bir de kamerayı kimin tutuyor olabileceğini merak ediyordu. Büyük bir olasılıkla Jimi Brewster'ı ziyarete gittikleri tarihte ilişkileri sona ermemiş olduğundan kaydı Robby Meese yapıyor olmalıydı.

Araç sağ taraftaki küçük bir evin önünde durdu. Evin ve çevresinin görünümüne zerre kadar önem verilmediği hatta kasıtlı olarak bu derece itici gözükmesi sağlandığı anlaşılıyordu. Ön taraftaki sundurmadan, çökük çatıya kadar her şey berbat görünüyordu. Gurney tecrübelerine dayanarak böylesi bir ortamda yaşamasının nedeninin,

yüzde doksan dokuz olasılıkla fakirlik, fiziksel yetersizlik, depresyon veya psikolojik sorunlardan biri olması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Berbat haldeki kapıyı açıp sundurmaya çıkan zayıf, gözleri fıldır fıldır dönen bu asabi adamın üzerinde siyah kot pantolonla turuncu tonlarda bir tişört vardı. Saçı da sakalı da kısaydı.

Yirmi yıl önce üniversite birinci sınıfta olduğuna göre en az otuz yedisinde olmalıydı ama on yaş daha genç görünüyordu. Tişörtünün önündeki büyük harflerle yazılmış PES ETMEK YOK ibaresi genç görünüşünün daha da pekişmesini sağlıyordu.

"İçeri gelin," dedi kapının önünde bekleyen konuklarına. "Çok soğuk dışarısı."

Kamera içeri yöneldi. Tişörtünün arkasında da KAHROLSUN OTORİTE yazılıydı.

Evin içi tıpkı dışarısı gibi iticiydi. Küçük odadaki birkaç parça eşya çok eski görünüyordu. Duvarın dibinde rengi uçmuş bir kanepe, karşı duvarda dörtgen bir masa ve etrafında katlanılabi-len dört sandalye vardı sadece.

Kamera evin perişan haldeki durumunu gözler önüne sererken Kim'in sesi işitildi. "Robby, yerlerimizi alana kadar kapat kamerayı." Kamera, enerjisini ağırlığını bir ayağından diğerine aktararak boşaltmaya çalışan kızıl

saçlı adama doğru yavaşça yaklaştı. Adam gülümsüyor mu yoksa yüzünü mü ekşitiyor anlamak mümkün değildi.

“Robby. Kapat kamerayı lütfen.” Kim‘in kesin talimatına rağmen kamera yaklaşık on saniye daha çekime devam etti.

Ekran karardı. Görüntüler yeniden başladığında Kim’le Jimi Brewster masada karşılıklı oturuyorlardı. Kameranın açısı Meese’in de çekimi kanepenin olduğu yerden yaptığını ortaya koyuyordu.

“Evet,” dedi Kim, Gurney’in tanıştıklarında gözlemlediği heyecanı yansıtarak. “Hadi başlayalım. Jimi, bir kez daha bu belgeselde yer almayı kabul ettiğin için sana şükranlarımı sunmak istiyorum. Bu arada sana Jimi mi yoksa Bay Brewster diye mi hitap etmemi istersin?”

Başını umursamaz bir tavırla iki yana salladı. “Fark etmez. Ne derseniz deyin.” Parmaklarıyla masada kesik kesik tempo tutuyordu.

“Tamam. Madem fark etmiyor Jimi diyeceğim. Daha önce de açıkladığım gibi yakında gerçekleşecek daha ciddi bir görüşme için ön mülakat gibi bir şey yapacağız seninle.”

Birden tempo tutmayı kesip söze karıştı. “Sizce onu ben mi öldürdüm?”

“Anlamadım?”

“Herkes gizli gizli bunu merak ediyor.”

“Özür dilerim, Jimi, ama ne dediğini anlamakta...”

Bir kez daha sözünü kesti. “Ama onu öldürdüysem diğerlerini de öldürmüş olmam gerek. Ama ilk dört cinayet sırasında nerede olduğumu kanıtlayabildiğim için beni tutuklayamazlar.”

“Anlamıyorum, Jimi. Senin onu öldürmüş olabileceğini hiç düşünmedim ki ben.”

“Keşke öldürseydim.”

Kim duraksadı. Çok şaşkındı. “Babanı öldürmüş olmayı mı isterdin?”

“Ve de diğerlerini. Sence ben Good Shepherd’a benziyor muyum?”

“Ne?”

“Yani hayalinde canlandırdığın Good Shepherd’a benziyor muyum ben?”

“Ben onu hiç hayal etmedim.”

Brewster yeniden tempo tutmaya başlamıştı. “Her şeyi karanlıkta yaptığı için mi?”

“Karanlıkta mı? Hayır, sadece... Neden bilmiyorum ama onu hiç hayal etmedim.”

“Sence o bir canavar mı?”

“Fiziksel olarak mı?”

“Fiziksel, ruhsal, zihinsel, her türlü. Sence o bir canavar mı?” “Altı kişiyi öldürdü.”

“Altı canavarı. Bu da onu kahraman yapar değil mi?”

“Sence bütün kurbanları canavar mıydı?”

Bu konuşmalar sırasında kamera, evde parmak uçlarında dolaşan biri gibi adeta yüzlerindeki en ufak bir mimiği bile tespit etmek istercesine yavaş yavaş yakın çekime geçiyordu.

Jimi Brewster’ın nadiren kırptığı göz kapakları titriyordu. “Çok basit. Bir arabaya yüz bin dolar verirseniz iğrenç, lanet olası bir pisliksiniz demektir.” Ses tonu sertleşmiş sanki aradan geçen bunca zaman zarfında hayatında olduğu gibi öfkesinde de neredeyse hiç değişiklik meydana gelmemiş gibiydi. Otuzlu yaşlarının sonundaki bir adamdan çok lise satranç kulübünde sorun çıkartan bir gence benziyordu.

“Lanet olası bir pislik? Baban için de böyle mi hissediyorsun?” “Muhteşem bir cerrah mı? Yoksa para sevdalısı pislik bir cerrah mı?”

“Babandan hâlâ eskisi gibi nefret mi ediyorsun?”

“Annem hâlâ eskisi gibi ölü mü?”

“Anlamadım?”

“Annem onun yazdığı reçetedeki uyku ilaçlarını içerek intihar etti. Muhteşem doktor. Dahi beyni patlatılarak öldürülen adam. Size bir sır vereyim mi? Haberi vermek için beni aradıklarında tam üç kez tekrar ettirdim. Bunu şoka girdiğim için yaptığımı sanmışlardı. Ama şoka filan girmemiştim. Yalnızca mutluluktan uçmuş, rüyada olmadığıma emin olmak istemiştim. Tekrar tekrar duymak istiyordum. Hayatımın en mutlu günüydü.” Brewster duraksadı. Müthiş bir heyecanla Kim’in gözlerinin içine bakıyordu.

“İşte!” diye bağırdı birden. “İşte orada. Gözlerinde görüyorum!” “Neyi?”

“O soruyu?”

“Hangi soruyu?”

“Herkesin sorduğu soruyu. Jimi Brewster, Good Shepherd olabilir mi?”

“Az önce dediğim gibi ben hiçbir zaman böyle bir şey düşünmedim.”

“Ama şimdi düşünmeye başladın. Yalan söyleme. Böylesi bir öfke altı kişinin öldürülmesine neden olabilir mi diye düşünüyorsun?”

“Olay sırasında nerede olduğuna dair şahitlerin olduğunu söyledin. Eğer şahidin varsa...”

Yine sözünü kesti. “İnsan sence fiziksel olarak bir yerde bulunurken ruhsal olarak başka bir yerde bulunabilir mi?”

“Nasıl yani?”

“Hint fakirlerinin aynı anda iki yerde görüldüklerini söyleyen insanlar var. Zaman ve mekan bizim düşündüğümüz kavramlar gibi olmayabilirler. Buradaymış gibi görünebilirim ama aynı zamanda belki de bambaşka bir yerdeyimdir.”

“Özür dilerim, Jimi, ama gerçekten...”

“Her gece, karanlık yollarda dolaşıp dahi doktorları aradığımın hayallerini kuruyorum. İlaç yazmaya meraklı, robotlaşmış tavırlı doktorları arıyorum. O parlak, lüks arabasında caka satan bir doktora rastlayınca da silahımı çekip şakağına nişan alıyorum. Tetiği çektiğim anda adeta cennetten gelen tertemiz bir ışıkla aydınlanıyor etraf. Doğruluğun ve ölümün ışığıyla. Ve lanet olası kafasının yarısı patlamış oluyor!”

Parmaklarıyla masaya artık daha hızlı vuruyordu.

Kamera Kim’in verdiği tepkiye odaklanıp, daha sonra da alt dudağını kemiren Brewster’m yüzüne yaklaştı. Kamera yeniden uzaklaşıp ikisini birden çekmeye başladı.

Kim ani bir tepki vermek yerine derin bir nefes alıp konuyu değiştirmeyi seçmişti. “Üniversiteye gittin mi?”

Bu soruyu beklemediğinden, şaşırmıştı. “Evet.”

“Nerede?”

“Dartmouth’da.”

“Ne okudun?”

Dudakları bir saniyelik bir gülümseme olarak da algılanabilecek belli belirsiz bir şekilde kasılmıştı. “Hekimliğe giriş.” “Şaşırdım.”

“Neden?”

“Babana karşı hissettiklerinden asla onun izinden gitmek istemezmişsin gibi gelmişti bana.”

“İzinden gitmedim zaten.” Bu kez kasılmanın gülümseme olduğu apaçık ortadaydı ama hiç de sıcak bir tebessüm değildi bu. “Mezun olmama bir ay kala okulu bıraktım.”

Kim kaşlarını çatarak, “Sırf onu hayal kırıklığına uğratmak için mi?” diye sordu.

“Benim varlığımdan haberdar olup olmadığını görmek için.” “Umurunda bile değildim. Bana sadece okulu bırakmanın aptalca bir hareket olduğunu söyledi sadece. Bunu en fazla arabamın camını yağmurlu bir günde açık unuttuğumda söyleyeceği türden bir ilgiyle söylemişti. Kızmamıştı bile. Kızacak kadar bile umurunda değildim.

Hiçbir şeye kızmaz, çok sakin davranırdı. Annemin cenazesinde herif nasıl sakindi görmeliydiniz.”

“Sen okulu bırakınca ödediği onca para boşa gitmiş oldu. Buna kızmadı mı?”

“Haftada beş gün, günde sekiz saat ameliyatta. Or.spu çocuğu dört yıllık okul masrafımı iki haftada çıkartacak kadar para kazanıyordu. Oda kiram ve eğitim ücretim onun elinin kiri gibiydi.

Annemin olduğu gibi. Ve de benim. Bindiği arabalar onun gözünde bizden çok daha değerliydi.”

Kim hiçbir şey söylemedi. Duygularını gizlemek istercesine bir eliyle dudaklarını kapatmıştı. Sessizlik bir süre devam etti. Kim yeniden konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. “Nasıl yaşıyorsun?”

Brevvster kahkahayı bastı. “Herkes nasıl yaşıyor?”

“Yani hayatını nasıl kazanıyorsun demek istedim.” “İğnelemeye mi çalışıyorsun beni?”

“Anlayamadım.”

“Bana kalan parayla geçindiğimi düşünüyorsun sanırım. Nefret ediyormuş gibi göründüğümü ama onun parasıyla hayatımı idame ettirdiğimi düşünüyorsun, değil mi? Ne iğrenç bir ikiyüzlülük diyorsun içinden. Onun gibi olduğumu tek derdimin para olduğunu düşünüyorsun.”

“Bu söylediklerinin hiçbiri gelmedi aklıma. Sadece masum bir soruydu bu.”

Kaba bir sesle gülüp, “Masum soru soran bir televizyon muhabiri ha?” dedi. “Altın kalpli şeytan gibi bir şey. Ya da ruhu olan bir cerrah gibi. Evet. Tabii. Kesinlikle masum bir soruydu.” “İstediğine inanabilirsin, Jimi. Yanıtın var mı peki?”

“Ah. Şimdi niyetini anladım. Hepimizin bize miras kalan paralarla ne yaptığımızı öğrenmeye çalışıyorsun. Kaç para kaldı mesela, değil mi? Bunun peşindesin sen.”

“Sadece senin anlatacaklarının peşindeyim ben.”

“Yani parayla ilgili anlatacaklarımın mı? Çünkü o lanet olası izleyicileriniz bunu bilmek isteyecekler. Finansal pornografi. Tamam. Pekala. Lanet olası paradan bahsedelim. İçler acısı halde bir muhasebeci var mesela. Bütün para kaçık çocukları olduğu için kız kardeşine kaldı. Şu süslü püslü fırıncı, var o da sarışın bomba olan annesinin servetine değil borçlarına sahip oldu. Avukatın küçük tatlı karısı fena durumda değil. Üç beş bir şey kaldı ona galiba. Kocasının hayat sigortası sayesinde. Bunları da o lanet olası destek grubu toplantılarında öğrendim zaten. Herhalde öğrenmek istediğin bunlardı değil mi?”

“Senin anlattıklarını bilmek istiyorum sadece.”

“Doğruya. Tabii. Güzel. Lary Steme’e, değerinin milyonlarca dolar ettiğini tahmin ettiğim estetik diş imalathanesi kaldı. Ürkek köpekleriyle dolaşan korkak kadın Roberta’ya fahişe becermeye meraklı babasının milyar dolarlık tuvalet işi kaldı. Ve tabii bir de ben varım. Açgözlü babamın kafasına kurşunu yediğinde bankada yirmi milyon doların üzerinde hisse senedi vardı. Gerçeği merak eden izleyicilerin olabilir diye söyleyeyim bu hisse senetleri şimdi benim adıma kayıtlı ve değerleri de yaklaşık on yedi milyon dolar. Bunun aklına nasıl bir soru getireceği çok açık. Küçük Jimi Brevvster böylesi bir servete konduysa neden bu çöplükte yaşıyor? Yanıt çok basit. Tahmin edebilir misin?”

“Hayır, Jimi, edemem.”

“Ah, neyse denesen bulurdun ama hadi ben söyleyeyim. Parayı yakalayabilirlerse son kuruşuna kadar Good Shepherd’a vermek üzere saklıyorum.”

“Babanın parasını onu öldüren adama mı vereceksin?”

“Son kuruşuna kadar. Savunmasını yapabilmek için güzel bir yasal kaynak olmaz mı bu para?”

38. Bölüm

White Mountain Katili

Video kaydı yaklaşık on, on beş dakika daha devam etmiş ancak Dr. James Brewster’ın mirasının akıbetiyle

ilgili başka bir şey söylenmemişti. Web site tasarlamak, elektronik aletlerle ilgili danışmanlık işleri gibi Jimi'nin faturalarını ödemek için yaptığı işlerden kısa bir süre bahsettikten sonra röportaj yavaş yavaş tıkanma noktasına geldi. Kayıt asık yüzlü Kim'in Jimi'yle vedalaşıp, ardından da kısa süre içinde yeniden iletişime geçme sözü verdiği görüntülerle sona eriyordu.

"Tanrım," dedi Gurney bilgisayarı kapatıp arkasına yaslanırken.

Madeleine iç çekti. "Çok büyük bir suçluluk duygusu." Gurney merakla ona döndü. "Suçluluk duygusu mu?" "Babasından nefret ediyormuş. Büyük bir ihtimalle ölmesini de istemiştir. Hatta belki de bir başkasının onu öldürmesini umut etmiştir. Sonra da babası gerçekten öldürülüyor. Bunu akıldan çıkarmak zor olsa gerek."

"Bu konuda hiç suçu olmasa bile..." Gurney sesli düşünüyordu.

"Ama bir şekilde suçlu sayılır yine de. Hayali gerçekleştiğinde bunun aslında kendi hayali olduğu gerçeğinden kaçmasına imkan yok. Umduğu, arzu ettiği şey olmuş neticede."

"Bu görüntülerde ben suçluluk duygusundan daha çok öfke gördüm."

"Öfke suçluluk kadar can yakmaz."

“Suçluluk yerine tercihini öfkeden yana mı kullanıyor yani?”

Madeleine yanıt vermeden önce bir süre yüzüne bakmıştı. Sonra, “Eğer babanın ölmeyi hak edecek korkunç şeyler yaptığı düşüncesine sımsıkı bağlı kalmayı sürdürürsen ölümünü istediğin için suçluluk duymak yerine ona sonsuza dek kızıp durabilirsin” dedi.

Gurney, karısının sözlerinin sadece Jimi Brewster’ın değil kendisinin de babasıyla olan ilişkilerine dair mana taşıdığını hissetmiş olmanın huzursuzluğunu duymuştu. Zira Gurney de kendisini çocukluğunda umursamayan babasına büyüdüğünde aynı tavrı takınmış, adamı arayıp sormamıştı bile. Ama bu çok rahatsız edici bir konuydu ve en azından şu an için böylesi bir sohbete girme niyetinde değildi. Baba oğul ilişkisi kolayca boğazına dek gömüleceği bir bataklıktı onun için.

Bunlara odaklanmak yerine dikkatini toplaması gerekiyordu. Yani daha çok soru sormalı, daha fazla şey yapmalıydı. Cep telefonunu almak üzere çalışma odasından çıkıp mutfağa yöneldi.

Teğmen Bullard, Brewster’la yapılan görüşmenin video kaydını akşam yemeğine dek almış olmalıydı. Bir hayli merak ettiğine göre de şimdiye dek çoktan izlemiş olmalıydı. Ama izlediklerini değerlendirmek üzere aramamıştı. İşte bu tuhaftı. Belki de her an değişmeye müsait hassas durum yüzünden aramamış olması o kadar

da tuhaf sayılmazdı. Şartlar gereği her an taraf değiştirebilirdi. Belki de arayıp hâlâ kendi tarafında olup olmadığını kontrol etmeliydi. Ama o an için acele etmemek, onun aramasını beklemek daha doğru bir davranış olacak gibi geliyordu.

Bu konuya kafa yormaktan, mutfak penceresinden ahır kalıntılarının yanından eve doğru yaklaştıklarını gördüğü Kim'in Miata'sıyla peşi sıra gelen Kyle'ın motoru sayesinde kurtulmuş oldu.

Evin önündeki açıklığa yaklaşırlarken Miata yokuştan biraz hızlı çıkmış, aracın deposu yoldaki tümseğe bir hayli sert bir biçimde vurmuştu. Ama otomobilini Gurney'in Outback'inin yanına park edip aracından inen Kim'in yüz ifadesinden, bunun farkına bile varmadığı anlaşılıyordu. Kapının önüne çıkan Gurney'e doğru yürürken dudaklarının kenarıyla göz çevresinde endişenin, korkunun neden olduğu, otomobilinin arka dingillerinde bu darbeyle oluşabileceğinden çok daha derin izler vardı. Motosikletinin dengesini sağlamak

için abartılı bir dikkatle denge çubuğunu indiren Kyle'm yüzüne de benzer bir gerginlik ifadesi hakimdi.

Kim, Gurney'le yüz yüze geldiğinde ağlamamaya çalışıyor-muşçasına dudaklarını ısırdı. "Tüm bu berbat şeyler için çok özür dilerim."

"Tamam, üzülme artık."

“Olup bitenlere bir anlam veremiyorum.” Korkmuş, ne yapacağını bilmez haldeki bir çocuk gibiydi.

Yanına gelen Kyle’ın dudaklarını sıkışından onun hissettiği duygular da apaçık okunuyordu.

Gurney mümkün olduğunca içten bir gülümsemeyle, “Gelin içeri,” dedi.

Holden mutfağa girdikleri sırada Madeleine de üzerinde Gurney’in klinik takımı adını taktığı özel dikim koyu kahverengi kumaş pantolon ve bej ceketiyle diğer kapıdan girmişti. Bu kıyafet normalde giymeyi tercih ettiği tropikal renklerdeki giysilerine kıyasla haddinden fazla profesyonel görünmesine yol açıyordu.

Kim’le Kyle’a hafifçe gülümsedi. “Acıktıysanız buzdolabında bir sürü şey var.” Büfeden içine lazım olan her şeyi sığdırabil-diği geniş çantasını alıp omzuna astı. Çantanın üzerinde sevimli bir keçi resmiyle YEREL ÇİFTÇİLİĞE DESTEK OLUN yazısı göze çarpıyordu.

“İki saate kadar dönerim,” deyip çıktı.

“Dikkat et,” diye seslendi Gurney arkasından.

Kim’le KyJe’a döndü. Yorgun, gergin ve endişeli görünüyorlardı.

“Nereden biliyor?” diye sordu Kim. Bu soruyu uzun zamandır aklında evirip çevirdiğinden ne demek istediğinin hemen anlaşılabileceğini sanmıştı.

“Shepherd’ın Kyle’m adresine gönderdiği bir şeyin senin eline geçeceğini nereden biliyor olabileceğini mi soruyorsun?” Hızla başını sallayarak onayladı. “Bizi takip ettiğini, izlediğini düşünmek istemiyorum. Tüylerim diken diken oluyor aklıma geldikçe.” Isınmaya çalışıyormuşçasına kollarını ovuşturuyordu.

“Bodrumdaki kayıtlı sesten, mutfağındaki kan damlalarından ya da bulduğumuz bıçaktan daha korkutucu değil.”

“Ama onları yapan Robby’di. Robby aşağılık herifin tekidir. Ama... ama bu katil. Ruthie’yi...

ve Eric’i öldürdü. Buz kıracağıyla... Aman Tanrım! Konuştuğum herkesi öldürecek mi?” “Umarım hayır. Öncelikle sobayı yaksak iyi olacak. Güneş batınca içerisi çok serin oluyor.”

“Ben hallederim,” dedi Kyle en azından işe yarayacak bir şey yapabilme arzusuyla.

“Sağ ol. Kim, sen de sobanın karşısındaki koltuğa geçip rahatına bak. Orada bir de yün battaniye olacak. Ben de kahve yapayım.”

On dakika sonra Gurney, Kim ve Kyle’Ia birlikte sobanın karşısındaki yerini almıştı. Yanan kiraz ağacının hoş kokusu, demir sobanın ortasındaki bölmeden görünen kırmızımsı sarı alevler, ellerindeki dumanı tüten kahveler

biraz olsun sakinleşmelerine, içinde bulundukları karmaşadan uzaklaşabilmelerine olanak tanımıştı.

“Giderken bizi kimsenin takip etmediğine eminim,” dedi Kyle. “Bugün gelirken de yine takip edilmediğimizi biliyorum.” “Bunu nasıl biliyorsun?” diye sordu Kim. Yanıtı rahatlamak için değil daha ziyade meydan okurcasına sormuştu.

“Çünkü bütün yol boyunca senin arkandan geldim. Bazen tam arkandaydım, zaman zaman da biraz uzağında kaldım. Sürekli kontrol ettim. Eğer peşimizde biri olsaydı mutlaka fark ederdim. Roscoe’de 17. Yol’dan çıktık. Yolun geri kalanındaysa neredeyse hiç araç yoktu.”

Kyle’ın sözleri Kim’in endişelerini azaltmamıştı. Ayrıca Gurney’in akima diğer olasılıkların gelmesine neden olmuştu. Ancak Kim’in ruh hali nedeniyle bunları en azından şimdilik kendine saklamaya karar verdi.

“Biraz önce Robby Meese’den bahsetmiştin,” dedi Gurney. “Aklıma takıldı. Jimi Brevvster’la çok sık görüştü mü?”

“Pek değil.”

“Bana gönderdiğin görüntüleri çeken o değil miydi?”

“Oydu ama Robby’le Jimi iyi anlaşamıyor gibiydiler. Robby’nin güvenilmez tutumları yüzünden zaten kötü bir başlangıç yapmıştık.”

“Nasıl?”

“Robby projeme dahil olan insanları tanıdıkça onların onayının gerekliliğe daha bir inanmaya başlamıştı. Daha önce bilmediğim yönleri olduğunu keşfettim. Para için her şeyi yapacak türden bir dalkavuk olmuştu. Sanırım bunu o da gördü. Zaten Jimi’nin hayatta en çok karşı çıktığı şeylerdi bunlar.”

“Kime dalkavukluk yapıyordu?”

“Neredeyse herkese. Eric’in sahip olduğu her şeyin ipotekli olduğunu öğreninceye dek Eric Stone’a, sonrasında da parasının çok ilgisini çektiği, savunmasız haldeki Ruthie’ye.” Başını iki yana salladı. “Çok iğrenç bir herifmiş. Üstelik bu yanını onu tanıdığım ilk birkaç ay nasıl da başarıyla gizlemeyi becermişti.” Gurney sessizce kızın sözlerini sürdürmesini bekledi, Kim de zaten derin bir nefes aldıktan sonra devam etmeye koyuldu. “Elbette bir de babasının tesisat işinden tonla paraya konan Roberta var. O savunmasız değil, tam tersine bir hayli ters tavırlar sergileyen biriydi ama bu Robby’nin onu ısrarlı bir biçimde aramasına mani olmamıştı. Sonra bir de estetik diş imalatından gelen önemli bir servetin sahibi olan Larry vardı. Ama şöyle bir şey oldu. Sanırım Larry, Robby’nin gerçek yüzünü, onun ilgi çekme ihtiyacını görmüş hatta ona acımıştı. Neden bunları konuşuyoruz? Robby, Ruthie’yle Eric’i öldürmedi ki. Böyle bir şey yapamaz o. Tamam, iğrenç bir insan ama o kadar da değil. Yani bunların ne önemi var ki?”

Gurney'in verecek bir yanıtı yoktu ama bunu itiraf etmekten çalan telefonu sayesinde kurtulmuştu. Teğmen Bullard'ın Brews-ter röportajıyla ilgili düşüncelerini söylemek için aradığını umarak ekrana baktı.

Hardvvick arıyordu. "Davey, ufaklık, farkında mısın bilmiyorum ama tam bir asansörde osuruk etkisi yarattın."

"Birileri rahatsız mı olmuş?"

"Rahatsız mı? Birinci sınıf bir ajan tarafından hakkında adaletin çarklarına teslim edilmen için girişimlerin başlatılmasını rahatsızlık olarak mı tanımlıyorsun? Tamam, o zaman birileri rahatsız olmuş diyebiliriz."

"Trout ahır yangınını mı araştırıyor?"

"Normalde bu BCTnın kundaklama olayları bölümünün işi. Ama FBI bölge bürosu konuyla bir hayli yakından ilgileniyor. Sigortadan gelecek parayla ilgilenmeni gerektirecek türden kumar, ipotek, sağlık ve aşk kökenli herhangi bir maddi sorunun olup olmadığı konusunda inceleme yapmayı önerdiler."

"Or.spu çocuğu," diye söylendi Gurney. Yemek masasının etrafında dolaşmaya koyulmuştu. "Ne bekliyordun? Sen adamı pantolonunu herkesin içinde aşağı indirmekle tehdit edeceksin onun eli de armut toplayacak öyle mi?"

“Bunu bekliyordum. Tepkim, zamanımın giderek tükendiğini fark ettiğim içindi.”

“Konusu açılmışken herkesi çileden çıkarmak dışında, gizli gerçeğin anlaşılması noktasında herhangi bir ilerleme kaydedebildin mi?”

“Bunu sanki olmayan bir şeyi araştırdığımı düşünüyormuş gibi söyledin.”

“Öyle söylemedim. Sadece herhangi bir gelişme sağlayıp sağlamadığım merak ediyorum.”

“Bunu ne olup bitiğini anlayıncaya kadar bilemeyeceğim sanırım. Bu arada White Mountain Katili konusunda ne biliyorsun?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Çok eskilerde kalmış bir olay. On beş sene önce galiba. New Hampshire’da mıydı?”

“Neredeyse yirmi yıl önce. Hanover kasabası çevresinde.” “Tamam. Şimdi daha iyi hatırladım. Beş, altı kadın kısa bir süre içinde ipek eşarplarla boğularak öldürülmüştü. Neden sordun?”

“O katilin kurbanlarından biri, Good Shepherd kurbanlarından birinin oğlunun kız arkadaşıymış. Kız Dartmouth’da son sınıftaymış. Good Shepherd kurbanlarından birinin oğlu da aynı okulda birinci sınıfta okuyormuş.”

“Ne? Kurbanın oğlunun kız arkadaşı orada son sınıfmış da o da birinci sınıftaymış da, ne anlatıyorsun sen böyle?”

“Larry Sterne’in öldürülen kız arkadaşı Dartmouth’da son sınıftayken Jimi Brewster da birinci sınıftaymış.”

Yine kısa bir sessizlik oldu. Gurney, Hardwick’in söylenenleri değerlendirmeye çalıştığına emindi. Sonra boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. “Bunu önemli bir ayrıntı olarak mı görmem gerekiyor? Elimizde 2000 yılında seri cinayet olayı esnasında bir ferdini kaybetmiş kuzeydoğuda yaşayan bir aile var. Bu ailenin oğlu on yıl önce 1990’da Sarmaşık Birliği’nde1 top koştururken başka bir seri cinayetin kurbanı olacak kızla arkadaşlık yapmış. İlk duyunca şaşırıyor insan, tamam, ama bunun rastlantı olduğu o kadar açık ki. Ne anlatmaya çalıştığını anlayamadım. Jimi Brewster’ın White Mountain Katili olabileceğini mi ileri sürüyorsun?”

“Bunu söyleyecek durumda değilim. Aklıma takıldı sadece. Şu bilgi kaynaklarına biraz daha parmak sokup, belki eski CJIS raporlarından filan, tabii hâlâ erişilebiliyorlarsa, bir şeyler öğrenebilir misin?”

“Ne gibi?”

“Öncelikle katilin olay yerinde bıraktığı izler, kurban profilleri, yanıt bulamamış sorular, Brewster’la bağlantı kurmamıza olanak verecek türden herhangi bir şey.”

“Nereden başlayayım?”

“Öncelikle olayı araştıran kimmiş onu bulalım. Oradan ilerleriz. Bakalım soruşturmada Brewster’ın adı hiç geçmiş mi?”

Bu sözler çok uzun süren bir sessizliğe neden olmuştu.

“Jack, orada mısın?”

“Buradayım. Bu küçük isteklerinin başıma ne büyük belalar açacağını düşünüyordum.”

“Biliyorum.”

“Tünelin ucunu görüyor musun?”

“Dediğim gibi şu an tek gördüğüm şey zamanımın tükendiği. Evet, tünelin ucu görünüyor. Ama hangi taraftan çıkacağım o belli değil galiba. Bir günüm ya kaldı ya kalmadı gibi.”

“Ne yapmak için?”

“Her şeyi anlamak ya da başım daha fazla belaya girmesin diye işin ucunu bırakmak için.”

Fazla uzun sürmeyen bir sessizlik.

Hardwick hapşırmış, ardından da burnunu temizlemişti. “Good Shepherd olayı on yıldır soruşturuluyor. Sense bunu yirmi dört saat içinde çözmeyi planlıyorsun öyle mi?”

“Başka çarem kalmadı gibi. Bu arada Jimi Brewster, Kimi’ye Good Shepherd cinayetleri sırasında başka yerde

olduğuna dair tanığı olduğunu söylemiş. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

“Unutulacak gibi bir şey değil ki o. Brewster cinayeti önce BCI’ya iletildi. Doktor Massachusetts’te vurulmuştu ama oğlu burada oturuyordu. Biz de olay henüz FBPm kontrolüne girmeden cinayeti bildirme görevini almıştık.”

“Neden unutulacak bir şey değil dedin?”

“Jimi’nin olay sırasında başka yerde oluşu aslında daha çok cinayet sebebi gibi de duruyordu. En azından babasının cinayetinde. Jimi ilk dört cinayet sırasında üzerinde uyuşturucu taşıma suçlamasıyla tutuklu bulunuyormuş. Babası kefaleti ödemeyi kabul etmediği için de birkaç haftayı hücrede geçirmiş. Sonunda eski sevgililerinden birinin ödediği kefaletle, Öfkeden deliye dönmüş olarak tahliye edilmiş. Babasının öldürülmesinden yaklaşık üç saat kadar önce.”

“Şüpheli olarak görülmüş mü?”

“Kesinlikle hayır. Dr. Brewster cinayetinin gerçekleştiği yerdeki bulgular diğer cinayetlerle de tıpatıp örtüşüyordu. Ayrıca bu bulgular kamuoyuna açıklanmadığı için Jimi’nin kopya cinayet işlemiş olma ihtimali de yoktu.”

“Yani Jimi’yi unutabiliriz.”

“Öyle görünüyor. Aslında bir bakıma çok da kötü bir durum. Oysaki listende sıraladığın olasılıklardan birine

mükemmel bir cevap olurdu.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Good Shepherd cinayetlerinin hepsi eşit önemde mi diye soruyorsun. Eğer tüm cinayetleri Jimi işlemiş olsa, aslında onu en çok ilgilendirenin babasının ölümü olduğu sonucuna ulaşabilirdik. Diğerlerini de sırf babasıyla aynı model otomobili kullandıkları, babasını bir şekilde yansıttıkları için öfke patlamasının ürünleri gibi görürdük. Bir nevi suç ortaklarını teker teker ortadan kaldırmak gibi.” Duraksadı. “Ah, lanet olsun. Ne anlatıyorum ben? Bunların hepsi psikolojik zırvaydı değil mi?”

39. Bölüm

Kan ve Gölgeler

Kjinikteki toplantıdan yorgun ve gergin bir şekilde dönen Ma-deleine daha çok kendi sıkıntılarına yoğunlaşmış bir haldeydi. Klinikteki bürokratik işleyişle ilgili bir süre söylendikten sonra Savaş ve Barış‘ı alıp yatağına yöneldi.

Kısa bir süre sonra Kim de ertesi günkü Rudy Getz görüşmesine dinlenmiş olarak gitmek istediğini söyleyip, iyi geceler dileyerek yukarı çıktı.

Ardından Kyle da gitti.

Gurney, Madeleine'in okuma ışığını kapattığını duyunca, sobayı söndürüp, kapılarla pencerelerin kilitli olup olmadıklarım bir kez daha kontrol etti. Lavaboda kalmış birkaç bardağı sudan geçirdi. Esnediğini fark ettiğindeyse kendisinin de yatması gerektiğine karar verdi.

Ne kadar bitkin olursa olsun yatağa girmesi uyuyabileceği anlamına gelmiyordu. Uzanıp gözlerini karanlığa diktiği anda Good Shepherd olayı tüm karmaşıklığıyla zihninde dönüp durmaya başlamıştı.

Ayakları aynı anda hem terliyor hem de üşüyordu. Çorap giymek istedi ama yataktan çıkacak hali de yoktu. En yakınındaki perdesiz pencereden gümüşi ay ışığıyla etrafın ölü balık pulları misali fosfor gibi ışıldadığını görerek şaşırdı.

İçindeki huzursuzluk sonunda kalkıp giyinmesine neden oldu.

Çıkıp, sobanın karşısındaki koltuklardan birine oturdu. Sobanın sıcaklığı az da olsa rahatlamasına neden olmuştu. Henüz sönmemiş közler kıpkırmızı parıldıyordu. Oturunca sanki düşüncelerini dizginlemekte daha başarılı oluyormuş, dikkatini daha iyi topla-yabiliyormuş gibi gelmişti.

Kesin olarak ne biliyordu?

Good Shepherd'ın zeki, baskı altında bile soğukkanlılığını kaybetmeyen, riske girmemek için her türlü tedbiri alan biri olduğunu biliyordu. Yaptığı planlara sadık kalan, uygulama noktasında titizliği asla elden bırakmayan biri. İnsan hayatına zerre kadar değer vermediği de ortadaydı. Cinayet Yetimleri tarzı programların çekilmesine neden olacak eylemlerine devam etmeye niyetliydi. Neredeyse top güllesi atacak büyüklükteki tabancayı kullanmakta ustaydı. Şimdi aynı şekilde buz kıracağı kullanmada da usta olduğu ortaya çıkmıştı.

Riske girmemek için her türlü tedbiri alıyor oluşu Gurney'in durup durup aklına takılan bir hususstu. İşin anahtarı burada olabilir miydi? Zira riske girmemek için bir hayli farklı tedbirler almıştı. Örneğin, saldırıyı gerçekleştireceği yerde uzun süre bekleme sabrını göstermiş, çarpışma ihtimalini azaltmak için yolun sola doğru eğim kazandığı yerleri seçmiş, son derece pahalı olan cinayet silahlarını cinayeti İşler işlemez elinden çıkarmış, Blum cinayeti öncesi gözlerden uzak bir park yeri tercih etmiş, neden olduğu kafa karışıklıklarını iyice artırmak için Ruth'un bilgisayarından Facebook mesajı göndermişti.

Bu adam bedeli ne olursa olsun kimliğini saklamaya kararlıydı.

Bu uğurda zaman kaybetmeyi, büyük miktarda harcama yapmayı ve cinayet işlemeyi rahatlıkla göze alıyordu.

İşte bu da akla enteresan bir soru daha getiriyordu. Ortaya çıkan kendini güvence altına alma, riskten kaçma tedbirleri dışında henüz tespit edilememiş başka neler yapmış olabilirdi? Ya da bir başka ifadeyle cinayet eylemleri sırasında başka ne tür risklerle karşılaşmış, bu riskleri bertaraf etmek için ne gibi tedbirler almıştı?

- Gurney kendini Good Shepherd'ın yerine koymaya çalışıyordu.

Kendisi gece, karanlık, boş bir yolda birini vurmaya niyetlenmiş olsa ne gibi tedbirler alacağını düşünmeye koyuldu. İlk aklına gelen; ya vurmayı başaramazsam ne olur, sorusuydu. Ya sonrasında vurmaya niyetlendiğim şahıs arabamın plakasını tespit ederse? Böyle bir şey büyük bir ihtimalle gerçekleşmeyecekti ama her türlü riskten kaçınmaya çalışan biri için bu olasılık da göz ardı edilemezdi elbette.

Profesyonel suçlular eylemlerini gerçekleştirmek için çoğunlukla çalıntı araç kullanırlardı ama emniyet güçlerine çalındığı bildirilen, sisteme bu şekilde girmiş bir aracı üç hafta boyunca elde tutup, kullanmaya kalkmak riski azaltmaya çalışan birinin yapacağı şey değildi. Diğer taraftan her bir cinayet için farklı çalıntı

araçlar kullanmak da başka sorunlara yol açabilirdi. Bu yüzden de böylesi bir şey kesinlikle Good Shepherd'm tarzı olamazdı.

Peki öyleyse ne yapmış olabilirdi?

Belki de her ihtimale karşı aracının plakasını çamura bulamıştı? Doğru okunmayan plaka trafik ihlaliydi ve bu da bir riskti elbette. Ama plakanın kurban tarafından okunması durumunda karşılaşılacak problemlere kıyasla çok daha önemsiz bir seviyede kalıyordu.

Gurney'in sobada için için yanan közlere gözü takılmıştı. Zihni belli bir konuya sabitlenmeye yanaşmıyordu. Ayağa kalkıp tavan lambasını yakıp, mutfağa yönelerek kendine bir fincan kahve yaptı. Uzun zaman önce çözüme ulaşmanın bir yolunun da sorundan bir parça uzaklaşıp başka bir şeyle uğraşmaya çalışmak olduğunu keşfetmişti. Baskının bir nebze azaldığı, ilginin başka bir şeye yöneltildiği durumlarda insan çıkışı daha kolaylıkla bulurdu. Doğup büyüdüğü Delaware bölgesindeki komşularından biri bir keresinde, "Tazı sen tasmasını çözmediğin müddetçe tavşanı yakalayamaz," demişti.

Yani başka bir şeye odaklan. Ya da önceden düşündüğün şeylere dön.

Kyle'ın Kim'Ie birlikte kente giderken de Walnut Crossing'e dönerken de takip edilmediklerine emin olduğunu söylediğinde hissettiği o huzursuz edici anlara

döndü. Gurney o sırada huzursuzluğunun nedenini onlara açmak istememişti ama şimdi içini kemiren bu düşünceyi enine boyuna değerlendirmeliydi. Büfenin çekmecesinden üç el feneri alıp hangisinin pilinin daha iyi durumda olduğunu kontrol etti. Sonra portmantodan iş yaparken giydiği boya lekeli ceketini alıp yan kapıdan dışarı yöneldi.

Hava serin değil basbayağı soğuktu. Kim'in otomobilinin altına bakmak için ön taraftaki donmuş çimenlerin üzerine doğru çömeldi. Ancak bu açıdan bir şey görebilmesi mümkün değildi. Arabanın anahtarını almak için içeri döndü.

Anahtarı Kim'in şöminenin karşısındaki sehpanın üzerinde duran çantasında bulmuştu.

Yeniden dışarı çıkıp traktörü park ettikleri küçük garajdan bir çift metal rampa aldı. Bu rampaları normalde çim biçme makinesinin bıçaklarını değiştirmesi gerektiğinde makineyi yüksekte tutmak için kullanıyordu. Rampaları Miata'nın ön tarafına koyup arabayı yavaşça öne ve yukarı doğru ilerletti. Böylece araç yerden on beş santim kadar daha yükselmişti. Sonra el frenini çekip donmuş çimenlerdeki yerine döndü. Sırt üstü yatıp arabanın altını el feneriyle incelemeye koyuldu.

Şüphelendiği, bulmaktan korktuğu şeyin yerini tespit etmek fazla zamanını almamıştı. En fazla bir sigara paketi büyüklüğünde, mıknatıslı, metal, siyah bir kutu ön şaseye

yapıştırılmıştı. Bu kutudan çıkan ince bir kablo aküye doğru uzanıyordu.

Arabanın altından çıkıp, arabayı rampadan indirdi. Anahtarı yeniden Kim'in çantasına koydu.

Biraz düşünmesi gerekiyordu. Miata'ya yerleştirilmiş GPS yer tespit cihazı elbette tek başına büyük bir anlam ifade etmiyordu ama duruma son derece rahatsız edici yeni bir boyut

kazandırdığı da aşikardı. Arkasından da akla hemen şu soru geliyordu: Sökmeli miyim yoksa olduğu yerde bırakmalı mıyım?

Hangi seçeneği tercih etse diğeri daha doğruymuş gibi göründüğünden kararsızlık içinde kalmıştı. Bu sorulardan, en azından bir süreliğine telefon görüşmesi yaparak uzaklaşmaya karar verdi.

Saat 23:30 olmuştu. Hardwick'in bu saatte telefonu açma ihtimali çok düşüktü ama mesaj bırakmak bile Gurney'in düşüncelerini toplamasına yardımcı olabilirdi. Tahmin ettiği gibi çağrısını telesekreter yanıtlamıştı.

"Merhaba, Jack, sana başını ağrıtacak yeni sorularım var. On yıl önceki trafik cezalarına ulaşma imkanın var mı? Özellikle Good Shepherd cinayetleri işlendiği sırada zengin semtlerde plakası okunmadığı için ceza yazılan araç olmuş mu öğrenmek istiyorum. Bu arada White Mountain Katili'yle ilgili ayrıntılara ulaşabildin mi?"

Telefonu kapattıktan sonra yeniden GPS yer belirleme cihazıyla ilgili sorunu düşünmeye koyuldu. Pille değil, doğrudan aracın elektrik sistemine bağlanarak çalışıyor oluşu çalışma süresinin kısıtlı olmadığını, doğal olarak uzun süre önce yerleştirilmiş olması gerektiğini ve halen de çalışıyor olabileceğini düşündürüyordu. Ne zaman, neden ve kim tarafından yerleştirilmişti? Hiç kuşkusuz bu Kim'in dairesine mikrofon yerleştiren şahsın işiydi. Gurney, bunu kızın takıntılı eski sevgilisinin yapmış olma ihtimali bulunduğunu düşünse de bir yandan durumun bu kadar basit olmadığı kanaatindeydi.

Aslında kesinlikle mümkün olduğunu düşündüğü başka bir şey daha vardı...

Portmantoya gidip ceketini giyerek yeniden dışarı çıktı.

Rampaları Miata'nm önünden alıp kendi Outback'inin önüne koydu. Almayı unuttuğu anahtarıyla el fenerini almak için eve geri döndü. Sonra arabasını çalıştırıp az önce yaptığı işlemi tekrarladı.

Benzeri bir cihazı burada da bulsa şaşırmayacaktı ama ön şaseyi iyice incelemesine karşın herhangi bir şey bulamadı. Bu sefer kaputu açıp motor kısmını inceledi. Yine bir şey yoktu. Akünün bağlantılarını kontrol etti ve bu kısımda da herhangi bir şey tespit edemedi.

İçini iyice rahatlatmak için bu kez rampaları arka tarafa koyup aracı arkaya doğru hareket ettirerek bu rampanın

üzerine çıkardı. Eğilip, feneriyle bu kez bu kısmı incelemeye koyuldu.

İşte oradaydı. Arka tamponun bağlantı noktasına iliştirilmiş, ilkinden biraz daha geniş, pilli, siyah bir kutu. Üzerinde yazılı marka ve özellik bilgilerinden bu cihazın Kim'in aracına yerleştirilen cihazın aynı fonksiyonlara sahip, pilli modeli olduğu anlaşılıyordu.

Neden aynı cihazların yerleştirilmediği sorusuna çok farklı yanıtlar verilebilirdi ama en mantıklı olanı, yerleştirme zamanının farklılığından kaynaklanıyor olduğuydu. Kablo bağlantılarının yapılabilmesi için en az yarım saatlik bir süreye ihtiyaç vardı. Oysa pilli cihaz çok kısa sürede monte edilebilirdi. Elbette şartlar eşit olsa elektrikle çalışan sistemin yerleştirilmesi tercih edilirdi. Bu da bu cihazı yerleştiren şahsın Kim'in arabasına Outback'den daha rahat erişebildiği anlamını taşıyordu. Ve bu da elbette bir kez daha akla Meese'i getiriyordu.

Artık gece yarısını geçmişti ama uyumak söz konusu bile değildi. Gurney çalışma odasındaki masasının çekmecesinden defter kalem alıp yeniden araçların altına yatarak cihazların ne kadar güçlü olduklarını imalatçısının web sitesinden kontrol etmek için marka, model ve seri numaralarını not etti. GPS temelli bütün cihazlar normalde aynı mantıkla çalışırdı. Alınan konum bilgisi internet aracılığıyla sisteme bağlı bilgisayarın ekranında yer alan bir haritada yanıp sönen bir nokta

halinde belirirdi. Tabii cihazın kalitesine göre bazı farklılıklar olabilirdi. Örneğin kapsam genişliği, net konum bilgisi, yazılımdaki diğer ayrıntılar, gerçek zaman tutarlılığı gibi farkların gözlemlenmesi mümkündü. Artık yüksek seviyede performans sergileyen cihazlar da bir hayli ucuzladığına göre isteyen herkes bu türden cihazlara sahip olabilirdi.

Miata'nın altından o gece ikinci kez çıktığında sağ kalçasında bir titreşim hissetmiş bu da bir hayli şaşırmasına neden olmuştu. İster istemez buna bir şekilde GPS aygıtının neden olduğunu düşündü. Hemen ardından eğer Hardwick ararsa evdekiler uyanmasın diye sessize aldığı telefonunun titreşimi olduğunu fark etti.

Doğrulup cebinden telefonu alıp ekrana bakınca Hardwick'in adını görmüştü.

"Çok hızlısın," dedi Gurney.

"Hızlı mı? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sorularımı hemen yanıtlamak için aramadın mı?"

"Hangi sorularını?"

"Telesekreterine bıraktığım mesajdaki soruların."

"Gecenin bir yarısı telesekreterimi kontrol etmem ki ben. Seni onun için aramadım."

Gurney kötü bir haber beklentisine kapılmıştı. Bunun nedeni belki de Hardwick'in ölüm haberlerini verirken bu

ses tonuyla konuştuğunu bilecek kadar İyi tanımasıydı. Kendini kötü habere hazırladı.

“Lila Steme. Dişçinin karısı. Kapının eşiğinde, kalbine buz kıracağı saplanmış olarak bulundu. Üç cinayet oldu. Öncekilerle beraber etti sana dokuz. Ve bitecek gibi de görünmüyor. Bilmek istersin diye düşündüm. Geldiğimiz bu noktada sana kimsenin haber verme uğraşma gireceğini sanmıyorum çünkü.”

“Tanrım. Pazar, Pazartesi, Sah. Her gece bir cinayet.”

“Peki sıra şimdi kimde? Çarşamba günkü buz kıracağı üzerine bahis oynayacak mısın?” Hardwick’in ses tonu yine değişmişti. Bu alaycı tonlama Gurney’de sınıf tahtası tırnakla çizilerek gıcırdatıldığında hissettiği şeylerin benzer bir etkisini yaratıyordu.

Polislerin zaman zaman akıl sağlıklarını korumak için kara mizaha başvurmaları gerektiğinin o da farkındaydı ama Hardwick her seferinde aşırıya kaçardı. Gurney bu tavra tepki vermesinin görünüşte Hardwick’in aşırıya kaçan tutumlarından kaynaklandığını düşünse de aslında bu derece rahatsız olmasının temelinde böyle davranan arkadaşının kendisine babasını hatırlattığını gayet iyi biliyordu.

“Aradığın için teşekkür ederim, Jack.”

“Dostlar ne için var, değil mi?”

Gurney içeri yönelip son saatte öğrendiği şeyleri yeniden gözden geçirmeye çalışarak mutfakta öylece durdu. Büfenin hemen yanındaydı. Mutfak ışıkları açıkken dışarıyı göremiyordu. Bu sebeple tüm ışıkları söndürdü. Ay tam anlamıyla dolunay olmamış, kürenin bir tarafı tam manasıyla gözlemlenecek hale gelmemişti. Yine de ay ışığı yemyeşil çimenliği, ilerideki karanlık gölgelerin ön tarafında uzanan ağaçlık araziyi seçebiliyordu. Gurney'e gözlerini kıstığında ilerideki çam ağaçlarının yapraklarını bile seçebilecekmiş gibi gelmişti.

Aniden orada bir'hareketlilik gördü. Nefesini tutup, pencereye doğru biraz daha yaklaştı. Büfeye tutunarak iyice eğildi ve birden sanki bir şey saplanmışçasma bileği feci şekilde acıdı. Işığı açmadan bile bu acıya neyin sebep olduğunu biliyordu. Bir haftadır orada duran ok bir hayli derine saplanmıştı. Işığı açınca-ya kadar avucundan süzülen kan yere damlamaya başlamıştı bile.

40. Bölüm

Gerçeklerle Yüzleşmek

Müthiş yorgunluğuna karşın gözüne uyku girmeyen Gurney yarı karanlıkta kahvaltı masasında oturmuş, güneşin yavaş yavaş yükseldiği tepelere doğru bakıyordu. Şafak vaktinin solgun ışıkları onun içinde bulunduğu ruh halinin de yansımasıydı adeta.

Daha erken saatlerde acıyla inlemiş, sesini duyup gelen Madeleine de onu Walnut Crossing'in küçük hastanesinin acil servisine götürmüştü.

Normalde bir saatten kısa sürecek iş, sarhoş bir sürücünün reklam panosuna çarpmasıyla başlayıp, bu panonun da hızla gelen bir motosiklet sürücüsünün karşı yönden gelen bir otomobilin üzerine düşmesine yol açmasıyla son bulan kazalar zinciri neticesinde üç ambulansın da meşgul oluşu sebebiyle dört saatten fazla sürmüştü. En azından Gurney'in yarasının dikilip bandajlanmasını beklerken aralarında konuşan acil servis personelinden öğrendiği bunlardı.

Bir haftada ikinci kez hastaneye gidişi Gurney'i fazlasıyla rahatsız etmişti.

Evden çıktıkları sırada, bekleme odasında ve ardından eve dönerken Madeleine'in endişe dolu bakışlarını fark etmişti ama pek konuşmamışlardı. Ya da elinin nasıl olduğundan, o lanet oku atmaları veya daha güvenli bir yere kaldırmaları gerektiğinden bahsetmişlerdi daha çok.

Karısına başka şeylerden bahsedebilirdi. Belki de bahsetse iyi olurdu. Mesela Kim'in arabasında bulduğu cihazdan, kendi arabasındaki benzer aletten, buz kıracağıyla işlenen üçüncü cinayetten bahsedebilirdi. Ama bu konularda tek bir kelime bile etmedi.

Susuyor olmasının nedeni bunları anlatmasının karısını üzmekten başka bir işe yaramayacağını düşünmesiydi.

Ama içindeki başka bir ses tam tersini söylüyordu. Asıl konuşmama nedeni tartışmadan kaçmak, zihnini bu tür şeylerle doldurmamaya çalışmaktı. Sadece kısa bir süre bu durumu gizleyeceğim diyordu kendi kendine. Yani gerçeği karısından saklamak gibi bir niyeti yoktu. Sadece doğru zamanı bekleyecekti.

Şafağın sökmesinden yarım saat kadar önce eve varmışlar, karısı yüzünde o gece neredeyse hiç silinmemiş endişe ifadesiyle yatağına dönmüştü.

Uyuyamayacak kadar gergin olan Gurney'se masaya oturmuş, üzerinde konuşmak istemediği şeylerle, özellikle de sayısı giderek artan cinayetleri düşünmenin neden olduğu huzursuzlukla boğuşup duruyordu.

Yakalanan katillerin ancak çok azı zeki ve disiplinli hareket edebilen kişilerdi. Belki de Good Shepherd hepsinden de zeki ve disiplinliydi.

Onun kimliğini tespit edebilmenin yolu ancak emniyet birimleriyle yoğun işbirliği yapılması durumunda mümkün olabilirdi. Dosyadaki tüm bilgilerin, tüm soruşturma tutanaklarının yeniden elden geçirilmesi gerekiyordu. Bu hem çok kapsamlı ve yorucu bir işti hem de her şeye bu şekilde en başından başlanması için resmi bir emre ihtiyaç vardı. Fakat içinde bulunulan durum göz önüne alındığında böyle bir iznin alınabilmesi mümkün değildi. Ne FBI ne de BCI kendi inşa ettikleri, on yıldır

da sağlamlaştırıp durdukları dairenin dışına çıkmaya yanaşırdı.

Peki, ne yapacaktı o zaman?

Dışlanmış, adeta şeytan gibi gösterilmişti. Hakkında her an suç duyurusunda bulunulabilirdi. Bir de üstelik alnına yapıştırılan şu TSSB illeti vardı. Bütün bunlara karşı ne yapabilirdi?

Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Sinir bozucu bir deyim dışında hiçbir şey.

Bütün kartlarını açtın artık.

İyi de elim zaten kötüydü.

Kartlarının neredeyse hepsi beş para etmezdi. Neredeyse hiçbir bilgi kaynağına sahip olmadığı için doğru dürüst kartları da olsa bir işe yaramazdı aslında.

Ama bir jokeri olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Belki onun bir değeri olabilirdi. Belki de o joker hiçbir işe yaramayacaktı.

Güneş yavaş yavaş yükseliyordu. Telefon çaldığında ortalık henüz aydınlanmaya başlamıştı. Gurney kalkıp açmak üzere çalışma odasına yöneldi. Klinikten biri Madeleine'le görüşmek istiyordu.

Telefonu yatak odasına götürmek üzere odadan çıkmaya niyetlendiği sırada karısının, üzerinde

pijamalarla çalışma odasının kapısında olduğunu gördü. Sanki bu telefonu bekliyormuşçasına elini uzatıp ahizeyi aldı.

Konuşmadan önce ekrandaki numaraya bakıp, uykulu ifadesiyle tezat oluşturan resmi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Günaydın, ben Madeleine.”

Sonra da sessizce dinlemeye koyuldu. Uzun süren sessizliğinden, ayrıntılı bir açıklama dinlediği anlaşılıyordu. Bu sırada Gurney de kendisine taze kahve yapmak üzere mutfağa yönelmişti. Madeleine’in son söylediklerinin bir kısmını anlayabilmişti. Tam duyamasa da karısının bir şeyi yapmayı kabul ettiğini anlamıştı. Birkaç saniye sonra mutfağa yönelen Madeleine, Gurney’e geceki endişeli bakışlarını yöneltti.

“Elin nasıl?”

Atılan dokuz dikişin üzerine sürülen solüsyonun etkisi geçmeye yüz tutmuş, avucunun alt kısmında belirgin bir zonklama başlamıştı.

“Çok kötü değil,” dedi. “Senden bu sefer ne yapmanı istiyorlar?”

Madeleine soruyu duymazdan geldi. “Elini doktorun söylediği gibi yukarıda tutman gerek.”

“Haklısın.” Kahve suyunun kaynamasını beklerken elini de biraz yukarı kaldırdı. “Başka bir intihar daha mı

olmuş?” diye takıldı karısına.

“Carol Quilty dün gece istifa etti. Yerine bakacak birine ihtiyaçları var.”

“Ne zaman gideceksin?”

“Mümkün olduğunca çabuk. Duş alıp, iki lokma bir şeyler atıştırıp çıkacağım. Başının çaresine bakman gerekecek, sorun olmaz değil mi?”

“İyiyim, sorun yok.”

Kaşlarını çatarak elini işaret etti. “Daha yukarı.”

Gurney elini göz seviyesine kadar kaldırdı.

Madeleine iç çekip, aferin sana dercesine sevimli bir tavırla göz kırpıp banyoya yöneldi.

Belki de bininci kez karısının doğuştan neşesine, başına ne gelirse gelsin son derece kısa sürede duruma uyum sağlayabili-şine ve her şeye kendisinden çok daha olumlu bakabilme gücüne hayran olmuştu.

Karısı hayatı olduğu gibi kabul ediyor, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Madeleine kartlarını doğru biçimde kullanıyordu.

Bunu düşününce aklına yeniden kendi jokeri geldi.

İşe yarayıp yaramayacağına emin olmasa da şansım denemek zorundaydı. Oyun sona ermeden jokeri kullanmak mecburiyerindeydi.

Boşu boşuna umutlanıyor olabileceği, bu çabasının da hiçbir işe yaramayabileceği düşüncesi içini karartıyordu. Ama anlamanın tek bir yolu vardı.

Jokeri Kim'in dairesine yerleştirilen dinleme cihazlarından haberdar oluşuydu. Mikrofonları oraya Good Shepherd'm yerleştirmiş olması mümkündü. Belki hâlâ dinlemeye devam ediyor olabilirdi. Bu iki varsayım doğruysa bu yolla onunla iletişim kurma ihtimali olabilirdi. Katille konuşma, ona mesaj yollama fırsatı doğabilirdi belki de.

Ama nasıl bir mesaj yollamalıydı?

Bu basit sorunun sonsuz sayıda yanıtı var gibiydi.

Ve bir an evvel doğru yanıta ulaşmak zorundaydı.

Madeleine'in kliniğe gitmek üzere evden ayrılmasından kısa bir süre sonra çalışma odasının telefonu yeniden çaldı. Bu kez arayan Hardwick'ti. Rahatsız edici derecede çatallı bir ses tonuyla, "Manchester Union Leader gazetesinin arşivini araştır," dedi. "White Mountain Katili'yle ilgili 1991 'de bir yazı dizisi hazırlamışlar. Bahse girerim istediğin bir dolu şey bulursun orada. Neyse, tuvalete gitmem lazım. Kendine iyi bak."

Bu adamın kesinlikle kendine has bir hoşça kal deme tarzı vardı.

Gurney bilgisayarını açıp yalnızca Union Leader‘ın değil diğer New England gazetelerinin arşivlerine girerek konuyla ilgili araştırma yapmaya koyuldu.

İki ayda beş cinayet işlenmişti. Tüm kurbanlar kadındı ve hepsi boğazlarında çözülmeden bırakılmış, beyaz ipek eşarplarla boğularak öldürülmüşlerdi. Kurbanların birbirlerine benzerlikleri de tamamen rastlantısal gibi duruyordu. Kadınlardan yalnız yaşayan üçü evlerinde öldürülmüştü. Diğer ikisiyse çalıştıkları tenha işyerlerinde cinayete kurban gitmişti. Biri sahibi olduğu bir el sanatları atölyesinin karanlık otoparkında, beşincisiyse kendi çiçekçi dükkanının arkasındaki aynı şekilde karanlık otoparkta öldürülmüştü. Beş cinayet de Dartmouth Üniversitesi’nin bulunduğu Hanover’da yaklaşık 16 kilometre yarıçaplı bir bölge içerisinde işlenmişti.

Genelde kadınların bu şekilde boğularak öldürüldüğü seri cinayetlerin nedeni seks olurdu. Ama bu beş cinayette de herhangi bir tecavüz emaresine rastlanmamış, cesetlerin herhangi bir şekilde cinsel istismara uğradıklarına dair bir bulguya rastlanmamıştı. Ve kurban profili de Gurney’i bir hayli şaşırtmıştı. Bunun nedeni de kurbanların neredeyse hiç ortak yönlerinin olmayışıydı. Kadınlar fiziksel olarak yalnızca kısa boylu oluşlarıyla birbirlerine benziyorlardı. Başka bir benzerlikleri yoktu. Saç stilleri, giyim tarzları bütünüyle

farklıydı. Ayrıca gelir seviyeleri de değişikti. Bir üniversite öğrencisi (Larry Sterne'in o zamanki kız arkadaşı), iki tezgahtar, dershane kantininde yarı zamanlı garsonluk yapan biri ve bir de psikiyatrisi. Yirmi birle yetmiş bir yaşları arasındaydılar. Üniversite öğrencisi sarışındı. Emekli psikiyatristse kır saçlı, siyahi bir kadındı. Gurney kurbanların birbirlerine bu derece az benzerlik gösterdiği başka bir seri cinayet vakası hatırlamıyordu. Katilin belirli bir gruba takıntılı olduğunu, cinayetleri de bu takıntısı nedeniyle işlediğini düşünmek pek mümkün değildi.

Olayın tuhaflığını düşünmeye iyice daldığı sırada üst kattaki duşun sesini işitti. Kısa bir süre sonra da Kim, yüzünde gergin bir ifadeyle aşağı indi.

"Günaydın," dedi Gurney, bilgisayarında açtığı arşiv sayfalarını kapatırken.

"Başını belaya soktuğum için çok üzgünüm," dedi Kim. Ağlamak üzereydi.

"Bu bir zamanlar benim işimdi."

"İşin olduğu dönemde ahırını yakmıyorlardı ama."

"Ahırın yanmasının olayla ilgisi olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Belki de tamamen başka bir..

"Ah, aman Tanrım," diye sözünü kesti Kim. "Eline ne oldu?"

“Mutfak tezgahına koyduğum ok battı. Karanlıkta fark edemedim.”

“Ah, aman Tanrım,” diye yineledi Kim yüzünü buruşturarak.

Kyle da inmişti aşağı. “Günaydın baba. Nasılsın...” O da Gurney’in elindeki bandajı görmüştü. “Ne oldu?”

“Bir şey yok. Göründüğü kadar kötü değil. Kahvaltı edecek misiniz?”

“Şu iğrenç okla kesmiş elini,” dedi Kim.

“Vay canına, jilet gibi bir şey zaten,” dedi Kyle.

Gurney masasından kalktı. “Hadi,” dedi. “Yumurta, tost ve kahvemiz var.”

Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama gülümseyerek, sakin bir tavırla mutfağa doğru yönelirken bile aslında zihni son cinayeti ve araçlarda tespit ettiği GPS aygıtlarını nasıl söyleyeceği düşüncesiyle doluydu. Bunları kendine mi saklama-lıydı? Ama neden?

Kararsız kaldığı durumlarda içi içini yer, bir an bile huzur bulamazdı. Dikkatini kahvaltıyla ilgili konuşmaya vermek için gayret gösteriyordu. “Portakal suyuna ne dersiniz?”

İlgisiz birkaç cümle dışında kahvaltıda herkes neredeyse garip denecek kadar sessizdi. Kahvaltı bitince Kim bir şeyle meşgul olma arzusuyla ayağa kalkıp masayı temizledi. Ardından da bulaşıkları yıkamaya

koyuldu. Kyle da telefonundaki mesajları okumaya dalmıştı. Uzun süre başını kaldırmadığına bakılacak olursa her mesajı en az iki kere okumuş olmalıydı.

Gurney de düşüncelere dalmış, joker kartını nasıl oynaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Sadece tek bir şansı olacaktı. Üstelik zamanının tükenmek üzere olduğunu artık neredeyse elle tutulacak derecede somut biçimde hissediyordu.

Bu işin sonunun ancak Good Shepherd'la karşılaşmayı başardığı takdirde geleceği kanaatindeydi. Ancak o zaman bulmacanın parçaları birbirine uyacak, sahip olduğu herkesten farklı düşüncelerin sağduyusunun ürünü mü yoksa iyi günleri geçmişte kalmış, hasta bir polisin fantezileri mi olduğu ortaya çıkmış olacaktı.

Yapmak istediği şeyin ne derece gerçekçi olduğunu ya da başarı ihtimalini uzun uzun düşünmeye vakti yoktu. Tek odaklanması gereken şey Good Shepherd'ın ortaya çıkmasını nasıl sağlayacağıydı. Ve de nerede?

Nerede sorusuna yanıt bulmak kolaydı.

Zor olan nasıl olduğuydu.

Telefon çalınca birden düşüncelerinden sıyrıldı. Mutfak masasında oturduğunu, güneşin de artık bir hayli yükseldiğini fark etti. Düşünceleriyle boğuşurken Kim'le Kyle'ın sobanın karşısındaki koltuklara geçtiklerini fark etmemişti bile. Kyle sobayı da yakmıştı.

O da telefonu açmak üzere çalışma odasına yöneldi.

“Günaydın, Connie.”

“David?” Sesinden Gurney’e ulaşabildiğine şaşırdığı anlaşılıyordu.

“Buradayım.”

“Fırtınanın ortasında?”

“Öyle gibi.”

“Kesinlikle tam bir fırtına.” Gergin ama bir o kadar da enerjikti. Zaten Connie her zaman uyarıcı almış gibi konuşurdu. “Rüzgar şu an hangi yönden esiyor?”

“Anlamadım?”

“Kızım giderek batağa mı saplanıyor yoksa çıkış yolunu buldu mu?”

“Projeyi bırakmaya karar verdiğini söyledi.”

“Karmaşadan dolayı mı?”

“Karmaşa?”

“Buz kıracağı cinayetleri, Shepherd’ın yeniden doğuşu, sokaklardaki panik. Bunlardan mı korktu?”

“Öldürülen insanlara değer veriyordu.”

“Gazetecilik kalbine işlememiş onun. Eskiden de böyleydi. Hep de böyle olacak anlaşılan.”

“Ayrıca duygusal bir belgeselin RAM TV’nin elinde, itici bir pembe dizi tarzında yayınlanmasından da bir

hayli rahatsız olmuş durumda.”

“Ah, saçma sapan konuşma, David. Kapitalist bir toplumda yaşıyoruz.”

“Yani?”

“Yani medya ticari bir iştir. Şaşırtıcı, değil mi? İncelikler hoş olabilir ama para eden şey dramdır.”

“Belki de bu konuşmayı benimle değil onunla yapmalısın.” “Hayatta yapmam. Onunla zıt kardeşler gibiyiz. Ama daha önce de söylediğim gibi sana hayran. Seni dinleyecektir.”

“Ne söylememi istiyorsun ona? RAM TV’nin saygıdeğer bir kurum, Rudy Getz’in de bir prens olduğunu mu söyleyeyim?” “Duyduğum kadarıyla Rudy pisliğin teki. Ama akıllı bir pislik. Dünya böyle kurulmuş. Bazılarımız bunu fark eder. Bazılarımızsa edemez. Kısacası işi bırakmadan önce bir kez daha düşünmeli.”

“İçinde bulunduğumuz durum düşünülürse işi bırakma fikri yanlış bir şey olmaz.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Bu Connie Clarke’la konuşurken pek rastlanılacak bir şey değildi. Bir süre sonra alçak sesle konuşmaya başladı. “Sen işin sonrasını göremiyorsun. Basın-yayın okumak istiyor. Üniversite diplomasına sahip olmak, ideallerinin peşinden koşmak arzusunda. Medyada kariyer sahibi olması hayatının

kurtulması anlamına gelecek. Tam bir kurtuluş olacak.” “Kurtuluş mu?”

Yine bir sessizlik. “Şu an karşında gördüğün hırslı, kararlı kız aslında tam bir mucize. Çünkü daha birkaç sene öncesine kadar, babasının ortadan kayboluşunun ardından normal hayattan kopuşuyla beni inanılmaz korkutuyordu. Gelişme çağında tam bir serseriydi. Hiçbir şey yapmak istemez, hiçbir şeyle ilgilenmezdi.

Bazen normal gibi görünür sonra birdenbire sanki bir kara deliğe düşmüş gibi olurdu. Bu gazetecilik iş, özellikle de Yetimler projesi ona en azından bir vizyon kazandırdı. Hayattaki amacını yeniden buldu. Bu yüzden projeden vazgeçmesinin onun için olumlu sonuçlar doğuracağını sanmıyorum.”

“Onunla konuşmak ister misin?”

“Orada mı? Sizin evde mi?”

“Evet. Uzun hikaye.”

“Orada. Senin odanda mı?”

“Başka odada. Oğlumla.”

“Oğlunla?”

“O da başka bir uzun hikaye.”

“Anladım. Pekala zamanın olunca bu hikayeyi dinlemek isterim.”

“Seve seve anlatırım. Bir iki gün içinde. Şimdilik işler biraz karışık gibi.”

“Anladım. Yeniden konuşuncaya kadar lütfen söylediklerimi bir düşün.”

“Artık kapatmam gerek.”

“Tamam. David, elinden geleni yap lütfen. Kendisini mahvetmesine izin verme.”

Telefonu kapatıp, dalgın dalgın dışarıyı seyretmeye koyuldu. İnsan birinin kendini mahvetmesine nasıl mani olabilirdi ki?

Avucundaki sızlama dalgınlıktan sıyrılmasına yol açtı. Elini kaldırıp, pencere pervazına dayayınca acı biraz hafifledi. Masa saatine baktı. Bir saatten kısa bir süre içinde Rudy Getz’Ie görüşmek üzere Kim’le birlikte yola çıkmaları gerekecekti.

Ama şimdi halletmesi gereken çok daha önemli bir iş vardı. Joker. Katile mesaj gönderme fırsatı.

Nasıl bir mesaj olabilirdi bu?

Onu bir yere mi çağırmalıydı?

Nereye? Ne yapmaya? Hangi sebeple?

Shepherd ne isteyebilirdi?

Shepherd’ın öncelikle her zaman istediği şey güvenlikti. Belki Gurney ona aldığı riskleri ortadan

kaldıracak bir fırsat önerebilirdi.

Ya da bir düşmanı bertaraf etme fırsatı.

Evet. İşte bu, işe yarayabilirdi.

Sorun çıkartan birini öldürme fırsatı.

Ve Gurney bunun için çok iyi bir yer biliyordu. Cinayet için mükemmel bir yer.

Çekmecesini açıp üzerinde sadece telefon numarası yazılı kartviziti aldı.

Cep telefonuna uzanıp, numaraları tuşladı. Telesekreter devredeydi. Ne bir selamlama ne de kendini tanıtma sözcüğü. Sadece tek cümlelik bir emir. "Arama amacını belirt."

"Ben Dave Gurney. Acil bir durum var. Beni ara."

Ve bir dakika içinde telefonu çaldı. "Ben Maximilian Clinter. Ne oldu, delikanlı?" Aksam iyice belirgindi.

"Bir ricam var. Bir şey yapmam gerek. Bunun için de özel bir yere ihtiyacım var."

"Önemli bir şey mi bu?"

"Evet."

"Ne kadar önemli?"

"Çok önemli.

“Çok önemli. Peki o zaman. Bunun tek bir anlamı var sanırım. Yanılıyor muyum?”

“Zihin okuyamıyorum ben, Max.”

“Ben okurum.”

“O zaman bana soru sormana gerek yok.”

“Sormadım, sadece onaylamanı rica ettim.”

“Konunun son derece önemli olduğunu onaylıyorum. Ve senden kulübeni bir geceliğine kullanmama izin vermeni rica ediyorum.”

“Biraz ayrıntı vermeye tenezzül edecek misin?”

“Henüz ben de tam olarak durumu netleştiremedim.”

“O zaman temel fikri söyle.”

“Söylememeyi tercih ederim.”

“Bilmeye hakkım var.”

“Birini yanıma çağıracağım.”

“Onu mu?”

Gurney yanıt vermedi.

“Gerçekten mi? Buldun mu onu?”

“Aslında onun beni bulmasını istiyorum.”

“Kulübemde?”

“Evet.”

“Neden oraya gelmek istesin ki?”

“Eğer bunun şart olduğuna inanmasını sağlarsam beni öldürmesi için.”

“Anladım. Yani geceyi Hogmarrow Bataklığı’nın ortasındaki kulübemde, seni öldürmek için nedenleri olan birinin ziyaretine gelmesini bekleyerek geçirmeyi planlıyorsun. Doğru anlamış mıyım?”

“Aşağı yukarı.”

“Peki mutlu son nasıl olacak? Tam kafanı patlatacağı sırada lanet olası Batman gibi gökyüzünden gelip seni kurtaracak mıyım?”

“Hayır.”

“Hayır?

“Kendimi kurtaracağım. Ya da kurtaramayacağım.”

“Nesin sen? Tek kişilik ordu mu?”

“Başkası işe karışırsa her şey mahvolabilir.”

“Ben de olmalıyım.”

Gurney çalışma odasının penceresinden hiçbir şey görememesine rağmen dışarı bakmayı sürdürürken bir yandan da plan adını verdiği aslında neresinden tutsa elinde kalacakmış gibi görünen varsayımlarının olası sonuçlarını düşünüyordu. Oraya tek başına gitmek riskli bir işti. Ama bir başkasıyla, özellikle de Clinter gibi

biriyle gitme, riski daha da artırmaktan öteye gitmezdi. “Özür dilerim. Ya benim istediğim gibi olacak ya da olmayacak.” Clinter birden avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. “Hayatımı mahvetti o herif! Onu öldürmek için yaşıyorum ben! Onun leşiyle köpeklerimi besleyeceğim! Kalkmış bana bunun senin istediğin gibi olması gerektiğini söylüyorsun! Senin istediğin gibi? Sen aklını mı kaçırdın?”

“Bilmiyorum, Max. Sadece Good Shepherd’ı durdurmak için küçücük bir umut varmış gibi görünüyor. Kim Corazon’u öldürmesine mani olmanın tek bir yolu. Ya da oğlumu. Belki de karımı. Ya şimdi ya da asla, Max. Bu benim tek şansım. Bir sürü farklı ihtimal var zaten. Plana bir başkasının dahil olması, ihtimalleri katlayacak. Özür dilerim, Max, ama buna izin veremem. Ya benim istediğim gibi olacak ya da olmayacak.”

Uzun bir sessizlik.

“Tamam.” Clinter’ın sesi ifadesizdi. Aksansız. Duygusuz bir ses.

“Neye tamam?”

“Tamam, evimi kullanabilirsin. Ne zaman?”

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur. Yarın diyelim. Güneşin batışından şafağa kadar.”

“Tamam.”

“Ama senin kesinlikle uzak durman gerek.”

“Peki ya yardıma ihtiyaç duyarsan?”

“Buffalo ’daki o küçük odada sana kim yardım etti?”

“Buffalo olayı farklıydı.”

“Belki de o kadar farklı değil. Kapıların anahtarları var mı?” “Hayır. Küçük zehirli yılanlarım kilit vazifesi görüyor.”

“Sen çıkardın değil mi yılan söylentisini?” Gurney geçen hafta Clinter’m kulübesine yaptığı ziyaret sırasında bunu düşündüğünü hatırlamıştı. Şimdi sanki aradan bir ay geçmiş gibi geliyordu.

“Söylentiler gerçeklerden daha güçlü olabilir delikanlı. İnsan zihnini asla küçümseme. Zihindeki bir yılan çalıların arasındaki iki gerçek yılandan daha korkutucu olabilir.” Aksam yine geri dönmüştü.

41. Bölüm

Şeytanın İşbirlikçisi

O sabah on bire doğru Kyle, Gurney’in bilgisayarına, yazıcısına ve USB kablosuna el koyup BlackBerry’sindeki PDF dosyalarını bilgisayara aktarmaya koyuldu. Sınıf arkadaşlarından biri ısrarla ders notlarıyla ödevlerini isteyip duruyordu. Şehre dönme zorunluluğunu biraz olsun ortadan kaldırmış olacaktı bu şekilde. Kyle ayrıca yarı zamanlı çalıştığı ek işini de bir

süreliğine buradan e-posta yoluyla yapabileceğini söylemişti.

Saat tam on birde Gurney'le Kim, Getz'le on iki otuzda yapacakları görüşmeye gitmek üzere yola çıktılar. Miata'ya binmişlerdi. Arabayı Kim kullanıyor, yolcu koltuğuna geçen Gurney de bu sırada Shepherd'la Max Clinter'ın kulübesinde yapmayı tasarladığı karşılaşmanın detaylarını düşünmeyi planlıyordu. Belki, şansı yaver giderse biraz uyumayı da ümit etmiyor değildi.

Bazı vakalarda cinayet nedenlerinden faile ulaşılırdı. Bazılarındaysa failden suç nedenlerine ulaşmak mümkün olurdu. Ama bu olayda her iki yöntem için de vakit yoktu. Tek umut failin kendi kendini ele vermesiydi. Bu da aslında imkansız bir girişim gibi görünüyordu. Her türlü tuzağı şahin gözlerine sahipmişçesine sezen birini nasıl tuzağa düşürecekti?

28. Yol üzerindeki Ashokan Tepeleri'ne giden yolun yarısında Gurney çok ihtiyaç duyduğu uykuya dalmıştı. Yirmi beş dakika sonra, Getz'in evine bir kilometre mesafedeki Şahin Tepesi'ne yaklaştıklarında Kim tarafından uyandırıldı.

"Dave?"

"Evet?"

"Sence ne yapmalıyım?" Konuşurken gözünü bir an için bile yoldan ayırmıyordu.

“Bu zor bir soru,” dedi dalgın bir şekilde. “Eğer RAM TV’den ayrılmaya karar verirsen B planın var mı?”

“Neden bir B planına ihtiyaç duyayım ki?”

Gurney bu soruya uygun bir yanıt bulamadan araç Getz’in evine uzanan yola ulaştı. Kim ormangüllerinin oluşturduğu tünelin altından geçip, taş yolda biraz ilerledikten sonra evin önüne park etti.

Arabadan indiklerinde bir helikopterin kulak tırmalayıcı sesiyle karşılaşmışlardı. Sesin geldiği ağaçlık alana doğru dönerlerken yaklaşan helikopterin sesi de her saniye daha bir artıyordu.

Bir süre sonra ses Gurney’e yalnızca duyduğunu değil aynı zamanda hissettiğini düşündürecek kadar şiddetlendi. Evin yüksek ön cephesi yüzünden helikopteri çatıya ininceye dek göremedi. İnen helikopterin yavaşlayan pervanesi Kim’in saçlarını bir anda dağıtmıştı.

Ortalık biraz sakinleşince Kim omuz çantasından küçük bir saç fırçası çıkardı. Saçını tarayıp, ceketini düzeltip, Gurney’e hafifçe gülümsedi. Sonra kolonlarla destekli basamakları çıktılar. Gurney kapıyı çaldı.

Kapı açılmadı. Bir daha denedi. Yarım dakika kadar sonra üçüncü çalışının ardından kapılardan biri açıldı.

Rudy Getz'in dudakları gülümsemekten çok sırıtma olarak tanımlanabilecek biçimde aralıktı. Yarı aralık gözkapakları arasında parıldayan gözleri sanki öfkeliymiş gibi görünmesine neden oluyordu. Üzerinde bir önceki gelişlerinde olduğu gibi yine siyah kot pantolonla siyah bir tişört vardı. Ama bu kez spor ceketi beyaz değil açık mordu. "Hey, hoş geldiniz. Sizi gördüğüme sevindim! Harika bir zamanlama! Çok hoşuma gitti doğrusu! Gelsenize içeri."

İçerideki soğuk, metal ve cam karışımı dekorasyon aynı Gurney'in hatırladığı gibiydi. Getz gerginliğin neden olduğu enerjisini boşaltmak istercesine parmaklarını çıtlatıyordu. İlk gelişlerinde oturdukları oval, akrilik masanın çevresindeki sandalyeleri işaret etti. "Sandalye alın. İçki zamanı. Helikopterlere bayılıyorum. Ölene kadar da seveceğim galiba. RAM TV'nin küçük bir filosu var. Helikopterlerimizle nam saldık. Helikopter değil, Ramkopter diyorlar. Her önemli olayda mutlaka haberin merkezine ilk ulaşan bir ramkopter oluyor. Çok büyük bir olaysa iki tane gönderiyoruz. Başka kimse iki helikopter yollama imkanına sahip değil. İnsan gurur duyuyor. Ama ne zaman uçsam susuzluktan kavrulacak hale geliyorum. Siz de bana eşlik etmek ister misiniz?"

Gurney'le Kim yanıt veremeden Getz iki parmağını ağzına sokup neredeyse beş yüz metreden duyulabilecek derecede şiddetli bir ıslık çaldı. O an odanın diğer

tarafındaki kapıda patenli kız belirdi. Gurney, kızın patenlerini, etkileyici biçimde bedenine yapışan siyah dansçı mayosunu, lacivert, jöleyle dikleştirilmiş saçlarını ve en az saçları kadar şaşırtıcı masmavi gözlerini hatırlamıştı.

"Stoli Elit içtiniz mi hiç?" diye sordu Getz.

"Ben bir bardak su istiyorum sakıncası yoksa," dedi Kim.

"Siz, Dedektif Gurney?"

"Su."

"Yazık. Stoli Elit müthiştir. Çok da pahalı elbette." Patenli kıza döndü. "Claudia, tatlım bana üç parmak, buzsuz getir." Bu sırada üç parmağını kaldırıp kadehine istediği ölçeği işaret etmişti.

Kız patenlerinin ucunda dönüp girdiği kapıdan çıktı.

"Evet, madem toplandık oturup konuşalım öyleyse." Getz bir kez daha sandalyeleri işaret etti.

Kim'le Gurney masanın bir tarafına, Getz'se diğer tarafına geçmişti.

Claudia kayarak gelip kadehi Getz'in önüne koydu. O da uzanıp, kadehinden bir yudum alıp gülümsedi. "Mükemmel."

Kız, Gurney'i şöyle bir süzüp yeniden aynı kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"Pekala," dedi Getz. "Biraz iş konuşalım." Parıldayan gözlerini Kim'e dikmişti. "Tatlım, söylemek istediğin şeyler olduğunu biliyorum. Seni dinliyorum. Anlat bana."

Kim bir an için tereddüt etti. "Korktuğumu söylemekten başka ne diyebilirim bilmiyorum. Olup bitenler beni çok korkuttu. Kendimi sorumlu hissediyorum. İnsanlar öldürüldü. Benim yüzümden öldürüldüler. Cinayet Yetimleri yüzünden öldürüldüler. Bu yüzden de programın sona ermesi gerek. Bitirilmeli."

Getz ona bakmayı sürdürüyordu. "Hepsi bu mu?" Sanki daha uzun bir konuşma bekliyormuşçasına şaşkın bir ifade belirmişti yüzünde.

"Evet, program yayından kaldırılmalı. Benim umduğum gibi bir şey olmadı. Görüşmemin montajlanmış hali, karanlık bir köy yolunda başlayan görüntüler, fikir danışılan sözde uzmanlar filan. Açık konuşmak gerekirse çok kalitesiz bir program yapıldığını düşünüyorum."

"Kalitesiz?"

"Uzun lafın kısası, cinayetlerin sona ermesini istiyorum." "Uzun lafın kısası programın yayından kaldırılmasını talep ediyorsun öyle mi? Bu çok komik."

"Komik mi?"

“Evet, komik. Bir şey içmek istemediğine emin misin?”

“Su rica etmiştim.”

“Bak, bu doğru.” İşaret parmağını Kim’e silah doğrulturmuş gibi uzatıp, sırıttı. Sonra votkasından iki iri yudum daha aldı. “Tamam, gerçekleri masaya yatıralım o zaman. Önce işleyişle ilgili biraz ayrıntı vereyim sana. Buraya gelmeden önce bana kalsa keşke mukaveleni bir inceleseydin. O zaman durumu daha net görebilirdin. Yani programın kime ait olduğunu, kararları kimin vereceğini, kimin fesh etme yetkisine sahip olduğunu filan görürdün böylece. Neyse şimdi bunlardan bahsedip vakit kaybetmeyelim. Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var. Müsaade et de sana biraz RAM TV’yi anlatayım...”

“Programı yayından kaldırmayacağını mı söylüyorsun?” “Lütfen. Konuyu bağlamından saptırmayalım. Aksi takdirde doğru kararlar veremeyiz. Lütfen. Bitirmeme izin ver. Sana RAM TV hakkında bilmiyor olduğunu düşündüğüm bir şeyler söylemeye çalışıyordum az önce. Diğer kanallardakilerle kıyaslanamayacak kadar çok sayıda birinci sıraya yükselmiş programımız var. En çok izleyici bizim...”

“Umurumda değil.”

“Lütfen. Konuşmama izin ver. Bunları bilmeyebilirsin. Toplam izleyici sayısı en fazla olan kanalız. İzlenme

oranlarımızı her yıl arttırıyoruz. Kanalımızın bağlı bulunduğu şirketler grubu

medya alanında dünyanın en büyüğü. Biz de grubun en kârlı şirketiyiz. Önümüzdeki yıl kânınızı daha da arttıracağız."

"Bu anlattıklarınızın konuyla ne ilgisi var."

"Lütfen. Dinle. Program nasıl yapılır iyi biliriz. İzleyicimizi tanırız biz. Uzun lafın kısası demiştin değil mi? Asıl uzun lafın kısası ne biliyor musun? Biz yaptığımız işi herkesten daha iyi biliyoruz. Senin bir program yapma fikrin vardı. Biz bu fikri altına dönüştürdük. Medya simyacısıyız biz. İşimiz bu. Fikirleri altına çevirmek. Anladın mı?"

Kim öne doğru eğildi. Sesini yükselterek, "Bu program yüzünden insanlar öldü. Ben bunu anlıyorum," dedi.

"Kaç kişi?"

"Ne?"

"Bu gezegende günde kaç kişi ölüyor biliyor musun? Kaç milyon?"

Kim söyleyecek şey bulamamış, adama bakakalmıştı.

Gurney fırsattan istifade söze karışıp, sakin bir sesle, "Yeni cinayetler izlenme oranınızı artırır mı?" diye sordu.

Getz bir kez daha sırıttı. "Doğruyu ister misin? Reytingler tavana vuracak. İkinci Değişim adıyla bir

bölüm hazırlıyoruz. Belki sonrasında bunu ayrı bir program haline de getirebiliriz. Sana önerdiğim projeyi hatırlıyor musun? Adaletin Yokluğunda adlı, çözülememiş olayları inceleyen bir programdan bahsetmiştim hani? Bu ondan daha iyi olacak. Buradan daha neler neler yapabiliriz, dedektif. Cinayet Yetimleri gerçekten çok verimli bir konuymuş. Harika bir başlangıç oldu. Medya simyası tam da bu işte."

Kim yumruklarını sıkarak, "Bu... bu... çok iğrenç," dedi. "Hayır, bu ne biliyor musun, tatlım. İnsan doğasının ta kendisi."

Kim'in gözlerinden ateş saçılıyordu adeta. "Bana iğrençlikle açgözlülüğün karışımı gibi geldi oysa."

"Doğru. Dediğim gibi. İnsan doğası."

"İnsan doğası değil bu. Kalitesizlik, basitlik."

"İzin ver de sana anlatayım. İnsan diğer hayvanlardan farklı değildir. Hatta belki de en çirkin, en aptal hayvan insandır. Gerçek bu. Ben de bir gerçekçiyim. Bu hayvanat bahçesini ben yaratmadım. Sadece yaşamalarını sağlıyorum. Ne yaptığımı anladın mı? Besliyorum o hayvanları ben."

Kim ayağa fırladı. "Bu kadar yeter. Ben gidiyorum."

"Harika bir suşiyi kaçıracaksın."

"Aç değilim. Buradan gitmem gerek. Hemen."

Ön kapıya doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Gurney de ayağa kalkıp, hiçbir şey söylemeden Kim'in peşine takıldı. Getz oturduğu yerden kalkmamıştı.

Kapıya yaklaştıkları sırada arkalarından seslendi. "Biraz durun. Size bir şey soracağım. Bir slogan geliştirmeye çalışıyoruz. İkisi arasında kaldık. Birincisi, RAM Haber Beynin ve Yüreğin

Özgürlüğü. İkincisi, RAM Haber, Gerçekten Başka Hiçbir Şey. Hangisi daha güzel?"

Başmı iki yana sallayan Kim kapıyı açıp kendini mümkün olduğunca çabuk dışarı attı.

Gurney dönüp hâlâ akrilik masada oturmayı sürdüren adama baktı.

Açık mor ceketinde görülemeyecek kadar küçük kumaş tiftiklerini toplamaya dalmıştı.

42. Bölüm

Zor İş

Getz'in evinin bulunduğu, çam ağaçlıklı, dönemeçli yoldan anayola doğru ilerliyorlardı. Kim arabayı Gurney'in RAM TV'nin yöneticisi ve ikiyüzlü kurumu hakkında düşünmesini imkansız hale getirecek kadar hızlı kullanıyordu.

İkinci kez yoldan çıkmalarına ramak kalınca direksiyona geçmeyi önerdi. Kim buna yanaşmasa da hızını azalttı.

“Buna inanamıyorum,” diyordu başım iki yana sallayarak. “İyi bir şeyler yapmaya çalışıyordum. Gerçek bir şeyler. Ama şu hale bak. Ne kadar iğrenç! Tanrım. Ne kadar aptalmışım! Ne kadar safmışım!”

Gurney ona bakıyordu. Sade, mavi ceketi, süssüz beyaz bluzu, göze batacak derecede basit saç stiliyle yetişkin kıyafetleri giymiş bir çocuğu andırıyordu.

“Ne yapacağım?” Bunu neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle sormuştu. “Ya Shepherd, ‚şeytanı uyandırma’ diyerek bizzat beni uyardıysa? Dinlemediğim için insanları öldürmeye devam ederse? Her bir cinayet benim suçum olacak. Getz’i bu korkunç şeye devam etmemesi için nasıl ikna edeceğiz?”

“Getz’i durdurabileceğimizi sanmıyorum.”

“Ah, Tanrım...”

“Ama Shepherd’ı durdurmanın bir yolu olabilir.”

“Nasıl?”

“Biraz zor bir iş.”

“Hiçbir şey yapmamaktan iyidir.”

“Senin yardımına ihtiyacım olabilir.”

Kim ona döndü. “Her şeyi yaparım. Sadece söyle. Ne istersen...”

Araba hızla bariyerlere doğru yaklaşıyordu.

“Dikkat et!” diye bağırdı Gurney. “Yola bak!”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Ne istersen yaparım. Sadece söylemen yeter.”

Konuyu Kim araba kullanırken açmanın aslında hiç de sağduyulu bir yaklaşım olmadığının farkındaydı. Diğer taraftan beklemeye de hiç vakti yoktu. Zaman hızla tükenen bir kaynak gibiydi. Kuşkularıyla korkuları yüzünden düşüncelerinin Kim tarafından tıpkı kendisinin Clinter’ınkiler hakkında düşündüğü gibi, ayakları yere sağlam basmayan planlar olarak algılanmayacağını umuyordu. “Planımı Good Shepherd’la ilgili inandığım iki şey üzerine kurdum. Bir, kendini güvende hissettiğinde tehdit olarak algıladığı herkesi gözünü kırpmadan öldürebiliyor. İkincisi, benim olayla yakından ilgilenişimi kendisine yönelik ciddi bir tehdit olarak algılıyor.”

“Peki, ne yapacağız?”

“Dairendeki mikrofonlardan yararlanarak onu harekete geçmeye zorlayacak, böylece ortaya çıkmasını sağlayacağız.”

“Beni dinleyen Good Shepherd mı yani? Robby değil, öyle mi?” “Robby de olabilir. Ama ben paramı Shepherd üzerine yatırırdım.”

Kafasının karıştığı apaçık belliydi ama yine de cesaretle başını sallayarak kabul ettiğini gösterdi. “Tamam. Ne duymasını sağlayacağız?”

“Son derece savunmasız bir yerde, tek başıma olduğuma inanmasını istiyorum. Bunun benden ve Max Clinter’dan kurtulmak için yegane şansı olduğuna inanmalı. Bizden kurtulmak istiyorsa bundan daha uygun bir zaman bulamayacağını düşünmeli.”

“Yani evime gidip dinlediğini varsayarak bu anlattıklarından bahsedeceğiz.”

“Ya da daha sonra dinleyeceğini varsayarak. Sese duyarlı cihazın yaptığı kayıtları günde bir iki kez kontrol ettiğini tahmin ediyorum. Bu arada konuşurken dikkatli olmamız gerek. O anda duyuyormuşsun gibi tepki vermelisin. Biraz gerginlik içeren, duygusal dinamikleri olan inandırıcı bir hikaye yaratmalıyız. Kurmaca olduğu hissi uyandırmayan, günlük konuşma tarzında. Duymaması gereken bir şeyleri duyduğuna ikna olmalı.”

Üçü biraz geçe Gurney’in çiftlik evine ulaştıklarında Kyle’ı çalışma odasındaki bilgisayarın başında, yazıcı çıktıları, BlackBerry, iPhone ve iPad’le boğuşur halde buldular. Gözlerini ekrandaki hesap tablosundan

ayırmadan, “Hey, hoş geldiniz. Hemen kapatıp geliyorum,” dedi.

Madeleine ortalıkta görünmüyordu. Büyük bir ihtimalle hâlâ klinikte olmalıydı. Kim görüşme için giydiği giysilerini değiştirmek üzere üst kata yönelirken Gurney de ev telefonunun telesekreterini kontrol etti. Mesaj yoktu. Banyoyu kullanıp mutfağa yöneldi. Öğle yemeği yemediğini hatırlayınca da buzdolabını açtı.

Bir iki dakika sonra Kim aşağı inip yanına geldiğinde ne yiyeceğine karar vermeden boş boş raflara bakmayı sürdürüyordu. Aklı tamamen bambaşka bir yerdeydi. Bu gece Kim’le sahneye koyacakları oyunun kaderini belirleyen ayrıntıları düşünüyordu.

Kim’i kotuyla bol kazağını giymiş halde görünce düşüncelerinden sıyrıldı.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler.”

Kyle da hemen arkasından içeri girmişti. “Herhalde siz de haberi duymuşsunuzdur.”

Kim’in yüz ifadesi donmuştu sanki. “Hangi haberi?”

“Bir cinayet daha işlenmiş. Senin görüştüğün adamlardan birinin karısı. Lila Steme.”

“Aman Tanrım. Hayır!” Kim zorlukla mutfak tezgahına tutundu.

“Radyo da mı duydun?” diye sordu Gurney.

“İnternetten öğrendim. Google News’te yazıyor.”

“Ne diyorlar? Ayrıntı var mı?”

“Sadece dün gece buz kıracağıyla öldürüldüğünden bahsediliyor. Polis olay yerindeymiş, çok yönlü soruşturma sürüyormuş. Sokaklarda canavar kol geziyormuş filan. Bir sürü hikaye. Ama elle tutulur bir şey söyleyen yok.”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Gurney. Aynı şeyi ikinci kez işitmek sanki olayın daha kötü görünmesine sebep olmuş, durumun hızla kontrolden çıkıyor olduğuna dair hislerinin feci şekilde kuvvetlenmesine yol açmıştı.

Kim yıkılmış kalmıştı.

Gurney yanına gidip kolunu omzuna doladı. O da Gurney’e sarıldı. Kızın sarılışındaki müthiş öfke Gurney’i şaşırtmıştı. Sonunda kollarını gevşetince de derin bir nefes alıp geri çekildi. “İyiyim,” dedi sorulmamış soruya yanıt verirken.

“Güzel. Çünkü yapacağımız işe odaklanmamız gerek.” “Biliyorum.”

Kyle kaşlarını çatarak, “Odaklanmak mı? Neye?” diye sordu. Gurney mümkün olduğunca soğukkanlı ve mantıklı görünmeye çalışarak Kim’in dairesindeki dinleme cihazlarına dayalı planını anlattı. Bilinçli bir

biçimde planın gerçekte olduğundan çok daha tutarlıymış gibi görünmesi için azami çaba sarf etmişti. Bir taraftan da kimi ikna etmeye çalıştığını düşünüyordu. Kyle'ı mı yoksa kendini mi?

"Bu gece mi?" diye sordu Kyle şaşkınlık içinde. "Bu gece yapmayı mı planlıyorsun?"

"Aslında," dedi Gurney bir kez daha zamanın tükendiğini fark etmenin neden olduğu baskıyla ürpererek. "Syracuse'a gitmek üzere hemen yola koyulsak iyi olur."

Kyle çok endişeli görünüyordu. "Siz... hazırlık yaptınız mı? Yani bu çok zor bir şey. Ne söyleyeceğinizi kararlaştırdınız mı? Shepherd'ın tam olarak ne duymasını isteyeceksiniz?"

Gurney bir kez daha kendinden emin bir tavırla, "Zor olduğunun farkındayım," dedi. Konuşmanın çoğu doğaçlama olacak. Kim'in evine bugün Rudy Getz'le yaptığımız görüşmeyi tartışarak gireceğiz. Bana RAM TV'deki Yetimler programını bitirmek istediğini söyleyecek. Ben de ona belki de bu kadar çabuk pes etmemesi gerektiğini söyleyerek karşı çıkacağım."

"Dur bir dakika," dedi Kyle. "Neden böyle bir şey söyleyeceksin ki?"

"Shepherd'ın asıl tehdit unsuru olarak beni görmesini istiyorum, Kim'i değil. Kim'in programın devamından

yana olmadığına oysa benim tam tersini düşündüğüme ikna olmasını istiyorum.”

“Bu kadar mı yani? Plan bu mu?”

“Hayır, dahası da var. Cinayet Yetimleri’nin geleceği üzerine konuşurken bir telefon gelecek bana. Arayan da Max Clin-ter olacak. Konuşmanın sadece benim tarafımı dinleyen kişi de

- çünkü hiçbir alıcı karşı tarafın sesini yakalayamaz - Max’in Good Shepherd’ın kimliğini ortaya çıkartacak bir şey bulduğu izlenimine kapılacak. Ben de benzer şeyler tespit ettiğimi söyleyeceğim. Sonunda da, bildiklerimizi paylaşıp bundan sonra atacağımız adımları konuşmak üzere yarın Max’in kulübesinde buluşmayı kararlaştıracağız.”

Kyle uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Yani plan tam olarak... Gelip seni Clinter’ın kulübesinde öldürmeye çalışması üzerine mi kurulu?” diye sordu.

“Eğer düşündüğümü yapabilirsem bunu önemli bir tehdidi ortadan kaldıracak düşük riskli bir fırsat olarak görecek.”

“Siz ikiniz...” Bir Gurney’e, bir Kim’e bakıyordu. “Bu sonuca ulaşacak konuşmayı o anda uyduracaksınız, öyle mi?”

“İşlerin geldiği bu noktada başka çare yok.” Gurney başını kaldırıp duvardaki saate baktı. “Gitmemiz gerek.”

Kim berbat haldeydi. “Gidip çantamı alayım.”

Gurney kızın üst kattaki ayak seslerini duyunca Kyle’a döndü. “Sana bir şey göstermek istiyorum.” Kyle’ı yatak odasına götürüp şifoniyerin alt çekmecesini açtı. “Bu gece eve ne zaman dönerim bilmiyorum. Eğer beklenmedik bir şey olursa, ya da davetsiz biri gelmeye kalkarsa, bunun yerini bilmeni istedim.” Kyle açık çekmeceye baktığında kısa namlulu, on iki kalibrelik bir tabancayla bir kutu mermi gördü.

43. Bölüm

Shepherd’la Konuşma

Gurney’le Kim, Syracuse’a ayrı arabalarla gittiler. Böylece yapacakları konuşmanın gerçekliğinin zedelenmemesi için mümkün olduğunca esnek hareket etmenin doğru olacağına karar vermişlerdi.

Kim’in dairesinin de bulunduğu eski binanın önüne geldiklerinde Gurney planın bir kez daha üstünden geçti. Bunu yaparken planın doğaçlama yürümesi gereken kısmının düşündüğü gibi olmasının ne derece zor olduğunu iyice fark etmişti. Aslında yapmayı tasarladığı şey bir plan filan değildi. Bu daha çok eksik planlanmış bir doğaçlama oyun olarak nitelendirilebilirdi. Ama artan endişelerini gösteremez, Kim’in olumsuz düşüncelerinden etkilenmesine izin veremezdi. Zira Kim endişelendikçe paniğe kapılabilir, hata yapabilirdi. İyi ya

da kötü, tüm kusurlarına, başarısızlık ihtimalinin yüksekliğine karşın başka bir alternatifleri de yoktu.

Yüzüne yerleştirmek için büyük çaba harcadığı güven dolu gülümseyişle, “İçeri girdiğimizde söylediğim her şeye inanı-yormuşsun gibi tepki ver,” diye ekledi. “Mümkün mertebe gerçek duygularını yansıt. Sakin ol ve söylediklerime tepki ver. Tamam mı?”

“Sanırım.”

“Son bir şey daha. Telefonu elinde, kullanmaya hazır halde tut. İşaret verince de beni ara. Böylece ben de açıp Clinter’la sahte görüşmemi yapabileyim. Uydurulması gereken her şeyi ben uyduracağım. Sen sadece kendini oyna. Normalde vereceğin tepkileri ver. Hepsi bu.” Sonra göz kırpıp, başparmağını yukarı kaldırarak ona moral vermeye çalıştı. Ardından da keşke bunu yapmasaydım diye düşündü. Sergilediği sahte cesaret gösterisi utanmasına neden olmuştu.

Kim zorlukla yutkunup küçük holün kapısını açtı. Ardından da evinin kapısını. Gurney şilte kanepeye, ucuz sehpaya, yıpranmış haldeki iki koltuğa ve hemen üzerlerindeki yetersiz ışık veren tavan lambalarına şöyle bir baktı. Odanın ortasındaki kirden rengi kaybolmuş halıya varana dek her şey tam hatırladığı gibiydi.

“Gel, otur, Dave. Ben hemen gelirim,” dedi Kim, yorucu bir gün geçirmiş olduğunu belli edecek kadar gergin bir ses tonuyla. Banyoya yönelip kapıyı sertçe kapattı.

Gurney dolaşıp boğazını birkaç kez temizledi. Sonra da sesli bir şekilde kanepeye oturdu. Kısa bir süre sonra Kim geldi. Cep telefonlarını sehpanın üzerine koydular.

“Eee, sana içecek bir şey ikram edeyim mi?”

“Susadım. Neyin var?”

“Ne istersen.”

“Meyve suyu gibi bir şey olabilir. Varsa tabii.”

“Hallederim. Bir saniye bekle.” Koridordan geçerek mutfağa yöneldi. Gurney raftan alınan bardakların seslerini duyuyordu. Sonra da açılıp kapanan musluk sesini.

Kim elinde iki boş su bardağıyla dönmüştü. Birini Gurney’e uzatıp, tokuşturarak, “Şerefe,” dedi. Sonra da kanepenin diğer ucuna oturdu.

“Şerefe. Şarap içiyorsun. RAM TV konusunda daha rahat karar verebilmek için mi?”

Kim derin bir iç çekti. “Her şey kabusa dönüştü.”

Gurney boğazını temizledi. “Televizyon televizyondur. Bence.”

“Ne yani Rudy’le, o karaktersiz herifle iş yaptığım için sevinçten deliye mi dönmeliyim?”

“Deliye dönmene filan gerek yok,” dedi Gurney. “Ama önünde düşünmen gereken bir gelecek var.”

“Öyle bir gelecek istediğime emin değilim. Yoksa?” dedi hafif iğneleyici bir ses tonuyla. “Getz’in program sunucusu olman için yaptığı teklifle mi ilgilenmeye başladın?”

“Asla. En azından onun söylediği biçimde bir şeyi asla kabul etmem,” dedi Dave. Öksürdü. Boğazım temizledi. “Bir bardak daha alabilir miyim?” diye sorarken de Kim’e cep telefonunu işaret etti.

Kim başını sallayıp telefona uzandı. “Susamışsın.” Sesli biçimde ayağa kalkarken elindeki boş bardağı isteyerek yere düşürdü. “Lanet olsun! Her taraf berbat oldu!” Hızla odadan dışarı çıktı.

Bardak boştu, berbat olan bir şey de yoktu. Ama konuşmayı dinleyen biri tüm bunların önceden planlanmamış, tümüyle gerçek bir durum olduğunu algılıyor olmalıydı. Gurney gülümsedi. Bu kız gerçekten çok yetenekli.

Birkaç saniye sonra telefonu çaldı. Açıp, kurguladığı konuşmaya başladı.

“Max?.. Müsaitim söyle... Nasıl yani?.. Neden soruyorsun ki bunu?.. Ne?.. Ciddi misin?.. Evet, evet, tabii ki... Doğru... Hayır, hayır, Facebook mesajı sahteydi... Ah, güzel nokta...

Buna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?.. Bak söylediklerim kesinlikle çok mantıklı ama yüzde yüz emin olmak gerek. Yani kimliğini açıklamadan önce emin olmalıyız. Hata payı olmamalı. İnanamıyorum. Tanrım. Haklısın tabii ki... Elbette... Ne zaman?.. Tamam, her şeyi getireceğim... Pekala... Evet... Çok dikkatli ol... Yarın gece yarısı... Elbette!”

Gurney tuşa basarak görüşmeyi bitirmiş gibi yapıp ardından da telefonu sehpanın üzerine koydu.

Bu sırada Kim içeri döndü. “Al bakalım,” dedi Gurney’e bardak uzatıyormuş gibi. “Kimdi arayan? Çok heyecanlanmış gibisin.” “Max Clinter aradı. Good Shepherd sonunda Ruth Blum’ın evinde ve yol kenarındaki o tamirhanede yaptığı hatalara ek olarak bu kez büyük bir hata yapmış gibi görünüyor. Max başka bir tespit daha yapmış... Artık kim olduğunu biliyoruz.”

“Aman Tanrım! Good Shepherd’ın kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet. En azından yüzde doksan eminim. Ama yüzde yüz emin olmak istiyorum. En küçük bir yanılma payı

bile kalmamalı.”

“Kimmiş söylesene?”

“Daha değil.”

“Daha değil de ne demek?”

“Yanılma ihtimalimi göze alamam. O zaman her şey değişir. Yarın gece Clinter’la kulübesinde bir araya geleceğiz. Benim de bakmam gereken bir şey bulmuş. Eğer bildiklerimle örtüşürse işte o zaman çember kapanmış, Shepherd da tarihe gömülmüş olacak.”

“Neden yarın geceyi bekleyeceksin? Niye hemen şimdi değil?” “Clinter, Shepherd tarafından Ruth’un Aurora’daki evinin çevresinde dolaşması için kandırıldığından beri kulübesine uğramıyor. Yakalanma ihtimali var orada. Hatta gündüz Cayuga Bölgesi’ne girmek bile istemiyor. En erken yarın gece yarısı kulübesinde olabileceğini söyledi.”

“Tanrım, buna inanamıyorum. Ayrıca Shepherd’ın kim olduğunu bildiğin halde bana söylemiyor oluşuna da inanamıyorum!” Kendini kaybedecek derecede korku içindeymiş gibi bir sesle konuşuyordu.

“Böylesi daha güvenli.” Sonra sanki bir şeyler düşünüyor-muşçasına bir süreliğine sustu. “Sanırım şimdi bir otele gitsen iyi olacak. Mümkün mertebe ortalıkta gözükme. Bu gecelik lazım olacak birkaç parça eşya al yanına. Hemen çıkalım.”

44. Bölüm

Değerlendirme

Arabalarını 1-88 servis yolundaki büyük zincir otellerden birinin otoparkına park edinceye dek bir daha konuşmamışlardı.

Saat yedi buçuk olmuştu. Mart ayının son günlerini yaşıyorlardı. Akşam artık yavaş yavaş geceye dönüşüyordu. Tek tük beliren yıldızlar ne karanlık ne de aydınlık bir atmosfere izin veriyordu. Belki de güneşi mavi olan, tüm renkleri solgun ve cansız olan bir gezegende günler bu şekilde olurdu.

Kim, 'performanslarını'değerlendirip, olası dinleyicinin nasıl bir tepki verebileceğini konuşmak üzere Gurney'in otomobiline geçmişti. Biner binmez de akla gelebilecek ilk soruyu sordu. "Sence Shepherd yemi yuttu mu?"

"Temelde evet. Şüphelenmiş olabilir. Büyük bir olasılıkla her şeyden şüphelenen biri olması lazım zaten. Ama bir şeyler yapmak zorunda. Ve bu sırada da ortaya çıkması gerecek. Yarattığımız senaryo eğer hiçbir şey yapmazsa daha büyük bir risk aldığını düşünmesini sağlayacaktır. Çok doğru mantık yürüten biriyle karşı karşıyayız."

"Yani fena değildik diyorsun?"

“Sen çok iyiydin. Tam kendin oldun. Şimdi, dinle beni. Geceyi bu otelde geçireceksin. Kapıyı kimseye açma. Ne olursa olsun açma. Eğer biri seni kapıyı açmaya ikna etmeye çalışırsa hemen güvenliği ara. Tamam mı? Sabah ilk işin de beni aramak olsun.”

“Günün birinde güvende olduğumuzu hissedebilecek miyiz?” Gurney gülümsedi. “Sanırım. Yarın geceden sonra tamamen güvende olacağımızı umut ediyorum.”

Kim alt dudağını ısırdı. “Sen ne yapacaksın?”

Gurney arkasına yaslanıp, otoparkın kasvetli ışıklarına baktı. “Planım Good Shepherd’ın bir adım atıp kendini asması üzerine kurulu. Ama bu yarının işi. Bu geceki planımsa eve gitmek, yatıp iki gündür yapmadığım şeyi yaparak iyi bir uyku çekmek.”

Kim başıyla onayladı. “Tamam.” Sonra duraksadı. “Kendime bir oda ayarlasam iyi olacak.” Sırt çantasını alıp arabadan indi ve otele doğru yöneldi.

Kim’in otel lobisine girdiğini görünce Gurney de inip arabasının arkasına doğru yürüdü. Yere uzanıp elini uzattı. Tampona takılmış GPS aygıtını fazla uğraşmadan sökmeyi başarmıştı. Arabaya dönüp, aleti küçük bir tornavidayla açıp pilini çıkardı.

Şu andan nihai yüzleşmeye dek nerede olduğunu kendisinden başka kimsenin bilmemesini istiyordu.

45. Bölüm

Şeytanın Müridi

Tanrı verir. Tanrı alır.

O gece Gurney yedi saat deliksiz uyumuştu. Ama bu çok ihtiyaç duyduğu uykudan ertesi sabah ancak duş alıp, giyindikten ve Beretta'sını beline taktıktan sonra kısmen sıyrılabileceği, adını koyamadığı bir korkuyla uyanmıştı.

Saat sekizde mutfak penceresinden sabah güneşinin ısıtmayan ışıklarıyla aydınlanan araziye baktı bir süre. Kahvesinin yarısını bitirmiş, olumlu etki göstermesini bekliyordu. Kahvaltı masasında, Madeleine yulaf ezmesi, tostu önünde, Savaş ve Barış'a kaldığı yerden devam ediyordu.

"Sabaha kadar kitap mı okudun?" diye sordu.

Madeleine şaşırmış, okuması kesildiği için biraz da kızmıştı.

"Ne?"

Gurney başını iki yana salladı. "Boş ver. Özür dilerim." Sadece saçma sapan bir şaka girişimiydi bu. Aslında bu şakayı dün gece Syracuse'dan eve geldiğinde karısını bu masada kitap okurken bulmuş, Kim Te sergiledikleri oyuna ilişkin üstünkörü bilgi verdikten sonra yatmaya

gittiği, uyanınca da karısını aynı yerde, aynı kitabı okurken bulduğu için yapmaya kalkmıştı.

Kahvesini bitirip ikinci fincanı almak üzere ısıtıcıya yöneldi. Bu sırada Madeleine kitabını kapatıp, masaya bıraktı.

“Belki de bu kadar çok içmemelisin,” dedi.

“Sanırım haklısın.” Ama yine de fincanını doldurmayı sürdürdü. Karısının endişesini sanki yanlış yorumlamışçasma, fincanına her zamanki gibi iki değil bir tatlandırıcı attı.

Madeleine onu izlemeyi sürdürüyordu. Gurney, Madeleine’in bakışlarından karısının kafein tüketiminden çok daha farklı endişeleri olduğu izlenimine kapılmıştı.

Kahve makinesini kapatıp, pencerenin kenarındaki yerine dönünce de usulca sordu. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Bu soru, üzerinde garip bir etki yaratmıştı. Bir yanıyla çok kapsamlı bir soruydu. Ama bir o kadar da basitti aslında.

“Sanmıyorum.” Daha ağzından çıktığı anda pek de uygun olmayan bir yanıt verdiğini fark etmişti.

“Tamam,” dedi Madeleine. “Eğer yapabileceğim bir şey olursa söyle.”

Madeleine’in bu samimi ses tonu kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. İçinde bulunduğu ruh

halinden kurtulabilme umuduyla konuyu değiştirmeyi denedi. “Bugünkü planın ne?”

“Her zamanki gibi kliniğe gideceğim. Akşam yemeğine de gelemeyebilirim. İşten sonra Betty’e uğrayacağım.” Duraksadı. “Sakıncası var mı?”

Bu soruyu sayısız farklı durum için sorardı. Bir yere gideceği zaman, çiçek tarhına bir şey ekmeye niyetlendiğinde, hangi yemeği pişireceğine karar veremediğinde bunu sorar, Gurney de her seferinde sinir bozucu olarak algıladığı soruya nedenini bilemediği biçimde hep aynı yanıtı verirdi. “Tabii ki yok.” Bu konuşmanın ardından da her zaman olduğu gibi kısa süreli bir sessizlik olurdu.

Madeleine yeniden Savaş ve Barış‘ ı alıp okumaya koyuldu.

Gurney de kahvesini alıp çalışma odasına geçti. Bilgisayarın karşısına oturdu ve Max Clinter’ın kulübesinde, tek başına ve önemli ölçüde hazırlıksız olarak nitelendirilebilecek bir durumda geçireceği geceyle önünde uzanan belirsizlikler üzerinde düşünmeye daldı.

Sonra durup dururken aklına yeni bir düşünce, yeni bir endişe nedeni geldi. Kahvesini çalışma odasında bırakıp dışarı çıkarak Madeleine’in arabasına doğru yöneldi.

Yirmi dakika sonra ani korkusunun yersiz oluşunu, karısının otomobilinde yer tespit edici herhangi bir aygıt bulamamanın neden olduğu huzurla geri döndü.

Mutfaktan geçerek yeniden çalışma odasına gidecekken, "Nereye gittin böyle?" diye sordu Madeleine kitabının üstünden bakarak.

Doğruyu söylemekten daha iyi bir seçeneği olmadığına karar verdi. Karısına arabaların altında bulduğu yer tespit cihazlarından bahsedip, onun arabasında da benzer bir cihaz olup olmadığım kontrol ettiğini söyledi.

"Kim yapmış olabilir sence?" Sesi sakindi ama gözlerinin köşelerinde belirgin bir gerilme olmuştu.

"Emin değilim." Bu teknik olarak doğru bir yanıt olsa da kulağa bir o kadar da baştan savma geldiği açıktı.

"Şu Meese denen adam olabilir mi?" diye sordu neredeyse öyle olmasını umarak.

"Mümkün."

"Ya da ahırımızı yakan kişi? Kim'in merdivenlerini bubi tuzağı haline getiren kişi?"

"Mümkün."

"Good Shepherd olması mümkün mü?"

"Mümkün."

Madeleine derin bir nefes aldı. "Seni takip ettiği anlamına mı geliyor bu şimdi?"

“Tam olarak değil. Hatta çok düşük bir ihtimal. Mutlaka fark ederdim. Sadece nerede olduğumu bilmek istiyor olmalı.”

“Neden istesin ki bunu?”

“Risk kontrolü. Her şeyin kontrolü altında olduğunu hissetme isteği. Düşmanlarının nerede olduğunu bilme isteği.”

Madeleine dudaklarını sıkarak ona bakıyordu. Karısının nerede olduğu bilgisini çok daha kötü amaçlar için kullanılabileceğini düşündüğü açıktı.

Madeleine’in korkularını yatıştırmak için kendi otomobilinde tespit ettiği cihazı söktüğünü söylemeye niyetlendi. Hemen ardından da bu açıklamanın neden Kim’in arabasındaki cihazı yerinde bıraktığı sorusunu doğuracağını fark edip fikrini değiştirdi.

Oysa bunun yanıtı çok basitti. Shepherd kendi arabasındaki cihazın pili bittiği için devre dışı kalmış olabileceğini düşünebilirdi. Ama aynı anda aküyle çalışan cihazın da devre dışı kalması şüphelenmesine neden olabilirdi. Gurney bunu Madeleine’e söylemek istemiyordu. Çünkü Shepherd’ın Kim’i bir gün için bile olsa hâlâ izleyebiliyor olduğunu bilmenin onu ne kadar rahatsız edeceğini gayet iyi biliyordu. Aynı anda uğraşabileceği sorunların bir sınırı vardı. Bu yüzden de

bu sorunları farklı kategorilere ayırarak çözmeye çalışmak en doğru yaklaşım gibi geliyordu.

“Baba, nasıl gittiğini anlatacak mısın bize?”

Kyle’ın sesini duyunca döndü. Kotunun üzerine geçirdiği tişörtüyle mutfak kapısında çıplak ayaklı oğlunu gördü. Duştan çıktığı için saçları da ıslaktı.

“Dün anlattığım gibi oldu hemen hemen.”

“Dün pek bir şey anlatmadın.”

“Galiba hemen yatmak istediğim içindir. Yorgunluktan ölüyordum. Ama konuşma gayet iyi geçti diyebilirim. En ufak bir sorun bile olmadı. Sanırım inandırıcı bir hikaye yaratmayı başardık.”

“Şimdi ne olacak?”

Gurney’in Madeleine’in önünde söylemek istediklerinin de sınırı vardı. Sonuçta yapmak istediği şey en azından ilk duyulduğunda çok riskli olarak algılanmaya müsaitti. Bu yüzden elinden geldiğince yuvarlak bir yanıt vermeye çalıştı. “Yerimi alıp onun tuzağa düşmesini bekleyeceğim. Kısacası bu.”

Kyle şüphe dolu bakışlarla, “Bu kadar mı?” diye sordu. Gurney omuz silkti. Madeleine okumaya ara vermiş, kocasını süzüyordu.

Kyle üsteledi. “Sihirli kelimeler neydi?”

“Anlamadım?”

“Doğaçlama hikayende katili ortaya çıkmaya mecbur edecek ne söyledin?”

“Benden kurtulma imkanı bulabileceğini düşünmesine neden olabilecek bir hikaye uydurduk. Tam olarak ne söylediğimi hatırlamam zor....” Cep telefonu çaldı.

Ekranda Kim’in numarası belirmişti. Çalan telefonun konuşmayı bölmesine sevinmişti. Ama bu sevinç üç saniye kadar sürebildi.

Kim soluk soluğaydı.

“Kim? Ne oldu?”

“Tanrım... Tanrım...”

“Kim?”

“Evet.”

“Ne oldu? Sorun ne?”

“Robby. Öldü.”

“Ne?”

“Öldü.”

“Robby Meese öldü mü?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Ne?”

“Nerede ölmüş?”

“Yatağımda.”

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum.”

“Yatağında ne işi var?”

“Bilmiyorum. Orada yatıyordu işte. Ne yapacağım?”

“Evde misin?”

“Evet. Buraya gelir misin?”

“Bana ne olduğunu anlat.”

“Ne olduğunu bilmiyorum ki. Sabah olunca birkaç şey almak için otelden buraya geldim. Yatak odama girdim. Ben...” “Kim?”

“Evet?”

“Yatak odana girdin...”

“Oradaydı. Yatağımda.”

“Öldüğünü nasıl anladın?”

“Yüz üstü yatıyordu. Döndürmeye çalıştım, uyandırmayı denedim. Ama... göğsüne bir şey saplanmış...”

Gurney aynı anda bir sürü şey düşünüyordu. Bulmacanın parçaları sanki bir hortumun içine düşmüş, karmakarışık halde havada uçmaya başlamıştı.

“Dave?”

“Evet, Kim?”

“Lütfen gel buraya.”

“Beni dinle, Kim. Şimdi ilk yapman gereken 911 ’i aramak.” “Gelecek misin?”

“Kim benim orada olmamın sana bir faydası olmaz. 911’i araman gerek. Hemen ara. Bu çok önemli. Anlıyor musun?”

“Evet. Ama keşke burada olabilsen. Lütfen.”

“Biliyorum. Ama şimdi kapatalım. Sen de hemen 911’i ara. Görevliye durumu izah et. Sonra da beni ara. Anladın mı?” “Evet.”

Gurney görüşmeyi sonlandırdığında Kyle’la Madeleine’in yüzüne baktıklarını fark etti. Beş dakika sonra, olup bitenleri anlatmayı sürdürdüğü sırada Kim yeniden aradı.

“Görevli polis gönderdiğini söyledi.” Sesi şimdi daha kontrollüydü.

“İyi misin?”

“Sanırım. Bilmiyorum. İntihar notu var.”

“Bir daha söyle.”

“İntihar notu. Robby’den. Bilgisayarımda.”

“Bilgisayarım mı açtın?”

“Şimdi gördüm. Ekranda. Karşımda. Bilgisayarım açıktı.” “İntihar notu olduğuna emin misin?”

“Elbette eminim. Başka ne olabilir ki?”

“Ne yazıyor?”

“Çok korkunç.”

“Ne yazıyor?”

“Yüksek sesle okumak istemiyorum. Yapamam.” Sesi derin derin nefes alıyormuş gibi geliyordu.

“Lütfen, Kim okumaya çalış. Çok önemli.”

“Okumak zorunda mıyım? Gerçekten çok korkunç.”

“Dene. Lütfen.”

“Tamam. Deneyeceğim.” Titreyen sesiyle okumaya koyuldu. “,İnsan ırkından iğreniyorum. Senden iğreniyorum. Sen ve Gurney beni iğrendiriyorsunuz. Hayat iğrenç. Günün birinde umarım bunu sen de görürsün. Ve bu iğrençlik seni de öldürür. Robert Montague’nin son arzusu yalnızca budur.’ Hepsi bu. Bu kadar yazmış. Polise ne anlatacağım?”

“Sadece sorduklarına cevap ver.”

“Dün geceden bahsetmeli miyim?”

“Sadece sorulara kısa ve doğru yanıtlar ver.” Duraksadı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Senin

yerinde olsam ortalığı bulandıracak türden gereksiz ayrıntılara girmezdim.”

“Senin burada olduğunu söylemem doğru olur mu?”

“Evet. Senin evde olup olmadığını, ne zaman geldiğim, ne zaman evden çıktığını yanında biri olup olmadığını bilmek isteyeceklerdir. Onlara birlikte evine gittiğimizi, RAM TV için hazırladığın projen üzerine konuştuğumuzu anlat. Max Clinter’la ilgili konuya değinmenin kafa karışıklığı yaratmaktan başka bir faydası olacağını sanmıyorum. En önemlisi doğruyu söylemen.

Yalan söyleyemezsin. Ama sana sorulmayan şeyleri açıklamak zorunda da değilsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” “Sanırım. Dün geceyi otelde geçirdiğimi söylemeli miyim?” “Kesinlikle. Nerede olduğunu bilmek isteyeceklerdir. Gerçeği anlat. Sonuçta senin yerinde olsam, evime birkaç kez benden habersiz girilse üstelik polis şikayetlerimi dikkate almamış olsa ben de geceyi evde geçirmek istemezdim. Otelde, Walnut Crossing’de ya da bir arkadaşımın Manhattan’daki evinde kalmak isterdim. Bu arada gece otelden ayrılmadın değil mi?” “Hayır, tabii ki ayrılmadım. Ama sanırım...” Arkadan kapının sertçe vurulduğu işitildi. “Polis geldi. Açsam iyi olur. Sonra ararım.”

Konuşma sona ermişti ama Gurney odanın ortasında kalakalmış, bu yeni durumu, olası etkilerinin neler olabileceğini düşünmeye çalışıyordu. Kendini havaya

attığı altı portakalı yere düşürmeden tutmaya çalışan ama birden koca bir karpuzu da tutması gerektiğini fark eden bir sirk sanatçısı gibi hissediyordu.

İçi nitrogliserinle dolu bir karpuzdu bu üstelik.

46. Bölüm

Başka Yolu Yok

,‘İntihar mı?” diye sordu Kyle.

“Sanmıyorum,” dedi Gurney. “İntihar edebilecek bir tip değildi. Öyle bile olsa şu an için cinayet daha mantıklı bir açıklama gibi geliyor.”

“Sence Syracuse polisi olup bitenleri anlayabilecek düzeyde mi?”

“Belki biraz yardım la.” Birkaç saniyeliğine seçenekleri düşündükten sonra telefonunu alıp Hardwick’in numarasını tuşladı.

Telefon ilk çalışta açılmıştı. “Tesadüfün iğne deliği,” dedi her zamanki kulak tırmalayıcı sesiyle.

“Anlamadım?”

“Ben de şimdi seni aramak üzere telefonu elime almıştım. Bir de baktım karşımdasın. Bunun da tesadüf olmayacağını söylemeyeceksin herhalde.”

“Ne istersen söyle, Jack. BCI için önemli olabilecek bir şey biliyorum. Bu yüzden aradım. BCI’da benimle senden başka kimsenin konuşmak isteyeceğini sanmıyorum şu sıra.”

“Doğru. Sana haberi verince bu umurunda bile olmayacak aslına bakarsan...”

“Dinle beni. Robby Meese öldü.”

“Öldü? Öldürüldü demek istiyorsun herhalde?”

“Öyle de denilebilir. Ama intihar süsü verilmiş.”

“BCI’mn henüz olaydan haberi yok.”

“Syracuse polisi biliyor şimdilik. Yakında siz de öğrenirsiniz. Ama konu bu değil. Adli tıp ekibinin intihar notunun yazıldığı bilgisayar klavyesinin detaylı bir biçimde incelemesi şart. Tuşlar üzerinde Ruth Blum’in bilgisayarındakilere benzer izler bulunma ihtimali yüksek.”

Hardwick bir an için söylenenleri anlamaya çalışıyormuşçası-na duraksadı. “Ceset nerede?”

“Kim Corazon’un evinde.”

Daha uzun bir duraksama. “Blum’ın klavyesinde birinin kadının parmak izlerine zarar vermemek, böylece metni onun yazdığını düşündürmek için kullandığı düşünülen lateks eldiven izleri bulunmuştu, değil mi?”

“Doğru.”

“Ama burada ne işe yarayacak ki? Eldiven kullanınca klavyede Corazon’un parmak izlerini korumuş oluyor. Meese’in değil. Metni onun yazdığını göstermek için bunu neden yapsın ki?” “Katil, Meese’e onu öldürmeden önce başka bir şey yazdırmış olabilir. Böylece klavyede Meese’in parmak izleri kalmış olur. Ardından da eldiveni takıp intihar notunu yazmıştır.” “Pekala, bu büyük öngörülerin ışığında benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Meese’le ilgili hazırlanacak CJIS raporunu gördüğünde, raporda bilgisayar klavyesinden bahsedileceğini umarak söylüyorum, Kim Corazon’un Ruth Blum’la ilişkisinden hareketle, her iki klavyedeki izlerin karşılaştırılmasını iste. Bunu Auburn’a, Bullard’a da bildirsen iyi olur. Ve de Syracuse’daki Dedektif Schiff’e de.”

“Neden bunu sen yapmıyorsun?”

“Şu ara adım pek sihirli bir anlam taşımıyor da ondan. Benden gelecek her türlü öneri doğrudan sümen altına gidecekmiş gibi geliyor.”

Hardwick sertçe öksürdü. Gülmüş de olabilirdi. “Oğlum, işte bu çok doğru biliyor musun? Zaten ben de seni bu yüzden arayacaktım. Kundaklama bölümü seni sorguya almaya karar verdi. Şüpheli sıfatıyla.”

“Ne zaman?”

“Büyük olasılıkla yarın sabah. Akşamüstü gelirlerse de şaşma. Gerçi artık bildiğine göre evde olmazsın herhalde.”

“Tamam, Jack. Teşekkür ederim. Artık kapatmalıyım. Yapmam gereken birkaç şey var.”

“Kıçını kolla kemosabe2. İşler çığırından çıkıyor.”

Gurney telefonu kapattığında odanın ortasında durduğunu fark etti. Madeleine’le Kyle ise masadaydı. Kyle yüzünde samimi bir hayranlık ifadesiyle babasına bakıyordu. “Klavyenin eldivenle kullanılmasına ilişkin söylediklerin inanılmaz. Vay canına! Nasıl anladın?”

“Sadece tahmin yürütüyorum. Tamamen yanılıyor olabilirim. Ama şu an için başka bir sorunumuz var. Federal salaklar, kundaklama birimindeki salaklara beni ahır yangını konusunda sorguya çekmeleri için baskı yapıyorlar.”

Kyle öfkelenmişti. “Kramden gelip sorgulamadı mı seni zaten?”

“Kramden görgü tanığı olarak ifademi aldı. Bu kez şüpheli sıfatıyla sorgulamak istiyorlar.”

Madeleine ne diyeceğini bilemez haldeydi.

“Şüpheli mi?” diye bağırdı Kyle. “Aptal herifler! Akıllarım mı kaçırmışlar?”

“Hepsi bu kadar da değil,” dedi Gurney. “Başka emniyet birimleri de beni, dün gece Kim’in evinde olduğum için, Robby Meese’in ölümü sebebiyle sorguya almak isteyebilir. Kısacası evde kalmamam iyi olacak. Cinayet sorguları uzun sürer. Bu gece kaçırmak istemediğim bir randevum var.”

Kyle kızgm, gergin ve çaresiz görünüyordu. Odanın diğer ucuna doğru yürüyüp, başını iki yana sallayarak sönük sobaya baktı.

Madeleine’in bakışlarıysa adeta Gurney’in üzerine yapışmıştı. “Nereye gideceksin?”

“Clinter‘ın kulübesine.”

“Peki ya bu gece?..”

“Bekleyeceğim. İzleyeceğim, dinleyeceğim. Bakalım kim gelecek. Sonra da duruma göre hareket edeceğim.”

“Bu derece sakin olman çok korkutucu.”

“Neden?”

“Genelde ciddi bir tehlike varken böyle yaparsın.” “Abartmayı sevmiyorum.”

Aralarındaki sessizliği uzaklardan gelen karga sesleri sona erdirmişti. Karşı taraftaki anızların arasından havalanan üç karga dönüp, göletin diğer kıyısındaki ağaçların arasında kayboldu.

Madeleine derin derin nefes alıyordu. “Ya Good Shepherd silahlı gelir de sana ateş ederse?”

“Merak etme. Öyle bir şey olmayacak.”

“Merak etme? Merak etme mi dedin? Gerçekten böyle mi söyledin?”

“Yani senin düşündüğün kadar merak edecek bir şey yok demeye çalışıyorum.”

“Nereden biliyorsun bunu?”

“Eğer dinleme cihazlarını kontrol ettiyse bu gece yarısı Max’le kulübesinde buluşacağımı duydu. Yapacağı en mantıklı şey oraya bizden birkaç saat önce gidip, aracını uygun bir yere gizleyip, görünmemeye çalışarak bizi izlemek olacaktır. Ortamı çok müsait bulacağını tahmin ediyorum. Neticede karanlıkta ateş açmaya alışkın. Çok da iyi nişancı. Bu yüzden bunu az riskli, getirisi yüksek bir durum olarak görecektir. Karanlık, ıssız ortam arayıp da bulamadığı fırsat gibi gelecek gözüne.”

“Tabii onun beyni de seninki gibi işliyorsa.”

“Çok mantıklı bir adam o.”

“Mantıklı?”

“Aşırı derecede. En ufak bir duygusallığa yer bırakmayacak kadar hem de. Zaten onu canavar yapan, tam bir sosyopat haline dönüştüren de bu aşırı mantıklı hali. Ama aynı zamanda bu özelliği onu anlamayı da kolaylaştırıyor. Her zaman risk hesaplamasına girişiyor.

Ve hesaplamalar tahmin edilebilir şeylerdir.” Madeleine yüzüne yabancı bir dil konuşuyormuş gibi değil adeta başka bir gezegenin dilini konuşuyormuşçasına boş gözlerle bakıyordu.

Kyle, içeriden, sobanın yanından tedirgin bir ifadeyle, “Yani öncelikle ortaya çıkması gerekiyor öyle mi?” dedi. “Ve o seni bekleyeceğine sen onu bekliyor olacaksın.”

“Onun gibi bir şey. Gayet basit.”

“Tüm bunlardan nasıl bu kadar eminsin?”

“Denemeye kalkışacak kadar.”

Bir açıdan bu son söylediği doğruydu. Aslında bu soruya başka çare de yok diye yanıt vermek daha dürüstçe bir yaklaşım olurdu. Artık nefes alamayacak hale gelmişti. Köşeye sıkışmıştı. Bir an evvel harekete geçmek mecburiyetindeydi. Ve yapmayı planladığı şeyden başka bir yol da yok gibiydi.

Madeleine ayağa kalkıp soğuk yulaf ezmesiyle, bitirmediği tostunu tezgaha bıraktı. Korku dolu gözleri bir süreliğine dalmış gitmişti. Neden sonra zorlukla gülümsemeyi başarıp, “Dışarısı harika görünüyor,” diyebildi. “Yürüyüşe çıkıyorum.”

“Bugün çalışmıyor musun?” diye sordu Gurney.

“On buçuğa kadar gitmeme gerek yok. Daha çok zaman var. Eve tıkılıp kalmak istemiyorum. Hava

harika.”

Yatak odasına yöneldi. İki dakika kadar sonra da rengarenk giysilere bürünmüş halde geri döndü. Mor muflon pantolon, pembe naylon ceket ve kırmızı bir bere.

“Gölete doğru iniyorum,” dedi. “Giderken görüşürüz.”

4 7. Bölüm

Melek Yola Çıkıyor

Kyle gelip masaya, babasının yanına oturdu. “Madeleine’in iyi olduğuna emin misin?”

“Elbette. Yani... Belli zaten... Dışarıda olmak, yürüyüş yapmak ona hep iyi gelmiştir.”

Kyle başıyla onayladı. “Ben ne yapmalıyım?”

Soru ilk anda sanki genç bir adamın babasına sorabileceği en önemli soruymuş gibi gelmişti. Böyle düşünerek gülümsedi. “Gözlerini dört aç.” Duraksadı. “İşle, okulla ilgili yapman gerekenleri halledebildin mi?”

“E-posta sayesinde evet.”

“Güzel. Üzülüyorum çünkü. Seni de tehlikeli bir durumun içine çektim. Durup dururken başının belaya girmesine neden oldum. Bir... babanın yapması gereken bir şey bu...” Sustu. Cam kapılara doğru döndü. Kargalar hâlâ ağaçların üzerinde mi diye baktı.

“Bu tehlikeli durumu sen yaratmadın ki, baba. Tam tersine durumu düzeltmeye çalışan tek kişisin sen.”

“Tamam. Neyse... Hazırlamam iyi olur. Kundaklama saçmalığıyla uğraşmak istemiyorsam bir an evvel evden çıkmalıyım.” “Benden istediğin bir şey var mı?”

“Dediğim gibi gözlerini dört aç. Ve... gösterdiğim yerde... Unutma.” Gurney yatak odasını işaret etmişti.

“Tabanca. Tamam. Unutmam.”

“Yarın sabah, şansım da biraz yaver giderse her şey bitmiş olacak.” Niyet ettiğinden daha boş bir mana içerdiğini ağzından çıkar çıkmaz fark ettiği bu sözlerin ardından odadan çıktı.

Aslında çıkmadan önce yapacağı fazla bir şey yoktu. Telefonunun şarjını kontrol etti. Beretta’nın kurşunlarım, bileğindeki kılıfın sağlamlığını gözden geçirdi. Masasına yönelip Kim’in ilk karşılaşmalarında verdiği dosyayla, Hardwick’in gönderdiği e-postaların çıktılarını aldı. Olası bir karşılaşmaya en az birkaç saat daha vardı. Bu fırsattan istifade tüm bildiklerini bir kez daha gözden geçirmek fena olmazdı.

Mutfağa döndüğünde Kyle’ın masanın yanında öturamaya-cak kadar gergin bir halde, öylece dikildiğini fark etti.

“Tamam, evlat. Gitsem iyi olur.”

“Pekala. Görüşürüz.” Kyle el sallamakla selamlamak arası bir tavırla elini kaldırdı.

“Tamam, görüşürüz.”

Gurney portmantodan ceketini alıp arabasına yöneldi. Toprak yolun, çakıllı kasaba yoluyla birleştiği, gölet kıyısına kadar araba kullandığının bile farkına varamayacak kadar dalgındı. Gölete yaklaşınca Madeleine’i fark etti.

Madeleine göletin diğer tarafa nazaran yüksek kalan kıyısında, uzun bir huş ağacına yaslanmış, gözlerini kapatmış, öylece duruyordu. Arabayı durdurup, karısına doğru yürümeye koyuldu. Hoşça kal demek, yarın şafak sökmeden evde olacağını söylemek istiyordu.

Madeleine gözlerini yavaşça açıp, gülümsedi. “İnanılmaz, değil mi?”

“Ne?”

“Hava.”

“Ah. Evet, çok güzel. Gidiyorum. Sana ...”

Karısının gülümseyişi hazırlıksız yakalanmasına neden oldu.

Bu gülüşte ... yoğun bir anlara gizliydi. Ama ne? Tam olarak hüzün değil. Başka bir şey.

Ve ne olduğunu bilemediği bu duygu karısının ses tonuna da sinmiş gibiydi. “Biraz kal,” dedi. “Şu havadaki

duruluğu teninde hisset.”

Bir an için, birkaç saniyeliğine, belki en fazla bir dakikalığına, olduğu yerde kalakaldı.

“İnanılmaz, değil mi?” diye tekrarladı Madeleine. Sesi hayranı olduğu ortamın bir parçasıymışçasına yumuşacıktı.

“Gitmem gerek,” dedi Gurney. “Daha fazla kalırsam...”

Madeleine onu susturdu. “Biliyorum. Gitmek zorundasın. Dikkatli ol.” Yanağını okşadı. “Seni seviyorum.”

“Ah, Tanrım.” Gözlerini Madeleine’inkilere kenetlemişti adeta. “Korkuyorum, Maddie. Her seferinde bulmacaları çözmeyi başardım. Bu sefer de umarım doğru yoldayımdır. Ama elimden başka bir şey gelmiyor.”

Karısı parmaklarını usulca dudaklarında gezdirip, “Sen üstesinden gelirsin,” dedi.

Nasıl yürüdüğünü, arabasına ne zaman bindiğini hatırlamıyordu.

Tek hatırladığı şey geri dönüp baktığında karısının huş ağacının altında, güneş ışıklarıyla parıldayan rengarenk giysisiyle kendisine el sallayışı ve anlama kapasitesini aşan bir ifadeyle gülümseyişi olmuştu.

48. Bölüm

Önemli Olan Tek Şey

Walnut Crossing'ten Cayuga Bölgesi'ne küçük çiftliklerle, üzüm bağlarıyla, göz alabildiğine uzanan mısır tarlalarıyla ve tüm bunların aralarına serpiştirilmiş gibi duran meşe koruluklarıyla çevrili, tablolara yaraşır bir yoldan gidiliyordu. Ama Gurney bu muhteşem manzaranın farkında bile değildi. Aklı gideceği yerde, bataklık kıyısındaki ıssız kulübede ve orada olabilecek şeylerdeydi.

Bölgeye ulaştığında henüz öğlen bile olmamıştı. Kulübeye hemen gitmemeye karar vermişti. İskeletin, virane haldeki alüminyum kapının arkasında uzanan toprak yola şöyle bir baktı. Kapı açıktı ama bu davetkar bir görünüm sergilemekten daha çok tekinsiz bir yerde olduğu izlenimi yaratıyordu.

Bir kilometre kadar daha gidip ardından U dönüşü yaptı. Clinter'ın girilmesine izin vermediği yolda biraz ilerleyince, yabani otların sardığı arazinin ortasında virane haldeki bir ahır dikkatini çekti. Tavanı içeri göçmüş ahır tam manasıyla berbat durumdaydı. Duvarı meydana getiren bölümde eksik tahtalar göze çarpıyordu. Ön tarafta olması gereken iki kapıdan biri de yok olup gitmişti. Etrafta bir çiftlik yoktu. Ya da bir zamanlar bu

arazide uzanan çiftlikten geriye bu virane yapıdan başka bir şey kalmamıştı.

Gurney meı aklanmıştı. Eski girişi tespit etti. Bu yoi dosdoğru ahırın önüne kadar uzanıyordu. İçerisi karanlıktı. Görebilmek için otomobilinin farlarını yakmak zorunda kaldı. Zemin betondu. Girişten arkaya, loş bölüme doğru uzanan dar, uzun bir geçit vardı. Toz içindeki ahırın her yanı çürümüş samanla kaplıydı. Başka bir şey de yoktu zaten içeride.

Kararını verdi. Arabayla ahırın içine doğru yöneldi. Mümkün olduğunca içeri girdi. Sonra Yetimler ”le ilgili bilgilerin bulunduğu dosyayı, polis raporlarını alıp arabadan indi. Kapıları kilitledi. Öğlen olmuştu. Uzun bir bekleyiş olacaktı. Hiç olmazsa beklerken işe yarar bir şeyler yapmalıydı.

Yürüyerek geri dönüp, Clinter'ın kulübesine uzanan toprak yola çıktı. Bataklık boyunca, her yanı sarmış yabani otların arasında uzanan dar yolda ilerlerken Gurney bu bölgenin ne derece ıssız bir yer olduğunu bir kez daha idrak etti.

Söz verildiği gibi kulübenin ön kapısı kilitli değildi. İçeriye, yani tek bir geniş odadan ibaret kulübeye, camları nadiren açıldığı için kesif bir küf kokusu hakimdi. Ağaç kütüğünden yapılmış duvarlardan da başka bir koku geliyordu. Odun ve asit kokusu. Eşyalar da sanki kaba saba mobilyalar konusunda uzmanlaşmış

bir dükkandan alınmış gibiydi. Burası yalnız bir erkeğin, bir avcının yaşadığı yerdi.

Karşı tarafta soba, lavabo ve buzdolabı vardı. Yan duvarın önündeyse üç sandalye göze çarpıyordu. Öbür duvarın dibinde de tek kişilik alçak bir yatak bulunuyordu. Zemin koyu renk çam ağacı kerestesinden yapılmıştı. Görünüşünden döşeme kapağı olduğunu düşündüğü bir kısım Gurney'in gözüne takıldı. Yakın köşesinde bir parmak genişliğinde bir delik vardı. Büyük bir ihtimalle kapak buradan çekilerek açılıyordu. Merakını gidermek için açmaya çalıştı ama kapak yerinden oynamamıştı bile. Büyük bir olasılıkla uzun zamandan beri açılmadığı için sıkışmış olmalıydı. Ya da Clinter buranın kilidini bir yerlere saklamıştı.

'Koleksiyon silahlar' adını verdiği, ruhsata ihtiyaç duymayan diğer 'koleksiyonculara' satacağı silahlan buraya koyuyor olma ihtimali de yüksekti.

Uzun masanın arkasındaki pencereden dışarıdaki dar patikanın bir kısmı görünüyordu. Gurney sandalyelerden birine oturup, birkaç saat boyunca incelemek istediği kalın kağıt yığınını düzenlemeye koyuldu. Önce birkaç belgeyi bir yana ayırdı. Öncelik sırasına göre bazılarını öne alıyor, bazılarını arkaya koyuyordu. Sonra bunun anlamsızlığını düşünüp vazgeçti. Nereden başlayacağına hisleriyle karar verecekti.

Kendini toplayıp içinde on yıllık otopsi fotoğraflarının bulunduğu dosyayı alıp, başından yaralanmış olanların fotoğraflandığı kısmı açtı. Bu fotoğrafları yine tahammül edilemez derecede korkunç bulmuştu. Kurbanların insan başı olduğuna inanmakta güçlük çekilecek derecede parçalanmış, garip şekillere bürünmüş kafatasları tüylerinin diken diken olmasına neden olmuştu. Bu büyük vahşeti, insan onuruna karşı yapılan bu tecavüzü görüp de öfkeden deliye dönmemek mümkün değildi. Diğer taraftan bu fotoğraflara bakmak kurbanların layık oldukları itibara kavuşmaları için yegane yolun katili adalete teslim etmekten geçeceği düşüncesine daha bir sıkı sarılmasına neden olmuştu. Çalınan itibarlarının iadesi için tek yol buydu.

Böyle düşününce kararlılığı artıyor, yapmak istediğini gayet iyi bilen, hedefe kilitlenmiş, enerji dolu bir ruh haline büründüğünü hissediyordu. Ama bu güzel duygular yavaş yavaş etkisini kaybetmeye başladı.

Bu soğuk, itici, en ufak bir kişilik özelliği yansıtmayan odada etrafına bakınınca Max Clinter'ın dünyasının ne derece küçük olduğunu hayretle görmüştü. Clinter'ın Good Shepherd'la temasından önceki hayatının böyle olup olmadığını bilemiyordu elbette ama aradan geçen yıllar Clinter'ı tam manasıyla tüketmişti. Bataklığın ortasındaki bu toprak yığınının üzerindeki, kutuyu andırır bu küçük kulübede tam bir münzevi hayatı sürüyordu.

Kendini her şeyden soyutlamış, öfkesiyle çılgına dönmüş, kendi fantezilerinin, intikam açlığının elinde oyuncak olmuştu. Clinter Ahab'dı. Yaralı, amacı saplantı haline gelmiş Kaptan Ahab. Denizlere açılmak yerine Clinter burayı seçmiş, bu ıssız yere sığınmıştı. Zıpkın yerine tabancaları vardı. Saplantısına gömülmüş, öfkeden deliye dönmüş halde, sadece yerine getirmesi gerektiğine inandığı amaca kilitlenmiş, kendi sesinden başka hiçbir şeyi dinlemeyen biri olup çıkmıştı.

Tam manasıyla yalnız bir adamdı.

Bunu düşünüp, böylesi bir şeyin ağırlığını hissedince gözleri yaşardı.

Sonra bu gözyaşlarının Max için olmadığını fark etti.

Kendisi için ağlıyordu.

Tam o anda da gözünün önüne Madeleine geldi. Ormanla göletin arasındaki açıklıkta, huş ağacına yaslanmış, hoşça kal dercesine el sallayan Madeleine. Göz alıcı renklerin ortasında el sallıyor, gülümsüyordu. Anlayamadığı bir duygunun etkisiyle gülümsüyordu. Kelimelerle izahı mümkün olmayan bir duygunun.

Bu sanki bir filmin sonu gibiydi. Müthiş bir hediye bahşedilmiş, yolunu aydınlatacak bir melekle ödüllendirilmiş bir adamın hikayesinin anlatıldığı bir film. Melek ona her şeyi

göstermiş, onu doğru yola sevk etmişti. Tek yapması gereken bakmak, dinlemek ve uygulamaktı. Ama adam çok meşguldü. Aklı bambaşka yerlerdeydi. Kendisini büyüleyen karanlıklara kapılmış, bambaşka mücadelelere dalmıştı. Ve sonunda melek geri çağrıldı. Çünkü elinden artık başka bir şey gelmeyecekti. Ancak adamın kendisine izin verdiği ölçüde yardım edebilirdi. Melek onu sevmişti. Tanımış, her şeyini benimsemiş, onu olduğu gibi kabul etmişti. Onun sevgiyi, ışığı, mutluluğu bulabilme gücüne sahip olmasını diliyordu. Sonsuza dek her şeyin iyisini istiyordu onun için. Ama artık meleğin gitme zamanı gelmişti. Ve film tüm dünyaya karşı hissettiği sevgiyle gülümseyen meleğin güneş ışığında kayboluşuyla bitiyordu.

Gurney başını eğip dudaklarını ısırdı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ağlıyordu. Hayal ettiği filme ağlıyordu. Kendi hayatına ağlıyordu.

Bu çok aptalca diye düşündü bir saat sonra. Bir o kadar da saçma. Kendini hayatın merkezinde sanan birinin sergileyeceği haddinden fazla duygusal bir tavır. Zamanı olduğunda neden böyle davrandığını, bu çocukça duygusal çöküşe neyin sebep olduğunu anlamak için daha ayrıntılı düşünecekti. Kendisini savunmasız hissettiği açıktı. Olayla ilgili fikirleri yüzünden dışlanmıştı. Ayrıca kurşun yaralarının iyileşmesi uzun sürmüş bu yüzden de

gergin ve duygusal bir ruh haline bürünmüştü. Tabii bunun daha derin nedenleri olduğu da ortadaydı. Çocuksu endişelerinin yansımaları, korkuları kendisini zayıf hissettiği anda su yüzüne çıkıyordu. Kendisini iyice bir dinlemeye ihtiyacı var gibiydi. Ama şimdi...

Şimdi zamanı en uygun biçimde kullanmalıydı. Kiın'le birlikte hazırladığı oyunun sonunu getirebilmek için hazırlıklı olmak zorundaydı.

Masadaki belgelere dönüp, olay yeri raporlarının özetlerinden, Kim'in görüşmelerle ilgili aldığı notlara, FBI'm hazırladığı profil tablolarından Good Shepherd'ın yazdığı Niyet Bildirisi'ne dek her şeyi baştan aşağı gözden geçirdi.

Her şeyi okudu. Okurken de sanki ilk kez görüyormuşçasına dikkat kesilmişti. Arada başını kaldırıp pencereden patikaya bazen de diğer pencereden yola bakıyordu. Bu şekilde iki saatlik bir süre geçti. Sonra her şeyi baştan bir kez daha okumaya koyuldu.

İkinci okumayı bitirdiği sırada güneş de batmıştı. Okumaktan yorulmuş, oturmaktan sırtı tutulmuştu. Kalkıp gerindi. Bilek kılıfındaki Beretta'yı düzeltti. Sonra da kapının önüne çıktı. Bulutsuz gökyüzünün maviliği yavaş yavaş yerini gri tonlara bırakıyordu. Derken uzaklardan, bataklığın ötesinden bir şapırtı işitildi. Sonra bir tane daha. Ardından bir tane daha. Sonrasındaysa müthiş bir sessizlik çöktü.

Sessizlik Gurney'in gerginliğini geri getirmişti. Yavaşça kulübenin etrafını dolaştı. Her şey bir önceki gelişinden hatırladığı gibiydi. Sadece arkadaki piknik masasının yanına park edilmiş Humvee yoktu yerinde. Dönüp ön tarafa gelince içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı. Ama mandalı indirmedi.

Üç, dört dakika kadar sonra kulübenin içindeki ışık seviyesi iyice azaldı. Masaya geri dönüp tabancasını kolayca erişebileceği bir yere koyup, olayla ilgili aklına takılan soruları yazdığı kağıdı eline aldı. Dikkatini Bullard'ın da Sasaparilla'da üzerinde durduğu sonrasındaysa Hardwick'in telefonda belki de Jimi Brewster'm sadece babasını değil diğer beş kurbanı da aynı sebeple öldürmüş olabileceğine dair sözlerine temel oluşturan soru çekmişti.

Hardwick, Jimi'nin otomobil tercihiyle iyice belirginleşen materyalist eğilimlerinden tiksinti derecesinde nefret ettiği babasını öldürmüş olabileceğini, diğer beş kişiyi de sırf aynı marka otomobil kullandıkları kısacası babasına benzedikleri için öldürmeye karar vermiş olma ihtimali bulunduğunu söylemişti. Böyle bir durumda sadece bir tek gerçek hedef olduğu ortaya çıkıyordu. Diğer cinayetlerse daha az öne çıkan nedenlerle işlenmişti.

Her ne kadar bu teori birçok şeyi açıklıyormuş gibi dursa da Gurney saplantıları yüzünden cinayet

işleyenlerin böyle davranmadığım gayet iyi biliyordu. Ya nefretlerini yönelttikleri asıl hedefi ortadan kaldırırlar ya da benzerlerini öldürmeye eğilimli olurlardı. Ama hem ana hedefi hem de diğerlerini öldürdükleri görülmüş şey değildi. Yani ikincil cinayetler varsayımı gerçekçi değil gibiydi...

Yoksa yanılıyor muydu?

Diyelim ki...

Diyelim ki katilin gerçekten de tek bir ana hedefi vardı. Öldürmek istediği tek bir kişi. Diyelim ki diğerlerini kendisine asıl hedefi hatırlattıkları için değil polise ana hedefi düşündüreceği için öldürmüş olsun.

Diyelim ki katil bu beş kişiyi ortada farklı bir suç varmış izlenimi yaratmak için öldürmüş olsun. En azından bu fazladan cinayetler suyu o derece bulandıracaktı ki ne polis ne de bir başkası bu altı cinayetten hangisinin asıl hedef olduğunu tespit edebilecekti. Ve elbette Good Shepherd cinayetlerini bu şekilde algılamayan polis hiçbir zaman da sorulması gereken soruları sorma şansı bulamamış olacaktı.

Neden altı cinayetin aslında tek bir cinayetin yan etkileri olduğunu düşünsünler ki? Neden böyle bir araştırmaya kalkışsınlar? Ellerinde bu altı hedefin de eşit derecede önemli olduğunu ileri süren bir teori varken böyle bir girişimde bulunamazlardı zaten. Üstüne bir de tüm cinayetleri eşitleyen katilin bildirisi geçmişti ellerine.

Her şeyi açıklayan bildiri. Tüm cinayetleri kapsayan müthiş bir açıklamayla teoriyi doğrulayan, cinayetlerin her detayına açıklama getirecek kadar kapsamlı bir bildiri.

Gurney sonunda bir şeyleri daha net görmeye başladığını hissediyordu. Sis perdesi yavaş yavaş aralanmaya başlamıştı. Olayla ilgili ilk düşüncelerinin, daha ilk bakışta düşündüklerinin ulaştığı bu sonuçla tutarlılık gösterdiğini fark etti.

Mesleki kariyeri boyunca çoğu kez ilk andaki sezgilerinin, düşüncelerinin bir süre sonra doğrulandığını gözlemlemişti. Tabii bu olayda hedefe doğru dümen kırmasına yol açan küçük manevrayı Madeleine'in Siyah Şemsiyeli Adam filminin en önemli sahnesiyle ilgili anlattıkları sayesinde gerçekleştirdiğinin de farkındaydı. Bazen tüm farklılığı ayrıntılar yaratıyordu.

Diğer taraftan, doğruymuş gibi gelen her fikir doğru olacak diye bir kural yoktu. Gurney deneyimlerinden insanın düşünce zincirindeki hataları görememesinin ne derece tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini iyi bilirdi. Kişi bir konuya sabitlenirse artık tarafsızlık anlayışı bütünüyle zedelenmiş olurdu. Hepimiz açık fikirli olduğumuzu ileri sürerdik ama işin aslı kimse öyle değildi.

Şeytanın avukatlığını yaptırmak için ilk tercihini Hardvvick'ten yana kullandı. Telefonunu alıp numarayı

tıışladı. Telesekreterin devrede olduğunu anlayınca da bir kısa mesaj bıraktı.

“Merhaba, Jack. Olayla ilgili bir karara vardım. Tepkini merak ediyorum. Ara beni.”

Telefonu titreşime aldığına emin olmak için bir kez daha kontrol etti. Gecenin kendisine neler getireceğini bilemiyordu ama çalan bir telefonun sorun çıkarma ihtimali yüksek gibiydi.

Şeytanın avukatlığını yaptırmak için ikinci tercihi Teğmen Bullard’dı. Kadının şu an kimin tarafında olduğunu bilmiyordu ama endişelerinin ağırlığı kimin hangi tarafta olduğuna aldırmamasına neden olacak kadar rahatsız ediciydi. Daha da ötesi sezgilerinde haklıysa yapacağı konuşma kadını kendi tarafına çekme noktasında fayda sağlayabilirdi. Ama onun da telesekreteri devredeydi. Gurney, ona da Hardwick’e bıraktığı mesajın bir benzerini bıraktı.

Hardwick’le Bullard’m ne zaman arayacaklarını bilemiyordu. Yeni bakış açısını mutlaka biriyle paylaşmak istiyordu. Bunun üzerine karmaşık hislerle Clinter’ı aradı. Telefon üçüncü çalışta açılmıştı.

“Hey, delikanlı, büyük gecen kabusa mı döndü yoksa? Yardım mı lazım?”

“Sorun yok. Sadece seninle paylaşmak istediğim bir fikrim var. Hatalı düşünüp düşünmediğime ilişkin yorumlarına ihtiyacım var.”

“Kulağım sende.”

O an Gurney, Clinter’la Hardwick’in ruhsal yapılarında benzerlikler olduğu hissine kapıldı. Clinter, Hardwick’in sınıra biraz daha yaklaşmış haliydi. Bu düşünce garip bir biçimde kendisini bir nebze de olsa rahat hissetmesine neden oldu.

Gurney fikrini izah etti. İki kere.

Yanıt gelmedi. Beklerken bataklığa bakıyordu. Dolunay yükselince kurumuş ağaçlar daha bir ürpertici görünmeye başlamıştı. “Orada mısın, Max?”

“Söylediklerini değerlendiriyorum, delikanlı. Düşünüyorum.

Söylediklerinde önemli bir eksiklik göremedim. Ama tabii ki ileri sürdüğün fikir, bir dolu soruyu da beraberinde getiriyor.” “Elbette.”

“Anladığıma emin olmak için soruyorum. Aslında sadece tek bir cinayetin önemli olduğunu söylüyorsun, öyle mi?”

“Doğru.”

“Diğer beşi de sırf asıl cinayeti gizlemek için işlendi?” “Doğru.”

“Cinayetlerin toplumsal eşitsizliklerle filan da alakası yok diyorsun?”

“Doğru.”

“Peki, hedef olarak seçilen lüks arabalar. Onlar neydi?” “Belki asıl hedef öyle bir araba kullanıyordu. Büyük, siyah, pahalı bir Mercedes. Belki her şeyi başlatan da bu oldu.”

“Yani geri kalan beş kişi tamamen rastlantı eseri öldü. Aynı model araba kullanıyorlar diye? Aralarında bir ilişki var gibi görünsün diye?”

“Doğru. Diğer cinayetlerin katilin umurunda olduğunu sanmıyorum.”

“Bu da onu daha aşağılık biri haline sokuyor, değil mi?” “Doğru.”

“Şimdi de en önemli soru: Hangi kurban asıl hedefti?”

“Good Shepherd’la karşılaşınca bunu ona soracağım.”

“Ve bu da bu gece gerçekleşecek?” Clinter’m sesi heyecandan titriyordu.

“Max, buradan uzak durman gerek. En ufak bir hata her şeyi mahveder.”

“Anladım, delikanlı. Ama bir sorum daha var: Eski cinayetlerle ilgili teorin yenilerine nasıl bir açıklama getiriyor?”

“Basit. Good Shepherd bizim ilk cinayetlerin aslında tek bir hedefe yöneldiğini anlamamızı istememişti. Cinayet Yetimleri bu sırrın bir şekilde açığa çıkması tehlikesini yarattı. Belki herkes asıl cinayetin hangisi olduğunu anlayacaktı. Bunu engellemek için de insanları öldürmeye başladı.”

“Çok çaresiz bir adam.”

“Çaresiz değil de daha çok iş bitirici diyelim.”

Tanrım, Gurney haberlerde üç günde üç kişiyi öldürdüğü söyleniyor.”

“Doğru. Ama cinayetleri çaresizlik içinde kıvrandığı için işlediğini sanmıyorum. Shepherd insan öldürmeyi önemli bir şey olarak görmüyor. Sadece kendi çıkarına olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor. Birini öldürünce ortaya çıkma riskinin azaldığını her düşünüşünde gözünü bile kırpmadan cinayet işleyecektir. Çaresizlikle ilgisi...”

Başka birinin hatta olduğuna dair sinyali alınca cümlesini yarıda kesti. Ekrana baktı. “Max, kapatmam gerek. BCI’dan Teğmen Bullard arıyor. Bu arada, Max, lütfen bu gece buradan uzak dur.”

Gurney pencereden dışarı baktı. Ay ışığıyla gümüşi tonlara bürünmüş manzara tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Durduğu yerden, camdan süzülen ay ışığıyla gölgesi yatağın arkasındaki duvara düşüyordu.

Bekleyen çağrıya döndü. “Aradığınız için çok teşekkür ederim, teğmen. Önemli bir şey tespit etmiş....” Cümlesini bitiremedi.

Ani bir patlama olmuştu. Şiddetli bir ışık parlaması ve sağır edici bir ses. Eline müthiş bir darbe indi.

Sendeleyerek masaya doğru gerilerken birkaç saniyeliğine durumu algılamaya çalıştı. Sağ elini hissetmiyordu. Bileği de feci sızlıyordu.

Elinin ne hale geldiğini görmek için korka korka kaldırıp pencereye doğru döndü. Bütün parmakları yerli yerindeydi. Ama elinde telefonun sadece küçük bir kısmı kalmıştı. Diğer parçaların nereye düştüğünü görebilmek için etrafına bakındı ama karanlıkta bir şey görebilmesi imkansızdı.

İlk anda telefonunun patladığını düşündü. Telefonun içine konulan minyatür bir patlayıcıyla gerçekleştirilmiş bir sabotaj girişimine maruz kalmış olabilir miydi?

Ama bu imkansızdı. Patlamanın şiddeti, hissettiği basınç göz önüne alındığında, çalışan bir telefona bu derece etkili bir patlayıcının yerleştirilmesinin imkansızlığı ortadaydı. Bunun için telefonun içinin tamamen boşaltılmış olması gerekirdi. Ama az önce görüşme yapmıştı bu telefonla.

Sonra burnuna barut kokusu geldi.

Minik bir bombanın işi değildi bu. Ateş edilmişti.

Ama normal bir tabancanın sesinden çok daha şiddetli bir patlama olmuş, bu yüzden de nereden ateş edildiğini hemen anlamakta güçlük çekmişti.

Aslında bu türden bir patlamaya sebebiyet verecek bir tabanca vardı.

Ve o tabancanın sahibi gecenin karanlığında, tek ışık kaynağının dolunay olduğu bir ortamda, cep telefonunu vurmayı başaracak kadar iyi bir nişancıydı.

Bir sonraki düşüncesi pencereden ateş edildiği oldu. İçgüdüsel bir tepkiyle eğilip, masanın üzerindeki pencereden dışarıya bakmaya çalıştı. Ama kapalı pencerenin camı kırılmamıştı. Bu da arka pencereden ateş edildiği anlamına geliyordu. İyi de arka pencereden ateş eden biri durduğu açıdan omzuna zarar vermeden elindeki telefonu vuramazdı ki.

Öyleyse nasıl?..

Aklına gelen yanıt tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu.

Dışarıdan ateş edilmemişti.

İçeride, bu odada başka biri daha vardı.

Bunu düşündüğü anda hiçbir şey göremese de sesi duymaya başlamıştı.

Birileri nefes alıp veriyordu.

Birkaç adım ilerisinde.

Yavaş ve sakince.

49. Bölüm

Son Derece Mantıklı Bir Adam

Gurney sesin geldiği yöne doğru dönerken kulübenin zemininde döşeme kapağının bulunduğu yerde incecik bir ışık huzmesi gördü. Ay ışığı yetersiz olmasına rağmen yine de karşı duvarın önünde bir gölge olduğunu seçebiliyordu.

Boğuk bir ses doğru yöne baktığının ispatı oldu. “Masaya geç, dedektif. Ellerini başının üzerine koy.”

Gurney söylenenleri yaptı.

“Birkaç sorum olacak sana. Hemen cevaplaman gerek. Anladın mı?”

“Anladım.”

“Eğer hemen cevaplamazsan yalan söylediğini düşüneceğim. Anladın mı?”

“Evet.”

“Güzel. İlk soru: Clinter buraya geliyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“Az önce telefonda ona gelme dedin.”

“Doğru.”

“Yine de gelir mi sence?”

“Gelebilir. Bilmiyorum. Sağı solu belli olmaz onun.”

“Kesinlikle. Doğru söylemeye devam etmelisin. Seni sadece gerçekler hayatta tutacak. Anladın mı?”

“Evet.” Gurney böylesi durumlarda her zaman olduğu gibi son derece soğukkanlı bir ifade takınmıştı. Ama içinde fırtınalar kopuyordu. Delicesine öfkeliydi, bir o kadar da korkuyordu. Korkunun sebebi içinde olduğu durumdu. Öfkesineyse her şeyi düşündüğü zannına kapılmasını sağlayan kibri neden oluyordu.

Good Shepherd’ın Kim’le yaptıkları konuşmada söylenenlere uygun hareket edeceğini ve Clinter’la Gurney’in gece yarısı yapacakları görüşmeye en fazla iki üç saat erken geleceğini tasarlamıştı. Aynı anda bir dolu şeyi düşünüp planlamaya çalışırken, değerlendirdiği olasılıklar arasında Shepherd’ın çok daha erken, belki de on iki saat önceden, gelebileceğini öngörememişti.

Ne sanmıştı ya? Shepherd’ın çok mantıklı bir adam olduğunu bu yüzden de gece yarısından birkaç saat önce ortaya çıkacağını mı? Sonrasındaysa işler çorap söküğü gibi gelişecekti, öyle mi? Ne kadar aptaldı! Kendine ben bir insanım ve hatalar da insanlar için diyordu. Ama bu

düşüncesi ölümcül bir hata yapmış olmanın neden olacağı korkunç sona engel olamazdı.

Gırtlağından gelen, zorlukla anlaşılan sesini biraz yükseltti. “Beni buraya çekmek için oyun mu oynadın? Beni hazırlıksız yakalamak için?”

Adamın zekice sorduğu soru tüm umutlan kıracak nitelikteydi. “Evet.”

“Doğru. Güzel. Hayatta kalmaya devam ediyorsun bu şekilde. Biraz önce Clinter’ı aradın. Ona söylediklerin gerçek fikirlerin mi?”

“Cinayetlerle ilgili olanlar mı?”

“Elbette cinayetlerle ilgili olanlar.”

“Evet, öyle.”

Birkaç saniyeliğine Gurney sorgucusunun nefes alıp verişinden başka hiçbir şey duymadı. Sonra bu soluk sesinden belki biraz daha yüksek bir sesle yeni bir soru geldi. “Düşündüğün diğer şeyleri de söyle.”

“Şu an için yalnızca beni vurup vurmayacağını düşünüyorum.”

“Elbette bunu yapacağım. Ama bana doğruyu söylediğin müddetçe yaşayacaksın. Bu kadar basit. Anladın mı?”

“Güzel. Şimdi cinayetlerle ilgili düşüncelerini anlat bana. Gerçek düşüncelerini.”

“Düşüncelerim daha çok sorular halinde.”

“Hangi sorular?”

Gurney adamın fısıltıyla konuşmasının nedeninin fiziksel bir problemden mi kaynaklandığını yoksa Good Shepherd’ın gerçek sesini gizlemek için mi böyle konuşmayı tercih ettiğini merak ediyordu. Büyük bir olasılıkla ikinci seçenek daha doğru gibiydi. Bunun çok ilginç nedenleri olabilirdi ama şu an hayatta kalmasını sağlayacak konuya yoğunlaşmak zorundaydı.

“Bizim bildiklerimiz dışında başka kaç kişiyi öldürdüğünü merak ediyorum. Büyük bir olasılıkla epeyce insan öldürmüş-sündür. Yanılmıyorum, değil mi?”

“Elbette, öyle.”

Adamın sorusuna sanki sıradan bir şeye cevap veriyormuşça-sına rahat bir ifadeyle yanıt vermesi Gurney’i sarsmıştı. Ama o an adamı bu konudan bahsetmeye, yaptıklarıyla böbürlenmesine olanak verecek şeylerden konuşmaya teşvik ederse ufacık da olsa bir umudu olabileceğini de hissetmişti. Sonuçta tüm psikopatlar güçlü egolara sahipti. Acımasızca gerçekleştirdikleri eylemlerden bahsetmeye de bayılırlardı. Belki adamı kendisinden bahsetmeyi

sürdürmeye yönlendirebilirse camı kırıp, dışarıdan bir müdahale yapılma imkanı yaratabilirdi

Ama umudu aynı hızla soldu. Gurney adamın neden konuşmaya devam etmek isteyeceğini fark etmişti. Her şeyden bahsedebilirdi. Konuşmakta en ufak riskli bir yan yoktu. Neticede Gurney birazdan ölmüş olacaktı.

Fısıltı alaycı bir ses tonuna dönüşmüştü. "Başka ne merak ediyorsun?"

"Robby Meese'le ilişkini merak ediyorum. Yaptıklarının ne kadarını kendi başına ne kadarını da senin teşvikinle gerçekleştirdiğini merak ediyorum. Onu neden öldürdüğünü, bu cinayetin intihar olarak görüleceğine gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum.

"Başka?"

"Gerçekten Max Clinter'ı Ruth Blum cinayetinin faili olarak mı göstermek istedin yoksa başka amacın mı vardı diye merak ediyorum."

"Başka?"

"Ruth'un Facebook sayfasına yazdığın mesaja inanılacağını gerçekten düşündün mü diye merak ediyorum."

"Başka?"

“Ahırımı merak ediyorum.” Gurney bu konuşmayı mümkün olduğunca uzun tutmaya kararlıydı. Konuşma ne kadar uzarsa o kadar iyiydi. Her açıdan.

“Devam et, dedektif.”

“Otomobillerdeki GPS cihazlarını merak ediyorum. Kim’in arabasına takip cihazı yerleştirme fikri senin miydi yoksa Robby’nin, tacizci Robby’nin mi diye merak ediyorum.

“Başka?”

“Yaptıklarından bazıları çok zekice. Ama bir o kadar da aptalca. Acaba yaptıklarından hangilerinin hangi gruba girdiğinin farkında mısın diye merak ediyorum.”

“Kışkırtmaya çalışma beni, dedektif. Gereksiz. Hepsi bu mu?”

“White Mountain Katili ’ni merak ediyorum. Çok tuhaf bir olay. Sen biliyor musun o olayı? Gerçekten çok enteresan yanları var.”

Uzun bir sessizlik oldu. Zaman umut demekti. Zaman Gurney’e düşünme, belki de arkasındaki masanın üzerinde duran tabancasına erişme fırsatı verecekti.

Shepherd yeniden konuştuğunda fısıltısı haddinden fazla duygusal bir tona bürünmüştü. “Başka bir şey var mı?”

“Son bir tane daha. Böylesine zeki biri nasıl olur da Göl Kıyısı Kazalı Araçlar Servisi’nde bu derece ölümcül

bir hata yapar onu merak ediyorum.”

Uzun bir sessizlik daha. Bu tedirgin edici sessizlik her yöne çekilebilirdi. Belki de sonunda Good Shepherd’ı sarsmayı başarmıştı. Ya da bu sözlerle adamın tetiğe basan parmağının biraz daha gerilmesine neden olmuştu. Gurney’ı‘n midesine iğneler batıyordu.

“Neden bahsediyorsun?”

“Yakında öğreneceksin.”

“Şimdi öğrenmek istiyorum.” Fısıltısı farklı bir tona bürünürken ay ışığında parıldayan bir şey görür gibi oldu.

Bu parıltının kaynağı en fazla iki metre uzaktan yüzüne doğrultulan tabancanın gümüş kaplamalı namlusuydu.

“Şimdi,” diye tekrar etti adam. “Bana Göl Kıyısı Kazalı Araçlar Servisi’nde ne olmuş anlat.”

“Teşhis edilmeni sağlayacak bir iz bırakmışsın.”

“Asla yapmam ben böyle bir şey.”

“O gece yaptın ama.”

“Neymiş söyle. Hemen!”

Gurney içinde bulunduğu durum itibarıyla bu soruya vereceği hiçbir yanıtın kendisini kurtarmaya yetmeyeceğinin farkındaydı. Bulunan lastik izlerinden bahsetmesinin kendisini bekleyen sonu geciktirmeyeceği de ortadaydı. Öldürmemesi için yalvarmak da bir işe

yaramayacaktı. Yapılabilecek, dolayısıyla da zayıf umut ışığının en fazla bir dakika daha yanmasını sağlayacak tek şey geciktirme taktiklerine başvurmak, daha fazla konuşmayı reddetmekti.

Gurney sesinin titrememesi için azami çaba harcayarak konuşmaya başladı.

"Göl Kıyısı Kazalı Araçlar Servisi'nde bulmacanın çözümünü bıraktın."

"Bilmece gibi konuşma! Soruma yanıt vermek için üç saniyen var."

"Bir." Ay ışığında tabancanın namlusunu yukarı kaldırdığı seçiliyordu.

"İki." Hafifçe sağa doğru çekilirken kolunu hiç kıpırdatmadı.

"Üç." Tetiği çekti.

50. Bölüm

Yanıtlar

Gurney namlunun ucundaki parıltıyı görür görmez kendini yana atmış, sandalyeyi devirirken, masanın kenarına son anda tutunmayı başararak ayakta kalmıştı. Bir an için hiçbir şey göremedi. Tek duyabildiği şey kurşun sesinin kulaklarında neden olduğu çınlamaydı.

Boynundan aşağı doğru süzülen bir ıslaklık hissetmişti. Dokununca da kulağının altının bir hayli ıslak olduğunu

fark etti. Elini dolaştırdığında ıslaklığın, kanın aktığı yerin kulağının hemen üst kısmı olduğunu tespit etti.

“Ellerini başının üzerine kaldır. Hemen.” Kulağındaki çınlama yüzünden adamın sesi sanki çok uzaklardaymış gibi gelmişti.

Ama anlayabildiği kadarıyla söylenilenleri yapmaktan başka çaresi yoktu.

“Duyuyor musun beni?” dedi uzaktan gelen boğuk ses.

“Evet,” dedi Gurney.

“Güzel. Dikkatle dinle. Sorumu bir daha soruyorum. Bu kez yanıt vermelisin. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlamakta çok iyiyimdir. Doğruyu söylemezsen canın yanmaya devam edecek. Tatlı tatlı konuşalım. Tamam mı? Ama yalan söylersen yine tetiği çekeceğim. Anlaşıldı mı?”

“Evet.”

“Söylediğin her yalan için bir kurşun. Bir dahaki sefere ku

lağına küçük bir çentik atmayacağım. Yaran daha büyük olacak. Anlıyor musun?”

“Anladım.” Gurney’in patlama anında kamaşan gözleri yavaş yavaş normale dönüyordu. Yine odanın ortasına vuran ay ışığını görmeye başlamıştı.

“Güzel. Şimdi Göl Kıyısı Kazalı Araçlar Servisi’nde hata diye adlandırdığın şeyle ilgili bütün bildiklerini öğrenmek istiyorum. Bilmece filan yok. Sadece gerçekler.” Ay ışığında gümüş kaplı tabanca namlusunun Gurney’in sağ ayak bileğini hedef alacak şekilde yavaş yavaş aşağı doğru indiği görülüyordu.

Desert Eagle tipi bir silahın eklemlerine nasıl bir hasar vereceğini gayet iyi bildiğinden titrememek için dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. İlk anda ayağı parçalanacaktı. Bu korkunç bir şeydi elbette ama asıl sorun atardamarında başlayacak kanama olacak. Üstelik konuşmanın geldiği bu noktada doğruyu söylemek ya da söylememek veya bundan sonraki sorulara vereceği herhangi bir yanıt durumu fazla da değiştirmeyecek gibi görünüyordu. Good Shepherd için tek önemli olan şey kendi güvenliğiydi. Bu yüzden de her hareketini bu doğrultuda gerçekleştirecekti. Ve Good Shepherd açısından Gurney’in hayatta kalmasının ölmüş olmasına kıyasla daha avantajlı olabileceği hiçbir durum yok gibiydi.

Kan kaybından ölmeden önce başka nerelerinin parçalanacağı kararı dışında her şey belliydi. Ölecekti. Burada. Max Clinter’ın kulübesinin zemininde. Bataklığın ortasında. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde.

Gözlerini kapattı ve tepenin yamacındaki Madeleine'i gördü.

Eflatun, mor, pembe, mavi, turuncu, kırmızı... hepsi birden güneş ışığında parıldıyordu.

Ona doğru yürüdü. Yemyeşil çimenlerin üzerinde ona doğru yürüdü. Sonra da cennetin de aynı bu şekilde kokuyor olması gerektiğini düşündüğü kokusunu içine çekti.

Madeleine parmaklarını dudaklarına götürüp gülümsedi.

"Çok zekisin," dedi. "Çok zekisin."

Bir saniye içinde ölmüş olacaktı.

Ya da birkaç saniye sonra diye düşündü.

Gözleri kapalı olmasına rağmen ani bir aydınlanma hisseder gibi oldu. Ardından da kulaklarında uzaklardan gelen bir ezgi çınlamaya başladı. Ve tüm sesleri bastıracak kadar güçlü bir trampet sesi de işitiyordu.

Ve sonra sesi duydu.

Bu ses onu gerçekliğe, bataklığın ortasındaki ıssız kulübeye geri getirmişti. Megafonla yükseltilmiş bir ses.

"POLİS... NEW YORK EYALET POLİSİ... SİLAHLARINIZI İNDİRİN... SİLAHLARINIZI İNDİRİN VE KAPIYI AÇIN... DERHAL...

SİLAHLARINIZI İNDİRİN VE KAPIYI AÇIN... NEW YORK EYALET POLİSİ KONUŞUYOR... SİLAHLARINIZI İNDİRİN VE KAPIYI AÇIN.”

Gurney gözlerini açtı. Pencerede ay ışığı değil spot ışıkları yansıyordu. Çevresine, karanlıkta tıpkı bir Ninja’yı andıran, alt edilmesi neredeyse imkansız, görünmez hasmma baktı. Orta boylu, kahverengi pantolonlu, açık kahverengi hırkalı adam ışıktan rahatsız olmuş, elini gözlerine siper etmişti. Gurney karşısındaki bu mütevazı görünüşlü adamı korkunç cinayetler işleyen bir canavar olarak görmekte zorlanıyordu. Ama adamın elinde parıldayan .50 kalibrelik Desert Eagle mütevazı adamla canavar arasında bir ilişki kurmayı kolaylaştırıyordu. Boynundan süzülen kanın, odaya sinmiş barut kokusunun, kulaklarında çınlaması hâlâ devam eden patlamanın tek sorumlusu da bu tabancaydı işte.

Hayatını sona erdirmek üzere olan tabanca.

Adam spot ışığına yavaşça arkasını dönüp, soğukkanlı bir tavırla gözlerine siper ettiği elini indirdi. İfadesiz, çizgisiz bir yüz. En ufak ayırt edici bir özelliği olmayan, duygudan nasibini almamış bir yüz. Normal, sıradan bir yüz. Kolaylıkla unutulabilecek bir yüz.

Yine de Gurney bu yüzü daha önce gördüğünü biliyordu.

Önce nerede gördüğünü hatırlayıp sonra da karşısındaki adamın adı aklına gelince ilk anda yanıldığını düşündü. Gözlerini birkaç kez kırpıp bu yanılgısından kurtulmaya çalıştı. Karşısındaki mülayim, sessiz kişiliği Good Shepherd kimliğiyle bağdaştırmakta çok zorlanıyordu.

Ama kısa bir süre sonra yanılmadığına emin olunca yeni durum ışığında bulmacanın parçalarını birleştirmeye, ilginç ilişkiler kurmaya başladı.

Larry Sterne de ona bakıyordu. Yüzünde korkudan çok düşünceli bir ifade vardı. Gurney'e Bay Rogers'ı hatırlatan Larry Sterne. Tatlı dilli dişçi Larry Sterne. Diş hekimliğiyle iş adamlığını aynı anda yürüten Larry Sterne. Milyarlarca dolar değerinde bir estetik imparatorluğu kuran lan Sterne'in oğlu.

Güzel Rus piyaniste malikanesini açan lan Sterne'in oğlu Larry Sterne. Yalnızca malikanesini değil yatağını da açtığı kesindi. Büyük bir olasılıkla kıza vasiyetnamesinde de yer açacaktı.

Tanrım, her şeyin nedeni bu muydu?

Larry Sterne mirasını mı korumaya çalışıyordu?

Babasının sonu belirsiz ilişkilerinden korkup geleceğini garanti altına almaya mı çalışmıştı?

Burada söz konusu olan çok büyük bir mirastı elbette. Endişelenmeyi gerektirecek kadar büyük bir miras. Ortada bir para makinesi vardı. Kimsenin kolay kolay kaybetmeyi göze alamayacağı bir makine.

Soğukkanlı, kibar Larıy babasını öldürerek para makinesinin genç ve güzel Rus piyanistin eline geçmesine engel olmak mı istemişti? Sonrasındaysa beş benzer cinayet daha işleyerek polisin sormaya kalkışacağı soruları bertaraf etmişti. Özellikle Larıy'i işaret edecek sorudan kurtulmuş oluyordu böylece:

Kimin çıkarına?

Ay ışığıyla polis araçlarının yanıp sönen ışıkları kulübede çok tuhaf bir görünüme neden olmuştu. Gurney, Sterne'in elindeki tabancayı hâlâ sımsıkı tuttuğunu görüyordu. Gözleriyse giderek azalan seçeneklerini düşünmeye odaklandığını ortaya koyuyordu. Ama o anki hislerini anlayabilmek imkansızdı. Korkuyor muydu? Öfkeli miydi? Köşeye sıkışmış farenin ölümcül kararlılığına mı sahipti? Belki de büyük bir hızla en doğru kararı vermeye uğraşıyordu. Belki de böylesine tuhaf görünmesinin nedeni de zihninin o an çok meşgul olmasındandı.

Gurney adamın şu an duygudan uzak, bütünüyle mekanik bir süreç yaşadığının farkındaydı. Kim bilir kaç

kişiyi öldürmeden önce de aynı duygusuz, mekanik süreçten geçmişti.

Kaç ölüm? Bu düşünce birden White Mountain Katili'ni düşünmesine neden oldu. Aynı durumu o cinayetlerde de gözlemlemek mümkündü. İpek bir eşarp kullanarak seri cinayetler işlendiği algısı yaratılarak, asıl hedefin aslında tek bir kişi olduğu gizlenmişti. Gurney, Larry'nin kız arkadaşı ona nasıl bir sorun çıkartmış olabilir ki diye düşünüyordu. Hamile mi kalmıştı? Belki de bu kadar önemli bir şey yoktu. Larry gibi bin, White Mountain Katili, Good Shepherd, cinayet işlemek için önemli nedenlere ihtiyaç duymazdı. Sadece hangi durumun kendi çıkarma daha uygun geldiğine karar vermesi yeterliydi.

RAM TV'deki programa çıkan rahibin sözlerini hatırlayınca ürperdi: Hayatı yok eden, ona bir toz zerresi kadar önem vermeyen şey işte bu. Şeytanın ta kendisi!

Dışarıdan dört beş saniye kadar süren siren sesleri geldi. Sonra da az önceki anons yeniden yapıldı.

Gurney dönüp ön pencereden dışarıya göz attı. Yolun sonuna dek tüm arazi güçlü spot ışıklarla aydınlatılmıştı. Siren sesini çok daha önce duymuş olmalıyım diye geçirdi akimdan. Ama içinde bulunduğu duygusal durum, kulağında çınlamayı sürdüren kurşun sesi sirenleri müzik sesi olarak algılamasına neden olmuştu. Trampet sesi diye yorumladığı ses de helikopterden geliyordu. Kulübenin

üzerinde dolaşıp duran helikopterin pervanesinin neden olduğu rüzgar bataklıktaki sazlıklarla kurumuş ağaçların salınmasına neden oluyordu.

Gurney, Sterne'e döndü. Aklında sormak istediği kırk belki de elli soru vardı. Soru listesinin en başında da önce hangisini sorsam diye kararsız kaldığı iki soru. En gerekli soruyu tercih etti.

"Ne yapacaksın, Larry?"

"En mantıklı olan neyse onu."

Yanıtını bu derece sakin bir ifadeyle verişi, başka hiçbir yanıt bu derece vurucu olamaz hissi yaratmıştı.

"Yani, ne yapacaksın?"

"Teslim olacağım. Oyun oynayacağım. Kazanacağım." Gurney fırtına öncesi sakinliği yaşıyor olabileceğinden korkuyordu. Mantıklı, sakin konuşmalar, teslim olma sözleri az sonraki dehşet dolu anların habercisi miydi yoksa?

"Kazanmak?"

"Her zaman kazandım ben. Hep kazanacağım."

"Ama... Teslim olma niyetinde değil misin?"

"Elbette." Sterne anaokulu otobüsüne binmekten korkan küçük bir çocuğu yatıştırmaya çalışan birine has tatlı bir gülümseyişle, "Sen ne sandın?" diye sordu. "Seni

rehin alıp, kalkan olarak kullanarak, kaçmaya çalışacağımı filan mı?”

“Böyle yapılır genelde.”

“Ama ben yapmam. Seni rehin almam.” Neşeyle gülümsedi. “Gerçekçi ol, dedektif. Sen bana nasıl kalkan olabilirsin ki? Meslektaşlarının seni vurmak için fırsat kolladıklarını duydum. Senin yerine bir çuval patatesin arkasına gizlensem daha güvende olurum herhalde.”

Gurney adamın bu derece soğukkanlı oluşu karşısında söyleyecek bir şey bulamıyordu. Tamamen aklını kaçırmış olabilir miydi? “Elektrikli sandalyeyi boylayacak olmana rağmen ne kadar neşelisin.” Steme’in tavırlarına tahammül edemeyerek sarf ettiği bu sözcüklerin daha ağzından çıkarken ne kadar tehlikeli ve söylenmemesi gereken şeyler olduğunu fark etmişti.

Ama anlaşılan korkmasına gerek yoktu. Steme sadece başını iki yana sallamakla yetindi. “Saçmalama, dedektif. Üçüncü sınıf avukatları olan aptallar bile infazları yirmi yıldan fazla gecikti-rebiliyor. Ben daha iyisini yapabilirim. Çok daha iyisini. Param var. Çok param. Görünür ve görünmez çok bağlantım var. En önemlisi adalet mekanizmasının nasıl işlediğini iyi bilirim. Yani gerçekte nasıl işlediğini. Ve benim elimde o mekanizmaya sunacak çok değerli bir şey var. Bir nevi

değiş tokuş diyebiliriz buna.” Çılgınlıkla yogi dinginliği arasında gidip gelen bir ruh haline bürünmüştü.

“Neymiş o?”

“Bilgi.”

“Neyin?”

“Çok sayıda çözülememiş olayın.”

Dışarıda beş saniye kadar süren siren sesleri yankılandı. Ardından da yeniden anons başladı. Bu kez tonlama iyice sertleşmişti. “EYALET POLİSİ KONUŞUYOR... DERHAL SİLAHLARINIZI ATIN... KAPIYI AÇIN... DERHAL... SİLAHLARINIZI BIRAKIP KAPIYI AÇIN... AÇIN KAPIYI HEMEN.” “Çözülmemiş olaylar... Hangileri?”

“Birkaç dakika önce kaç kişiyi öldürmüş olabileceğimi merak ettiğini söylemiştin. Yani bildiklerinden başka kaç kişiyi.” Helikopterin sesi de altındaki inceleme ışığının şiddeti de artmıştı. Steme olup bitenlerin farkında değil gibiydi. Tüm dikkatini Gurney’e yöneltmişti. Gurney de bir yandan mesleki yaşamının artık son aşamasına gelmiş en sarsıcı vakasını analiz ederken diğer yandan da en uygun biçimde davranabilmek için elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

“Buradaki mantığı anlayamıyorum, Larry. Good Shepherd cinayetleri senin üzerine kalınca...”

“Eğer kalırsa.”

“Tamam, eğer kalırsa. Bu bilgileri vermenin başka cinayetler işlediğini itiraf etmenden ziyade nasıl bir faydası dokunabilir ki sana?”

Sterne çok derin manalar içerdiğini düşündüren kendine has gülümseyişiyle, “Ne yapmaya çalıştığının farkındayım. Elimi göstereyim diye beni kışkırtmaya çalışıyorsun. Aptalca bir deneme. Ama tamam, sorun yok. Dostlar arasında gizli saklı bir şey olmamalı. Öncelikle sana farazi bir soru sormama izin ver. Sence eyalet polisi için, bak tekrar hatırlatıyorum bu farazi bir soru, yirmi hatta belki de otuz çözülmemiş cinayet olayını açığa çıkarmak ne kadar önemlidir sence?”

Gurney’in tüm ümidi kırılmıştı. Larry Sterne ya tam manasıyla saplantılarının esiri olmuş ya da megalomanlığının etkisiyle her şeyi uydurabileceğini, herkesin de ona hemen inanacağını düşünen korkunç bir yalancıya dönüşmüştü.

Sterne, Gurney’in şüphe dolu yaklaşımım sezmişti. Ama umurunda bile değildi. “Otuz vakayı çözülmüş hale getirme teklifinin iyi bir pazarlık malzemesi olarak kullanılacağı kanaatindeyim. Her şeyden önce emniyet teşkilatının başarı oranları artacak bu sayede. Ailelere konuyu kapatma fırsatı doğacak. Otuz yeterli gelmezse sayıyı kırka kadar bile çekebilirim. İstediğimi alıncaya kadar sayıyı artırırım.”

“Tam olarak ne istiyorsun, Larry?”

“Mantık dışı bir isteğim yok. Senin de beni, tanıdığın en mantıklı insan olarak göreceğinden şüphem yok. Şu an için ayrıntılara girmek anlamsız ama kısaca, hafifletilmiş hapis cezası gibi bir şey istiyorum. Tek kişilik, konforlu bir hücre. Basit düzeyde bir konfor elbette söz konusu olan. Gereksiz kuralların işletilmeyeceği bir rahatlık ortamı talep edeceğim. Yani bu iyi niyetli insanları zor durumda bırakacak türden isteklerim olmayacak.” “Karşılığında da yirmi, otuz veya kırk çözülmemiş cinayeti itiraf etmeyi kabul edeceksin? Nasıl ve neden yaptığına dair tüm ayrıntılarla birlikte?”

“Varsayalım.”

Anons tekrarlandı. “BU SON ŞANSINIZ. SİLAHLARINIZI BIRAKIP KAPIYI AÇIN. DERHAL.”

Gurney konuya başka bir açıdan yaklaşmaya çalıştı. “Buna White Mountain Katili’nin işlediği cinayetler de dahil olacak mı?” “Öyle varsayalım.”

“Cinayet sayısı, yöntemin hep aynı olduğu için bu kadar yüksek, değil mi? Asıl öldürmek istediğin kişinin kim olduğu anlaşılmasın diye beş, altı kişiyi daha onunla birlikte öldürdüğün için değil mi?”

“Varsayımsal olarak öyle.”

“Anlıyorum. Ama anlamak istediğim bir şey daha var. Tüm amacının riski azaltmak olduğunun farkındayım.

Ama iyi planlanmış bir tek cinayetin beş, altı cinayetten daha az risk taşıması gerekmez mi?”

“Elbette hayır. Bir tek cinayet ne kadar iyi planlanmış olursa olsun tüm dikkati kurbanın üzerine çeker. Böyle bir durumda da her şey ince ince araştırılır. Ama çok sayıda birbirine benzer cinayet olursa risk merkezden uzaklaşmış, cinayetlere farklı açılardan bakılmaya başlanmış olur. Katiller genelde kurbanlarla ilişkileri tespit edildiği için yakalanırlar. Ama arada hiçbir bağlantı yoksa... Neyse, anlıyorsundur herhalde.”

“Ama bunun bedeli. Yani öldürdüğün diğer insanlar. Umurunda bile olmadı değil mi?”

Sterne hiçbir şey söylemedi. Ama gülümseyişi her şeyi net biçimde ortaya koyuyordu.

Gurney sert bir eyalet hapishanesi yüzündeki bu ifadeyi ne kadar zamanda siler acaba diye düşünmeden edemedi.

Sterne’in gülüşü yüzüne daha bir yayıldı. Sanki bir kez daha Gurney’in düşüncelerini okumuştu. “Aslında hükümlülerle ve ceza sistemiyle bir an evvel ilişki kurmaya can atıyorum. Ben her zaman gerçekçi olmuşumdur, dedektif. Önümde uzanan geleceği de olduğu gibi benimserim. Cezaevi benim için fethedilecek yeni bir mekan olacak sadece. İnsanları etkileme gücüm çok işime yarayacaktır. Sen de benzer bir şeyi Robby Meese’in üstünde nasıl başarıyla gerçekleştirdiğimi fark

ettin sanırım. Bunu bir düşün. Cezaevleri Robby Meese gibi tiplerle dolu. Çabuk etkilenen, baba figürüne ihtiyaç duyan genç adamlar. Kendilerini anlayan, onların yanında olduğunu hissettiren, korkularım, öfkelerini gideren, enerjilerini neye harcamaları gerektiğini gösterecek birine. Düşün, dedektif, düşün. Böyle adamlarım olursa orada kral gibi olurum ben. Çok heyecan verici bir fikir bu. Uzun yıllardır arada sırada bunu düşünmüşümdür. Hapishane hayatı o kadar da kötü olmayacaktır bence. Hatta psikoloji dünyasının önemli bir figürü haline dönüşebilirim. Belki Good Shepherd'ın gerçek hikayesinden ilham alarak yepyeni yöntemler keşfetmelerine de imkan sağlamış olurum. Tabii kitapları da unutmamak lazım bu arada. İzinli ve izinsiz döşenmiş hayat hikayeleri. RAM TV programlan. Bir şey daha söyleyeyim mi sana? Uzun vadede senden çok daha iyi bir konuma geleceğime de eminim. Sen, dışarıda, benim içeride edinebileceğimden çok daha fazla sayıda düşman sahibi oldun. Övünülecek bir başarı değil herhalde. Arkamı kollamaları için adam tutabilirim ben. Bunu çok iyi yapan insanlar var. Ama senin arkanı kim kollayacak? Senin yerinde olsam çok endişelenirdim."

"SİLAHLARINIZI BIRAKIN VE HEMEN KAPIYI AÇIN." Gurney karşısındaki kahverengi hırkalı, basit görünüşlü adama bakıyordu. "Söylesene Larry, hiç pişmanlık duyduğun bir şey var mı?"

Şaşırmış gibiydi. “Elbette hayır. Her şeyi mantık çerçevesi içinde yaptım.”

“Lila da dahil mi buna?”

“Anlamadım?”

“Karın Lila’yı öldürmek de mi öyle?”

“Öyle derken?”

“Yani o da mantık çerçevesinde yapılmış bir şey miydi?” “Elbette. Yoksa yine varsayımsal olarak konuşuyorum, yapmazdım zaten. Aslında geleneksel bir evlilikten ziyade iş anlaşması gibi bir evlilikti bizimkisi. Doyumsuz bir seks arayışındaydı hep. Ama bu başka bir hikaye.” Alaycı bir ifadeyle gülümsedi. “Tam bir film konusu aslında.”

Gurney’in yanından geçip ön kapıyı açtı. Sonra da tabancasını sazlığa doğru fırlattı.

“KALDIR ELLERİNİ... BAŞININ ÜZERİNE KOY... YAVAŞÇA YÜRÜMEYE BAŞLA.”

Steme ellerini kaldırarak kulübeden dışarı çıktı. Patikaya doğru yürürken tepedeki helikopterin ışığı da üzerine sabitlenmişti. Karşı taraftan, farları, sis lambaları ve iki spot lambası yanan bir araç da Sterne’e doğru harekete geçti.

İşte bu garipti. Böyle durumlarda yerinizi korur, teslim olan şahsın size doğru yaklaşmasını beklerdiniz. En

azından sizin ve destek ekibinin güvenli bulduğu noktaya kadar harekete geçmezdiniz.

Bu arada destek ekibi hangi cehennemdeydi? Kulübenin üzerinde dönüp duran helikopterde mi? Aklı başında bir operasyon lideri bu tür bir şeye kalkışmazdı.

Çok sayıda spot ışığı vardı ama başka far yoktu. Polis panzeri de. Tanrım, olay mahalline bir tek polis panzerinin intikal ettiği görülmüş şey değildi. En az beş altı panzer olması gerekiyordu.

Gurney masanın üzerinden Beretta'yı alıp pencereden dışarı baktı.

Patikada giderek yaklaşan aracı, parlak ışıkları yüzünden görmek imkansızdı. Ama farların konumu bunun çok büyükçe bir panzer olması gerektiğini düşündürüyordu. NYSP'nin böyle araçları vardı ama bu karşıdan yaklaşan araç onların yanında fazlasıyla büyüktü sanki.

Tıpkı Clinter'ın Humvee'si kadar büyüktü hem de.

Yani tepedeki helikopter de NYSP'ye ait değildi o zaman.

Kahretsin!

Sterne yolu yarılamıştı. Elleri hâlâ başının üzerindeydi. Yaklaşan araçla da arasında yaklaşık yirmi metre kadar kalmıştı.

Gurney kulübeden dışarı çıktı. Tabancasını ceketinin cebine yerleştirirken başını kaldırıp yukarı baktı. Helikopterin güçlü ışığına rağmen sırtındaki RAM TV logosunu okuyabilmişti.

Helikopterin ışığı tüm patikaya doğru yöneldi. Önce Steme'i sonra da, artık kesinleşmişti, Clinter'ın Humvee'sini. Aracın ön tarafına bir şey monte edilmişti sanki. Silah gibi bir şey. Helikopterin ışığı bataklık, kulübe ve patika arasında gidip geliyordu.

Neler oluyor burada? Clinter'm niyeti ne?

Bu sorunun çok korkunç bir yanıtı oldu. Aracın önüne monte edilmiş mekanizmadan Sterne'in üzerine adeta ateş yağmaya başladı. Alevler içinde kalan Sterne yere devrilirken bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Helikopter manevra yapmış, biraz daha yaklaşmaya kalkmıştı ama pervane alevleri şiddetlendirince mecburen yeniden yükselmek zorunda kaldı.

Gurney kulübeden patikaya doğru koşuyordu. Ama Steme'in yanına ulaştığında çoktan ev yapımı napalm bombasının alevinde yanıp kavrulduğunu gördü. Bilincini tamamen kaybetmişti. Belki de canı yanmadığı için buna seviniyor bile olabilirdi.

Başını kaldırınca Humvee'nin açık kapısının yanında, kamuflaj kıyafetli, yılan derisi çizmeli Max Clinter'ı gördü. Dudaklarını iyice çektiğinden neredeyse tüm ön dişleri görünecek hale gelmişti. Elinde de Gurney'in ancak eski, savaş filmlerinde gördüğü türden, bir destek noktasına konularak kullanılabilen ağır bir silah tutuyordu. Clinter bu ağır ve büyük silahı sanki bunun farkında değilmişçesine rahatlıkla taşıyarak gökyüzüne yöneltti.

Silahın açısından ve Cl inter'ın delici bakışlarından bir an için sanki ayı vurmaya niyetleniyormuş gibi görünüyordu. Sonra hafifçe dönerek iyice alçaldığı için bataklık sularında şiddetli dalgalanmalar yaratan RAM TV helikopterine nişan aldı.

Gurney, Clinter'ın yapmak istediğini anlayınca, "Max!" diye bağırdı. "Hayır!"

Ama Clinter hiçbir şeyi duyamayacak, duysa da tepki veremeyecek haldeydi. Bacaklarını iyice ayırıp, bağırdı. Gurney gürültüden adamın ne dediğini duyamamıştı. Sonra da ateş etmeye başladı.

İlk anda alev topunun pek etkisi olmamış gibiydi. Sonra helikopter hafifçe yan yatıp alçalmaya başladı. Açısı da giderek bozuluyordu. Max bir kez daha ateş açtı. Gurney ona ulaşmaya çalışıyor ama Sterne'in yanan

cesedi o tarafa geçmesine olanak vermiyordu. Bir yanda sıcaklık, bir yanda yanan etin kokusu. Tam bir dehşet anı.

Sonra ani bir sarsıntıyla doksan derece kadar yan yatan helikopter alev topu haline dönüşerek Humvee'nin arka tarafındaki açıklığa düştü. Düşer düşmez ikinci bir patlama daha meydana gelmiş, hemen ardından da bir üçüncü patlama işitilmişti. Clinter'ın aracı da yangının tam ortasında kalmıştı. Clinter'sa alevlerin üstüne sıçradığını fark etmemiş gibiydi.

Gurney, Sterne'in cesedinin üzerinden geçemediği için bataklığa dalıp bel yüksekliğindeki suda, zemindeki yapış yapış çamur yüzünden kaymamaya çalışarak ilerlemeye çabaladı. Sonunda kısmen yürüyerek kısmen emekleyerek de olsa patikaya ulaştığında alevler Clinter'ın elbiseleriyle saçını sarmıştı. Clinter hâlâ elindeki silahı bırakmamış, bu kez de kulübeye ateş açmıştı. Ani hareketleri kendisini saran alevlerin daha hızlı yayılmasına neden

oluyordu. Artık alevler tüm vücudunu sarmıştı. Gurney bütün gücünü toplayarak adamı bataklığa doğru itmek istedi. Ama o esnada kendi de dengesini yitirdi. Birlikte bataklığa düşerlerken Clinter hâlâ silahı bırakmamış, gökyüzüne kurşun yağdırmayı sürdürüyordu.

51. Bölüm

Onur

Ertesi sabahın ilerleyen saatlerinde Gurney hâlâ Ithaca Belediye Hastanesi'nin acil servisindeki yatağındaydı. Her ne kadar acil servis görevlileri çoğu birinci sınıf, birkaçı da ikinci sınıf yanıklarını göz önüne alarak durumunun çok ciddi olmadığına karar vermiş olsalar da Madeleine kendisi gelip, bir dermatologa gösterene kadar taburcu edilmemesini istemişti.

Okul piyesinde doktor rolünde oynayan bir oyuncu gibi gözüken dermatolog konulan teşhisi onaylamış, sonra da çekip gitmişti. Şimdi çıkmak için sigorta işlemlerinin tamamlanmasını bekliyorlardı. Kim olduğunu bir türlü öğrenemedikleri birinin bilgisayarı çökmüştü. Güler yüzlü tavırlarla gelip birazdan sorunun çözüleceğini söyleyip gidiyorlardı. Anlaşılan bir süre daha hastanede kalmaları gerekecekti.

Hastaneye Madeleine'le birlikte gelen Kyle, Gurney'in odasıyla bekleme salonu, hediyelik eşya dükkanı, kafeterya, hemşire odası ve otopark arasında adeta mekik dokumuştu. Burada olmak istiyor ama bir o kadar da elinden bir şey gelmediği için rahatsızlık duyuyordu. O sabah Gurney'in küçük odasına defalarca girip çıkmıştı. Birkaç beceriksiz girişimden sonra nihayet Madeleine'in Gurney'in eski motosiklet kaskını tavan arasına kaldırdıklarını söylediğinden beri aklında o kaskı isteme fikri olduğunu söyleyebildi.

“Baba, başlarımız neredeyse aynı büyüklükte. Yani... tabii sakıncası yoksa... Kaskını alabilir miyim?”

“Tabii ki alabilirsin. Eve gidince veririm sana.”

Gurney oğlunun da tıpkı kendisi gibi duygularım ifade etmekte zorlandığını görünce gülümsemekten kendini alamadı. “Teşekkür ederim, baba. Harika. Sağ ol.”

Kim Gurney’in nasıl olduğunu sormak, hastaneye gelemediği için özür dilemek, hayatını Shepherd’ı bulma uğruna tehlikeye attığı için teşekkür etmek ve Robby Meese cinayetiyle ilgili dedektif Schiff’le yaptığı görüşme konusunda bilgilendirmek için iki kez aramıştı. Kesinlikle polise tam gerektiği ölçüde yardımcı olduğunu söyledi. Ancak o sabah Schiff yanında FBI’dan Ajan Trout’la birlikte gelip, kendisini Max Clinter’ın alev gösterisi ışığında yeniden sorgulamak isteyince avukatsız bu konuşmayı yapmak istemediğini söylemişti. Yakında bir kez daha sorguya alacaklardı onu.

Hardwick, Gurney’in yanına on ikiye bir kala gelmiş, Madeleine’e gülümseyip, rahatlatıcı bir tavırla göz kırpıp, Gurney’i kaşlarını çatarak tepeden tırnağa süzmüştü. Sonra da kahkahadan çok kükremeye benzer sesler çıkartarak gülmüştü. “Tanrım, kaşlarına ne yaptın böyle?”

“Yakınca daha gür çıkıyorlarmış diye duydum.”

“Yüzünün de iğrenç bir nara döndüğünün farkında mısın?” “Gelmene sevindim, Jack. Desteğine ihtiyacım vardı.” “Tanrım, televizyonda James Bond gibi görünüyorsun. Ama yakından...”

“Televizyonda derken?”

“İzlemediğini söyleme sakın.”

“Neyi?”

“Tanrım! Üçüncü Dünya Savaşı’nı çıkarttın ama hiçbir şeyin farkında değilsin öyle mi? Olup bitenler sabahtan beri RAM Haber’de gösterilip duruyor. Steme’in kulübeden çıkışı. Maxie’nin kaput kapağı üzerine yerleştirdiği alev makinesi. Sterne’in yanıp kül oluşu. Maxie’nin silahını gökyüzündeki Ramkoptere çevirişi. Senin hayatını hiçe sayıp kahramanca ortaya çıkışın. Ramkopterin düşüşü. RAM TV’ye her zaman çıkan o bilindik tiplerin korkunç bir alev topu diye niteleyip durdukları olayı saatlerce anlatışları. Davey, oğlum tam bir şov olmuş gerçekten.”

“Dur bir dakika, Jack. Helikopter düştü. Düşüş anlarını kim çekti peki?”

“Herifler oraya iki helikopter göndermiş. Biri düşerken diğeri pozisyonunu muhafaza edip çekime devam etmiş. Sonuçta yanan helikopter harika bir reyting malzemesi. Özellikle de içindeki iki kişi yanarak öldüyse.”

Gurney, Max Clinter'ın alevler içinde kalarak öldüğü anları hatırlayınca kederle yüzünü buruşturdu. "Tüm bunları yayınladır, öyle mi?"

"Sabahtan beri tekrar tekrar. Şov dünyası böyle bir şey işte, ahbap. Lanet olası şov dünyası!"

"Helikopterlerin ne işi varmış orada?"

"Dostun Clinter RAM Haber'i aramış. Onlara gece yarısı Good Shepherd'la ilgili çok önemli bir gelişme olacağını, mutlaka bölgeye gitmelerini ve çekim hazırlığı yapmalarını söylemiş. Sonra da harekete geçmeden hemen önce bir kez daha aramış. Max, RAM TV'nin Shepherd'la yaşadıklarını aktarış tarzından nefret ediyordu. Bu yüzden sanırım helikopteri düşürmek de planının bir parçasıydı."

Gurney olup bitenleri kavramaya çalışırken Hardwick odadan çıkmış, büyük bekleme odasını geçip hemşire odasına dalmış, orada bilgisayar başındaki genç kadına derdini anlatmıştı.

Geri döndüğünde gözlerinde zafer parıltısı vardı. "Birkaç tane portatif televizyon varmış. Büyük göğüslü piliç bize bir tane ayarlayacak. İğrençliği kendi gözlerinle görebileceksin yani." Madeleine iç çekip gözlerini kapattı.

"Bu arada Sherlock, iki sorum var. Dişçi Larry nasıl oluyor da bu kadar iyi silah kullanabiliyormuş?"

“Alışılmışın dışında şeyleri yapma tutkusu olduğu izlenimine kapıldım. Bazen böyle başkalarının yapamayacağı şeylerde ustalaşmak ister insanlar.”

“Ne yazık ki bu tutkuları şişeleyip aklı başında insanlara satma şansımız yok. Kahretsin. İkinci sorum biraz daha kişisel. Clinter’ın kulübesine giderken ne yaptığının farkında miydin?” Gurney, Madeleine’e gözünün ucuyla baktı. Karısı da gözlerini ona dikmiş, yanıt bekliyordu.“Orada Shepherd’la karşılaşmayı bekliyordum. Ama bu felaket beklemediğim bir şeydi.”

“Buna emin misin?”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Gerçekten sırf sen öyle istediğin için Clinter’ın olay mahallinden uzak duracağına inanmış miydin?”

Gurney duraksadı. “Ona uzak dur dediğimi nereden biliyorsun?” Hardvvick cevap vermekten, başka bir soru yönelterek kaçmaya çalıştı. “Peki sence neden tam o anda geldi?”

Bu küçük gizem Gurney’in de aklına takılmıştı. Zamanlama tam manasıyla kusursuzdu gerçekten. Kulübenin içinde işler çığırından çıktığı anda devreye girmişti. Şimdi yanıt aniden beliri-vermişti. “Kendi evine mikrofon mu yerleştirmiş.”

“Elbette.”

“Humvee’de de alıcı varmış.”

“Evet.”

“Yani Larry Steme’le yaptığım konuşmayı dinliyormuş.” “Öyle.”

“Alıcısı kulübede konuşulan her şeyi, benim yaptığım görüşmeleri de kaydetti. Ve bu kayıt sizin tarafınızdan da dinlendi. Sen uzak dur dediğimi buradan biliyorsun. Ama Humvee yandı. Kayda nasıl ulaştınız ki...”

“Onun sayesinde. Ortalığı ateşe vermeden önce yaptığı kaydı BCI’ya e-postayla gönderdi. Dansın nasıl biteceğinin farkındaydı anlaşılan. Ayrıca senin olaya bakışındaki haklılığının da iyice anlaşılmasını istiyordu sanırım.”

Gurney o an Clinter’a büyük bir minnettarlık hissetmişti. Lany Steme’in yorumlan ve itirafları, bildiri temel alınarak hazırlanan teorinin de sonu anlamına geliyordu. “Bu çok kişinin hoşuna gitmeyecek.”

Hardwick sırıttı. “Canları cehenneme.”

Uzun bir sessizlik oldu. Gurney bu sırada Good Shepherd olayının artık sona erdiğini ilk kez hissetmişti. Olay çözülmüş, tehlike bitmişti.

Emniyet teşkilatında ve adli tıptaki çoğu görevli kısa bir süre sonra yanlış iz sürmelerinin temelinde, başkalarının yaptığı hatalar olduğunu ileri sürerek konuyu kapatmaya çalışacaklardı. Gurney de belki ortalık biraz yatıştıktan sonra yaptıkları için takdir edilebilirdi. Zaten

onun için bu fazlasıyla yeterliydi. Haklı çıktığı için takdir edilmek onun açısından en büyük ödüldü.

"Bu arada," dedi Hardwick. "Paul Mellani kendini vurmuş." Gurney şaşırarak, "Ne?" dedi.

"Kendi Desert Eagle'ıyla intihar etmiş. Olayın birkaç gün önce meydana geldiği ortaya çıktı. Yan taraftaki büroda çalışan bir kadın havalandırma sisteminden kötü kokular geldiğini bildirmiş."

"İntihar olduğu kesin mi?"

"Kesin."

"Tanrım."

Madeleine eli ayağı tutmaz haldeydi. "Geçen hafta konuştuğun zavallı adam değil mi bu?"

"Evet." Hardwick'e döndü. "Silah ne zamandır ondaymış, bulabildin mi?"

"Bir yıldan az bir süredir."

"Tanrım," dedi Gurney bir kez daha. Hardwick'le değil de kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Kullanılabilecek o kadar silah varken neden Desert Eagle'ı seçmiş ki?"

Hardwick omuz silkti. "Babasını bir Desert Eagle öldürdü. Belki kendi de o yoldan gitmek istemiştir."

"Babasından nefret ediyordu."

“Belki bu şekilde af dilemek istedi babasından.”

Gurney, Hardwick’in yüzüne bakakaldı. Bazen en acayip şeyler bu adamın ağzından çıkıyordu.

“Konu babalardan açılmışken,” dedi Gurney. “Emilio Corazon’un izine rastladın mı?”

“Çok daha fazlasını tespit ettim.”

“Öyle mi?”

“Vaktin olunca bu sorunla nasıl başetmen gerektiğini düşünmek isteyebilirsin.”

“Hangi sorunla?”

“Emilio Corazon ileri derecede alkolikmiş. Aynı zamanda da eroin bağımlısıymış. California’da bulunan Ventura’daki Salva-tion Army Düşkünler Evi’nde kalıyormuş. İçki ve eroin almak için dilenirmiş. Adını en az beş, altı kez değiştirmiş. Bulunmak istemiyormuş. Yaşayabilmesi için karaciğer nakli yapılması gerekiyormuş ama bununla ilgilenecek kadar ayık kalâmıyormuş. Kanındaki amonyak seviyesinin yükselmesi nedeniyle aniden bunamış. Düşkünler Evi’nde yaşayanlar üç aya kadar ölür diyorlar. Belki de daha çabuk.”

Gurney o an bir şey söylemesi gerektiğini hissetti.

Ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Derin bir boşluk hissi belirmişti içinde.

Acı, hüzün ve boşluk.

“Bay Gurney?”

Başını kaldırdı. Kapının önünde Teğmen Bullard duruyordu. “Konuşmanızı bölüyorum, özür dilerim. Sadece nasılsınız diye bakmaya ve her şey için teşekkür etmeye geldim.”

“İçeri gelin.”

“Hayır, hayır. Sadece...” Madeleine’e döndü. “Siz eşi misiniz?”

“Evet. Siz?”

“Georgia Bullard. Eşiniz olağanüstü bir insan. Ama siz zaten bunun farkmdasmızdır.” Gurney’e döndü. “Her şey biraz daha yatışınca sizi ve eşinizi yemeğe çıkartmak istiyorum. Sasparilla’da bildiğim küçük bir İtalyan lokantası var.”

Gurney gülerek, “Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi.

Kadın da güldü sonra da geldiği gibi aniden çekip gitti.

Gurney yeniden Emilio Corazon’u ve öğrendiklerinin kızını nasıl etkileyebileceğini düşünmeye koyuldu. Gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı.

Gözlerini yeniden açtığında aradan ne kadar süre geçtiğinin farkında değildi. Hardwick gitmişti. Madeleine de odanın köşesindeki sandalyesinden kalkmış, yatağının

kenarına oturmuş, yüzüne bakıyordu. Tıpkı Perry olayı sonrasında olduğu gibiydi. O olayda da ölümün eşiğinden dönmüş, ağır yaralanmış hatta bazı yaralan hâlâ tam olarak iyileşmemişti. Aldığı yaralar neticesinde komaya girmiş tüm bu süreçte de Madeleine yatağın kenarına ilişip umutla iyileşmesini beklemişti.

Biran için bakışları buluşunca espri yapmak, bu şekilde buluşup durmaktan vazgeçsek iyi olur, demek istemişti. Sonra komik olmadığına karar vererek vazgeçti. Ayrıca böyle bir şaka yapmaya hakkı da yoktu.

Madeleine'in yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Başını iki yana salladı. Daha doğrusu yastıkta başını diğer yana doğru çevirdi.

"Söyleyecektin," dedi. "Aptalca bir şey söyleyecektin. Gözlerinden okudum." Gurney kahkahayı bastığı anda dudağına kadar inen dikiş yerinin sızlamasıyla inledi.

Madeleine elini tuttu. "Paul Mellani'ye üzüldün mü?"

"Evet."

"Çünkü bir şey yapman gerektiğini düşünüyordun."

"Belki."

Başıyla onayladı. Usul usul parmaklarını okşuyordu. "Kim'in

babasıyla ilgili araştırmanın mutlu bir şekilde bitmemesi de kötü oldu.”

“Evet.”

Diğer elini Gurney’in sarılı elinin üzerine koydu. “Okun kestiği yer nasıl?”

Elini kaldırıp baktı. “Unuttum bile.”

“Güzel.”

“Güzel mi?”

“Elini kastetmedim. Oku kastetim. Büyük ok gizemi.” “Gizemli bir şey olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu Gurney.

“Çözebileceğimiz bir şey değil.”

“Yani unutalım gitsin diyorsun?”

“Evet.” Gurney ikna olmuş gibi görünmeyince de devam etti. “Hayat da böyle değil midir?”

“Gökyüzünde esrarengiz oklar mı dolaşır?”

“Yani hayat her zaman tam olarak anlayamadığımız şeylerle doludur.”

İşte bu Gurney’i sarsacak türden bir yanıttı. Ama doğru olduğu için değil. Elbette karısının söylediği doğruydu ama sarsıcı olan tarafı bu sözlerde davranışlarına, yaptığı şeylere karşı yöneltilmiş bir eleştiri olduğunu sezinlemesiydi. Ama diğer taraftan Madeleine’le

tartışmak istemediği tek bir konu bulması istense hiç düşünmeden bu konuyu seçerdi.

Genç bir hemşire tekerlekli televizyon sehpasını içeri doğru itti. Ama Gurney onu görünce başını iki yana sallayarak kıza gitmesini işaret etti. RAM TV'nin ateş topu hikayesi bekleyebilirdi. "Larry Sterne'i anladın mı?" diye sordu Madeleine.

"Belki kısmen. Ama tam olarak değil. Sterne... çok tuhaf biriydi."

"Etrafta onun gibilerden çok olmadığına sevinmeliyiz." "Kendisini son derece mantıklı biri olarak görüyordu. Her zaman en doğru kararlan veren, sağduyulu biri."

"Sence hiç başkası için üzüldüğü olmuş mudur?"

"Hayır. Asla."

"Ya da güvendiği biri?"

Gurney başını iki yana salladı. "Güven onun için anlam ifade eden bir kavram değildi. Yani en azından bizim anladığımız anlama gelmiyordu onun için. Güveni zayıflık, kusur, sonuna dek faydalanabileceği eksiklik olarak algılıyordu. Tüm ilişkilerini de karşısındakilerin duygularını istismar etme ve aldatma üzerine kurmuştu. Diğer insanlar amacına ulaşmasını sağlayacak birer kuklaydı sadece."

"Yani tamamen yalnız bir insandı."

“Evet. Tamamen yalnız.”

“Ne kadar korkunç!”

Gurney az daha ben de onun gibi olmanın eşiğinden döndüm diyecekti. Bir ara kendini her şeyden ve herkesten dışlamış, üstelik böyle bir şey yaptığının farkına bile varmamıştı. İlişkileri rüzgarda savrulan dumanlar gibi uzaklaşıp giderken bile yalnızlık takıntısı gözüne son derece normal bir şey gibi görünmüştü.

Bunu ona açıklamak, kendisinin de yaşadığı bu tuhaflığı onunla paylaşmak istedi. Ama hemen ardından bazen karısının yanındayken kapıldığı, hiçbir şey söylemese bile ne düşündüğünü zaten bildiği hissinin etkisiyle hiçbir şey söylememeye karar verdi.

Karısı uzanıp elini sıktı ve uzun bir süre bırakmadı.

Sonra, ilk kez aynı tuhaf hisse ama bu kez ters yönden kapıldığını fark etti. O an Madeleine tek kelime etmemiş olmasına karşın onun kafasından geçenleri tüm benliğiyle hissediyordu.

Kelimeler tuttuğu elindeydi. Gözlerindeydi.

Korkma diyordu ona karısı.

Bana güven. Sana olan sevgime güven.

Davranışlarının temelini oluşturan onurunu hiçbir zaman kaybetmeyeceğine emin olduğunu söylüyordu.

Karısının sessiz kelimelerinde bulduğu nihai huzur müthiş rahatlamasına neden oldu. Her şey yolundaydı. Ve sakindi. Sonra birden çok uzaklardan bir ses duyar gibi oldu. Belli belirsiz ama bir o kadar da hoş bir ezgi. Duyuyor muydu, hissediyor muydu yoksa hayal mi ediyordu. Bilemiyordu. Ama ezginin ne olduğunu kesinlikle anlamıştı.

Vivaldi'nin "İlkbahar" parçasının neşeli ezgisiydi bu.

Teşekkür

Profesyonel ilişkilerde de iş yaşamında da devamlılık önemli bir şeydir. İşteki bu devamlılık bir de gerçek manada yetenekli ve görev bilincine sahip dostlarla sağlanmışsa o zaman tadına doyum olmaz bir olguya dönüşür.

İşte ben de ilk romanım Aklından Bir Sayı Tut'tan ikinci romanım Gözlerini Sımsıkı Kapat'a ardından da üçüncü romanım Şeytanı Uyandırma›da zarif ajanım Molly Friedrich, müthiş yardımcısı Lucy Carson ve sezgilerinde asla yanılmayan editörüm Rick Horgan gibi sıra dışı insanlarla çalışma ayrıcalığına sahip oldum.

Teşekkürler, Rick. Teşekkürler, Molly. Teşekkürler, Lucy.

1

Ivy League. ABD’nin kuzeydoğusunda sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birlik. (Ed. N.)

2

Kemo - sabe: Kızılderili dilinde sadık dost. (Çev. N.)

1

NYPD: New York Polis Departmanı (Çev. N.)

2

Good Shepherd: İyi çoban. Incil'de geçen, Hz. İsa'yı kasteden bir tabir. (Çev. N.)

3

NYSP: New York Eyalet Polisi. (Çev.N.)

4

Fucking Blithering Idiots: Lanet Olası Salaklar (Çev.N.)

5

Travma Sonrası Stres Bozukluğu (Çev.N.)

6

Bozgun (Çev.N.)

7

BCI: Suç Araştırma Birimi (Çev.N)

ŞEYTANI UYANDIRMA

Asla o karanlık odaya girme. Sabaha çıkmak istiyorsan şeytanı uyandırma.

Hiçbir cinayet kusursuz değildir. Özellikle Dahi Dedektif Dave Gurney bir olaya müdahil olup hiç kimsenin göremediği detayları ortaya çıkardığında, çıkışı olmadığı düşünülen labirentin çıkışını ustalıkla bulduğunda…

Gurney, bir seri katil üzerine belgesel hazırlayan genç bir kıza danışmanlık yapmayı kabul eder. On yıl önce yaşanan bu olaylarda kurbanların hepsi keskin bir nişancı tarafından zifiri karanlıkta, pahalı Mercedes arabalarını kullanırken, aynı açıdan ve noktadan kusursuz biçimde vurulmuş ve bedenlerinin yanına birer oyuncak hayvan bırakılmıştır. Asla aydınlatılamayan bu cinayetlerin üstüne bir perde çekilmiştir ve kimse bu perdeyi kaldırabilecek kadar cesaretli değildir. Tek bir kişi dışında.

Gurney'in, kimseye izini belli etmeyecek kadar dahiyane bir plan yapmış olan bu caniyle oynayabileceği tek bir oyun vardır. Ölüm oyunu: Kendini hedef göster, o sana gelsin.

"Zeki bir adamı karmaşık bulmacalar çözerken izlemek müthiş bir keyif. Gurney işte bu yönüyle farkını ortaya koyuyor."
New York Times

"Her sayfada artan gerilimle, bir psikopatın iç dünyasının derinliklerine ineceksiniz."
Publishers Weekly

78734
ABB
34 ABB

ISBN: 978-605-4629-25-1
9 786054 629251

₺ 22.00